TENTAȚIE
IREZISTIBILĂ
JOHANNA
LINDSEY

COLECȚIA

Jubiii de poveste

Amenințat de dușmani puternici, William Blackburn, conte de Ketterham, trăiește în exil în ținuturile muntoase ale Scoției, împreună cu fiica lui, Vanessa. Când ea ajunge la vârsta maturității, William o îndeamnă să se întoarcă în Anglia, la mama ei, ca să-și poată face debutul în societate. Dar Vanessa a fost crescută cu toate avantajele și libertatea unui băiat și se îndoiește că poate să respecte cerințele rigide ale vieții unei domnișoare de familie bună. Este însă de acord să reintre în societatea mondenă pentru a pune capăt vendetei împotriva tatălui ei, fără să-și dea seama ce preț va fi nevoită să plătească pentru asta.

Lordul Montgomery Townsend adoră să trăiască periculos, iar rolul lui este acela de a rezolva probleme cu potențial de scandal în numele prințului regent. În timp ce se ascunde în casa contesei de Ketterham, Monty observă dezastruoasele încercări ale gazdei lui de a-și pregăti fiica înstrăinată să se mărite cu fiul pompos și arogant al unei familii puternice. Neînțelegând de ce Vanessa cea independentă ar fi de acord cu o astfel de situație și de ce s-ar mărita cu un crai fără minte, Monty se oferă să o ajute să-și îndeplinească visul. Dar nici o faptă bună nu rămâne nepedepsită, iar problemele cu care se confruntă el sunt din ce în ce mai mari, inclusiv faptul că ar vrea să strice nunta Vanessei ca să se însoare el cu ea!

Johanna Lindsey este una dintre cele mai populare scriitoare de cărți romantice, cu peste 60 de milioane de exemplare vândute. Cărțile ei au fost traduse în mai mult de 20 de limbi.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-7384-8
9 786063 373848

Alma

JOHANNA LINDSEY

Tentație irezistibilă

Traducere din limba engleză
Oana Barbu

LITERA
București

Prolog

Două trăsuri urmăreau călărețul spre ieșirea din Londra, către o poiană izolată unde împușcăturile nu aveau să deranjeze pe nimeni. Durata cursei era menită să ofere dueliștilor timp pentru a se răzgândi. Rar se întâmpla acest lucru.

William Blackburn rămase tăcut de-a lungul călătoriei, deși prietenul lui, Peter, nu înceta să-i înșiruie motivele pentru care duelul era o greșeală, menționând de nenumărate ori că familia Rathban era prea puternică pentru a suferi vreo schimbare, iar un duel nu avea să aducă vreuna.

– Rănește-l numai pe Henry Rathban și declarată-te mulțumit, îl consolase Peter. Atât timp cât nu se va vărsa sânge, puteți pleca amândoi fără să suportați vreo consecință.

– Poate că ar trebui să călătorești în trăsura lui Rathban, nu a mea.

– Sunt aici să te fac să-ți bagi mințile în cap, Will!

– Nu, ești aici să te asiguri că regulile vor fi respectate, îl contrazise William. Ești pregătit să auzi de ce l-am provocat pe Henry Rathban?

– Nu îmi spune! Trebuie să rămân imparțial. Dacă insulta este prea gravă, voi vrea să-l împușc chiar eu, așa că este mai bine să nu știu.

– Și totuși nu ești deloc imparțial când vorbești ca un arbitru nenorocit!

– Vreau numai să poți scăpa din asta fără consecințe.

– Presupunând că nu voi fi eu cel ucis, consecințele le suport deja, zise William. Duelul nu face decât să-mi scadă furia. Nimic nu va rezolva situația. Va trebui să trăiesc cu ea.

– Nu întreb de ce! Încetează să mă tentezi!

– Atunci mi-ar fi de mare ajutor puțină liniște, căci am ajuns deja.

William coborî primul din trăsură. Peter îl urmă cu o cutie mică în care se aflau două pistoale identice pentru duel. William avea să ofere unul lui Henry Rathban, în cazul în care Henry nu își adusese, sau să accepte unul al lui Henry, dacă avea să i se ofere. Nu-i păsa ce fel de pistol folosea. Nu era ca și cum avea o armă preferată sau ca și cum s-ar mai fi duelat înainte.

Henry nu adusese cu el un secund imparțial, ci își adusese ambii frați. Foarte neobișnuit, dar oricum, lui William pur și simplu nu-i păsa. Călărețul care-i dusese acolo era aparent un doctor care mai fusese în acest loc înainte.

Fratele mai mare al lui Henry, Albert Rathband, voia să-i vorbească, încă un lucru neobișnuit, dar William se dădu într-o parte și-l ascultă pe bărbatul mai în vârstă.

– Nu ar fi trebuit să se ajungă atât de departe. Ți s-a cerut să refuzi duelul. Vei trage în pământ și vei fi mulțumit cu această situație, altfel îți promit că vei regreta. Nu trece peste capul meu, Blackburn. Nu sunt dispus să-mi pierd un frate din cauza unei afaceri dubioase.

– Atunci poate ar fi trebuit să-l ții mai bine în lesă pe fratele tău mai mic sau cel puțin să-l avertizezi să nu se uite la femeile altor bărbați, spuse William înainte de a se întoarce și de a-și lua poziția de duel.

Imaginea soției lui dezbrăcată în pat lângă Henry Rathban, la fel de gol, făcându-și de cap cu ea, îi apăruse iar în minte. Nu ar fi aflat niciodată despre relația lor dacă nu s-ar fi decis să o surprindă, alăturându-i-se la Londra. Ocazional mergea acolo fără el, în timp ce el rămânea în Cheshire cu copiii. Ea iubea să-și petreacă câteva săptămâni cu prietenele ei în perioada de vârf a sezonului londonez. El prefera să stea la țară. Bănuise de mai multe ori că ea avea un comportament necuviincios când era departe de el.

Desigur că-l recunoscuse pe Henry în acea seară. Bărbatul fusese unul dintre pretendenții lui Kathleen în anul în care William îi ceruse mâna. Aparent, în cele din urmă, Henry nu pierduse. Se alesese cu prada, chiar și fără inel.

În acea noapte, William alergase să-și ia pistolul, atât de orbit de furie fusese, încât l-ar fi omorât pe loc pe Henry. Până când îl încărcase și se întorsese în dormitor, Henry dispăruse, iar Kathleen plângea în hohote. Jurase că era nevinovată. Jurase că Henry o șantajase să-i devină complice. Atunci de ce nu-i adusese la cunoștință,

pentru a putea rezolva problema? Nu crezuse nimic altceva decât ceea ce văzuse cu ochii lui.

Se simțise atât de trădat, atât de furios, încât era o minune că nu îndreptase pistolul spre ea în acea noapte. În schimb, o dăduse afară din casă, în timp ce redacta chemarea la duel a lui Henry Rathban. Într-adevăr, primise două misive de la frații lui Henry în acea săptămână, cerându-i să renunțe la urmărirea unui bărbat nevinovat. Faptul că-l numiseră pe nemernicul acela nevinovat nu făcuse decât să pună paie pe foc. Trimisese înapoi o misivă explicând de ce nu putea da înapoi, iar după aceea, nu mai auzise nimic din partea fraților.

Henry părea într-adevăr speriat atunci când ajunseră față în față pe câmp, când se întoarseră și parcurseră numărul de pași necesar, întorcându-se din nou pentru a trage cu arma. William nu ținti în pământ. Henry căzu pe loc. Doctorul alergă să-l examineze și, cu o mișcare a capului, îl pronunță pe Henry mort. William se aplecă pentru a confirma, auzind suspinul șocat al doctorului când făcuse asta. Henry era într-adevăr mort, dar acest lucru nu-i domolea furia sau durerea lui William.

Peter încercase să-l tragă înapoi în trăsura lor pentru a putea pleca repede, căci frații Rathban păreau acum furioși. Albert îl trase brusc într-o direcție diferită. William îl opri cu mâna pe prietenul lui, care era gata să se lupte pentru a-l elibera. Albert nu-l trăgea spre trăsura familiei Rathban, ci numai departe de urechile celorlalți.

Furios peste măsură, William crezuse că cel mai în vârstă dintre frații Rathban avea să-l provoace la duel. Albert însă îi spuse în șoaptă:

– Te-ai folosit de o scuză pentru a-mi omorî fratele!

– L-am prins pe fratele tău în pat cu soția mea!

– Atunci poate ar fi trebuit să o chemi la duel pe curva de nevastă-ta, nu pe fratele nostru nevinovat. Nu vei pleca zâmbind, Blackburn. Vei pleca definitiv din Anglia și nu te vei mai întoarce vreodată, altfel îți vom distruge familia din cauza acestei chestiuni sordide.

– Și să ți-o distrugi și pe a ta între timp?

– Puțin probabil. În toată povestea asta, Henry a fost nevinovat, și știi și tu că nu era cine știe ce trăgător.

– Nu am știut nimic...!

Albert îl întrerupse.

– Și totuși, ai forțat duelul, crezând că vei putea scăpa de acuzația de crimă, când toată vina lui a fost să cadă în mrejele soției tale. Nu merita să moară pentru asta, iar tu nu vei scăpa fără să suferi pentru faptul că l-ai omorât. Ba chiar ai fost avertizat, ți s-a oferit posibilitatea să retragi chemarea la duel, și totuși l-ai omorât. Așa că: fie vei pleca definitiv în exil, Blackburn, fie familia ta va plăti prețul pentru ceea ce ai făcut astăzi aici.

William nu trebui să se gândească la asta. Încuviință. La urma urmelor, ce mai conta? Inima îi fusese deja frântă, căsnicia se sfârșise, așa că nu mai conta pentru el unde-și lingea rănile.

Îndreptându-se spre trăsură, Peter întrebă:

– Ce a vrut?

– Să discute despre acele consecințe despre care ai vorbit. Este prea târziu să întrebi cauza duelului. Mai bine să nu știi!

Capitolul 1

Vanessa Blackburn stătea pe marginea unei stânci, privind spre Marea Nordului. Era o zi răcoroasă de primăvară în Ținuturile Muntoase ale Scoției, dar era înfășurată într-o haină de iarnă de blană, precum și într-un tartan gros pe care îl putea folosi drept glugă în cazul în care ar fi început să bată vântul. Nu era scoțiană – ei bine, era puțin. Stră-străbunicul ei, Angus MacCabe, fusese scoțian, dar mezina lui se măritase cu un conte englez, din familia Blackburn. Tatăl Vanessei, William, era singurul lor fiu care supraviețuise.

În apropiere se afla un foc de tabără pe care ea și tatăl ei îi aprindeau în nopțile senine de iarnă, când veneau aici să privească cel mai bizar spectacol de lumini care acoperea cerul nordului. Avea să-i lipsească acest spectacol uimitor. Avea să-i lipsească de asemenea călăritul peste dealuri și coline, pescuitul, să-l ajute pe tatăl ei cu vitele și caii, toate lucrurile pe care le putea face numai aici. Avea să plece în curând.

Nu voia să plece. Libertatea de care se bucura aici avea să-i lipsească. Nu voia să renunțe, dar știa că trebuia să o facă, cel puțin o perioadă, cât timp își vizita mama, Kathleen. Era deja îngrozită de certurile și discuțiile pe care aveau să le poarte odată ce va ajunge la Conacul Dawton din Cheshire. Nu uitase o clipă cât de fermă și de hotărâtă era mama ei să ofere trei fiice perfecte înaltei societăți. Mama ei deja le supusese pe ea și pe surorile ei gemene la un regim chinuitor, incluzând lucrurile permise și interzise în comportamentul unei doamne. Tatăl ei spunea că o transforma într-o păpușă, și adesea chiar și ea simțea asta. El adoptase o abordare diferită în privința educației ei odată ce ajunsese în Scoția, angajând tot felul de tutori pentru ea, dar nici unul dintre ei nu îi vorbise despre etichetă.

Nu avea să uite niciodată ziua traumatizantă în care viețile lor se schimbaseră, când ea avea 13 ani. Se țipase. Părinții ei merseseră afară pentru a face asta și pentru ca nimeni să nu-i audă, dar chiar

și de acolo era evident că țipau. Ea îi privise de la fereastra de la etaj cu surorile ei, gemenele plângând. Nici una dintre ele nu-și mai văzuse părinții certându-se.

În acea zi, la amiază, fusese surprinsă să-și găsească tatăl în camera lui făcându-și bagajele, adunând toate lucrurile personale din cameră.

– Unde pleci? îl întrebase ea.

– Departe.

– Pentru cât timp?

– Pentru totdeauna.

– De ce?

– Întreab-o pe maică-ta! Tonul lui era furios, dar apoi se întorsese spre ea, îi văzuse lacrimile și își întinse mâinile spre ea. Ea alergă în brațele lui, refuzând să creadă că era poate ultima oară când avea să o îmbrățișeze, dar el i-o confirmase când adăugase cu blândețe: Îmi pare rău, fată dragă, dar nu mă mai pot întoarce niciodată aici.

Ea ieșise alergând din cameră pentru a-și confrunta mama, care era și ea în lacrimi, dar erau lacrimi de furie. Cu toate acestea, Vanessa o întrebase:

– De ce pleacă tata?

– Pentru că trebuie. Nu are de ales și asta este tot ce trebuie să știi.

– A zis să te întreb pe tine!

– Sigur că a zis asta. Iar eu am răspuns. Acum pleacă! Sunt prea furioasă pentru a avea de-a face cu voi azi.

Vanessa plânsese tot restul zilei, până când decisese să se furișeze și să plece cu tatăl ei. Îi lăsase mamei ei un bilet: *L-ai alungat pe tata. Te urăsc, nu mă vei mai vedea vreodată!*

În acea noapte, William plecase într-o trăsură cu bunurile lui puse unul peste altul deasupra acesteia. Ea plecase fără nimic. Sărise în spatele trăsurii și se urcase cu grijă în față, ducându-și un deget la buze atunci când vizitiul o văzuse acolo. Ea se arătase tatălui ei în noaptea următoare, numai după ce i se făcuse atât de foame încât nu o mai putea ignora. Tatăl ei voise să o ducă înapoi imediat. Ea îi promisese că va fugi din nou. Jurase că nu avea să locuiască la Conacul Dawton fără el și că o ura pe mama ei pentru că se certase cu el și-l forțase să plece. El încercase să-i spună că nu fusese vorba despre asta, că nu era vina lui Kathleen, deși după tonul și expresia lui, ea știa că era o minciună. În cele din urmă acceptase

ca ea să stea cu el până avea să se instaleze, dar că apoi avea să fie nevoit să o ducă înapoi. Ba chiar aranjase ca o scrisoare să fie trimisă lui Kathleen pentru a o informa că Vanessa era în siguranță, cu el. Planul tatălui ei nu fusese pus în aplicare, deși o dată la șase luni o întreba dacă era pregătită să se întoarcă acasă. Răspunsul ei devenise deja un nu emfatic.

El nu se putea întoarce. Mult timp nu-i spusese de ce, deși ea întreba adesea, iar răspunsul lui fusese mereu același: era prea tânără pentru a înțelege de ce. Singurul lucru pe care i-l spunea era că înainte de a pleca de acasă, el și mama lui căzuseră de acord asupra unei povești privind plecarea lui din Anglia – plecase în Indiile de Vest pentru a supraveghea investițiile lor și nu se grăbea să revină în Anglia umedă și posomorâtă.

Când împlinise vârsta de 17 ani, ea insistase că nu mai era prea tânără. El se așezase alături de ea și-i spusese povestea sordidă, iar de atunci ea începuse să urască familia Rathban, familia odioasă care amenințase viața tatălui ei și care-i destrămase familia. O indiscreție dusese la un duel, pe care el îl câștigase, cu un nobil pe nume Henry Rathban. Familia oponentului său fusese înfuriată de rezultat si promisese să-l ruineze pe el și pe familia lui cu un scandal, pentru a-l pedepsi. Își pierduseră un membru al familiei în acea zi. Și familia lui pierduse un membru. Pe el.

– Exilul din Anglia a fost alegerea familiei Rathban, îi explicase tatăl ei. A fost mai indulgentă decât „ochi pentru ochi". Ar fi putut fi mult mai rău. M-au acuzat că am comis în mod deliberat o crimă. Albert Rathban, cel mai în vârstă, este contele, dar familia descinde din duci. Sunt suficient de puternici pentru a mă acuza de crimă sau pentru a mă omorî chiar ei, scăpând nepedepsiți. Dacă ar fi izbucnit scandalul, tu sau surorile tale nu ați fi găsit niciodată un pretendent bun. În plus, căsnicia mea deja se sfârșise, așa că nu m-a deranjat să plec pentru a ne proteja renumele.

– Nu a fost indiscreția ta, nu?

Nu părea ca tatăl ei să intenționeze să-i răspundă. După câteva minute în care ea așteptase, el spusese:

– Nu.

Ei bine, asta spunea totul, iar ea fusese foarte mulțumită că nu alesese niciodată să meargă acasă. Îi lipsiseră surorile ei – și, uneori, chiar și mama ei –, dar acum nu mai simțea asta. Ea și tatăl

ei fuseseră mereu de acord că, odată ce va împlini vârsta, se va întoarce în Anglia.

Adora să locuiască cu tatăl ei în Ținuturile Muntoase. El creștea animale, atât cai, cât și vite roșcovane, pentru a se ține ocupat. O ținea ocupată și pe ea, căci îi permisese să-l ajute. Pe cei doi armăsari pe care-i aduseseră cu ei în nord, îi încrucișase cu iepe scoțiene din Clydesdale. Majoritatea mânjilor nu crescuseră atât de înalți ca armăsarii, dar unul, albinos, o făcuse. Vanessa și-l adjudecase și-l numise Regele Zăpezii. Cel puțin Zăpadă avea să o însoțească. Dar poate că nu trebuia să plece...

Își trecu degetele prin buclele roșcate, scurte, tunzându-se pentru călătorie, căci refuzase să călărească în rochie și nu voia ca oamenii să se holbeze la ea, dezaprobator, văzând-o în pantaloni. Văzu o umbră apropiindu-se. Trebuia să fie tatăl ei. Cei doi servitori care locuiau cu ei, un cuplu căsătorit, niciodată nu se apropiau de stânci. Se întoarse și-l văzu, cu părul lui roșcat-închis, care crescuse lung în ultimele luni, având aceeași culoare ca a ei.

– Este joi, spuse William. Pescuim astăzi – pentru ultima oară, Nessi?

Încă un lucru care avea să-i lipsească, să-l audă pe el spunându-i astfel. Îi dăduse această poreclă în timpul primei luni petrecute acolo, când călătoriseră prin Ținuturile Muntoase căutând cai și vite pentru a le cumpăra și a le crește, precum și doi servitori care aveau să fie dispuși să trăiască atât de departe de oraș. Unul dintre orașele în care se opriseră fusese aproape de Loch Ness. Acolo auziseră legenda monstrului care trăia în lac, pe care localnicii îl numeau, cu blândețe, Nessi. Ba chiar campaseră la malul lacului o noapte pentru a vedea dacă puteau zări dragonul de apă pe care atât de mulți oameni jurau că-l văzuseră.

Râseseră dimineața din acest motiv deoarece bestia nu apăruse, dar William o tachinase poreclind-o Nessi după aceea, deoarece părea la fel de feroce ca un dragon uneori.

În privința pescuitului, răspunse fără să stea pe gânduri:

– Desigur! Dacă barca va rezista valurilor.

Zâmbi și se ridică. În fiecare săptămână, cu excepția lunilor geroase de iarnă, mergeau cu barca în ape adânci și aduceau pește acasă pentru cină. Glumeau adesea că o bărcuță cu vâsle putea fi lovită de stânci, dar nu se întâmplase niciodată deoarece tatăl

ei o controla atât de bine. Trebuiau mereu să o golească de sarea de mare înainte să o scoată iar în larg.

– Să mergem la pescuit acum, cât mai este soare. Îndreptându-se pe aleea care ducea spre malul pietros, aruncă o privire tatălui ei care se afla lângă ea. Nu trebuie să plec anul acesta, doar pentru că împlinesc 19 ani.

El oftă.

– Ți-am acceptat scuza aceasta anul trecut doar pentru că gemenele vor avea lansarea în societate în această primăvară și, dacă este ceva ce vrei să faci, probabil te-ai simți mai confortabil făcând-o cu ele. Chiar vrei să te ascunzi aici, când atât de multe aventuri te așteaptă în sud? Erai dornică să-ți deschizi aripile până primăvara trecută, când a venit timpul să pleci. Dacă nu te-aș cunoaște, aș zice că îți este frică.

Ea se opri și-l îmbrățișă.

– Singurul lucru de care mă tem este că inima mea se va frânge când va trebui să te las singur aici. Au trecut șase ani, tată. Poate familia Rathban a uitat de tine și te-ai putea întoarce în cele din urmă în Anglia.

– Au pierdut un frate. Nu este ceva ce oamenii uită vreodată. Chiar și după ce voi, fetelor, veți fi căsătorite, un scandal ca acela încă ar putea să vă facă rău vouă și noilor voastre familii. Nu sunt dispus să-mi asum acest risc.

– Dar a fost un duel legitim!

– Familia Rathban poate să facă să pară altfel. În plus, am fost de acord cu asta.

Ea detesta acea familie, mai ales pe cel mai mare, Albert, cel care stabilise termenii răzbunării lor împotriva tatălui ei. Trebuia să fie ceva ce ea putea face pentru a-i determina să accepte că tatăl ei suferise suficient după șase ani de exil. Desigur, nu va putea face asta până când nu va ajunge în Anglia.

– În plus, adăugă el zâmbind, dacă sfârșești prin a decide că vrei un soț și copii, nu vrei să fii etichetată drept o fată bătrână, ignorată de cele mai bune partide.

Ea râse.

– Știi că nu se va întâmpla asta! De câte ori nu mi-ai spus că sunt frumoasă? Sau mă tachinai numai? Poate sunt urâtă și de aceea nu ai oglinzi în casă.

El pufni.

– Crezi că nu te-am văzut admirându-te în oglindă în magazinul din Fraserburgh luna trecută? Știi exact cât de frumoasă te-ai făcut.

– Îmi admiram noii pantaloni pe care mi i-am cumpărat.

– Aha!

Ea pufni.

– Frumusețea este subiectivă, așa că părerea ta este influențată de iubire. Ea ridică degetul, autoritară, atunci când i se păru că el voia să o contrazică. Nu contează și, în plus, nu mă interesează să mă mărit nici acum, nici când voi deveni fată bătrână.

– Poate niciodată. Ești prea independentă.

Știa că o tachina, dar ea fu serioasă când îi spuse:

– Singura situație în care m-aș mărita cu un bărbat ar fi cea în care ar exista un contract semnat care să stipuleze că promisul meu nu îmi va spune ce să facă sau nu se va atinge de banii mei. Va fi un bărbat rar cel care va accepta asta.

– Adevărat, fată dragă, dar ai fi surprinsă ce poate face un bărbat din iubire.

El râse melancolic, făcând-o pe Vanessa să se întrebe dacă nu cumva se gândea la mama ei. O iubise pe Kathleen, contesă de Dawton, suficient pentru a ceda dorințelor ei de a trăi în casa ei, în loc să se mute ea în a lui. Nu făcuse această concesie deoarece titlul tatălui ei, marchiz de Dawton, era mai mic decât al lui. La urma urmelor, el era conte de Ketterham, mai bogat decât soția lui.

– Și ești o tânără excepțională, bine educată și născută pentru a mânui caii și pistoalele, adăugă el cu mândrie. De asemenea, știi că doar te tachinam cu acel „probabil niciodată". Când te îndrăgostești – și nu aș vrea să te măriți fără dragoste – nu mă îndoiesc că bărbatul va accepta orice, numai să fie lângă tine. Te-am pregătit însă pentru mai mult decât pentru viața limitată a unei doamne. Îmi doresc să fi putut face același lucru pentru surorile tale, dar mama ta a refuzat să cedeze, atunci când a venit vorba despre regulile sociale cu care a fost ea crescută. Acum, că ai împlinit vârsta, ai un venit substanțial, suficient de mulți bani pentru a înființa crescătoria de cai la care ai visat mereu, deși asta îți va fi mult mai ușor după ce te vei mărita. Deci, alătură-te mamei și surorilor tale și mergi cu ele la Londra pentru a frânge mai întâi câteva inimi.

Ea râse. Tatăl ei făcea să pară de parcă toate visurile ei aveau să devină realitate. Deși încă avea îndoielile ei, nu putea nega că ar putea fi amuzant să fie învârtită printr-un salon de bal de câțiva lorzi

fermecători. Odată ce avea să reintre în înalta societate, cu siguranță avea să se intersecteze cu membrii familiei Rathban. Trebuia să găsească o modalitate de a-i face să pună capăt răzbunării împotriva tatălui ei, pentru ca și el să se poată întoarce acasă.

Când ajunseră la mal, se opriră brusc, uitându-se lung la rămășițele bărcii cu vâsle aruncate peste tot. Vanessa începu să râdă. William i se alătură la scurt timp.

– Era veche, în cele din urmă trebuia să se întâmple, spuse el.

– Mă bucur că s-a întâmplat. Mi-aș fi făcut griji dacă ai fi ieșit cu ea. Promite-mi că nu o vei înlocui, cel puțin nu până când voi veni eu în vizită.

– Dacă îmi vei promite că nu vei plânge când vei pleca.

– Eu nu plâng, spuse ea, dar apoi continuă, zâmbind. Ce crezi că sunt, o fată?

Capitolul 2

Casa Carlton, reședința din Londra a prințului regent, era un palat mare și opulent. Montgomery Townsend urma drumul lui obișnuit prin casa grandioasă, prin foaier către holul de la intrare bine luminat, înalt de două etaje, cu coloane de marmură. Dincolo de hol se afla o încăpere octogonală flancată de o parte de o scară somptuoasă și de cealaltă de o grădină. Dincolo de decorul franțuzesc magnific și de mobilă, Casa Carlton se lăuda cu o colecție superbă de opere de artă, multe dintre ele fiind expuse în salonul lui George.

Înaintând, intră în anticamera principală, unde se afla suita regentului, așteptând ca George să-și facă apariția, în cazul în care se îndemna să o facă. Ușa din stânga, care ducea în apartamentele regentului, era închisă.

Montgomery se apropie de un bărbat pe care-l recunoscu și al cărui nume credea că era Henry, dar nu era sigur și nici nu se obosi să se asigure. Nu-i plăcea grupul de lingăi și nici nu se prefăcea că o face. Singurul motiv pentru care se aflau acolo era pentru a împărtăși extravagențele regentului și stilul lui de viață dezlânat. Puteau fi însă o sursă bună de informații.

– Care este atmosfera astăzi? întrebase el un individ. Bani, femei sau politică?

– Prințul nu vrea să spună. A întrebat însă de tine. Se pare că ești salvatorul lui preferat.

Observase nota de gelozie. Montgomery nu se îndoia că fiecare dintre bărbații din anticameră își dorea să fie în locul lui. Oare se gândeau că un eșec putea duce la o înlăturare imediată? George putea fi foarte capricios. Și unde s-ar afla toți fără favorurile prințului regent? Înapoi la familiile sau nevestele lor sau fugind din nou de creditori. Diferența dintre el și ei era că lui nu-i păsa dacă avea să fie exclus din cercul restrâns al prințului, deși diferența și mai mare era că el nu se afla acolo cu motive ascunse și nu avea nevoie de favoarea viitorului rege.

Îi plăcea să trăiască pe muchie de cuțit. Presupunea că se datora scurtei perioade petrecute în armată. În ultima vreme, pericolul îi cam scăpa de sub control, căci golanii intraseră în apartamentul lui și-l urmăreau pe străzi cu topoare în mâini. Lordul Chanders nu avea curajul să-l provoace la duel, lordul Halstead era dornic să o facă, dar el nu făcuse nimic să-i provoace pe vreunul dintre ei, deși îi făcuse să creadă asta. La urma urmei, despre asta era vorba. Încă nu devenise cunoscut drept țapul ispășitor personal al regentului, dar asumarea scandalurilor prințului avea un preț mare, distrugerea reputației sale.

Cu toate acestea, Montgomery vedea aceste servicii regale clandestine ca pe o altă modalitate de a-și servi țara, acum, că nu se mai afla pe câmpul de luptă. Era înviorător. Și nu era prea mare diferență dintre a face față propriilor scandaluri sau celor pe care i le punea George în cârcă. Evitarea gloanțelor în prima linie afecta pe oricine, iar încasarea gloanțelor și supraviețuirea ar fi trebuit să-l îndrepte spre un mod mai precaut de viață, dar nu o făcuse. Cel de-al doilea glonț pe care-l primise îl trimisese acasă pentru recuperare șase luni, iar tatăl său îl făcuse să-i promită că nu avea să se întoarcă în Războiul Peninsular unde fusese detașat sau oriunde altundeva pe continent unde trupele britanice avansau sau apărau. Asta se întâmplase cu doi ani în urmă. Tatăl său nu-l putuse face să promită însă că va înceta să mai caute scandal.

Se bucura de o femeie diferită în fiecare săptămână, pierzându-și interesul înainte ca oricare dintre ele să poată fi numită amanta lui. Căpătase însă reputația de a fi un crai, ceea ce-l adusese pe George

la el. George admira curajul de orice fel, inclusiv cel mai puțin vitejesc. Cel puțin Montgomery stătea departe de femeile măritate. Își dorea ca George să facă la fel. Nu era ca și cum prințul nu avea o mulțime de amante de durată pe care le-ar fi putut vizita în schimb.

Montgomery se îndreptă spre ușa regentului, bătu o dată și intră fără să aștepte un răspuns.

–George?

Stabiliseră că formalitățile nu erau punctul lui forte încă din noaptea în care se cunoscuseră, Montgomery spunând:

–Mă bucur să te cunosc, George. Poți să-mi spui Monty.

Desigur, probabil că fusese puțin amețit în acea noapte, altfel s-ar fi gândit de două ori înainte să-l insulte pe prințul regent, adresându-se cu mai puțin de „Alteța Voastră".

Deși în noaptea aceea se auziseră câteva răsuflări întretăiate și cineva ar fi venit să-l dojenească imediat ce șocul ar fi dispărut, prințul regent râsese și spusese:

–Cred că vom fi prieteni, Monty.

Și deveniseră, oarecum. Montgomery nu se alătura anturajului lui George și nu-l urma ca grupul din anticameră, dar venea atunci când era chemat. Prima dată venise pentru că fusese curios, dar tot ce voise George fusese un joc privat de șah cu el și pe cineva nou cu care să vorbească despre iubirea lui pentru artă, despre entuziasmul lui că lucra cu John Nash pentru a reproiecta și a extinde Pavilionul Brighton, acolo unde își făcea vacanțele la mare, și despre îngrijorarea lui că ar putea ajunge în mijlocul unui scandal din cauza unei greșeli prostești pe care o comisese, făcându-și de cap cu femeia nepotrivită.

Montgomery fusese amuzat. Scandalurile nu-l îngrijorau, dar, în mod evident, un membru al familiei regale nu putea fi atât de nesăbuit când o țară întreagă era cu ochii pe el și când toți cei care-l sfătuiau în toate chestiunile politice și sociale ar fi fost ultragiați. În acea noapte se decisese să rezolve problema care-l îngrijora pe regent dacă avea să poată, și putuse. Prima dată când îl scăpase pe George din încurcătură, fără să i se ceară, și stabilise un precedent. Ulterior, George începuse să ceară favoruri discrete, iar tipul intra dintr-o belea în alta.

–Sunt aici!

Montgomery urmări vocea într-un salon luxos. George se afla în fotoliul mare, bine capitonat, pe care-l prefera, dar era prea lat

în talie și probabil că-i venea greu să se ridice singur. Poate de aceea doi valeți stăteau în apropiere. George îi dădu afară atunci când Montgomery se apropie.

Prințul regent îmbătrânea urât. În vârstă de numai 50 de ani, avea prea multe vicii de care nu încerca să se lase. O sticlă cu laudanum stătea pe o masă lângă el, alături de o sticlă cu coniac și un coș cu produse de patiserie, care era pe jumătate golit.

Deși era miezul zilei, George nu era îmbrăcat pentru a ieși din apartamentul său, purtând numai pantaloni și o cămașă din pânză albă. Chiar și picioarele lui erau goale. Deși prințul de Wales își încheiase lunga prietenie cu Beau Brummell când devenise prinț regent după ce tatăl său înnebunise și mai mult, încă prefera pantalonii lungi pe care Brummell îi făcuse la modă.

Se puseseră chiar pariuri că George avea să revină la pantalonii până la genunchi și la șosetele ultimei decade din cauza despărțirii, dar nu o făcuse. Îi mărturisise lui Montgomery că fusese obligat să rupă orice legătură cu vechii lui prieteni liberali, inclusiv cu Brummell, când devenise regent în urmă cu patru ani. Era numai una dintre încercările și necazurile de a fi prinț regent.

– Am aflat că m-ai chemat, George, spuse Montgomery așezându-se pe canapea.

– Acum trei zile, ai întârziat, se plânse George, deși moderat.

– Cred că servitorii tăi nu m-au putut găsi la timp. M-am ascuns, mai degrabă fără succes, de ultimul lord căruia i-ai pus coarne. Charles a trimis cuțitari după mine, nemernicul. Ca să nu mai spun că lordul Halstead continuă să îmi trimită provocări la duel; patru până acum.

– Atunci dueleazã-te cu el și gata! Ai fost în armată. Trebuie să fii un țintaș excelent.

– Sunt, motiv pentru care nu mă voi duela, spuse el neafectat, dar cu o convingere absolută.

– Preferi să fii considerat laș?

– Prefer să nu ucid un om doar pentru că am acceptat o vină care nu mi se cuvine.

Montgomery era conștient că acea afirmație putea fi considerată o insultă la adresa prințului, dar George ridică numai sprânceana înainte să se întindă după un alt foitaj.

– Ai găsit alt loc în care să te ascunzi?

– Stau la casa din oraș a tatălui meu câteva zile, până când voi putea găsi un alt apartament. Cuțitarii ăia nu vor încerca să intre într-o casă plină de servitori. Din păcate însă, unul dintre frații mei se află și el la reședință, căci este în oraș cu afaceri. A auzit zvonurile că m-am încurcat cu femei măritate. Cred că a trimis vorbă tatălui meu, dar cred că voi pleca de acolo înainte să ajungă contele pentru a mă dojeni.

– În tinerețe, l-am cunoscut pe tatăl tău. Nu aș vrea să țipe la tine. Sper că nu i-ai spus nimic fratelui tău.

– Sigur că nu. Nu mă deranjează strigătele.

George râse. Montgomery nu avusese o reîntâlnire plăcută cu fratele lui, pe care nu-l mai văzuse de ultima dată când mersese acasă să-și viziteze părinții, anul trecut. Având în vedere că scopul era de a-l salva pe George de la un scandal luând vina asupra lui, nu voia să-i spună nici măcar fratelui său preferat, Andrew, despre asta. Familia lui nu avea să aprobe situația în care intrase, nici chiar de dragul viitorului rege al Angliei. Așa că fusese nevoit să audă dojana lungă a lui Andrew despre ce nu ar trebui să facă el în Londra.

– Știi, George, dragul ăsta brusc pe care l-ai prins pentru femeile măritate se transformă într-un obicei prost, nu crezi? De parcă nu ar mai exista sute de femei atrăgătoare, nemăritate, chiar unele tinere, care ar fi încântate să împartă un pat regal. Îți dai seama, nu, că o femeie nu poate păstra un secret? Poate că spune că o va face, dar rar se ține de cuvânt. Iar o aventură cu viitorul rege al Angliei este un secret prea mare pentru a nu se lăuda cu el prietenelor ei. De acolo ajunge peste tot, eventual la soțul ei. Pe de altă parte, nimeni nu te judecă dacă ai o amantă sau două, căci te-ai înstrăinat de soția ta, ți se cere numai ca doamna să nu fie încurcată de un soț.

– Cunosc foarte bine protocolul social, regal și politic. Cum am mai spus, prima dată a fost o greșeală. De-a lungul timpului foarte puține femei deja măritate mi-au luat mințile. În toți anii aceștia am rezistat tentației de a le curta, dar apoi am văzut-o pe Lady Chanders recent și era foarte provocatoare. M-am gândit că va fi singurul meu pas greșit, dar cred că am făcut-o din nou după ce mi-ai scos numele din acea încurcătură delicioasă.

Montgomery râse.

– Deci este vina mea?

– Nu, nu, sunt doar eu care profit de modul în care, cu delicatețe și istețime, ai rezolvat problema, pentru care îți cer scuze și promit

că nu se va mai repeta, spuse George, aruncând un bilet pe canapeaua pe care stătea Montgomery. Iar acum, că vei pleca din oraș o vreme...

Montgomery îl întrerupse.

– Da?

– Nu? Cel puțin până când lordul Chanders va înceta să mai trimită cuțitari după tine? Nu este ca și cum ești prea activ social în acest oraș și vei pierde ceva însemnat. Apropo, care este motivul? Este alegerea ta?

– Într-adevăr, este alegerea mea, răspunse Montgomery. Singurele femei de la aceste evenimente sunt guvernantele, debutantele și soțiile. Nu sunt genul meu.

– Cu toate astea, ai mers la serata lui Lady Mitchell atunci când ne-am întâlnit, îi reaminti George.

– O întâmplare rară. Este soacra fratelui meu mai mare, Weston. Am fost obligat. Nu a plecat din apartamentul meu până nu am fost de acord să-mi fac apariția la petrecerea ei.

– Ei bine, dragă băiete, ești o partidă bună. Singurul dintre cei trei frați care nu și-a pus pirostriile – voinic și cu un chip care le face pe femei să leșine după tine –, presupun că ești visul devenit realitate al oricărei gazde.

Montgomery râse.

– Prefer să rămân bătaia de cap a tatălui meu. Și-a însurat celelalte progenituri. Este pornit să mă însoare și pe mine în cele din urmă.

Montgomery încă nu ridicase biletul care fusese aruncate înspre el, dar George se uita acum la el insistent. Amintindu-și de promisiunea prințului că, *după asta*, nu avea să mai comită vreo indiscreție cu femei măritate, nu era nevoie să facă o deducție sclipitoare pentru a ști despre ce era vorba.

– Lady Tyler se va afla la această adresă în seara asta cu câteva dintre prietenele ei, îi spuse George, indicând spre bilet. Dacă vei face să devină evident că tu ești obiectul interesului ei, va afla și soțul ei. Problemă rezolvată. A fost auzit acuzând-o de infidelitate, cerând numele vinovatului, și câțiva servitori m-au văzut vizitând-o cu câteva zile înainte. Deci scandalul va pica pe capul meu în curând dacă nu va fi deviat.

– Deci încă o dată vrei să încasez glonțul pentru tine?

George nu spuse da – niciodată nu ceruse explicit aceste favoruri. În schimb, expuse faptele.

– Lordul Tyler are temperamentul unui dement, nu-i va păsa dacă va fi aruncat în închisoare dacă va ajunge să-l omoare pe viitorul rege al Angliei. Îi vei salva viața prin devierea suspiciunilor asupra ta. Iar eu îți voi salva viața scoțându-te din oraș pentru câteva luni. Deja am aranjat când am auzit despre cursa aceea periculoasă pe străzi cu banda aceea cu topoare în mâini. Ți-am găsit o moșie retrasă unde nici măcar familia ta nu te va găsi – în cazul în care te temi de sosirea iminentă a tatălui tău. Am primit un răspuns imediat din partea stăpânei casei care te va găzdui cât vei dori. O ședere la țară îți va prinde bine, nu crezi? Cel puțin vei putea înceta să te mai preocupi că Chanders îi trimite pe nemernicii aceia după tine.

Montgomery luă biletul cu cele două adrese pe el, una în oraș, una la țară.

– Cine va fi gazda mea la țară?

– Contesa de Dawton.

– O văduvă, sper!

– Nu, dar s-ar putea să fie singură, căci soțul ei este plecat în Indiile de Vest de atâția ani, încât se presupune că preferă climatul de acolo. Dar s-ar putea să fie cam bătrână pentru tine.

Montgomery era amuzat, căci toate doamnele lui George fuseseră suficient de bătrâne încât să-i fie mame. Căutând confirmarea, întrebă:

– Iar acum va fi ultima oară?

– Când voi călca strâmb? Da. Dar am o și mai mare favoare să-ți cer, una de importanță națională, care se potrivește bine cu plecarea ta din Londra. Având în vedere că va fi nevoie de discreție și de răbdare, să spunem că, pentru serviciile viitoarei coroane, îți voi oferi o parcelă de pământ pe care se află în prezent 12 case închiriate și un conac mic, disponibil pentru tine. Documentele vor fi livrate după ce scandalurile vor fi înăbușite și favoarea încheiată.

– Nu ți-am cerut niciodată nimic, George, îi reaminti Montgomery.

– Știu, de aceea sunt generos. Să nu crezi o clipă, Monty, că nu sunt extrem de recunoscător pentru soluțiile tale dibace la capriciile mele. S-ar putea să fie însă un pericol și mai mare decât acela de a avea de-a face cu soți iritați în privința ultimei mele cerințe. Pachetul care se va afla numai sub protecția și autoritatea ta a devenit o pacoste, cel puțin pentru mine. Pare să creadă că, deoarece

avem aceeași descendență, ar trebui să fim cei mai buni amici. Nu va crede asta și despre tine. De fapt, aș paria că se va teme de tine.

– De ce s-ar teme?

– Deoarece ți-am înflorit reputația. Aveam nevoia de a-l face să se simtă în siguranță cu tine. Va fi, nu?

Prințul părea îngrijorat, ceea ce-l făcu pe Montgomery să întrebe:

– Cine este mai exact acest pachet și de ce am sentimentul că cineva îl vrea mort?

– Deoarece există facțiuni care îl vor, și chiar calomniatorilor mei le-ar plăcea să mă vadă stânjenit de decesul lui, deoarece i-am oferit protecția mea. Casa Carlton este însă prea deschisă vizitatorilor, toate reședințele regale sunt. A fost o greșeală să încerc să-l țin aici.

– Un detașament al gărzii tale regale nu l-ar putea ține în siguranță?

– Este prea evident și este exact ce așteaptă dușmanii lui. Ar fi mai bine să fie ascuns undeva... ca tine.

George vorbea de parcă era sigur că el avea să dea curs solicitării lui. Poate avea să o facă. Era ceva nou, posibil interesant, posibil periculos. Deși nu se gândise să plece din oraș pentru a scăpa de repercusiunile scandalurilor, acest lucru avea să-l salveze de la a căuta o nouă reședință. Avea să-l scoată de asemenea din oraș înainte de sosirea tatălui său.

– Cine este acest pachet pe care-l protejez?

– Este mai bine să nu știi. Te avertizez, este un mincinos, așa că să nu crezi nimic din ceea ce spune. Vă voi oferi amândurora identități false, numele oaspeților pe care gazda voastră îi așteaptă. Folosiți-le! Precauția, dragă băiete, trebuie să fie mottoul tău. Și exersează-ți răbdarea! Cum am spus, poate fi o pacoste.

Montgomery ridică din sprânceană, confuz.

– Dacă nu te-aș cunoaște, aș zice că încerci să mă faci să refuz, George, înainte de a accepta.

– Deloc. Paza bună trece primejdia rea, un sfat de la consilierii mei. Dar nu ai refuza, nu?

George părea să fie luat prin surprindere. Nu era obișnuit să i se spună nu – cu excepția guvernului care-i controla finanțele. Montgomery era fericit că nimeni nu le controla pe ale lui, altfel tatăl lui i le-ar fi tăiat de mult. În loc să-i dea o rentă anuală atunci când plecase de acasă, fiecare dintre părinții lui îi oferise o mică

proprietate care să-l susțină, nimic măreț, dar mai mult decât suficient pentru nevoile lui simple: haine frumoase, pistoale bune, un cal bun și suficient de mulți bani pentru a închiria o locuință decentă. Avea să primească o casă extravagantă în ziua nunții, dar avea el nevoie de extravaganță... sau de o soție? Nevestele sâcâiau, limitau, te învinovățeau dacă hoinăreai. Și cum lui îi plăcea hoinăreala...

Fără să aștepte un răspuns, căci în mod evident nu voia să audă unul care să-i displacă, George spuse:

– Îl voi trimite la tine mâine-dimineață devreme, într-o trăsură fără blazon, pentru călătoria voastră. Și Lady Tyler... în noaptea asta?

Montgomery se ridică, băgă biletul în buzunar, luă un foitaj și încuviință. Înainte să iasă pe ușă, răspunse:

– Promiți că nu vei mai călca strâmb?

– Nu aș îndrăzni, răspunse George în urma lui. Draga mea Maria m-a iertat. Am primit un bilet de la ea ieri.

Maria Fitzherbert? Amanta de mult timp a lui George, cu care iscase un scandal destul de mare când se însurase ilegal cu ea în urmă cu mulți ani? Slavă Domnului pentru micile binecuvântări!

Capitolul 3

– Am aflat astăzi că aceste femei sunt *bătrâne*. Ce naiba, Monty? Cum ar putea cineva să creadă că le curtezi, cu atât mai puțin să bârfească despre asta?

Montgomery se întoarse spre Andrew, care stătea în ușa camerei lui. Expresia vexată a fratelui său îl amuza. Bănuise că avea să fie contrariat de diferența de vârstă și chiar își dorea să-i explice situația fratelui său preferat, dar asta ar distruge scopul întregii șarade.

Amândoi semănau cu părinții lor, dar fiecare cu un altul. Montgomery era la fel de înalt ca tatăl lor, având puțin peste 1,8 m și un păr roșcovan. Avea însă ochii de smarald ai mamei lor. Andrew moștenise statura scundă și părul șaten din partea mamei lui, dar avea aceiași ochi verzi, culoarea lămâii verzi proaspete, ca ai tatălui lor.

Andrew era fratele de care fusese mai apropiat pe când crescuse în Suffolk. Weston, fratele lor mai mare, avusese tutori diferiți și responsabilitățile care izvorau din calitatea lui de moștenitor. Cu șase ani mai mare decât ei, nu putea fi deranjat de puști, așa cum îi numea, și de ieșirile lor gălăgioase. Weston le numise puștoaice chiar și pe surorile lor Evelyn și Claire, deoarece erau singurele care scăpau nepedepsite tachinându-l și enervându-l cu fiecare ocazie.

Toți frații mai mari ai lui Monty erau însurați, deși nu toți aveau căsnicii fericite. Soția lui Weston era o sâcâitoare. Evelyn nu vorbea cu soțul ei. Claire se întorsese acasă pentru a locui cu părinții ei deoarece își dorea un divorț pe care nu-l putea obține. Numai Andrew nu se plângea de soția lui, dar el călătorea adesea – fără ea. O strategie bună, dacă era o strategie, se gândea Montgomery, deoarece nu se spune că absența consolidează iubirea? Existau în familie suficient de multe dovezi care să-l convingă că mariajul nu era pentru el. Chiar și părinții lor se certau cam des pentru gustul lui în ultimii lui ani petrecuți acasă.

Termină să-și lege cravata înainte să răspundă evaziv:

– Înalta societate este plictisită. Vor bârfi despre orice, chiar și despre un sărut politicos al mâinii.

– Deci nu te-ai culcat cu ele? De ce naiba nu ai spus mai devreme?

El îi zâmbi lui Andrew, mai mare decât el cu 11 luni.

– Și să-ți stric predica?

– Vom pune capăt acestor bârfe scandaloase imediat. Știi cât de serioase pot fi scandalurile. Oamenii mor în crime din pasiune, sinucideri sau dueluri, și întreaga familie poate să fie condamnată, ceea ce te distruge complet. Voi ajuta la înlăturarea lor cât timp sunt aici.

– Nu vei face nimic din toate astea, dragul meu frate. Îmi place notorietatea și, dacă asta pune pe fugă debutantele, cu atât mai bine. Te asigur, nimeni nu va muri din cauza unor zvonuri prostești care circulă despre mine.

– Când te lovești tu de debutante?

– Familia noastră are prea multe soacre care trăiesc în Londra.

– Ah, am priceput.

– De obicei le ignor invitațiile, dar uneori nu pot. Acum ar trebui să primesc mai puține.

– Tot nu vrei să te însori? Niciodată?

– Când nu trebuie să o fac? Părinții noștri au deja șase nepoți și probabil vor avea și mai mulți, ceea ce este mai mult decât suficient pentru a asigura descendența familiei mult timp în viitor. Există beneficii în a fi mezinul familiei, Andy. De ce naiba n-aș profita de asta?

– Poate pentru că tata tot vrea să te însori?

– Tata nu trebuie să câștige mereu. În plus, să-și târască toți copiii la altar a devenit un obicei nenorocit pentru el. Ce-ar fi să-i subliniezi asta data viitoare când îl întâlnești?

– Probabil că va ajunge aici mâine. Poți purta singur conversația asta.

– Atunci ce bine că voi pleca mâine-dimineață să-mi găsesc o nouă locuință.

– Pentru ce? Nu înțeleg de ce nu locuiești permanent aici. Casa asta este imensă și de obicei neocupată, cu excepția servitorilor.

– Sunt obișnuit cu locuințe mai mici și fără servitori pe urmele mele.

– Dacă-mi spui că nu-ți poți permite...

– Deloc, prefer numai să mă descurc singur, un obicei din vremea armatei. Să știi că pot să și gătesc.

– Dumnezeule, mama ar fi îngrozită, așa că vom păstra detaliul ăsta pentru noi. Tata însă va fi furios dacă nu te găsește când ajunge.

Montgomery chicoti.

– Și a cui vină este asta, trădătorule? Nu ar fi trebuit să-i trimiți vorbă să vină, așa că mi se pare corect să-ți bați tu capul cu asta. Acum plec la o seară de dezmăț. Te-aș invita să mă însoțești, dar probabil că soția ta ar obiecta. Nu mă aștepta, frate. Mă aștept să vin târziu.

– Ne vei trimite noua ta adresă, când găsești una? spuse Andrew, urmându-l jos.

– Puțin probabil. Dar păstrăm legătura.

Nu-i plăcea să-l lase pe fratele său așa, dar cum pleca din Londra cu intenția precisă de a nu fi găsit, nu-i putea oferi mai multe explicații. Poate într-o zi, când George va deveni rege și scurta lui cochetărie cu scandalul avea să fie de mult uitată, va putea cel puțin să-i împărtășească ghinioanele lui Andrew – sau nu. Nu era ca și cum scandalurile, adevărate sau simple zvonuri, rămâneau prea mult

în gura lumii, când atât de multe altele, mai noi, soseau pentru a le înlocui.

Înainte de a ajunge la ușa de la intrare, deschise și sora lor, Claire, își făcu apariția. Cea mai tânără și mai minionă dintre cele două surori ale lor, Claire îi semăna, cu părul roșcat și ochii verzi.

– Monty! exclamă ea îndată ce-l văzu și-și deschise brațele pentru o îmbrățișare. Aici te ascunzi? Tata va fi atât de bucuros să afle.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar sunt numai într-o scurtă vizită.

– Și pe mine nu mă îmbrățișezi? o întrebă Andrew pe Claire.

– Te-am văzut săptămâna trecută, dar pe nemernicul ăsta nu l-am mai văzut de luni de zile.

– Ce faci aici? o întrebă Andrew.

– Scap de sâcâiala tatei privind situația mea maritală, răspunse ea în timp ce-și dădea jos boneta cochetă.

– Am crezut că te-ai despărțit...

– Da, îl întrerupse ea. Acea situație.

Andrew continuă.

– ... de infidelul ăla, așa cum îți place să-ți numești acum soțul.

– Nimic din ceea ce-l privește nu-mi face plăcere.

– Jură că este nevinovat, Claire.

Ea pufni.

– Jură multe lucruri care nu sunt adevărate. Se pricepe bine la asta – sau așa crede el.

– Ei bine, ai venit în locul greșit pentru a scăpa, o avertiză Montgomery. Andy l-a chemat pe tata și îl așteaptă mâine-dimineață pentru a-mi ține predici.

Ea zâmbi.

– Mai bine ție, decât mie, dragă frate!

El zâmbi.

– Ah, dar eu nu voi fi aici pentru a primi tirada, așa că ești bine-venită.

– Câtă lipsă de cavalerism – de ce să-ți țină predică?

– Nu am timp să-ți explic, răspunse el, sărutând-o pe frunte înainte să iasă pe ușă. Dacă trebuie, îți poate spune Andy, dar sunt toate numai minciuni care se vor risipi repede dacă sunt lăsate în pace, așa că lăsați-o baltă.

Se urcă repede în trăsura care-l aștepta, dar tot o auzi pe sora lui strigând din ușa deschisă:

– Bârfe! Nu, nu, nu pot fi bârfe!

Montgomery își dădu ochii peste cap, dar nu avea să-și facă griji că frații lui puteau să-i strice sacrificiul. Fuseseră martori oculari, așa cum intenționase, astfel încât bârfele despre el nu aveau să se risipească până când ceva nou nu avea să le ia locul, mai ales când el trebuia să pună paie pe foc în seara asta...

Adresa pe care i-o dăduse ducea, de fapt, la recepția unei nunți. Intrase pe ușă fără probleme, ceea ce-l făcu să râdă în sinea lui. Fără îndoială, George îi pavase calea. Erau muzicieni și un spațiu pentru dans. Aparent, mirele și mireasa avuseseră deja dansul mirilor pe ring. Oare să danseze cu ținta lui sau să o ia deoparte pentru o scurtă discuție privată? Mai întâi trebuia să o găsească, iar asta presupunea să i-o arate cineva. Problema fusese rezolvată când Anne Beddows îl luă brusc de braț.

– A trecut atât de mult timp, dragule! Mi-ai lipsit!

Fu surprins. Nu o mai văzuse pe tânăra văduvă de anul trecut, când încheiase scurta lor relație amiabil. Dintre toate relațiile lui, pe Lady Anne o plăcuse cel mai mult. Fără obligații, fără proteste false de iubire, numai râsete și plăcere. Ar fi prelungit relația, atât de mult o plăcuse, dar era mai bine să-și vadă de drum, așa că o încheiase înainte ca ea să înceapă să se gândească la ceva permanent.

– Iar tu ești la fel de frumoasă ca întotdeauna, Anne. Să înțeleg că încă îți faci poftele?

– Dacă vrei să știi dacă te-am înlocuit, desigur că am făcut-o. Și tu?

– Sufăr după tine când îmi permit să fac asta.

Ea se înroși puțin, apoi îl lovi cu evantaiul de braț, în semn de dojană.

– Chiar mai fermecător, dragule! Ce te aduce aici?

– O caut pe Lady Tyler, răspunse el. O cunoști?

– Alt pariu?

– Pariu?

– Cu siguranță asta stă în spatele bârfelor recente despre tine, nu? întrebă ea.

Anna, care-l cunoștea atât de bine, venise cu această scuză, dar el răspunse:

– Un domn nu spune niciodată.

Ea zâmbi.

– Am uitat cât de galant ești.

El zâmbi.

– Nu, nu ai uitat.

– Nu, nu am uitat, recunoscu ea, indicând spre ținta lui.

El bănui că Anne avea să-l privească avidă, și chiar spera asta, căci una dintre plăcerile lui Anne era să bârfească. Fu dezamăgit să constate că ținta lui era încă o doamnă mai apropiată de vârsta lui George decât de a sa, dar apoi prințul recunoscuse că aceste doamne fuseseră vechi pasiuni ale lui, aparent în urmă cu multe decenii. Oftă. Încă un scop ridicol, dar de data aceasta avea să încerce să evite provocarea unui soț nebun de a-i tăia capul.

Afișând cel mai frumos zâmbet al lui, o abordă pe Lady Tyler la masă. Ea stătea cu patru prietene, toate bine îmbrăcate. Încă nu primiseră mâncare, dar un servitor stătea în apropiere pentru a le umple paharele. Păreau plictisite la petrecere și probabil că nu avuseseră ocazia să danseze, căci se aflau acolo fără soții lor. L-ar putea vedea ca pe o binecuvântare.

El le salută pe toate, se prezentă, dar ochii lui erau asupra lui Lady Tyler atunci când o invită la dans. Ea refuză, dar prietenele ei, câteva chicotind, o încurajară să se ridice. El zâmbi fermecător și întrebă din nou. Deloc încântată, acceptă. Jumătate din luptă fusese câștigată și avea patru martori avizi la spectacol.

El nu pierdu vremea și trecu direct la subiect, șoptind:

– Sunt aici să vă fac o favoare, doamnă, să deviez sămânța de scandal către mine, decât către dumneavoastră și prietenul dumneavoastră excesiv de zelos. Trebuie să întrerupeți acest dans dându-mi o palmă peste față și spunându-le prietenelor dumneavoastră că v-am curtat toată săptămâna și că, în sfârșit, v-ați exprimat refuzul mai în forță.

– Sunt suficient de în vârstă să-ți fiu mamă. Nimeni nu va crede că mă curtezi cu adevărat.

– Prostii. Sunteți încă o doamnă atrăgătoare, iar eu un nemernic, ceea ce sunt sigur că una dintre cunoștințele dumneavoastră va putea adeveri. Adevărul este că numai soțul dumneavoastră va trebui să creadă. Dacă are îndoieli, spuneți-i că am depus efortul de a vă seduce în urma unui pariu cu prietenii mei. Spuneți-i ce vreți, dar asigurați-l că nu am avut succes. Aș prefera să nu fiu urmărit de un alt soț. Sunt aici numai pentru a vă permite să vă reclamați nevinovăția. Am încercat să vă seduc, mi-ați refuzat avansurile, iar

virtutea și loialitatea dumneavoastră rămân neîntinate. O tactică simplă, una la care îmi doresc să mă fi gândit mai devreme.

– George a fost văzut la ușa mea, șopti ea.

– Ei bine, în loc să vă concediați tot personalul, puteți spune că a venit să vă ceară scuze personal pentru comportamentul meu îngrozitor. La urma urmelor, este prietenul tatălui meu.

– Mai există o problemă cu strategia ta, Lord Townsend. Sunt însărcinată.

O spusese cu o oarecare stânjeneală și cu o încruntare furioasă, iată o situație la care nu se așteptase. În apărarea prietenului său indulgent, spuse cu răceală:

– Nu cu George. Știu sigur că v-a vizitat prea recent pentru a putea fi altfel.

Lady Tyler se înroși și mai tare.

– Nu este al lui.

– Dar nici al soțului dumneavoastră, nu? bănui el.

– Nu, este plecat de câteva luni și tocmai s-a întors la Londra.

– Atunci vă sugerez să vă seduceți imediat soțul.

– Da, am decis asta, dar nu mai este neapărat îndrăgostit de mine. Totuși, la urma urmelor, poate că ești o binecuvântare. Este un bărbat gelos. Dacă crede că un bărbat așa frumos ca tine mă curtează, poate că mă va ajuta să-l aduc înapoi în patul meu, chiar dacă numai pentru o perioadă, din dorința lui, nu a mea.

– Mult succes cu asta, doamnă! Acum, o palmă tare, da? Și plecați după aceea! Voi părea perfect supărat!

Capitolul 4

Montgomery nu se așteptase ca zorii zilei să fie definiția lui George pentru dimineața devreme, cu toate acestea, cerul abia se lumina când fusese trezit de un servitor și anunțat că-i sosise trăsura. Se pregătise dinainte, pentru situația în care avea să doarmă mai mult, așa că-și făcuse bagajul înainte să plece din casă în noaptea aceea. Acum se îmbrăcă repede. Bucata de pânză reprezentând lavaliera o trecu momentan pe după gât și nu-și dădu timp pentru

a-și prinde părul, deoarece pentru asta avea mereu niște elastice în plus în buzunarele hainei.

Vizitiul era afară, legându-i cufărul de partea superioară a trăsurii, dar erau deja prea multe bagaje acolo, iar el se întreba dacă avea să încapă.

– Mai mult de un pachet? întrebă tânărul.

– Ce pachet, domnule?

Încruntat, Montgomery deschise ușa pentru a vedea cu ochii lui câți oameni aduseseră atâtea bagaje. Înăuntru era aprins un felinar, nu foarte puternic, dar suficient de luminos pentru a vedea că un singur trup era prezent, ghemuit în colț, sub o haină de blană, aparent încă dormind. Se gândise să dea tare cu ușa pentru a-l trezi, oricine ar fi fost, dar se abținu. Prefera să mai doarmă și el înainte de răsăritul soarelui.

Încercase, folosind una dintre păturile de pe scaunul din față drept pernă, pentru a-și putea sprijini capul de canapea. O întrebare insistentă îi ținea ochii deschiși. Ce fel de „el" putea fi descris drept o pacoste? Cineva prea tânăr sau prea bătrân, nebun ca regele George? Avea să fie o gardă de corp sau o asistentă nenorocită?

Vizitiul nu reuși să evite o groapă urâtă, ceea ce nu era deloc surprinzător, având în vedere că soarele încă nu apăruse la orizont. Dar zguduitura aproape că doborâse pachetul.

La început apăru un păr auriu, mult, apoi haina descheiată alunecă și copilul se ridică. Haine elegante, extrem de elegante, și bijuterii care ornau gulerul înalt, apretat. Degete foarte subțiri erau decorate cu un număr excesiv de inele. Un medalion mare atârna de un lănțișor gros din aur în jurul gâtului. Pachetul era o bancă ambulantă. Obraji catifelați, ivorii, ochi albastru-închis, gropițe care apărură acum, alături de un zâmbet binevoitor.

– Ce chip drăguț, spuse Montgomery suspicios. Dacă ești fată, te duc imediat înapoi la Londra.

– Vrei să-mi vezi semnele bărbăției?

Fusese atât de neașteptat, încât Montgomery izbucni în râs.

– Când ne vom ușura amândoi pe aceeași piatră, va fi suficient. George nu m-a avertizat că pachetul va fi atât de tânăr. Există vreun motiv întemeiat pentru care nu a vrut să știu cine sau ce ești tu?

– De ce ai adăugat un „ce"?

– Mai exact, ești unul dintre fiii lui ilegitimi? întrebă Montgomery.

Băiatul se ridică furios în picioare, dar era puțin cam înalt pentru a se exprima cu aplomb, așa că dădu cu capul de tavanul trăsurii. Vizitiul începu să încetinească, crezând aparent că i se cerea să oprească trăsura. Montgomery bombăni înainte de a striga pe fereastră:

– Dă-i înainte!

Apoi îl apucă pe băiat de braț și-l trase înapoi pe canapeaua căptușită.

– Ai noroc că nu te-ai ales cu un cucui, spuse el. Dacă vei continua să te înfurii, măcar fă-o de pe banchetă. Dacă te vei enerva pe mine, te avertizez că te voi scutura de ieșirile tale. Deci nu ești un bastard? Atunci presupun că ar trebui să-mi cer scuze pentru greșeală. Dar ești un copil. George ar fi trebuit să mă avertizeze.

– Am 17 ani, nu mai sunt considerat un copil, răspunse băiatul cu un dispreț arogant.

– Serios? Ei bine, eu sunt Montgomery Townsend. Poți să-mi spui Lord Townsend. Și tu...?

– Poți să-mi spui Alteță, spuse băiatul înțepat.

– Pe dracu'! Deci asta a vrut să spună George referindu-se la înclinația ta către minciuni. Dar, dacă protejez un șirengar care poartă haine la modă, s-ar putea să nu fiu foarte grijuliu. Gata cu gluma, cine ești?

– Charles Maximilian Pachaly, al șaptelea Pachaly pe linia de succesiune la tronul Feldland.

– Nu am auzit niciodată de asta.

– Suntem un regat mic în apropiere de Austria.

– Tot nu am auzit, dar am fost avertizat că minți, așa că hai măcar să cădem de acord că nu vei spune astfel de gogomănii. Îți voi spune Charley.

Băiatul oftă.

– Te-aș putea ghilotina pentru o astfel de insolență! Tatăl meu cu siguranță ar face-o!

Montgomery nu fu impresionat.

– Vrei să-l imiți, nu? Presupun că și el este rege.

O încuviințare scurtă și tristă.

– A fost ucis în timpul revoltei. Am fost scos din țară în secret și am primit azil aici. Tata a fost vechi prieten cu tatăl regentului tău, dar regele este prea bolnav să-și mai amintească.

– Ca să știi, nu cred nimic din toate astea, iar o explicație coerentă este obligatorie dacă vrei să mai călătorești cu mine, așa că să auzim! Îți dau câteva minute să mă convingi.

– Îți dai seama că nu sunt obligat să fac una ca asta, nu? spuse Charles.

– Îți dai seama că trebuie să depui un efort? îi răspunse Charles. Rege sau nu, băiete, te-ai supărat de două ori fără motiv, ceea ce trebuie să înceteze. Rege sau nu, nu poți să te comporți ca unul dacă vrei să rămâi ascuns. Toarnă tot! Este singura ocazie pe care ți-o mai ofer pentru a-ți susține cauza.

– Pentru că tu crezi că voi fi prins cu mâța-n sac?

– Exact!

Băiatul zâmbi.

– Adevărul poate fi uitat, adevărul poate fi înfrumusețat, dar adevărul esențial va rămâne. Țara mea este bogată în resurse, motiv pentru care Napoleon nu ne-a ignorat. Ne-a cerut să ne alăturăm Marii Armate cu care a mărșăluit în Europa. Tata a refuzat să-l sprijine pe insolent, dar oamenii noștri s-au temut că micul împărat francez va aduce războiul său pe pământul nostru, așa că s-au răzvrătit împotriva noastră. Tata a murit când palatul a fost asediat, în timp ce eu am fost scos în secret din țară. Încă am mulți susținători acasă, motiv pentru care rebelii ăștia cred că noua lor republică va eșua dacă voi rămâne în viață. Sunt hotărâți să mă omoare și au încercat de nenumărate ori când mă aflam în drum spre Anglia, și chiar în țara asta.

– Știi că Napoleon a fost învins anul trecut? întrebă Montgomery.

– Da, și exilat în Elba, numai pentru a scăpa anul ăsta și a-și ridica armele din nou. Aranjam să mă întorc acasă când a preluat controlul Franței încă o dată.

– Mă îndoiesc că noul război va dura până la sfârșitul anului. Pur și simplu nu mai are sprijinul pe care-l avea atunci când a încercat să cucerească Europa.

– Sunt de acord, dar rebelii din Feldland se tem din nou să piardă puterea deoarece regentul tău le-a trimis un avertisment, cum că se așteaptă ca monarhia să fie restaurată. A fost transmis frumos, fără amenințări, dar a devenit un motiv puternic pentru a vrea să mă omoare. Cred că a trimis misiva din disperare. Cred că am depășit limitele ospitalității lui.

Fusese o aluzie interesantă menționând ceva ce George probabil ar fi făcut fără aprobarea miniștrilor săi. Putea înțelege fără îndoială de ce George îl avertizase, nu că ar fi crezut ceva din ce spusese până acum băiatul. Era mândru de el că nu izbucnise în râs. Charley putea fi străin. Accentul lui discret sugera că nu se născuse în Anglia sau că cel puțin nu fusese crescut aici. Hainele și manierele lui sugerau un statut social înalt. George menționase facțiuni și descendențe și, vai, importanță națională, deși Montgomery privise asta cu scepticism. Fără îndoială, fusese numai o exagerare a regentului pentru a-l convinge să-i facă favoarea.

Cu toate acestea, amenințarea la adresa vieții băiatului putea fi adevărată, așa că i se făcu milă de el pentru că trebuise să îndure un așa chin la o vârstă fragedă.

Asta îl făcu să spună:

– Capul sus! Chiar și numai o solicitare politicoasă din partea Angliei poate avea rezultate uluitoare, așa că trebuie numai să te ținem în viață până când noul război se va încheia.

– Deci mă crezi?

Montgomery îl privi cu asprime pe băiat înainte de a-i răspunde:

– Nu contează dacă o fac sau nu. Eram curios și tu ai spus o poveste interesantă pentru a-mi satisface curiozitatea, dar este o poveste pe care nu trebuie să o mai menționezi – nimănui. În mod evident există un motiv bun pentru care nu mi s-a spus cine ești, Charley. Este evident că știi de ce, așa că nu ar fi trebuit să-mi spui acea poveste ridicolă, care este mult mai rea decât posibilul adevăr. O poveste ca asta nu va abate atenția de la tine, ci va face din tine o țintă. Mă înțelegi?

– Tu ai întrebat, bombăni Charley.

Montgomery îl privi pe băiat cu asprime.

– Da, am făcut-o, dar care ar fi trebuit să fie răspunsul tău?

Obrajii băiatului se înroșiră brusc.

– Că sunt un nimeni?

Montgomery dădu din cap, indicând spre veșmintele lui Charley.

– Dacă nu găsim niște trențe pe care să le porți, este evident că nu ești un nimeni. Ar fi trebuit să folosești numai falsa identitate pe care ți-a dat-o prințul.

– Nu mi s-a spus nimic despre o falsă identitate. Unul dintre servitorii Casei Carlton i-a dat lui Arlo un bilet când am plecat.

– Cine este Arlo?

– Cel care conduce.

– Ei bine, îi voi cere noile nume pe care trebuie să le folosim când ne vom opri.

Charley oftă dramatic.

– Acest efort de a mă salva pare făcut în grabă.

– Posibil, dar discreția este cuvântul-cheie și unul pe care trebuie să ți-l asumi, așa că gândește-te la el ca la mottoul tău de acum înainte. Am fost însărcinat să te duc într-un loc sigur unde nici unul dintre noi nu poate fi găsit, așa că voi face asta.

– Mi s-a spus că ai fost soldat.

– Am fost.

– Și un duelist priceput.

– Posibil...

– Atunci mă vei putea proteja orice ar fi?

– Băiete, cum crezi că se va petrece asta dacă zeci de răufăcători ne vor înconjura pentru că tu vorbești precum cineva care merită să fie răpit?

– Te referi la bărbații care sunt pe urmele mele?

– Nu, nici la cei care se află pe ale mele. Vorbesc despre criminalii care te vor vedea ca pe un premiu.

– Cred că pricep ce vrei să spui.

– Era și timpul!

Capitolul 5

Se auzi o lovitură în tavanul trăsurii. Montgomery scoase capul pe fereastră.

– Ce este?

– Ne urmăresc doi călăreți.

Ieșiseră din Londra de abia 30 de minute și, în timp ce zorile se revărsau, soarele făcându-și apariția în urma lor, drumul încă nu era suficient de luminat, fiind flancat de copaci pe ambele părți.

El îi spuse vizitiului:

– Grăbește pasul și vezi dacă ne urmează.

– Am auzit că în țara ta sunt mulți tâlhari la drumul mare, spuse Charley cu o privire curioasă.

– Mi-aș dori să fie numai asta, dar este puțin probabil, având în vedere că amândoi avem dușmani. În plus, este puțin cam devreme pentru hoți, având în vedere că la ora asta sunt puțini călători pentru a-i prăda.

– De ce te-ar pune pe tine prințul regent drept gardianul meu dacă ai dușmani? întrebă Charley.

– Pentru că mă pricep de minune să evit soții furioși.

Ochii lui Charley se aprinseră.

– Ești un crai! Avem asta în comun – și eu sunt un crai. Doamnele nu pot sta departe de mine.

Monty chicoti.

– Ești sigur că nu sunt atrase de toate bijuteriile alea pe care le porți?

Charley își întoarse privirea pufnind.

Cinci minute mai târziu, Arlo bătu din nou, spunând:

– Țin pasul, domnule.

– Atunci oprește, pentru a afla de ce.

Oftă, în timp ce se întoarse spre Charley să-i explice:

– Fie că te vor pe tine sau pe mine, sau numai gențile noastre, nu le voi permite să se țină după noi pentru a afla unde mergem. Stai pe loc, nu privi afară și pune-ți haina aia înapoi pe cap.

El scoase un pistol de la cingătoare și ieși din trăsură înainte să-l scoată și pe celălalt și să-l îndrepte spre cei doi călăreți care se apropiau de ei. Nu prea putea să-i distingă în hainele lor negre și pelerinele scurte, cu excepția faptului că hainele lor păreau identice, amintindu-i de uniformele regimentului, dar nu auzise de soldați care să se îmbrace complet în negru. Ambii bărbați aveau un păr foarte lung și nici unul nu depusese vreun efort să și-l prindă.

– Dacă vă gândiți să mă jefuiți, va trebui să depuneți efort, le spuse el celor doi bărbați care opriseră caii.

Răspunsul era o păsărească pentru el, rostit într-o limbă străină – ceea ce răspunsese spre mulțumirea lui întrebării pe cine urmăreau. Probabil că stătuseră cu ochii pe Casa Carlton zi și noapte și urmăreau fiecare trăsură care părea neobișnuită. Deși George îi oferise, desigur, oaspetelui său nedorit o trăsură simplă, fără blazon, plecase de la reședința regentului înainte de vărsarea zorilor, cărând prea multe bagaje.

Unul dintre bărbați trase în el, punând capăt oricărei speculații. Focul îl rată, dar Montgomery se trase în spatele ușii deschise a trăsurii înainte de a trage. Prima lui împușcătură îl nimerise pe bărbatul care încă nu trăsese, dar care începuse să bolborosească și mai mult în păsărească după ce căzuse de pe cal. Asta îi oferi lui Montgomery suficient de mult timp pentru a-și trage și celălalt pistol și-l îndreptase spre celălalt bărbat, care încerca cu disperare să-și reîncarce arma.

Amândoi fură întrerupți de un al treilea individ, unul scund, într-o pelerină cu glugă, ieșind dintre copaci, din partea dreaptă a drumului, cu câte un pistol în fiecare mână, strigând:

– M-ați doborât de pe cal cu împușcăturile voastre. Armele jos sau vă scap eu de ele!

Montgomery nu așteptă să afle cum avea să se încheie situația. Ținti și trase, iar individul care încă își încărca arma căzu de pe cal, rămânând întins pe pământ.

– Nu credeam că o să îi omori, îl acuză scundul.

– Ei bine, dacă acesta ar fi fost planul meu, l-aș fi dus la îndeplinire, dar, din păcate, am tras numai pentru a-i răni, astfel încât să nu mă mai deranjeze. Fii bun și scoate șeile de pe cai, iar eu îi voi lega cu frâiele.

Văzu numai puțin din obrajii ivorii care ieșeau dintr-o eșarfă galbenă legată în jurul gâtului și în partea inferioară a feței, care-i ținea gluga pe cap. La urma urmelor, nu era un bărbat scund, ci doar un alt băiat. El venise în apărarea lor? Începuse să se întrebe dacă nu cumva George îi făcea o farsă. Băiatul însă deja se întorsese pentru a face ceea ce îi ceruse, în timp ce Montgomery se apropia de primul atacator care căzuse. Era ceva sânge, nu prea mult, pe unul dintre cracii pantalonilor individului, acesta fiind în continuare furios, rostind cuvinte într-o limbă străină.

– Trebuie să-ți pun căluș în gură? întrebă Montgomery ascuțit, în timp ce-l târa pe individ de pe drum – dar se opri brusc. Făcu ochii mari când văzu bestia mare, albă, care se ascundea în copaci, partea inferioară a picioarelor având un păr care era aproape la fel de lung precum coama animalului. Ai un cal al dracului de păros, băiete, spuse el, fără să-și poată lua ochii de la animalul deosebit de mare.

– Este magnific, nu? L-am botezat Regele Zăpezii, dar în general îl strig Zăpadă.

– Mă bucur că nu te-ai decis să-l strigi Rege, altfel m-aș fi simțit jignit.

Montgomery se întoarse reticent să privească spre pachetul lui, care nu făcuse ceea ce i se ordonase.

– Te-am avertizat să rămâi în trăsură. Așa am zis, nu? Eu îmi amintesc, tu de ce nu ți-ai amintit?

– Deoarece pericolul a trecut și trebuie să-mi mișc picioarele.

– Ei bine, acum poți să ți le miști și să-mi aduci bagajul de mână din trăsură, să scoți alte două pistoale din ea și să vii să-i termini pe indivizii ăștia.

Charley făcu ochii mari, ca ai unei cucuvele.

– Am priceput, spuse, întorcându-se în trăsură.

– Prea târziu, băiete, strigă Montgomery în urma lui, pentru a-l speria.

Păsărească se auzea mai tare și mai repede din partea atacatorului care se afla la sol. Montgomery se întoarse și-l văzu pe individ încercând să se ridice, urmărind avid cu privirea plecarea lui Charley. Încruntat, Montgomery luă una dintre legăturile de păr din buzunar și-l legă la gură.

Bărbatul cu pelerina aruncă o șa la picioarele lui.

– Parcă ai zis că îi legi.

– Așa fac – și sper să ajung în Portsmouth până când vreunul dintre ticăloșii ăștia să poată urca pe cal.

– Dacă acolo mergi, ai ieșit pe drumul greșit din Londra.

Montgomery își dădu ochii peste cap. Doi copii, ambii atotștiutori. Nu avea de gând să-i explice că intenționase să-și inducă în eroare atacatorii în loc să-i omoare. Nu vorbiseră engleză, dar asta nu însemna că nu o puteau face sau că nu recunoșteau numele unui port englezesc pe coasta de sud. Poate că intraseră în țară chiar prin acel port.

În timp ce se chinuia să ia legăturile de pe șa, îl putea vedea cu colțul ochiului pe băiatul care aștepta un răspuns, așa că spuse numai:

– Trebuie să mă mai opresc undeva înainte să mă îndrept spre sud.

– De ce băiatul care te însoțește s-ar fi simțit jignit de un cal pe nume Rege?

Montgomery scrâșni din dinți, încercând să aibă în vedere că băieții erau în mod natural curioși. Totuși, trebuia să-l oprească pe băiat să mai pună întrebări.

– Băiatul aflat sub protecția mea este nebun, își imaginează tot felul de lucruri ridicole despre el. Eu îl ignor pur și simplu. Acum sunt curios. Cum de te-au doborât de pe cal împușcăturile?

– Dormeam pe spatele lui, ceea ce este mult mai cald decât dacă aș dormi pe sol.

– Și tu ești un fantezist, nu?

Râse în timp ce începu să lege picioarele ticălosului zgomotos.

– Uită-te la Zăpadă! El are un spate foarte lat, iar eu sunt subțire.

– De ce te-ai culcat atât de aproape de drum dacă nu voiai să fii deranjat?

– Era liniște în mijlocul nopții, dar nu am vrut să dorm prea mult, așa că m-am bazat că traficul matinal mă va trezi. Deși nu m-am așteptat la împușcături.

– Dacă te îndrepți spre Londra, este la mai puțin de o oră de aici.

– Știu. Am mers, nu mi-a plăcut și am plecat.

Montgomery ridică în cele din urmă privirea de la ce făcea.

– Ce să nu-ți placă la un oraș măreț ca Londra?

– Prea mulți oameni, prea mult fum și funingine și toți se uitau cu gura căscată la mine de parcă nu ar mai fi văzut un cal înainte. Mi-au trebuit aproape două ore să-l curăț pe Zăpadă de funingine noaptea trecută.

– Dacă ai călărit armăsarul ăsta uriaș în oraș, nu este de mirare că oamenii s-au holbat la tine. Caii așa de mari și de păroși sunt văzuți de obicei numai trăgând încărcături mari.

– Este pe jumătate armăsar. Mama lui a fost o iapă scoțiană din Clydesdale, dar da, și ea a fost foarte înaltă.

Montgomery mai aruncă o privire băiatului când puse și cealaltă șa la picioarele lui. Hainele băiatului erau scumpe, avea o haină elegant croită, cizme lustruite pe sub pantaloni lungi, iar pelerina cu glugă neagră de pe umeri, cu gluga trasă în față, îi acoperea mare parte din chip. Nu avea însă lavalieră, ci numai o cămașă din pânză fină legată la gât pe sub eșarfa groasă. Folosise o dicție bună, deci probabil că avusese parte de oarecare educație, dar vocea lui varia, ocazional părând mai degrabă una răgușită. Oare era la vârsta în care se transforma din băiat în bărbat?

– Nu pari un coate-goale, sublinie el. Cum de călătorește singur un băiat cu bani? Sau ai furat hainele alea?

– De fapt, nu sunt singur, dar nu-mi cere să-ți explic.

Montgomery adresase intenționat o întrebare incomodă care ar fi trebuit să-l jignească pe băiat și care să-l facă să plece mâncând pământul, ceea ce l-ar fi scutit de alte întrebări. Dar, în timp ce băiatul se întoarse astfel încât el nu putu văzu dacă era furios, nu că ar fi putut vedea prea mult din chipul lui din cauza glugii pe care o purta, acesta răspunse pe un ton neutru:

– Calul se pune drept companie? Sau ai un prieten imaginar? Sora mea Claire avea unul și ne punea pe toți să stăm și să bem ceaiul cu el. Chiar și tata îi făcea pe plac. Două luni mai târziu, după împăcarea cu cealaltă soră a mea, Evelyn, nu l-a mai menționat pe prietenul ei invizibil vreodată.

De ce dracului spusese asta? Ceva prostesc pentru a scuza insulta? Băiatul nu comentă, fiind ocupat să-și înșeueze bestia de cal și să-și lege bagajele. Brusc se gândi că încă un băiat sub tutelă, unul chiar de aceeași vârstă precum a celui aflat deja în grija lui, putea fi un camuflaj bun pentru grupul lui. Băiatul mergea departe de Londra, ca ei, așa că poate avea să fie de acord să-i însoțească dacă avea să-l întrebe – asta, dacă Montgomery avea să înceteze să-l îndepărteze cu insulte.

Se îndreptă spre ticălosul mai tăcut, care probabil că se lovise la cap când căzuse de pe cal, deoarece Montgomery observă că era inconștient. Glonțul îi zgâriase numai umărul, acolo unde haina se rupsese. După ce Montgomery îl legă, îl trase pe de drum, acolo unde partenerul lui încerca să se elibereze. Se gândise să-l lase pe cel gălăgios legat la gură pentru a întârzia salvarea lor cât mai mult, dar, în cele din urmă, desfăcu călușul, descătușând un alt val de păsărească. Avea, în schimb, să le ia caii și să le cotrobăie prin bagaje mai târziu. Oricum ar fi, nu aveau să-l prindă din urmă.

Se întoarse spre drum, dar se opri atunci când văzu că băiatul era gata să încalece, curios să vadă cum avea să se descurce cu un cal de acea mărime. Se spunea despre caii de povară că erau cei mai înalți cai din lume, iar acesta cu siguranță putea aspira să atingă acel record. Băiatul, așa scund cum era, se descurcase cu ușurință, sărind pentru a prinde mânerul și ridicându-se suficient de mult pentru a atinge jugul, restul fiind o încălecare normală.

– Considerând că ești încă în creștere, cred că ar trebui să ai un cal mai pe statura ta, spuse Montgomery când ajunse la băiatul care se afla deja călare pe animalul alb.

– Îmi place priveliștea de aici.

Montgomery se reținu să râdă, căci băiatul îl privise de sus când o spusese. Probabil că zâmbise, dar din cauza luminii care cădea în spatele băiatului, lăsându-i chipul complet umbrit, Montgomery nu putea fi sigur.

– În plus, este și o armă bună, dacă am nevoie de una, adăugă băiatul. Nu s-ar gândi de două ori înainte să se repeadă în alt cal pentru a-l doborî pe călăreț. În alte vremuri, ar fi fost un cal de război magnific.

– Îți cunoști istoria, așa-i?

– Cunosc multe lucruri.

Băiatul îl scoase pe Regele Zăpezii pe drum. Chiar și pași ușori ca aceia făceau să fluture părul de pe picioarele calului.

Montgomery îl urmă, remarcând:

– Ar trebui să-i predau pe ăia doi magistratului din primul oraș în care vom ajunge, căci au încercat să ne jefuiască. Vor avea parte de niște momente chinuitoare încercând să se apere, având în vedere că nu vorbesc engleză. Aruncă o privire spre acoperișul trăsurii, unde nu mai era loc pentru două trupuri îngrămădite, așa că reveni asupra afirmației. Prea mare beleaua și prea mult timp pierdut. Și unde mergi acum, că ai văzut Londra?

– Oriunde altundeva.

Montgomery păru contrariat de tonul dezagreabil al băiatului. Nu încercase să-l facă pe băiat să se răzgândească în privința orașului său frumos. În plus, călărind un cal imens și fluturând pistoale, băiatul s-ar fi putut dovedi interesant, în timp ce băiatul pe care trebuia să-l protejeze nu fusese până acum decât nesuferit.

– Cum nu ai o anumită destinație în minte și pari să mergi în direcția noastră, ești bine-venit să ni te alături. Suntem mai în siguranță dacă suntem mai mulți.

– Nu doresc să merg spre sud.

– Deci oriunde altundeva, numai în sud nu? Ei bine, ca să vezi, nici noi nu mergem în Portsmouth. A fost numai o inducere în eroare a hoților, așa că oferta rămâne. Ne vom îndrepta spre nord aproape toată săptămâna și este posibil ca și alți tâlhari să încerce

să ne abată din drum. Pentru siguranță, adăugă: Vor opri și călăreți singuratici.

– Vor fi surprinși dacă o vor face.

– Da?

Băiatul ignoră întrebarea și strigă:

– Este o idee excelentă să vă însoțesc!

– Vorbește mai încet, bombăni Montgomery. Dacă împușcăturile nu au trezit localnicii, tocmai ai făcut-o tu.

– Îi spuneam numai prietenului meu imaginar că sunt în siguranță.

– Serios? Montgomery privi spre pădure, dar, nevăzând nimic, pufni. Poți merge cu noi în trăsură.

– Voi merge călare cu Zăpadă pe lângă voi. Vederea unui paznic va descuraja alți hoți.

Paznicii nu erau atât de minioni, dar el spuse numai:

– Cum vrei, dar este posibil să plouă mai târziu. La urma urmei, suntem în Anglia.

Capitolul 6

Era o greșeală. Vanessa știuse asta de când acceptase să călătorească spre nord cu bărbatul atrăgător a cărui trăsură fusese atacată. Paznicii ei aveau să fie furioși pentru că refuzase să le permită să călărească alături de ea. Bărbatul și persoana aflată sub tutela lui erau interesați și îi oferiseră primul moment de entuziasm din ceea ce fusese până atunci o călătorie anostă.

În plus, strigând răspunsul ei la invitația bărbatului, le spusese gardienilor ei că era decizia lui de a urma trăsura și ocupanții ei. Poate că era o modalitate prostească de a comunica, dar era sigură că funcționase.

Fusese surprinsă atunci când cei doi scoțieni uriași, frați care păreau ca o pereche de urși periculoși, apăruseră cu o zi înainte de plecarea ei în Anglia. Rar se certa cu tatăl ei, dar de data asta o făcuse. El îi angajase pentru a o însoți la casa mamei ei din Cheshire. Ea era sigură că se putea proteja singură și că nu avea nevoie de ei. William însă fusese de neclintit, spunând:

– Nu voi mai dormi niciodată din cauza grijii dacă nu știu că ai protecție în cazul în care ai avea nevoie de ea.

În cele din urmă ea acceptase, dar cu propriii ei termeni ca scoțienii să păstreze distanța în timpul zilei și să o păzească discret noaptea.

Când trăsura plecase și ea îi dădea pinteni lui Zăpadă să o urmeze, privise spre copacii din dreapta, căutând o urmă a pledului de culoare aprinsă. Nimic, nici o singură mișcare, din câte putuse observa. Apoi își aminti că cei doi gardieni nu mai purtau hainele lor obișnuite din tartan. Nu fusese ideea sa ca ei să nu-și poarte kilturile în Anglia, deloc. Admirase trupurile musculoase ale multor tineri scoțieni cât timp trăise în Scoția. William fusese cel care nu voise ca paznicii să atragă atenția asupra lor. Probabil s-ar fi bucurat de compania lor, dar voia ca această călătorie să-i aparțină numai ei. Avea să fie ultima sa porție de libertate și de independență o vreme. Paznicii se supuseseră dorințelor ei, iar ea avea să aibă drept însoțitori de călătorie numai ocupanții trăsurii, până când avea să se abată de la drumul spre nord, făcând către vest, spre Cheshire.

Se gândea la cei doi din trăsură. Părul băiatului era neobișnuit de lung și deloc ondulat, dar de un auriu așa de strălucitor, încât femeile ar fi fost invidioase. Nici nu era prins la spate ca al ei. Hainele lui erau ridicol de țipătoare. Ar fi fost ridicol să creadă că pietrele pe care le purta erau adevărate, căci, în mod evident, nu erau. Bărbatul era îmbrăcat ca un gentleman sau un lord, purtând o pelerină gri-închis peste o haină albastră, dar, în mod ciudat, fără lavalieră. Observase o eșarfă sau o bucată de pânză în jurul gâtului, care flutura în vânt și care ar fi putut fi folosită drept lavalieră. Poate că purta ea haine bărbătești de bună calitate, dar trăsese linia în privința purtării lavalierei, deși cei mai mulți dintre domni nu ar fi fost văzuți fără ea.

Părul bărbatului era roșcat-închis. Observase firele roșietice din el atunci când stătuse în soare. Era mai lung decât al ei, iar ea se chinuise mult să și-l prindă la spate, chiar așa, cu lungimea actuală, dar el nu-l prinsese pe al lui, lăsându-l să i se reverse peste umerii lați. Avea o bărbie puternică, un nas subțire, ochi de o culoare verde-închis. Chipul lui i se păruse fascinant și permisese ochilor ei să zăbovească asupra lui de câteva ori, înroșindu-se atunci când se trezise holbându-se la el prea mult. Putea da vina pe traiul ei retras din Scoția, deși ea și tatăl său călătoriseră, mergând adesea

la Fraserburgh. Problema era că niciodată nu întâlnise un bărbat atât de atrăgător, încât se întreba dacă ar putea fi el persoana aceea rară care ar fi semnat contractul pentru ca ea să se poată culca cu el, ei bine, mărita cu el... Ea râse zgomotos la această prostie fantezistă.

Stătuse singură prea mult timp, de acolo i se trăgea. Îi lipsise să aibă pe cineva cu care să vorbească. Ar fi trebuit să urce în trăsură cu ei. Dusă de val de acest gând, se apropie de fereastra deschisă pentru a începe o conversație, dar o auzi pe cea care deja se purta...

– Numele care ni s-au dat în acest bilet nu sună rău, spunea bărbatul. Lord Montague Hook pentru mine, care, deși nu este unul pe care l-aș fi ales, răspunde repede Monty. Iar tu ești lordul Charley Bates, deci, până la urmă, tot Charley, la care pari să răspunzi destul de bine... O, am priceput, uite momeala, aparent George a încercat să fie amuzant. Deși nu este nevoie să spunem gazdelor noastre nici un cuvânt despre noi...

– De ce nu?

– Deoarece șederea noastră trebuie să fie secretă. Sunt conștienți de asta și ne acceptă ca oaspeți drept o favoare făcută regentului, și tuturor le place să-i facă favoruri lui George, fie că l-au întâlnit sau nu pe viitorul nostru rege. Râse zgomotos. Chiar și eu – ei bine, nu mi-a plăcut, dar nici nu m-a deranjat. Totuși, din cauza straielor tale extravagante...

Vanessa fu surprinsă că-l cunoșteau pe prințul regent și se întreba de ce nu-și foloseau adevăratele nume. Peste ce dăduse... doi bărbați implicați într-o misiune secretă pentru Coroană? Călătoria ei plicticoasă tocmai devenise palpitantă!

– ... va trebui să spunem cel puțin o minciună pentru a explica veșmintele tale extravagante, continuă bărbatul. Compensație pentru absența părinților tăi? Trăiesc în Viena, îndrăgostiți de evenimentele sociale, în timp ce tu ai rămas la țară cu servitorii? Ratarea aniversărilor etc., etc., multă vină din partea lor, așa că te răsfață cu bani, iar tu, furios pe ei, i-ai cheltuit pe o garderobă ridicolă. Cum sună? Prea aproape de adevăr?

– Cum vrei tu, spuse băiatul pe un ton irascibil. Nu îmi place să spun minciuni.

– Ba sigur că da. Și eu am făcut-o la vârsta ta, și frații mei, la fel și surorile mele.

– Ești norocos că ai frați.

– Tu nu ai deloc?

– Trei au murit de mici, numai eu am supraviețuit.

– Ei bine, nu pot să spun că am fost norocos că am avut atât de mulți. Ca mezin, rar am fost ascultat, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Nu înțeleg.

– Oropsitul? Sigur înțelegi conceptul, cei mici sunt ignorați și îndepărtați, niciodată nu câștigă. Apropo, presupun că ar fi trebuit să te întreb, te bucuri că ai un partener de joacă pentru această călătorie?

– Regii nu se joacă, spuse Charley cu un ton care trăda atât indignarea, cât și protestul.

Bărbatul pe nume Monty răspunse aspru:

– Poate că momentan suntem singuri, dar prostia asta cu regele se încheie aici – și nu mă face să repet! Trebuie să intri în joc, băiete! Momentan, consideră-te un actor debutant, unul care nu are iluzia grandomaniei. Și gata și cu crizele de furie!

Se lăsă tăcerea, dar ea și-i imagină pe cei doi din trăsură uitându-se cu furie unul la celălalt. Se întreba cine spunea adevărul, băiatul care susținea că era rege sau bărbatul care susținea că acesta era nebun? Se poziționă de partea nebunului, căci era într-adevăr o nebunie pentru un rege să călătorească doar cu un singur paznic, indiferent din ce țară venea.

Vanessa permise trăsurii să înainteze. Nu putea încerca să le vorbească, acum, când ar fi crezut că trăsese cu urechea, și pe bună dreptate. Deși fusese ușor marcată de faptul că fusese numită „partener de joacă" pentru băiatul vanitos, ceea ce cu siguranță nu avea să fie, era de asemenea uimită de norocul de a da peste cunoștințele regentului care, în mod evident, se aflau într-o misiune clandestină. Va fi o aventură să le povestească surorilor ei când va ajunge acasă.

Poate că, la urma urmei, să meargă la Londra nu fusese o idee atât de rea. Dacă nu ar fi fost atât de emoționată din cauza revederii cu mama ei și nu s-ar fi abătut de la drumul spre Cheshire pentru o vizită la casa din Londra a tatălui ei, nu s-ar fi întâlnit cu acest cuplu ciudat. Londra o dezamăgise. Se întreba de ce ar merge cineva acolo pentru sezonul londonez. Era atât de mult fum încât o usturau ochii, iar străzile deveniseră din ce în ce mai aglomerate, pe măsură ce avansa. Orice vehicul imaginabil părea să părăsească orașul

la acel moment al zilei. Când ea și gardienii ei reușiseră să iasă din orașul descurajator, se lăsase seara și era prea târziu pentru a mai căuta un han, așa că dormiseră afară – pentru prima dată când făcuseră asta după ce trecuseră granița.

Poate că acum, întreținută în mod amuzant de noii ei parteneri de drum, nu avea să se mai simtă atât de emoționată că mergea acasă. Avea să vireze nord-vest spre Cheshire la momentul potrivit. Mai bine să scape de revederea neplăcută cât mai repede. Furia ei avea să iasă la suprafață. Furia mamei ei avea să iasă și ea la suprafață deoarece Vanessa îl alesese pe tatăl său în locul ei și fugise cu el. Acesta era adevărul, iar ea avea să-i facă față. Ea știa și celălalt adevăr, iar Kathleen Blackburn nu ar fi fost capabilă să nege că ea era de vină pentru destrămarea familiei.

Capitolul 7

– Cum te cheamă, băiete? o întrebă Monty când coborî din trăsură.

Vanessa descălecase deja de pe Zăpadă și-l dusese în iarbă să-și ia prânzul. Aruncă o privire bărbatului și fu uimită de cât de multe șuvițe roșietice străluceau în părul lui înainte să iasă din soare și să se îndrepte spre umbră. Fără să se gândească, spuse:

– Nessi! Apoi, se corectă repede. Aaaa, ei bine, este prescurtarea de la Nestor.

– Nu e cine știe ce prescurtare, numai o literă diferență, sublinie el.

Ea îl privi prinzându-și părul roșcovan înainte de a se așeza pe pătura pe care vizitiul o întinsese pe iarbă.

– Dacă ai o problemă cu numele meu, nu-l folosi, răspunse ea puțin cam aspru.

– Deloc, dar îți voi spune Ness, care este mai scurt decât Nestor, dacă ești de acord.

Ea simțea că lui nu-i păsa dacă era sau nu de acord, căci avea să-i spună Ness oricum.

– Cum vrei. Și tu și băiatul? Cum vă numiți?

– Pe băiat îl cheamă Charley, spuse el. Familia și prietenii îmi spun Monty.

Ea știa că era o minciună. Îi auzise pe el și pe băiat vorbind despre noile nume care le fuseseră date. Spera să afle în următoarea jumătate de oră de ce nu-și puteau folosi numele adevărate în timpul călătoriei, precum și destinația lor.

Se opriseră lângă drum să mănânce și să dea răgaz cailor. În jur se aflau numai un stejar bătrân, o fâneață și câteva ferme în depărtare. Ultimul grup de copaci pe lângă care trecuseră era mult în spatele lor. Gardienilor ei nu le plăcea să fie atât de departe, dar trebuiau să se obișnuiască. Nu erau multe păduri în drum spre Cheshire, iar asta ar fi putut fi o problemă și pentru sine, constată ea.

Se oprise la ultimul grup de copaci pentru a se ușura, apoi mersese la galop cu Zăpadă pentru a prinde din urmă trăsura. Cei doi dinăuntru nu aveau să observe, dar vizitiul se întorsese spre ea, fără îndoială întrebându-se de ce dispăruse.

Stătea de cealaltă parte a coșului mare pe care vizitiul îl așezase pe pătură, în fața lui Monty, și-și încrucișă confortabil picioarele. Charley plecase și încă nu se întorsese. Monty se uita fix la ea. Era o privire îndrăzneață, care o făcea să se simtă foarte inconfortabil. Chiar dacă stăteau sub stejar, zona umbrită era încă destul de luminată de soarele din jur – iar el poate că vedea ceva ce ea nu dorea ca el să vadă, în ciuda glugii pe care o purta. Își dăduse jos eșarfa mai devreme deoarece ziua aceea de primăvară devenise destul de caldă, dar acum își dorea să nu o fi făcut.

Ea se uită în spate să vadă ce-l reținea pe Charley, dar nu-l văzu.

– Protejatul tău a dispărut.

– Nu, nu a dispărut.

Se întoarse și-l văzu pe Monty făcând semn spre câmpul din dreapta ei. Când privi în acea direcție îl văzu pe băiat mergând alert, făcând exerciții. Era o idee bună și i s-ar fi părut foarte normal dacă ar fi vrut să se alăture cuiva de vârsta ei în loc să mai îndure privirea curioasă, de smarald, a lui Monty.

Era pe cale să se ridice pentru a face asta, dar el adăugă:

– Sunt foarte serios în privința misiunii mele. Nu voi scăpa din vedere băiatul.

Când el se holbase la ea în tot timpul ăsta? Nu avea să-i spună asta și să-l facă să-i spună ce vedea așa interesant la ea. Ea încercă să abată posibilele lui gânduri, întrebând:

– De ce ai furat caii?

– Am furat de la hoții care voiau să fure de la noi. Mie mi se pare dreptate, nu crezi?

– Presupun că da, dacă pui problema așa.

– Și totuși, a existat un motiv și mai prudent. Pur și simplu nu am vrut să dea de cai prea repede și să decidă că rănile lor mai puteau aștepta să fie îngrijite până când ne vor ajunge din nou. În plus, putem schimba caii, deși bruta aia imensă a ta probabil că ar putea trage singură trăsura și ne-ar putea face să ajungem la destinație în jumătate din timp.

– A fost crescut să fie cal de povară, dar nu a fost niciodată unul, a fost, în schimb, un prieten, așa că refuz sugestia. Unde să ne ducă?

– O, undeva în nord, cred că pe coastă, o moșie unde am fost invitați să stăm pentru o lună sau două. Sunt sigur că nu-i va deranja dacă voi aduce încă un oaspete.

– Și pe Arlo, spuse Charley în timp ce se așeza, întinzându-se spre coș.

– Odată ce ajungem la destinație, Arlo se poate întoarce la Londra, răspunse Monty.

– Nu, nu poate, insistă Charley.

Vanessa observă că băiatul nu mai purta bijuteriile, cel puțin în mare parte, probabil la cererea lui Monty. Să scape de hainele împodobite probabil că necesita o schimbare de veșminte, dar părul auriu, frumos, probabil că avea să fie primul lucru pe care cineva l-ar fi observat la el.

– Nu este atât de frumos, îl auzi ea pe Monty spunând când ea se uită stăruitor la băiat. Charley îl privi imediat pe Monty cu reproș, dar cu înfumurare, pentru remarca lui.

Vanessa nu se putu abține și chicoti.

– Dar părul lui este.

– Excelentă observație, fu de acord Monty, apoi i se adresă lui Charley. Avem nevoie de o glugă pentru tine, băiete. Dacă ai una îngropată printre haine în cufăr, scoate-o. Altfel, Arlo poate opri în următorul oraș să cumpere una înainte să continuăm. În privința șederii lui Arlo, te rog, explică.

– Ai presupus că este numai un vizitiu, dar nu este. Arlo este cu mine, menit să fie valetul meu din ziua în care m-am născut.

Monty oftă.

– Gata cu speranța că va ști dacă ne vom apropia de un han înainte de lăsarea serii.

– Nu, nu a mai ieșit din Londra până acum, așa că nu are de unde să știe.

– Unde dracu' i-a fost capul lui George, când s-a gândit să nu ne dea un vizitiu adevărat?

– Arlo are o hartă.

Monty bombăni. Vanessa se abținu să nu râdă, dar făcu o remarcă în privința a ceea ce devenea evident.

– Nu pare să fii gardianul lui Charley de mult timp.

– Mai degrabă un gardian absent până acum, spuse Monty evaziv.

Ea decise să nu insiste și reveni la ceea ce el considera a fi o dilemă, spunând:

– Este greu să te rătăcești în Anglia dacă ești pe drum. Drumurile duc către oameni, iar oamenii pot cere direcții.

– Mulțumesc foarte mult, Nestor, pentru o informație pe care o cunosc, care însă nu mă ajută deloc dacă nu găsim oameni pe care să-i întrebăm înainte... sau poate știi tu dacă vom ajunge la un han înainte de lăsarea serii?

Ea fu ofensată de tonul lui sarcastic. Dacă nu i-ar fi fost foame și nu ar fi fost tentată de aromele care veneau dinspre coș, poate s-ar fi ridicat și ar fi plecat. Nerăbdarea ca a lui ar fi putut fi periculoasă – sau numai amuzantă. De fapt, era încă un lucru pe care ea-l găsea interesant la el. Era el chiar atât de obișnuit să câștige orice dispută, încât devenise acid și sarcastic când era contrat? Dar era atât de prostesc! Chiar nu observase el călătorii pe lângă care trecuseră și care veneau din direcția în care mergeau ei? În trăsură, probabil că nu i-a văzut.

Apoi auzi un călăreț venind spre ei.

– Poți să-l întrebi pe el, spuse ea cu puțină înfumurare, și arătă cu degetul spre drum. Dar, dacă nu întârziem prea mult aici, vom ajunge la un han înainte de lăsarea serii.

El o privi contrariat.

– Vii dinspre nord, nu?

– Da.

– Și nu puteai să spui asta?

Ea zâmbi.

– Tocmai am făcut-o. Nu am avut probleme să găsesc un pat unde să dorm în fiecare seară. Nu a trebuit să stau însă la următorul han la care vom ajunge, adăugă ea. Îmi folosesc mai bine timpul călărind singură cu Zăpadă.

El privi peste capul ei, spre animal.

– Atunci nu te grăbești să ajungi acasă, având în vedere că mergi după noi?

Presupuse că acolo mergea. Sau se gândise că întrebarea avea să o facă să-și dezvăluie destinația, ceea ce nu avea de gând să facă, așa că răspunse numai:

– Sunteți o companie de călătorie interesantă care va rupe monotonia unei călătorii lungi.

– Nu cred că mi s-a mai spus interesant înainte, remarcă Charley cu puțin snobism înainte de a arunca un șervet în poala ei.

– Eu știu sigur că nu, adăugă Monty râzând, apoi adăugă privind spre Charley: Te asigur însă că nu suntem deloc interesanți, numai oameni normali care fac o călătorie lungă.

Încă o minciună, se gândi Vanessa, dar el nu știa că ea-l auzise reamintindu-i lui Charley în trăsură că fuseseră acceptați ca oaspeți acolo unde mergeau ca o favoare pentru prințul regent. Și asta nu era interesant? Fără îndoială că ascundeau ceva, dar și ea o făcea.

Băiatul începu să-i întindă mâncarea. Era foarte multă și era și o mâncare foarte luxoasă, potrivită pentru un rege sau cel puțin pentru un grup de nobili, dar nu se plânse. Existau câteva tipuri de brânză, fructe a căror denumire nu o cunoștea deoarece nu le mai văzuse înainte, un maldăr de sendvișuri, fiecare legat pe toate părțile cu funde pentru ca umplutura să nu cadă, și bucăți de pui fript, cu pielița atât de crocantă că trosnise atunci când mușcase din ea.

De oriunde venea acest cuplu ciudat, presupunea că acel coș cu mâncare atât de luxoasă venea direct din bucătăria prințului regent.

Fără să pară prea curioasă, remarcă:

– Vreunul dintre voi a pregătit prânzul ăsta atât de elegant?

Charley o privi cu atâta neîncredere, încât ea râse.

– Ei bine, evident m-am referit la unul dintre bucătarii voștri.

– Este departe de a fi elegant dacă ești obișnuit cu zece feluri de mâncare din cele mai fine cărnuri și sosuri, spuse Charley mândru. Bucătăria englezească pălește în comparație cu bucătăria...

Monty interveni:

– Am priceput, băiete. Ți-e dor de bucătarul tău. Data viitoare, adu-l și pe el! Sunt sigur că va putea să prepare mâncăruri minunate la foc de tabără.

Charley strânse din buze la remarca lui, dar o clipă mai târziu o privi pe Vanessa și întrebă:

– Ești englez, băiete?

I se păru incredibil că un băiat la fel de tânăr ca ea i se adresa astfel, dar ea răspunse numai:

– Nu par englez?

– Eu par englez, dar nu sunt, răspunse el.

– Da?

Charley lăsă capul în jos, iar ea observă de ce. Monty îl privea cu subînțeles. Astfel, ea completă:

– De fapt, ai puțin accent.

– Și tu, remarcă Monty. Scoțian?

Ea chicoti.

– Numai puțin prin sânge, dar sunt născut și crescut în Anglia... în mare parte. Mi-am petrecut numai ultimii ani în Scoția, așa că presupun că am căpătat puțin accent.

– Ce ai făcut acolo? întrebă Monty natural.

– Mi-am vizitat familia, spuse ea înainte să ia o îmbucătură mare din sendviș pentru a nu mai fi nevoită să spună altceva.

I-ar fi plăcut să savureze acel prânz incredibil, dar Monty se holba la ea în timp ce mânca. Începuse să devină enervant deoarece și ei îi plăcea să-l privească, dar nu o putea face, căci ar fi sfârșit întâlnindu-i fascinanții ochi verzi. Așa că mâncă în continuare cu poftă, apoi părăsiră micul lor picnic pentru a-i da lui Zăpadă un fruct cât timp însoțitorii ei terminau de mâncat.

Rămase însă acolo numai câteva momente înainte ca Monty să-și treacă brațul peste umerii ei, spunându-i conspirativ:

– Nu vom spune asta protejatului meu decât dacă va ghici, dar dacă încercai intenționat să semeni cu un băiat, probabil trebuia să-ți umfli umerii și să-ți murdărești obrajii, fetișcano!

Vanessa bombăni, se întoarse și-i dădu un pumn în burtă. Ignoră durerea pe care o simți în încheietură atunci când lovi cu toată puterea ceea ce i se păruse a fi un zid. Era prea satisfăcută de gâfâiala pe care o auzi în timp ce el expira, aplecat.

Pentru siguranță, strigă:

– Ce fel de idiot crezi că sunt? Cum să-mi spui fetișcană? Pune-ți ochelari, prostule!

El se îndreptă.

– Nu este prima dată când m-am înșelat și, de fapt, am crezut același lucru despre protejatul meu când i-am văzut chipul frumos prima dată, dar s-a oferit să-mi arate semnele bărbăției.

– Știam eu că ar fi trebuit să-mi scot pistolul în loc să-mi strâng pumnul. Fetișcană! Unele insulte nu pot fi înghițite. Aici ne vom despărți drumurile...

– Așteaptă, spuse el, oprind-o în timp ce ea sărea să-l încalece pe Zăpadă. Senzația mâinilor lui pe mijlocul ei o sperie, dar el îi dădu drumul îndată ce ea ajunse iar cu picioarele pe pământ. Îmi voi cere scuze dacă este nevoie, dar cu siguranță nu sunt primul care face presupunerea asta... având în vedere...

– Având în vedere ce anume? bombăni ea.

– Umerii și talia îngustă, obrajii delicați ivorii pe care i-am remarcat și gluga aia sub care te ascunzi în mod evident. Presupun că ești prea tânăr să ai barbă, dar cel puțin fă ce îți sugerez și murdărește-ți fața cu niște pământ ca să-ți poți da jos gluga.

– Nu mă ascund. Gluga mă protejează de vânt când călăresc.

– Acum nu călărești! răspunse el, tonul lui devenind comic. Ei bine, dacă te temi numai că vei fi recunoscut de cineva cu care ne vom întâlni, atunci, te rog, continuă așa, *băiete*, și acceptă-mi sincerele scuze. Și eu învăț câte ceva despre cum să mă ascund, așa că cine sunt eu să mă plâng de comportamentul altora? Ești în continuare bine-venit să stai cu noi. Unde-s doi, puterea crește, și tu știi să mânuiești pistoalele alea pe care le cari. Și nu uita că mă găsești interesant.

Glumea acum?

– Pe tine și pe băiat! strigă ea după el. Se uită fix la spatele lui Monty în timp ce se întorcea la Charley pentru a-și termina prânzul. Acceptase că ea era băiat, nu? Era pentru prima dată în timpul călătoriei ei când cineva o confruntase în privința genului. Până acum însă nu întâlnise pe nimeni cu care să vrea să converseze mai mult și cu care să împartă prânzul. Brusc, își dădu seama că nu conta dacă Monty și protejatul lui aveau să afle în cele din urmă că era femeie. Ei bine, era un comportament scandalos să se dea drept băiat, dar nu aveau să afle niciodată cine era și în câteva zile drumurile aveau să li se despartă și nu îi va mai vedea vreodată.

Prefera să rămână însă deghizată în băiat deoarece o făcea să călătorească mult mai ușor. În plus, de ce să ofere vreo informație despre ea când ei îi ascundeau adevăratele lor identități? Era însă de acord că Monty avea dreptate într-o privință. Trebuia să aibă mai multă grijă și să nu permită cuiva să se uite la fața ei, care în mod clar îi trăda feminitatea.

Privi spre iarbă și se încruntă în timp ce se aplecă pentru a lua o mână de pământ. Apoi se îndreptă repede și-și scutură mâinile, râzând. Nu avea să meargă atât de departe pentru a convinge pe cineva că era băiat. În schimb, avea să-și pună la loc eșarfa.

Capitolul 8

Ajunseră pe înserat la Hanul Trăsura Zburătoare. Arlo se oprise o scurtă perioadă la amiază într-un orășel și cumpărase o pelerină cu glugă pentru Charley. Era una din lână, modestă, maronie, dar îi acoperea buclele aurii și îi ascundea gulerul cu pietre prețioase. Servitorul purta și el unul acum. Din solidaritate cu stăpânul lui? Vanessa era curioasă. Oricum ar fi fost, se simțea mai bine pentru că purta gluga înăuntrul hanului, deoarece având în vedere că toți trei le purtau, ea sărea mai puțin în ochi.

Mai înnoptase la câteva hanuri numite Trăsura Zburătoare în drumul ei spre sud. Cu sediul în Manchester, Trăsura Zburătoare construise numeroase hanuri de-a lungul drumului spre Londra pentru a caza pasagerii care se aflau în trăsurile lor și pentru a onora pretenția de a-și transporta în mod confortabil clienții de la Manchester la Londra în trei zile și jumătate. Una dintre aceste trăsuri tocmai intrase și lăsase câțiva pasageri pentru a înnopta, astfel încât rămăseseră numai două camere disponibile pentru altcineva.

Desigur că Monty le luă pe amândouă, dar Vanessei nu-i plăcu atunci când îl auzi spunându-i lui Charley:

– Tu și Arlo puteți împărți o cameră, Nestor se va îngrămădi cu mine în cealaltă.

– Parcă spuneai că protejatul tău nu va scăpa niciodată din ochii tăi, îi reaminti Vanessa.

– Eu și Charley am discutat despre asta în trăsură. Și-a exprimat clar preferința de a împărți camera cu servitorul lui și, cum mă voi afla în camera de peste drum, iar hangiul mi-a confirmat că ușile se încuie, am decis să-i satisfac dorința – cererea, ce-o fi ea.

– Pentru?

– Dacă l-ai fi auzit cum s-a plâns că trebuie să poarte o pelerină din lână cu glugă, nu ai mai întreba. Băiatul crede că lâna trebuie să stea numai pe oaie.

Ea ar fi râs, dar pentru a doua oară într-o zi, se întreba dacă el încă suspecta că ea era femeie și o testa pentru a-și arăta furia feminină. Mai devreme, când trăsura lui se oprise pentru a se ușura, strigase spre ea:

– Aici, Ness, ca și cum s-ar fi așteptat ca ea să li se alăture, în timp ce se ușurau pe același copac.

Intenționase deja să folosească un pâlc de pădure, pe care-l observase înainte ca trăsura să se oprească, așa că spuse numai:

– Îmi găsesc singur copacul, mulțumesc!

– Te rușinezi cu mărimea ta?

Ea se felicită că citise cartea de anatomie pe care unul dintre tutorii ei i-o dăduse și nu fu nevoită să întrebe la ce se referea.

– Da, dacă chiar vrei să știi.

– Foarte bine, atunci! strigase el, râzând în același timp, confirmându-i impresia inițială că o testa numai.

Nu o tachina însă atunci când venise vorba să împartă aceeași cameră. Fie că nu mai suspecta că era femeie și nu vedea nimic greșit în acest aranjament – fie din contră. În orice caz, probabil se aștepta să se întoarcă și să doarmă din nou pe Zăpadă în loc să doarmă cu el în acea noapte. Sau poate încerca să o forțeze să recunoască faptul că era femeie și să ceară o cameră pentru ea. Ea nu făcu nimic din toate astea.

Inima îi bătea cu putere, indecisă. Știa că era scandalos să împartă o cameră cu un bărbat, dar acest bărbat nu avea nici o idee despre cine era ea. Decise să-i accepte provocarea – dacă asta era cu adevărat. La urma urmelor, nu era sigură că el încă suspecta că era femeie, așa că de ce să se deconspire dacă nu era nevoită? În plus, o intriga. De ce nu se putea distra puțin, observându-l îndeaproape? Nu avea să permită să se întâmple ceva cu adevărat necuviincios.

– Merg să verific dacă Zăpadă este instalat bine pe timpul nopții, spuse ea însoțitorilor ei.

– Sau să fugi cu el fără să-ți iei la revedere?

În drum spre han, aruncă o privire peste umăr, spunându-i lui Monty:

– Deloc! Dacă mâncăm, comandați-mi și mie ce luați voi, voi lipsi numai câteva minute.

În grajd, observă că Zăpadă fusese deșeuat și că grajdul era plin cu fân. Se întrebă dacă nu ar trebui să doarmă iar pe spatele lui. În mod logic, Monty ar trebui să împartă camera cu Charley, iar ea să o împartă cu Arlo. Oare planul de a dormi era într-adevăr modalitatea lui Monty de a se revanșa față de Charley?

– Ești cu indivizii ăia de bunăvoie?

Vanessa tresări. Fu uimită cum un bărbat atât de masiv se putea mișca atât de silențios. Cu pieptul lat, cu peste 1,8 m înălțime, Donnan MacCabe stătea lângă ea, cu mâinile în sân, inexpresiv. Donnan și fratele lui, Calum, erau înrudiți cu stră-străbunicul ei și, deci, de departe, și cu ea.

– Da, călătoresc și ei spre nord și aș prefera să fiu cu ei până cotesc spre vest, către casa mamei. Amintindu-și de hanul aglomerat, adăugă. Nu mai sunt camere libere pentru tine și fratele tău.

– Calum a plecat călare înainte să găsească una, spuse el, apoi o avertiză. Dacă vei fi iar acostată pe drum, domnișoară, vom interveni.

– Cum vreți, numai nu le spuneți însoțitorilor mei de călătorie că sunteți cu mine.

– Nu mai ești singură, deci de ce nu?

– Pentru că tot nu am nevoie de paznici pentru a mă proteja și nu vreau să creadă cineva că am nevoie.

Donnan tot nu părea mulțumit.

– Tatăl tău crede că ai nevoie să fii păzită, cu atât mai mult cu cât călătorești cu trei bărbați străini.

Când îl menționă pe tatăl ei, ea dădu înapoi.

– Puteți spune că sunteți servitorii mei și că ne-am despărțit, dar m-ați prins din urmă. Dar puteți încerca să păreți mai puțin fioroși?

Râsul lui era un zgomot de bas.

– Dacă ai vreo idee cum putem face asta, te ascultăm.

Ea pufni.

– Cel puțin așteptați până mâine-dimineață. Sunt prea obosită să explic în seara asta.

Întorcându-se la han, găsi perechea ciudată stând la una dintre mese cu Arlo, ceea ce o surprinsese. Servitorii de obicei nu stăteau cu stăpânii, dar cum Arlo fusese cu Charley din ziua în care se născuse acesta, era evident mai mult decât un servitor pentru băiat. În plus, erau numai câteva mese în han și toate erau ocupate de alți călători.

– Nu prea am avut de unde alege, spuse Monty în timp ce ea se așeză în fața lui. Friptură normală sau friptură cu carne multă, iar tu arăți de parcă ți-ar trebui mai mulți mușchi, așa că vei primi friptură dublă.

Ea aruncă o privire farfuriei mari din fața ei și văzu hălci de carne, dar nici urmă de legume. Charley, care stătea lângă ea, comandase la fel, așa că ea spuse:

– Da, nouă, băieților, ne lipsesc, din păcate.

Charley își dădu pelerina jos, ridică brațul și-l flexionă. Ea fu deranjată când văzu o umflătură ușoară ridicându-se pe brațul lui pe sub haină, contrazicându-i remarca. Apoi el se uită la al ei, așteptând evident ca ea să-și arate mușchii.

Ea pufni.

– Nu este o competiție!

Charley râse, decizând aparent că el câștigase. De asemenea, bea vin cu ceilalți doi bărbați, iar Monty luă sticla de pe masă și turnă puțin în paharul ei gol. Ea puse repede mâna pe el, dând din cap. El privi contrariat, dar ea își aruncă ochii spre farfuria cu friptură. Nu avea să-i explice de ce avea nevoie de toate simțurile treze în acea noapte și nu ametite, când nu era ceva ce ar fi spus un băiat în mod normal.

Ea găsi carnea moale și sosul gustos, și totuși, Charley, care terminase pe jumătate porția, se plângea zgomotos în direcția lui Monty:

– Este o mâncare groaznică!

– George te-a răsfățat cu mâncărurile lui luxoase, nu-i așa? răspunse Monty.

– Cine este George? interveni ea.

Dacă se referea la prințul regent, ea își dorea ca el să spună asta direct, dar Monty răspunse numai:

– Un prieten.

Charley nu terminase însă cu văicărelile.

– Sper că te vei descurca mai bine mâine, Monty.

Vanessa observă alți câțiva oameni din sufragerie privind spre masa lor.

– Vorbește mai încet! Friptura este foarte bună, face o treabă bună umplându-ți stomacul – cerșetorii nu pot...

Suspinul lui Charley și expresia îngrozită îl determinară pe Monty să facă o pauză, după care să completeze, deși puțin cam aspru:

– Nu putem fi mofturoși pe drum, băiete! Gazda noastră cu siguranță ne va oferi mese mai bune, dar încă nu am ajuns. Așa că, între timp, vom suferi în tăcere și ne vom mulțumi cu ce avem.

– Eu...

– Ai spus destul, îl întrerupse Monty.

Băiatul își încheie însă gândul, foarte indignat.

– ... ar fi trebuit să-mi aduc propriul bucătar.

Vanessa trebui să-și înăbușe râsul. Charley chiar era un copil răsfățat – un copil bogat, răsfățat. Monty nu părea să aibă răbdare cu toanele lui, nici chiar cu cele superficiale, sau poate că nu-i plăcea ceea ce dădeau de înțeles comportamentul exagerat și observațiile arogante ale persoanelor din sufragerie – că era bogat. Bine că băiatul își dăduse jos bijuteriile! Hoții ar fi pândit în orice cotlon, fără să constate că pietrele erau false.

Cine dracului erau cei doi? Își dorea să știe. Nobili, evident, și probabil sus-puși dacă îl cunoșteau pe prințul regent. Deși crezuse că probabil se aflau într-o misiune secretă pentru prinț, începuse să suspecteze că ar putea să fie, în schimb, în pericol. Altfel de ce ar fi călătorit atât de modest, ascunzându-și identitatea?

Își terminară repede cina și, în curând, cei patru urcară spre camerele lor. Vanessa începu să se simtă puțin nervoasă pentru că trebuia să doarmă în cameră cu Monty... sau era nerăbdarea? Putea face asta. La urma urmelor, aveau numai să doarmă.

Nu-l observase pe Donnan intrând în han după ce vorbise cu el, dar când ajunse la etajul al doilea văzu o altă scară care ducea în spatele hanului. Era mulțumită că frații aveau o cameră în apropiere, nu pentru că s-ar fi gândit că avea să aibă nevoie de ei, dar nu putea nega că mereu adormea repede când îi știa în apropiere. Cu toată bravura despre faptul că era capabilă să aibă singură grijă de ea – și nu se îndoia că era –, tot era reconfortant să știe că nu trebuia să o facă.

– Suntem doi, iar patul este suficient de mare pentru amândoi, observă Monty când intrară în cameră, unde două lămpi erau aprinse.

Avea dreptate, doi bărbați aveau să împartă patul, fără să se gândească la altceva. Și chiar părea confortabil... dar ea nu se urcă.

– Sforăi, spuse ea.

– Te voi înghionti dacă o faci.

Ea mijì ochii în timp ce el se întoarse spre noptieră, desfăcând bagajul pe care-l adusese cu el.

– Nu o vei face, nu? spuse ea sfioasă.

– Nu ți-o datorez, băiete?

– Pe dracu'! Ești norocos că nu te-am provocat la duel pentru insulta ta de astăzi.

– Nu, *tu* ești norocos că nu am făcut-o, îi răspunse el. Cum vrei tu! Ești liber să dormi pe podea!

Ea trase pătura și una dintre perne și le aruncă lângă perete, de cealaltă parte a camerei. Când privi spre el, observă că așezase cel puțin șase pistoale pe masă.

– Pentru ce sunt astea? întrebă ea.

El îi răspunse fără să se întoarcă:

– Preventiv.

– Preventiv?

– În caz că cineva lovește cu toporul în ușă.

Ea pufni.

– Dacă nu vrei să-mi zici, spune-mi să-mi văd de treaba mea.

– Atunci de ce nu faci asta?

Oare chiar îl găsise interesant? Era un nobil foarte nepolitcos, probabil un lord care era condescendent, tăios și cam certăreț când era neliniștit. Atunci, încă întors cu spatele la ea, începu să se dezbrace.

Ea făcu ochii din ce în ce mai mari privindu-l. El își scoase haina, apoi cămașa. Făcută dintr-o pânză fină, pluti o clipă înainte să aterizeze pe podea. Ochii ei se îndepărtară de ea, revenind asupra mușchilor mari. Observă o cicatrice, rotundă și închisă la culoare, ca urma unui glonț, pe partea stângă superioară a spatelui său. Oare fusese împușcat în spate? Sau oare îi trecuse prin piept? În mod evident, îi evitase inima, dar la limită.

Voia să-l întrebe despre cicatrice, dar nu voia să-i dovedească faptul că-l privise suficient cât să observe. El stătea pe marginea

patului, descălțându-se de ghete, apoi se ridică să-și dea pantalonii jos, rămânând numai în lenjerie. Ea făcu ochii și mai mari și-și înăbuși un suspin. Era prea mult pentru simțurile ei să vadă atât de multă piele goală. Obrajii i se aprinseră, simți un gol în stomac și cea mai ciudată dorință de a-l atinge, de a-i atinge mușchii formându-se sub degetele ei. Vara trecută, în Fraserburgh, văzuse un scoțian la bustul gol care ridica și arunca trunchiuri de copac la o competiție de aruncare a buștenilor, dar niciodată înainte nu mai văzuse de aproape un bărbat atât de frumos, cu un trup superb.

Fascinată, spuse cu voce tare:

– Cum te-ai ales cu cicatricea aia de glonț?

El se întoarse spre ea. Nu era ce-și dorise ea! Își lăsă capul jos, suficient pentru a-și ascunde chipul în umbră, dar putând în continuare să zărească pe sub marginea glugii. Stând cât de departe putea în cameră, probabil că i-ar fi putut întâlni privirea, dar a ei nu urcă mai mult de umerii lui. Chiar nu se putea abține. Acum avea o priveliște perfectă a pieptului său lat, a mușchilor brațelor și picioarelor. Primea exact ce-și dorise atunci când decisese să nu protesteze față de împărțirea camerei cu el – o șansă de a-și satisface curiozitatea despre cum arăta un trup bărbătesc superb.

În loc să-i răspundă, spuse:

– De ce porți încă pelerina?

– Este curent aici.

– Nu, nu este.

– Ei bine, va fi pentru mine. Nu ai dormit niciodată pe podea pentru a observa cât de rece poate fi pe jos?

– Tocmai am renunțat la pătura mea, îți va fi bine.

– Ia-o înapoi și încetează să mai tragi de timp. Sau îți provoacă amintiri neplăcute să vorbești despre rana ta și de aceea nu vrei să povestești?

– Încăpățânarea este trăsătură de familie?

– Nu, m-am ales eu cu toată.

El râse în cele din urmă, renunțând.

– Regimentul meu a fost trimis în Războiul peninsular, însărcinat cu recuperarea teritoriul de la francezi și apoi cu protejarea lui. Am mai fost împușcat înainte, o rană minoră care încă nu se vindecase când am fost împușcat din nou. Starea mea nu se ameliora, așa că în cele din urmă m-au dus acasă să mă recuperez... sau să mor. Nu cred că chirurgii militari erau siguri care variantă era mai probabilă.

Am stat în convalescență cu familia mea, iar tata m-a făcut să promit că nu mă voi întoarce acolo. Cred că a făcut-o când deliram din cauza febrei, deoarece nu-mi amintesc să-i fi făcut acea promisiune, dar el jură că am făcut-o.

– Te doare?

– Ocazional.

El își întinse brațele deasupra capului, mișcându-și trunchiul dintr-o parte în alta, poate pentru a vedea dacă aceasta era una dintre ocazii, și suspină. Ea se înfioră.

– Deci te doare?

– Numai în spate, niciodată în piept, al naibii de ciudat, îi răspunse el. De obicei mă ajută puțin masaj, dar nu pot ajunge acolo.

Ea rămase fără aer. Nu îi sugerea să-i maseze spatele, nu? Nu ar fi deranjat-o! Nu îndrăzni să cedeze tentației care avea să ducă la mai mult decât un masaj pe spate, dacă avea să se apropie atât de mult de el.

– Sau mă poți lăsa să dorm pe podea, adăugă el. Suprafețele tari tind să ajute când rana asta veche mă supără. Te-ar deranja să dormi tu în pat?

Ea încuviință și se îndreptă spre patul care părea confortabil, în timp ce el luă două dintre cele două pistoale și se îndreptă spre pătura care fusese întinsă pe podea. Avea să se întrebe de ce dormea ea în haine după ce el se dezbrăcase aproape complet, așa că ea se băgă repede sub așternuturi pentru ca el să nu observe și se întoarse cu spatele la el.

Ea presupuse că el încă o privea atunci când întrebă:

– Ai adormit deja, Ness?

Sigur că nu, trecuseră numai câteva clipe de când se băgase în pat, dar spuse:

– Da, și plecăm mâine-dimineață, așa că și tu ar trebui să dormi.

– Spune-mi despre tine. Încep să cred că secretele tale sunt mai interesante decât ale mele.

– Nu am fost suficient de clar că dorm?

El râse.

– Fără îndoială! Foarte bine, vom relua conversația dimineață, când nu vei dormi.

O jumătate de oră mai târziu, el bolborosi:

– Ar fi trebuit să beau mai mult decât vin ieftin. După o clipă, adăugă: La dracu', vreau să facem pace!

Vanessa nu-i răspunse, dar se întreba ce naiba voia să spună cu asta. El nu era singurul care nu reușea să adoarmă în seara asta.

Capitolul 9

În timp ce Montgomery stătea întins pe podea, se gândea chiar la fetișcana aia drăguță din patul din apropiere. Pe cine credea că păcălea?

Nu se putuse abține să nu se uite stăruitor la ea din momentul în care bănuise că era femeie, atunci când se întorsese să se uite după Charley când se opriseră pentru prânz, iar el îi observase puțin din chip. Fusese dat pe spate. Îndrăzneala ei de a încerca să se dea drept băiat când talia îi era atât de îngustă, mâinile atât de delicate, chipul atât de feminin și de frumos. De ce se deghizase? Sau poate că nu se deghizase. Poate fusese crescută fără fasoanele feminine, poate că niciodată nu purtase rochie, nu-și coafase părul și nu-și machiase ochii. Dumnezeule mare, ar fi răvășitoare dacă ar face-o! Dar de ce continuase farsa după ce fusese descoperită?

Negarea ei era prostească, nu conta deloc. Nu făcea decât să-l determine să o deconspire, pentru a putea călători împreună și altfel. O lăsase să creadă că farsa ei funcționa încă, deoarece nu voia ca ea să fugă. Totuși, încercarea de a o tenta pe fetișcană să se deconspire sau să o forțeze să strige la el într-o criză de furie pentru că se dezbrăcase în fața ei dovedise că ideea de a se bucura de o noapte de amor cu ea îl transformase într-un prost. Gata cu prosteala! Indiferent de motivul pentru care ea voia ca lumea să o ia drept bărbat, el avea să-i cânte în strună și să renunțe la ideea de a o băga în patul lui. Imediat ce decise asta, adormi.

O bătaie puternică în ușă îl făcu să se trezească. Era mult mai puternică decât o bătaie normală. Deoarece lăsase o lampă aprinsă pe timpul nopții, văzu imediat de ce. În ușă era înfiptă lama unui topor. Nu fusese scoasă, pentru o nouă lovitură. Luând un pistol, alergă spre ușă înainte să se întâmple asta.

Un topor nenorocit! Cum dracului îl găsiseră cuțitarii lui Chanders?

Toporul nu fu scos din ușă. Înainte ca el să poată descuia ușa, auzi o lovitură puternică pe coridor, apoi un alt sunet care nu era la fel de puternic. Când deschise ușa, gata să tragă, nu era nimeni. Aruncă o privire pe hol și văzu o siluetă târâtă după colț, pe scări și, înainte de a dispărea, fiind vizibile numai ghetele.

Un cap apăru brusc sub brațul pe care-l ținea sprijinit de cadrul ușii, urmat de o mână cu un pistol. Fu uluit de vederea părului roșiatic. Roșcat! Ce culoare încântătoare! Nu e de mirare că ascunsese și asta de el până acum. Probabil că ea nu știa că gluga pelerinei pe care încă o purta alunecase pe spate suficient încât să-l lase la vedere. Încerca să treacă de ea pe coridor.

El își îndepărtă coapsele pentru ca ea să se poată strecura, înainte să spună:

– Presupun că unuia dintre oaspeți nu i-a plăcut zgomotul și i-a pus capăt. Te poți întoarce în pat, Ness.

– O voi face imediat ce mă asigur că nu este nimeni care trebuie împușcat.

El aproape izbucni în râs, dar presimțea sa era serioasă.

– Voi face eu asta. Tu du-te înapoi în pat.

– Nu fi absurd. Eu sunt îmbrăcat, tu nu ești. Ar putea să fie mai mulți răufăcători jos.

Cearta asta devenea prostească, dar nu era chip să o lase să coboare pe scări și să dea probabil de mai mulți dintre cuțitarii lui Chanders. Lăsă arma jos, o luă de talie, apoi o sprijini de șold și o purtă înapoi în pat.

Ea începu imediat să strige.

– Lasă-mă jos!

El păstră un ton rezonabil explicându-i:

– Am auzi mai mult zgomot dacă ar fi alți cuțitari jos, așa că nu există nici un motiv pentru care vreunul dintre noi să își piardă somnul din cauza asta. M-ai întârziat deja suficient pentru a merge să-l verific pe Charley. Culcă-te la loc!

– Dar...

– Încetează să mă mai contrazici! Nu-ți va plăcea cum voi câștiga, spuse el și o aruncă în pat.

Nu mai spuse nimic. El așteptă să vadă dacă ea avea să se întoarcă pe cealaltă parte a patului și să alerge înapoi spre ușă, dar nu o făcuse. În schimb, trase pătura peste cap și scoase niște zgomote nervoase pe sub ea, ceea ce semăna cu un strigăt înăbușit

de frustrare. Agresivă, încăpățânată... și cu temperament. Însoțitorul lor misterios era o surpriză plăcută.

Își luă pantalonii, trase pelerina pe el, luă un al doilea pistol, apoi se întoarse la ușa avariată. Aruncând o privire spre pat, nu văzu vreo mișcare pe sub pătură, dar spuse:

– Voi afla cui trebuie să mulțumesc pentru toporul ăsta. Mă întorc într-o clipă.

Se auzise numai o lovitură puternică, deci nu era îngrijorat de siguranța lui Charley, dar tot voia să-l verifice pe băiat. La bătaia lui în ușă nu se răspunse imediat, iar aceasta era încuiată, așa cum trebuia să fie, astfel încât bătu mai tare. Fu deschisă cu putere și un pistol se apropie de fața lui, deși mâna lui Arlo tremura.

Servitorul se dădu înapoi imediat și îndreptă pistolul spre podea.

– Vă cer scuze, domnule!

– Nu fi ridicol! Sper că, la nevoie, l-ai fi folosit.

– Desigur, și eu trebuie să-l protejez.

El stătea în pat purtând o cămașă de noapte ridicol de elegantă. Căsca. Probabil că Charley fusese trezit de zgomot, dar Montgomery presupuse că era prea arogant pentru a se teme, încrezător că oamenii lui aveau să-l protejeze. Uitându-se iar la cămașa aia de noapte ridicolă, dădu ochii peste cap. S-a zis cu băiatul care încerca să se integreze ca un individ obișnuit.

– Puteți merge la culcare înapoi! Nemernicul ăla mă căuta pe mine, nu pe tine.

– Încearcă să păstrezi aceste tulburări la minimum!

Montgomery pufni și ieși din cameră, dar se opri suficient pentru a auzi ușa închizându-se din nou. Coborî desculț și acoperit doar de haină, cu un pistol încă în mână, iar celălalt băgat în pantaloni. Lăsă toporul în fața biroului hangiului. Capul bărbatului sângera puțin din cauza loviturii, dar încă respira.

Hangiul se înfioră când îl văzu pe Montgomery.

– Iertare, domnule! Băieții mei au mers să aducă sfoară și o vagonetă pentru a-l duce pe criminal în fața magistratului.

– A întrebat de mine?

– Nu după nume. A zis că avea ceva pentru lordul care s-a cazat aici, așa că i-am spus în care cameră vă aflați, având în vedere că sunteți singurul oaspete care aduce a lord. În totalitate e vina mea, dar nu suntem obișnuiți să avem nobili sub acoperișul nostru.

– Ceea ce avea pentru mine era un topor. Un nebun nenorocit. Asigură-te că oamenii tăi vor spune asta magistratului.

Singura persoană din încăperea comună era un individ mare care stătea la una dintre mese cu o halbă de bere în față. Montgomery îi surprinse privirea și arătă spre individ.

– Tu ai făcut asta?

Nu se aștepta neapărat la un răspuns. Bărbatul ar fi putut fi implicat în atac și acum stătea acolo, încercând să-și dea seama cum să-și scoată prietenul.

Primi un:

– Mda!

Montgomery se apropie de el, dar strânse arma mai tare când crezu că ceea ce era numai o umbră în spatele bărbatului se dovedi a fi numai lama unui topor. Individul masiv avea o înfățișare nepoliticoasă și-l privea cu atenție.

Cu prudență, spuse:

– Nu sunt sigur dacă ar trebui să-ți mulțumesc sau să te întreb dacă ai venit cu bărbatul care mi-a atacat ușa. Pari să porți aceeași armă.

– Toporul este o armă ușoară, nu are nevoie să fie reîncărcată și pune oamenii pe fugă.

Numai statura omului era suficientă pentru a provoca frică. Cuțitarii lui Chanders din Londra erau brute masive, dar bărbatul ăsta le depășea fizicul.

Înainte ca suspiciunile lui Montgomery să scape de sub control, individul masiv strigă la bărbatul din spatele biroului:

– Hangiule, cine l-a adus pe ticălos la tine?

– Tu!

Montgomery zâmbi.

– Ei bine, mă bucur că ai fost deranjat mai devreme decât mine și ai pus capăt zgomotului înaintea mea. Apreciez. Nu aș fi putut dormi cu sânge împrăștiat în camera mea.

– Merg să verific grajdul, îi spuse scoțianului mare și apoi se îndreptă spre ușă, apucând una dintre lămpi.

– Aștepți mai mulți?

Montgomery se opri și recunoscu:

– Numai o precauție. Vreau să mă asigur că nu există alți indivizi suspecți care să dea târcoale.

Nu credea că mai erau, altfel ar fi urcat împreună să-i taie capul, dar datoria față de protejatul lui era să se asigure. Chanders cu siguranță era hotărât să se răzbune. Fără îndoială că supraveghease casa familiei Townsend din Londra când Montgomery nu se întorsese în apartamentul lui. Cel care supraveghease probabil că-l văzuse plecând în trăsură cu Charley și urmărise trăsura părăsind Londra pe drumul spre nord-vest. Chiar dacă bărbatul păstra distanța, tot ce avea nevoie să facă era să verifice toate hanurile de pe drum până să-l găsească.

Ce mai alai îl urmărise pe el și pe băiat ieșind din Londra în această dimineață, se gândi el. Era un moment bun să se uite în desagii pe care-i luase de la străini. Ceva din conținut putea lămuri într-o oarecare măsură de ce tâlharii ăia fuseseră dispuși să împuște mortal pentru a-l captura pe băiat. Sau îl voiau pe Charley mort?

Ieșind, văzu un cal singur legat acolo, apoi se sperie auzind:

– Poți fi liniștit, omule, nu vor mai fi atacuri. Fratele meu va sta aici de pază pentru restul nopții.

Montgomery aruncă o privire într-o parte, apoi în sus, la dracu', foarte sus. Cu siguranță nu era obișnuit să stea lângă un bărbat mai înalt decât el. Nici nu-l auzise pe scoțian ieșind pentru a i se alătura pe verandă.

– Încă o dată, apreciez, dar tot vreau să arunc o privire prin grajd.

Intrând în grajd, fu uluit de vigilența bărbatului și de disponibilitatea lui și a fratelui său de a face asta. Fără îndoială că era vorba de bani. Hangiul probabil că-i angajase după incident, cel puțin până când nu se va mai afla un lord sub acoperișul lui. La urma urmelor, nobilii călătoreau în propria trăsură și de obicei nu stăteau în hanuri pentru trăsuri, construite special pentru șederea călătorilor.

Găsi cei doi desagi unde Arlo îi îngrămădise printre bagajele lui Charley. Primul nu dezvălui nici un indiciu, era numai plin cu haine. Al doilea părea să fie la fel, dar cotrobăind la fund, simți ceva tare și scoase un medalion marcat. Îl deschise și văzu un mic portret al unui copil cu părul blond și cu haină din mătase... și pietre prețioase. Charley când era mai mic? Și dacă străinii îl duseseră cu el, asta însemna că nu știau cum arăta Charley acum?

Monty începu să creadă că se băgase într-un joc periculos, cu mize mari, păzind un băiat cu o moștenire poate atât de mare încât erau și alții dornici dispuși să omoare pentru ea. Nu era de mirare că George îi oferea o bucată de pământ și un conac pentru că îl scăpase de această problemă.

Când se întoarse la han, verifică de două oră dacă ușa de la camera băiatului era încuiată. Înapoi în camera lui, fu mulțumit să vadă că toporul fusese scos din ușă și că fetișcana părea să doarmă. Își scoase pelerina. O așeză pe podea și în curând adormi.

Când se trezi dimineață, Ness nu mai era. Poate că se strecurase noaptea trecută afară. Dacă o făcuse, nu putea spune că era surprins. Să călătorească în anturajul lui se dovedise a fi mai periculos decât, poate, anticipase ea. Mai periculos decât anticipase chiar și el. Fuga ei îl enervase încă foarte mult, așa că bătu în ușa lui Charley cam tare.

– Să mergem, băiete! Un mic dejun rapid și apoi o luăm din loc.

Nu așteptă un răspuns și foarte bine, căci îi găsi pe toți la o masă, jos, deja mâncând. Inclusiv pe Nessi. Ei bine, o judecase greșit. Deși se simțea neobișnuit de fericit pentru că nu plecase, nu avea să-i permită fetișcanei să-l distragă de la ce era important, și anume să-l protejeze pe misteriosul băiat.

Pentru asta, îl reținu pe Arlo când toți ceilalți plecară de la masă și îi oferi servitorului medalionul.

– Acesta este tânărul tău stăpân când era mai mic? Arlo încuviință, iar el adăugă. Deci cei care-l urmăresc nu știu cum arată în prezent?

– Chipul, probabil că nu. A trăit în izolare. Părul lui însă...

– Da, îl întrerupse Montgomery laconic, fără îndoială, este legendar. Atunci trebuie să fie vopsit sau să fie ținut ascuns vederii. Și trebuie să-mi spui adevăratul motiv pentru care a devenit o țintă.

– V-a spus el.

Montgomery mijì ochii.

– Chiar ai de gând să-i păstrezi secretul când viața lui depinde de informarea mea?

– Știți că este suficient de important pentru ca prințul regent să vă ceară să-l protejați. Acționați în consecință, spuse Arlo, urmându-i pe ceilalți afară.

Oare chiar fusese pus la locul lui de un servitor?

Capitolul 10

Vanessa stătea afară, în fața hanului, cu Zăpadă, așteptând ca partenerii ei de călătorie să se adune și ca trăsura să sosească. Abia se luminase, fiind suficient de frig pentru ca ea să poarte eșarfa, ceea ce îi oferea un avantaj suplimentar, ținându-i fixă gluga și acoperindu-i cât mai mult fața. Ignorase cada din baia comună și nu ar fi folosit-o nici dacă ar fi avut timp, dar rupse câteva minute pentru a-și stropi fața și brațele cu apă, astfel încât se simțea oarecum înviorată. Era entuziasmată să-și continue călătoria cu partenerii ei de călătorie neobișnuiți pentru alte câteva zile. Îl iertase deja pe Monty pentru că fusese atât de autoritar noaptea trecută, când ea voise să ajute. Fusese suficient de rău că o crezuse fată, dar acum aparent credea că era prea tânără pentru a fi utilă într-o situație periculoasă.

Simți cum i se aprind obrajii la amintirea modului în care își trecuse brațul în jurul taliei ei noaptea trecută. Crezuse că era pe cale să se întâmple și altceva, și chiar i se făcuse un gol în stomac, dar el o aruncase nepoliticos în pat.

Evident, nu știuse că ducea în brațe o fată, dar ea tot fusese furioasă din cauza tacticilor lui brutale și i-ar fi mișcat genunchiul din fața ei dacă nu ar fi fost profund neliniștită pentru că se afla atât de aproape de trupul acela superb pe care-l admirase mai devreme în acea noapte, chiar și în situația aceea absurdă.

Înțelesese acum ce voise el să spună prin „să facem pace". Era evident că o testase pentru a vedea dacă era fată, iar ea trecuse testul lui și putea să continue confortabil să călătorească dându-se drept băiat în compania lui.

– Deci rămâi cu noi în ciuda scandalului?

Ea aruncă o privire pe furiș într-o parte și-l văzu pe Monty în palton ieșind din han. Și vai, chiar își pusese lavaliera după ce se ridicase de la masă. Dacă nu și-ar fi lăsat părul roșcat desprins peste umeri, ar fi fost întruchiparea unui nobil fermecător, bine îmbrăcat.

În ceea ce privește întrebarea lui, deoarece practic îl văzuse dezbrăcat aseară – și ce priveliște încântătoare fusese –, nu avea nici o dorință să se despartă de acest grup decât atunci când ar fi fost nevoită. Încă se dovedeau a fi niște însoțitori de drum mult prea interesanți.

– Se pare că mergem în continuare în aceeași direcție, răspunse ea.

– Am fost surprins să te găsesc dormind noaptea trecută, când m-am întors în cameră. Nu ai fost deloc curios cum a ajuns un topor înfipt în ușa noastră?

– Am fost curios, dar *cineva* m-a reținut din investigație.

El zâmbi.

– Scandalul se încheiase, deci nu ai pierdut nimic interesant, Ness.

– Am văzut deja asta. Hanurile care servesc alcool, ca acesta, pot deveni la fel de gălăgioase ca orice tavernă.

– Ai fost în atât de multe pentru a ști? Chiar și la o vârstă așa fragedă?

Nu avea să-i spună că era majoră, dar îi zise:

– Eu și tata obișnuiam să ne oprim să luăm prânzul într-o tavernă când mergeam în oraș pentru provizii. De mai multe ori a trebuit să ne ridicăm farfuriile și să mergem afară pentru a termina de mâncat înainte ca masa noastră să fie făcută bucăți.

– Serios?

Ea zâmbi la scepticismul din vocea lui.

– Ești un individ foarte suspicios, Monty, dar nu inventez povești pentru amuzamentul tău.

– Ei bine, fie că vrei să auzi sau nu, sunt obligat să te avertizez că s-ar putea să fie periculos să călătorești cu noi. Deja am fost atacați de două ori până acum. Nu gălăgia a fost problema noaptea trecută. Băiatul se află în mijlocul unei lupte de putere. O parte îl vrea mort, cealaltă vrea să-l țină în viață, iar inamicii lui s-ar putea să-l caute. Am încercat să-l scot din Londra fără să se afle, dar nu sunt obișnuit cu genul ăsta de șicane. Deci nu vom mai sta la hanuri. A fost o greșeală uriașă din partea mea. Deși ne vom opri pentru coșuri cu mâncare, Charley și cum mine vom rămâne în trăsură, departe de ochii lumii, în cazul în care cineva este prin preajmă. Nu m-am gândit până noaptea trecută că Tom, Dick sau Harry ar putea să arate direcția în care am plecat. Deci, cu cât mai puțini oameni ne văd pe drum, cu atât mai puțini vor putea spune dușmanilor noștri încotro am luat-o.

Vanessa era indignată, din cauza situației lui Charley.

– Spui că motivul scandalului de noaptea trecută a fost băiatul?

– De fapt, aseară a fost probabil din cauza mea.

Acum se întreba cine mințea.

– Te afli și tu în mijlocul unei lupte de putere?

– Deloc, a fost numai o recompensă pentru că mi-am băgat nasul unde nu trebuia. Mi-am învățat însă lecția și mă voi îndepărta de tentație pentru o recreere la țară, unde nici eu, nici băiatul nu vom fi găsiți.

– Deci bărbații care au tras în voi ieri-dimineață nu erau tâlhari?

– Probabil că nu.

– Și m-ai tăiat de pe lista ta de urmăritori?

Asta îl făcu să pufnească.

– Ești prea tânăr și prea curajos pentru a fi angajat de un laș ca lordul Chanders.

– Și prea bogat pentru a avea nevoie de slujbă.

– Serios? întrebă el. Cum așa?

– Poate ceea ce consider eu bogat, tu vei considera umil. Încetează să mai fii atât de băgăcios.

– Aha, am spus ceva ce nu trebuia, așa-i? Care-i diferența dacă știu că ai bani? Nu porți trențe, Ness. Era deja evident. Care este numele tău adevărat?

– Al tău care este?

El râse.

– Touché!

– Puteam să jur că ai cerut să facem pace.

– Aha! exclamă ea. Știam eu bine că nu dormeai!

– Ba nu, și dormeam, minți ea. Mă tot trezeai cu comentariile tale prostești.

– Ei bine, am vorbit serios când am cerut să facem pace, o asigură el. Acum trebuie să te întreb dacă vrei să continui cu noi.

– Puțin pericol sună ca o aventură pentru mine. Spune-mi că tu nu ai fi simțit la fel la vârsta mea!

– Ei bine, dacă ți-aș ști vârsta...

Ea îl întrerupse cu un râset.

– Îți voi spune dacă sau când mă voi sătura de aventură.

Se urcă pe Zăpadă pentru ca Monty să-și dea seama că ea închisese acest subiect. O femeie care ducea un coș ieși în grabă din han și i-l dădu lui Arlo, care tocmai adusese trăsura la intrare. Ea bănuise că era pentru prânz și spera că se afla în el suficient de multă mâncare și pentru cină, dacă Monty chiar intenționa să nu se mai oprească pe la hanuri.

Când se apropia de amiază, Arlo opri trăsura lângă un copac unde să poată mânca. Pe atunci, se întreba ce anume îi reținea pe cei doi scoțieni să li se alăture. Se tot uitase după ei încă de dimineață.

Charley fu primul care ieși din trăsură și își întinse mâinile și picioarele. Poate că era numai un băiat, dar avea picioare lungi și era aproape la fel de înalt ca majoritatea bărbaților. Ea râse privindu-l. El chiar mergea regește.

– Ce este așa de amuzant? întrebă Monty.

Ea nu se întoarse, își coborî capul puțin înainte să recunoască.

– Aerele pe care și le dă protejatul tău.

– Foarte prostesc, recunosc, dar să nu-i spunem că sunt de părerea asta.

Brusc își trecu un braț peste umerii ei, făcând-o să înlemnească, amintindu-și că făcuse același lucru ieri. Astăzi nu făcea decât să o întoarcă spre Zăpadă, înainte să-i dea drumul și să o întrebe:

– Presupun că nu ți-ai împachetat o altă glugă pe care să o pot împrumuta. Mi-e teamă să mănânc așa, în aer liber, unde orice trecător m-ar putea zări.

– Atunci mănâncă în trăsură. Nu trebuie să-mi ții companie aici.

– Prostii! Ne vom petrece prea mult timp în trăsură și, în plus, măcar atât să putem face, să-ți oferim o companie excelentă în timpul meselor, când tu ești dispus să-ți riști viața pentru protecția noastră.

Ea reuși să nu izbucnească în râs. El fusese cel care riscase până acum.

– Îmi pare rău, călătoresc cu puține lucruri, numai câteva haine, și nu m-am gândit că aș putea avea nevoie de o altă pelerină.

În momentul în care el se așeză pe pătura pe care o întinsese Arlo pe pământ, ea se îndreptă spre un copac. Întorcându-se câteva minute mai târziu, încetini, căci Charley tot nu era acolo. Îl localiză în câmpul dinspre nord, plimbându-se. Arlo i se alăturase, iar cei doi păreau să discute, fără să se gândească încă la mâncare. Înainte să ajungă la Monty, el se ridică brusc, cu un pistol în fiecare mână. Dar nu le îndreptase spre ea.

Ea îi urmări privirea amenințătoare îndreptată către drumul de unde tocmai veniseră și își văzu gărzile întârziate care se apropiau în cele din urmă.

– Lasă-ți armele jos! strigă ea la Monty. Ei sunt cu mine!

Capitolul 11

– Cu tine? Cum să fie brusc cu tine, dacă până acum nu au fost?

Vanessa ignoră întrebarea lui Monty și alergă spre scoțieni.

– De ce ați întârziat?

Donnan descălecă.

– Calum a stat de pază noaptea trecută, așa că a avut nevoie de câteva ore de somn...

– M-am oferit și acele câteva ore au fost o nimica toată, îl întrerupse Calum bombănind.

– ... altfel am fi ajuns aici mai devreme, domnișoară, încheie Donnan.

El o auzi pe Monty râzând în spatele ei.

– Era și vremea să se rezolve!

– La dracu', Donnan, strigă ea. Nu l-ai văzut apropiindu-se?

Monty încă se umfla în pene în spatele ei.

– Știam eu! Instinctele mele despre femei nu mă înșală niciodată!

Ea se întoarse și-i aruncă o privire furioasă.

– Nimic, și când spun asta, vreau să spun că absolut nimic nu s-a schimbat, așa că ține-ți „ți-am zis eu" pentru tine!

– Ah, dar de asta – îi dădu la o parte gluga – nu mai ai nevoie. Apoi, cu oarecare surprindere, în timp ce se uita stăruitor la ea, continuă. Ziua asta frumoasă de primăvară nu-ți ajunge nici la degetul mic... Nestor.

Râse iar, înfuriind-o atât de mult încât îi administră un pumn. Nimeri prima lovitură, deoarece el era prea ocupat să se holbeze la fața ei, dar apoi o prinse de brațe pentru a împiedica o altă lovitură.

Atunci Donnan interveni.

– Ia-ți mâinile de pe ea sau le vei simți pe ale mele!

Monty nu păru îngrijorat, în ciuda staturii scoțianului, dar îi dădu drumul fetei. Ba chiar păru amuzant când spuse:

– Fetișcana asta a pus prima mâna pe mine și destul de puternic, aș zice.

– Nu este o fetișcană, este...

– Donnan MacCabe, nu mai scoate o vorbă! îl întrerupse Vanessa cu asprime.

Privindu-l pe Donnan o clipă, Monty remarcă:

– Asta explică pe cine păzeați de fapt aseară. Apoi ochii lui căzură asupra Vanessei. Niște frați pe care ai uitat să-i menționezi?

– Frați, da, dar nu ai mei, spuse ea. Suntem rude îndepărtate totuși, din partea tatălui meu. Ne-am despărțit...

Donnan o întrerupse:

– Domnișoara a obiectat față de protecția noastră și a amenințat că își va pierde urma dacă nu păstrăm distanța, dar am fost mereu suficient de aproape pentru a o auzi strigând.

Era ultima picătură. Monty nu avea de ce să se bage în discuția sa cu paznicii ei – care continuau să vorbească prea mult.

Privindu-l pe Monty, spuse destul de aspru:

– Vrei să ne scuzi? Este o conversație privată.

– Mă simt foarte galant, spuse Monty zâmbind. Așa că vă voi scuza... Nessi.

Râse în timp ce se întoarse înapoi la coșul cu mâncare.

Vanessa ura cât de amuzant era că descoperise că era fată, dar ea se întoarse iar spre Donnan:

– Nu trebuie să explicăm fiecare lucru individului!

Donnan ridică din umeri.

– L-am întâlnit pe individ noaptea trecută și acum știe că suntem cu tine. Ai suficient de multă încredere în el să te protejeze, așa că poți să-i încredințezi și adevărul.

– Trebuia să vă alăturați mie mai devreme, de dimineață, când am fi avut timp să vorbim înainte să vă observe, îi reaminti ea, încă furioasă că scoțianul dezvăluise atât de mult despre ea.

– Eram prin apropiere, o asigură Donnan. Îl așteptam numai pe Calum să mă ajungă din urmă înainte să ne apropiem.

Calum interveni:

– I-am cerut cameristei să mă trezească după câteva ore. Cred că a crezut că vreau altceva de la ea, așa că nu a apărut să mă trezească. M-a trezit un zgomot de afară, altfel aș fi dormit toată ziua – ceea ce simt că aș vrea să fac acum.

Se îndreptă spre trăsură, urcă deasupra ei și începu să împingă bagajele, înainte să se întindă între ele. Ea îl privi uluită, până când Donnan spuse:

– Nu-l mai dojeniți pentru că a dormit prea mult, când el a stat toată noaptea treaz să vă păzească. Cel puțin nu-i cere orășeanului încrezut un loc în trăsura lui ca să tragă un pui de somn. Dacă ar primi un refuz, asta nu ar face decât să pună paie pe foc.

Remarca o puse pe gânduri.

– Amândoi sunteți nervoși pe mine, nu?

– Da. Jucați un joc periculos, dormiți în camera unui bărbat și sunteți însoțită de orășeni, evident, urmăriți de fiecare hoț atât aici, cât și în Londra. Tatăl vostru nu ar fi de acord.

– Nu era nimic ieșit din comun când credea că sunt băiat – până când nu i-ați spus voi adevărul.

Se gândise să-i spună că nu hoții se aflau pe urmele tovarășilor ei de drum, dar asta nu avea decât să înrăutățească situația. În plus, frații aveau să fie în alertă în cazul oricărei amenințări.

În schimb, spuse:

– Este ultima șansă să fiu eu însămi înainte ca mama să înceapă să-mi dea ordine pentru intrarea în societate. După ce s-a întâmplat noaptea trecută, tovarășii mei vor lua toate măsurile de precauție și nu se vor mai opri la vreun han pentru a mânca sau a dormi, ceea ce scad șansele de a fi atacați pe timpul nopții, dar tot vreau să ajut la protejarea lor pe timpul zilei.

– Le luați apărarea, așa-i?

– Dacă nu ai observat, unul dintre ei este doar un băiat. Pompos și înfumurat, dar tot un băiat care nu ar fi deloc de ajutor într-o luptă. Da, îi voi ajuta până când drumurile noastre se vor despărți.

– Băiețelul are nevoie de lecții de tras cu pistolul? întrebă el.

Ea chicoti, încercând să și-l imagineze pe Charley cu unul în mână.

– Fără îndoială, dar nu o să îți placă răspunsul lui dacă te oferi să-l înveți, așa că mai bine nu o face. Băiatul se comportă de parcă este de viță nobilă, așa că va fi sub demnitatea lui să se protejeze singur.

Era încă foarte frustrată că îi fusese luată alegerea de a-și dezvălui singură genul, dar își reaminti că deja se decisese asupra faptului că nu conta dacă Monty și băiatul știau că era fată, căci nu aveau cum să știe că numele ei era precedat de „lady".

Privi spre pătură și spre coșul cu mâncare.

– Poți să stai cu noi la masă fără să mai dezvălui și alte secrete?

– Am mâncat deja.

Nu era răspunsul pe care și-l dorea.

– Donnan, nu pot afla numele meu adevărat, este clar? Ar putea provoca un scandal dacă s-ar afla. Genul ăsta de zvonuri ar putea face rău surorilor mele – și mie – dacă se află la Londra înainte

de lansarea noastră în societate la acest sezon londonez. Nici un scandal nu poate implica numele familiei mele.

– Cred că ar fi trebuit să vă gândiți la asta înainte să vă deghizați, nu? contracară el.

– Nimeni nu ar fi trebuit să mă descopere și nici Monty nu a făcut-o până când nu mi-ai spus tu domnișoară.

– Atunci e orb, sau ce?

– Nu, a bănuit, dar l-am convins că se înșela. Își trase iar gluga, adăugând: Cât de mult îți poți da seama dacă port asta – dacă nu ai ști?

– Trebuie să fie cald sub aia.

Ea râse la eschivarea lui. Acum trebuia să-i dea dreptate că îi era cald într-o zi de primăvară atât de frumoasă și că nu mai avea sub ce să se deghizeze. De la distanță, nimeni care se apropia nu-și putea da seama că era femeie și ar fi avut suficient de mult timp să-și tragă gluga înainte să se adreseze străinilor.

Își îndepărtă gluga de pe cap, apoi spuse:

– Ei bine, mie îmi este foame, dacă ție nu... și acum poți să călărești lângă mine. Deci chiar dacă momentan sunt furioasă pe voi, tot sunt fericită că ne-ați prins din urmă.

El râse în timp ce ducea calul lui și pe al lui Calum pe iarba de lângă drum. Ea se îndreptă spre pătura unde Monty stătea singur. Îl căută cu privirea pe Charley și-l găsi cu Arlo. Încetaseră să mai meargă și păreau că discută aprins.

– Nu trebuie să-i despărți? spuse ea, arătând spre cei doi.

– S-a născut servitor, așa se referă Charley la Arlo. Eu cred că nu. Poate Arlo încearcă să-i bage mințile în cap băiatului.

– Este greu de crezut că Arlo este valetul lui Charley de mult timp, căci nu pare cu mult mai în vârstă decât el.

– Fără îndoială a fost modalitatea bombastică a lui Charley de a spune că au crescut împreună. La urma urmei, cine știe cum stau lucrurile la ei în țară?

Probabil că era ușurată acum că-l putea privi pe Monty direct. O frustrase faptul că trebuise să evite contactul vizual. Expresia amuzantă pe care o văzuse pe chipul lui o afecta acum într-un mod greșit. Bărbatul era mulțumit de sine și nu încerca să ascundă asta.

O dovedi atunci când o întrebă:

– Vrei să-mi spui de ce încerci să te deghizezi în băiat?

Ea mîji ochii spre el. Doar pentru că știa că era femeie nu însemna că avea dreptul să știe altceva despre ea.

– Nu, nu vreau, și dacă îți mai bagi nasul în treburile mele, Monty-cum-te-o-mai-chema, te vei trezi cu încă o gaură în piept care să se potrivească celei pe care ai dobândit-o în război. Îți promit! Cine va mai avea atunci grijă de protejatul tău?

Ea crezuse că fusese o amenințare destul de bună, totuși el răspunse numai:

– Asta înseamnă că nu te desparți de noi?

Ea îl privi confuză.

– Doar pentru că te comporți tu ca un ticălos?

Monty râse. Ea îl ignoră și se întinse spre coș pentru a lua un sendviș. El terminase deja de mâncat, iar ea avea sentimentul că el încă o privea. Și-o confirmă aruncând o privire și simți o fierbințeală delicioasă învăluind-o. Privirea lui nu era numai admirativă, era arzătoare! Și, ca o molie de lumină, ea era atrasă de el, incapabilă să-și ia privirea de la ochii lui de smarald, simțindu-se brusc fără aer și, fără îndoială, agitată.

Deși nu mai trebuia să se împotrivească dorinței de a-l privi direct, poate ar fi trebuit totuși să se abțină. Era prea multă căldură în ochii lui acum. Foarte deranjant! Și totuși îl plăcea pe bărbat. Era spiritual și amuzant, uneori chiar șarmant, incredibil de frumos și cu siguranță eroic în hotărârea lui de a-l proteja pe băiat. Nu voia să fie rănit din cauza ei.

– Trebuie să încetezi să mă mai privești așa, îl preveni ea. Dacă scoțienii observă, nu le va păsa că ești lord, te vor pocni imediat. Și nu mai fi atât de satisfăcut de ceea ce știi acum despre mine.

– Trebuie să-mi cer iar scuze? Credeam că pot scăpa de suspiciunea că ești femeie. Chiar intenționasem. Dar acum, că mi s-a confirmat, draga mea, eu sunt bărbat și tu ești o tânără frumoasă în apropiere. Este natura mea să atrag...

Râsul ei îl întrerupse.

– Asta nu schimbă nimic, așa că gata cu privirile seducătoare.

– Dar tu? Mi-ai dovedit că mi-ai văzut rana, așa că probabil ai văzut mult mai mult. Nu ți-ai putut lua ochii de la mine noaptea trecută, nu?

Pentru prima dată se înroși în prezența lui, nu din cauza faptului că o tachina – căci era sigură că o tachina –, dar pentru că nu reușise să scape de imaginea trupului său încântător din minte. Iar el era

suficient de aproape pentru a o vedea îmbujorată, așa că, sperând că avea să atribuie roșeața din obraji furiei, își înăspri tonul.

– Nu erai cu fața la mine când ai început să te dezbraci, așa că nu știi dacă mă uitam sau nu la tine sau dacă eram stânjenită și dacă nu cumva mă întorsesem. Nu este înțelept să presupui lucruri despre mine.

– Eu niciodată – ei bine, numai ocazional... Apoi oftă. Foarte bine, a devenit un obicei îngrozitor, dar îți voi cere din nou iertare.

Păruse ranchiunos, dar sincer, așa că ea îi spuse:

– Sunt cam temperamentală, nu că nu ai fi observat. Ea zâmbi pentru a indica faptul că îl tachina, deoarece cu siguranță el observase asta deja. Presupun că ar trebui să îți cer scuze pentru că am fost arțăgoasă. Aș fi încântată ca tu să mă crezi băiat până la sfârșitul călătoriei. Nu vom mai merge mult timp împreună, dar sper că nu îi vei spune protejatului tău. Spre deosebire de tine, el nu a observat nimic nelalocul lui.

– Spre deosebire de mine, el trăiește într-o lume care aparent se învârte în jurul lui. Și, apropo, ți-am observat temperamentul, fără îndoială.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Nu prea ești un gentleman, nu?

El zâmbi.

– Un nemernic get-beget.

– Serios?

– Unul discret, da – cu excepția situațiilor în care încerc să țin la distanță scandalurile.

Ea râse.

– Ce remarcă confuză! Ai spus-o de-a-ndoaselea din greșeală?

– Ceea ce am spus nu ar fi trebuit să fie spus, așa că uită și mănâncă-ți prânzul! Apoi strigă. Charley, suntem pe cale să plecăm și tu tot nu ai mâncat!

– Șșș, spuse ea. Unul dintre frați doarme deasupra trăsurii tale.

El aruncă o privire.

– Va cădea când vom pleca.

– Nu, s-a prins bine.

– Până la urmă, cine sunt ei?

– Cum ți-am spus, rude de sânge. Nu i-am mai întâlnit înainte de călătoria aceasta. Tata i-a angajat să mă păzească.

– Și cine este tatăl tău?

– Tatăl meu?

El râse la eschivarea ei. Chiar credea că avea să afle numele de la ea atât de ușor?

Capitolul 12

– Îți promit că nu vei muri de foame! Nimeni nu se așteaptă ca o lady să aibă un apetit dezvoltat, scumpelor! Veți exersa să ciuguliți numai din mâncarea din farfuriile voastre și să lăsați mare parte neatinsă.

Kathleen Blackburn se uita pe rând la gemenele ei frumoase care îi stăteau de o parte și de alta la masă. Cu părul lor blond, perfect, cu ochii de un albastru deschis și trăsături identice delicate, aveau să fie o partidă superbă anul acesta, nu se îndoia de asta. Era atât de mândră de ele! Erau pregătite pentru sezon, mai aveau nevoie să li se amintească numai câteva detalii care ar fi putut să le sporească sau să le afecteze un debut de succes.

– Mâncarea asta nu va ajunge la gunoi, nu, când mie îmi este atât de foame? se plânse Emily, dar cel puțin o făcu în șoaptă. Știa că nu trebuie să ridice vocea. Ai fi putut să ne avertizezi dinainte că urma să avem o lecție despre cum să murim de foame.

Emily putea fi la fel de încăpățânată ca sora ei mai mare, Vanessa, dar sora ei geamănă, Layla, era complet maleabilă, mereu dornică să facă pe plac. Emily era cea care începea cearta, căci era cea mai agresivă dintre ele două, dar Layla era cea împăciuitoare, capabilă să îi pună capăt. Se completau atât de bine, gemenele ei adorabile!

La obiecția lui Emily, aceasta răspunse:

– În mod normal poți mânca înainte astfel încât să nu îți fie foame atunci când ți se servește o masă bogată, ceea ce am fost învățată să fac, și, dacă nu este suficient, poți mânca mai mult după aceea, când ești singură. În seara asta exersăm reținerea în cazul în care nu ajungeți la masa gazdei voastre sătule.

– Sau ne putem asigura ca asta să nu se întâmple niciodată, spuse Emily.

– Dacă ați fost invitate acasă la cineva pentru o petrecere la sfârșit de săptămână? Nu puteți merge pe furiș în bucătărie, nu?

– Eu aș face-o, spuse Emily convinsă.

– Eu nu, îi promise Layla.

Kathleen o privi pe Emily suficient pentru ca fata să-și revizuiască răspunsul cam nemulțumitor.

– Cel puțin aș trimite-o pe cameristă în bucătărie.

– Mult mai bine și acceptabil, spuse Kathleen. Acum să exersăm cumpătarea. Vă voi trimite farfurii în camerele voastre în câteva ore.

După câteva minute în care își plimbaseră numai mâncarea prin farfurii fără să mănânce, stomacul lui Emily ghiorțăi atât de zgomotos, încât o făcu să râdă.

– Cred că asta ar fi mai stânjenitor decât să mănânc mare parte din mâncarea din farfurie, nu crezi, mamă?

Kathleen oftă.

– Te rog, dacă îți este atât de foame, mănâncă suficient încât să eviți acest sunet stânjenitor, dar ține minte, există mereu desert. Sper că nu ați uitat celelalte lecții pe care vi le-am predat.

Layla zâmbi, Emily chicoti, spunând aproape la unison:

– Nici una!

Kathleen își dădu ochii peste cap.

– Încetați să vă exasperați mama și dovediți numai că amândouă sunteți perfecte...

Sunete zgomotoase se auziră brusc din holul central. Se ridică fără să-și încheie propoziția și se îndreptă spre ușă. Curioase, fetele se îngrămădiră în spatele ei la timp pentru a vedea un al doilea cufăr lăsat în foaier. Majordomul era acolo, ținând încă ușa de la intrare deschisă pentru doi dintre valeții lor care intrau cu al treilea cufăr.

Kathleen se apropie de majordom.

– Oaspeții pe care-i așteptăm au ajuns mai devreme?

– Nu, doamnă, numai cuferele.

– Întreabă vizitiul cui aparțin.

– Lui Lady Vanessa.

Gemenele chicotiră încântate la auzul numelui surorii lor, dar Kathleen fu mai degrabă șocată decât încântată. Dacă Vanessa venea acasă, de ce naiba nu o făcuse primăvara trecută, când Kathleen o așteptase să se întoarcă pentru a o lansa în societate? Presupusese că o va face. William îi promisese că o va trimite pe fiica lor mai mare înapoi când o înștiințase că Vanessa era cu el, dar nu-i menționase când. Nu-i mai scrisese de atunci niciodată. Le scrisese însă

gemenelor, dar scrisorile erau pline de nimicuri despre viața pe plantație, când, de fapt, el nu era pe nici o plantație!

Aceea fusese numai sugestia lui referitor la ceea ce putea să le spună prietenilor și cunoștințelor despre unde se aflau el și Vanessa. Nici până în ziua de astăzi nu aflase unde merseseră soțul și fiica lor mai mare. Nu știa nici Peter Wright, prietenul de-o viață al lui William. Numai avocatul lui William știa. Toată corespondența dintre William și gemene se purta prin intermediul lui. Acel bărbat exasperant refuzase să-i vorbească atunci când ea mersese la Londra și încercase să obțină adresa de la el.

Gemenele erau atât de entuziasmate de sosirea iminentă a Vanessei, că începuseră să deschidă cuferele și să cotrobăie prin ele. După câteva minute, Emily ridică privirea, aproape în lacrimi.

– Nu este nimic de la tata în ele.

Desigur că nu era, se gândi Kathleen. Spera însă că avea să se întoarcă în curând acasă, acum, că aparent Vanessa era pe drum.

– Știai că Nessa vine? întrebă Layla discret.

– Da, minți Kathleen. Am primit o scrisoare de la tatăl vostru la începutul anului. Voiam să fie o surpriză. Dar tatăl vostru încă nu și-a încheiat treburile în Indiile de Vest, așa că va trebui să mai aveți puțină răbdare până se întoarce.

Trimiterea unor bărbați în căutarea lui William se dovedise o pierdere frustrantă de timp și de bani și totuși, chiar anul acesta, trimisese alții în acest scop. În urmă cu câțiva ani obținuse un semn pozitiv, plin cu prevederi, totuși o cale posibilă de a-și aduce familia împreună.

Dacă totul avea să meargă așa cum spera ea, William va putea în sfârșit să se întoarcă acasă în Anglia. Chiar dacă niciodată nu avea să se întoarcă la ea, cel puțin ea l-ar fi ajutat să se întoarcă acasă, la toate fiicele lui, nu numai la Vanessa. Dacă Vanessa știa cum să-și găsească tatăl, dacă avea să fie de acord să ofere această informație, dacă avea să semene mai mult cu Layla decât cu Emily, dacă putea fi manipulată și dacă nu s-ar fi dedat dramei, dacă, dacă, dacă! Kathleen ura nesiguranța, ura când lucrurile nu mergeau așa cum își dorea. Și totul din cauza unui flirt nevinovat care mersese îngrozitor de prost.

Era păcat că Henry Rathban murise din cauza asta. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi avut loc duelul. Din cauza duelului, nu-și pierduse numai soțul și fiica, dar trebuise

să renunțe și la viața socială din Londra, pe care o iubea atât de mult! Chiar dacă nimeni nu știa de șantajul lui Henry și despre duel, deoarece Albert Rathban spusese că fratele lui murise într-un accident, Kathleen încetase să mai meargă la Londra. Devenise intolerabil să fie întrebată constant când avea să se întoarcă William și să fie nevoită să inventeze atâtea minciuni pentru a explica de ce era încă plecat.

Gemenele ordonaseră servitorilor să ducă cuferele în vechea cameră a Vanessei și vorbeau cu entuziasm despre revenirea surorii lor la timp pentru a se lansa în societate odată cu ele. Kathleen se temea că avea să fie prea târziu – un an prea târziu.

Se îndreptă grăbită în birou. Trebuia să scrie o scrisoare pentru a afla dacă înțelegerea pe care o acceptase era încă pe masă.

Capitolul 13

După o noapte de dormit pe pătura pe care i-o întinsese Donnan, flancată de frații MacCabe, în timp ce unul dintre ei sforăise aproape toată noaptea, Vanessa își dorea să poată dormi din nou într-un pat. Descoperi că și Charley își dorea atunci când o trase într-o parte pentru a i se alătura unei plimbări, ceea ce părea să fi devenit parte din rutina lui zilnică. Ea fu surprinsă să-l vadă purtând haina elegantă din blană pe care îl văzuse purtând-o în ziua în care îi întâlnise pe el și pe Monty.

– De obicei Arlo nu se îngrijorează atât de mult, spuse Charley, dar este de acord cu Monty că ar trebui să mă integrez mai bine, și a fost destul de emfatic în această privință ieri. Crezi că mă poți învăța cum să par o persoană de rând?

– Îți vine natural să insulți oamenii? îi spuse ea.

– Nu, nu am vrut să insinuez că ești o persoană de rând, căci este evident din hainele tale că vii dintr-o familie înstărită, probabil de rang. Îți cer asta din două motive. Vreau să-mi îmbunătățesc abilitatea de a mă deghiza nu numai din motive de securitate, ci și pentru că vreau să dormim iar la hanuri. Nu suport umilința și disconfortul de a dormi în trăsură! M-am gândit numai că ai avut de-a face mai mult decât mine cu oamenii de rând și că mi-ai putea

oferi vreun sfat necesar. Apoi, șoptind, continuă. Monty vrea să joc un rol despre care nu am habar.

Își dădu seama că probabil băiatul avea încredere în bărbat dacă avea încredere în sfatul lui și voia să-i fie pe plac „fiind un actor în formare", căci îl auzise pe Monty sfătuindu-l, așa că ea spuse:

– Exact așa cum tu ai făcut presupuneri despre profilul meu după hainele pe care le port, așa fac oamenii și în ceea ce te privește, Charley. Este însă vorba și despre modul în care te exprimi. Pari să ai obiceiul de a-i privi de sus pe alții. Și de ce porți din nou haina asta din blană? Ce s-a întâmplat cu pelerina maronie din lână pe care ți-a adus-o Arlo zilele trecute?

Charley pufni arogant.

– Găsesc lâna prea aspră pentru pielea mea delicată. În plus, am avut nevoie de blană pentru a-mi ține de cald când am dormit în trăsură.

Vanessa sublinie:

– Dacă oamenii te vor vedea purtând haina asta atât de luxoasă, vor crede că ești bogat, un nobil sau poate chiar din familia regală.

Adăugase ultima parte pentru a vedea dacă el ar încerca să o convingă că era rege, așa cum îl auzise făcând cu Monty. El zâmbise, ca și cum ea ghicise corect, dar apoi se încruntase, amintindu-și aparent că nu trebuia să-și dezvăluie rangul.

Astfel, ea continuă:

– În privința fizicului tău, chiar ar trebui să-ți acoperi părul tău frumos sau cel puțin să-l prinzi la spate – mai bine, să-l tunzi! El păru atât de șocat, încât ea adăugă: Sau ai putea împrumuta o pălărie de la Arlo dacă nu vrei să porți o glugă, precum și niște haine mai puțin elegante de la Arlo.

– Este mai înalt decât mine, dacă nu ai observat, răspunse el.

– Să porți haine care nu ți se potrivesc ar putea fi chiar un detaliu de folos, deoarece oamenii vor crede că nu-ți poți permite mai mult. Dacă preferi să nu o faci, cel puțin scapă de lavalieră și de haina aia elegantă, murdărește-ți puțin pantofii și scoate-ți haina dacă ți-o permite vremea.

– Deci cu cât port mai puține, cu atât mai bine?

Ea zâmbi.

– Cred că Monty este mai îngrijorat de aerul tău de superioritate, dar da, hainele chiar fac omul, așa cum susții tu. Poate dacă îți schimbi hainele și atitudinea snoabă putem deschide subiectul

în fața gardianului tău și poate va fi de acord că am îndepărtat riscurile în privința opririi la hanuri. Va trebui să promiți să nu scoți o vorbă în prezența străinilor, dar noua ta înfățișare va dovedi că ai înțeles avertismentul lui despre a nu atrage atenția asupra ta.

Monty acceptă destul de repede să folosească din nou hanurile, făcând-o să se întrebe dacă nu cumva era și el la fel de alintat și obișnuit cu confortul precum protejatul lui. Grupul se obișnuise cu rutina de a călători neîncetat pe timpul zilei și de a dormi confortabil noaptea, Vanessa dormind lângă camera ocupată de gardienii ei. În sfârșit, bucurându-se de intimitate completă, putu să facă din nou baie!

Se gândi că mai avea încă două sau trei zile cu tovarășii ei de drum amuzanți, dar misterioși, asta, dacă Arlo nu va schimba direcția înaintea ei. Îl întrebase pe Arlo unde mergeau, căci el avea locația marcată pe hartă, dar el fusese lapidar și bolborosise ceva despre discreție. Îl întrebase și pe Monty, dar el contracarase, întrebând-o unde mergea, ceea ce o făcuse să râdă deoarece amândoi încă păstrau secrete și nu făceau concesii în această privință. Astfel, se hotărâse să se bucure de puținul timp rămas cu ei și să-și testeze farmecele feminine, dacă avea să aibă ocazia, în timpul călătoriei cu un bărbat atât de atrăgător.

Monty nu profitase de informația că ea era femeie, deși se comporta puțin mai politicos cu ea. Charley nu comentase deloc despre asta, poate că nici nu observase, atât de egocentric era.

Pentru că vremea începuse să se încălzească, ea începuse să să-și dea jos pelerina cu glugă în timpul opririlor pentru prânz. Într-o zi chiar se întinsese puțin după ce-și aruncase pelerina pe pătura de picnic, conștientă că atrăgea atenția asupra trupului ei și că Monty o privea.

Privind la lunca lungă care se întindea lângă drum și care semăna atât de mult cu celelalte pe lângă care trecuse, constată că nu știa cu siguranță unde se aflau deoarece nu acordase atenție orașului în care intraseră ieri pe înserat pentru a-și petrece noaptea acolo. Monty probabil că știa. Probabil că și frații MacCabe, care luau prânzul peste drum, știau, deoarece Donnan îi spusese că ceruse direcții spre orașul Dawton de la hangiu. Se simțea puțin cam jucăușă, bucurându-se de ultimele ei zile de libertate, așa că nu se deranjă să întrebe. Se gândi la o modalitate mai amuzantă de a afla dacă înaintea lor se afla un oraș sau o atracție naturală.

– Nu știu unde suntem, dar pun pariu că pot să identific următorul oraș de la copacul acela, spuse ea.

Monty privi în direcția plopului înalt, negru, spre care arăta ea. Nu avea la fel de multe frunze ca stejarul de lângă, așa că îi oferea o priveliște mai bună de la înălțime. Începu să alerge înainte ca Monty să-i poată spune exact unde se aflau, ceea ce ar fi lăsat-o fără scuza de a face exerciții – și de a-l tenta să o urmeze.

Îl auzi strigând după ea să-l aștepte, dar ea nu o făcu. Planul ei funcționa. Știa că alerga după ea deoarece îl auzea cu siguranță în spatele ei.

– Nu te vei urca în acel copac, Nessi. Dacă chiar vrei să știi ce se află înainte, mă voi urca eu în locul tău.

– Punem pariu! strigă ea râzând.

Ea aproape că ajunse, alergând în forță, încercând să rămână în fața lui, dar imaginându-și-l încercând să o tragă jos din copac chiar în brațele lui...

Se împiedică de o cracă veche ascunsă în iarbă, suspinând în cădere, dar apoi începu să râdă de ea pentru că-și imaginase prea mult și acordase atenție prea puțin – până când îl simți pe Monty căzând aproape peste ea. Fusese atât de aproape încât sfârși prin a se împiedica de ea, ceea ce o făcu să râdă din nou, mai ales când îl auzi și pe el râzând din cauza neîndemânării lor. Ea se sprijini în coate și tresări când spatele ei îi atinse pieptul lui.

Se întoarse cu fața spre el și văzu cât de aproape era el de ea, ochii lui verzi privind în ai ei. El avea un genunchi peste picioarele ei, o mână sprijinită pe o parte de a ei, un cot pe cealaltă, lăsându-i pieptul pe jumătate lipit de al ei. Încetară amândoi să râdă când deveniră brusc prea conștienți unul de prezența celuilalt.

Vanessa văzu scânteia dorinței aprinse în ochii lui Monty înainte ca gura lui să o acopere pe a ei și să o sărute atât de pasional ca și cum i-o datora de mult, și probabil că așa era. Ea nu putea nega că se gândise să-l sărute de mai multe ori. Se gândise la brațele lui în jurul ei, simțindu-i trupul lipit de al ei. Nu era ceva ce o femeie de rangul ei ar fi trebuit să gândească, și totuși nu se îndoia că orice domnișoară cuviincioasă ar fi făcut la fel dacă drumul i s-ar fi intersectat cu un bărbat ca Monty. O astfel de atracție era pur și simplu prea puternică pentru a rezista și ducea la tot felul de gânduri și sentimente nepotrivite...

Ea își trecu degetele prin părul lui roșiatic, desfăcându-i părul. Brațul lui alunecă pe gâtul ei pentru a-i susține capul când își lipi pieptul de al ei pe deplin. Apropierea era delicioasă, declanșând în ea tot felul de noi sentimente puternice. Sărutul deveni chiar mai excitant când el începu să exploreze cu limba, cuprinzând-o pe a ei când încercă să facă la fel. Ei îi scăpă un geamăt. Se bucură de aceste senzații uimitoare care o copleșeau în timp ce stătea întinsă pe iarbă, în lumina soarelui, în timp ce acest bărbat fermecător o săruta atât de delicios. Părea la fel de puternic atras de ea, cum era ea de el. Era prea palpitant, prima ei ocazie în care gusta pasiunea, în care îl gusta pe el, îl atingea, un val de senzații înlăuntrul ei care o făcea slabă și care totuși o făcea să-și dorească mai mult... Ce dracului făcea?!

– Trag de timp! Nu-ți face griji, scoțienii tăi nu au observat!

Spuse asta în timp ce buzele lui fierbinți alunecau pe gâtul ei. Oare spusese ea ceva cu voce tare? Nu prea-i păsa, gemând din nou în timp ce tremurări delicioase se declanșau acolo unde buzele lui îi atingeau pielea. Ea nu voia să se oprească din ceea ce făcea! Cineva avea să-i vadă dacă aveau să mai tragă de timp, iar stânjeneala că fusese atât de îndrăzneață își făcu apariția.

Își puse o mână pe obrazul lui pentru a-i îndepărta gura de a ei. Nu voia să-l dojenească, căci și ea instigase acest sărut la fel de mult ca el, așa că, zâmbind, spuse:

– Domnule, ai fost prea îndrăzneț!

– Iar tu ai fost prea atrăgătoare, fetișcano! Crezi că nu am observat cât de bine ai umplut acei pantaloni?

Ea zâmbi, căci putea spune același lucru despre el. Dar îi împinse ușor pieptul, indicând că voia să se ridice. Îi auzi oftatul în timp ce se ridica în picioare. Deoarece nu-și dorea ca acest moment magic să se încheie într-o notă de părere de rău sau de stânjeneală pentru nici unul dintre ei, aruncă o privire spre el, încă întins pe iarbă, și spuse:

– Ne vom întrece! Începu să alerge înainte ca el să se ridice. Cred că știi că voi câștiga!

– Doar dacă te las eu să câștigi iar!

Râdeau din nou și chiar mai tare când el o întrecu cu ușurință. Dumnezeule, se simțea atât de amețită!

Charley, cu părul lui auriu lung prins într-o coadă, cu pantaloni care nu-i veneau și cu o cămașă simplă, pe care o împrumutase

de la Arlo, mânca deja când Vanessa și Monty i se alăturară. El remarcă numai:

– Nu m-am gândit niciodată la alergat ca la un exercițiu fizic. De fapt, nu am făcut-o niciodată. Te face să transpiri?

– L-ar deranja pe un om de rând puțină sudoare? spuse Monty.

– Ai dreptate.

Deși Vanessa era puțin cam stânjenită pentru că-l lăsase pe Monty să o sărute – și pentru că-i răspunsese la sărut cu atâta pasiune –, Monty nu se simțea plin de el din cauza a ceea ce se întâmplase. Comportamentul lui față de ea nu se schimbase în timp ce-și continuaseră călătoria în acea săptămână, deși îl surprinsese privind-o cu subînțeles de fiecare dată când se opreau pentru prânz sau când mâncau împreună la han.

Într-o zi, Monty chiar călărise lângă ea pe unul dintre caii în plus, probabil pentru că ea încă nu voia să călătorească în trăsură cu ei. El nu părea să observe diferența de statură dintre ei, căci Zăpadă era cu vreo trei palme mai înalt decât calul lui. Ea se gândise că poate el voia să vorbească și spera că nu avea să fie despre sărut, deoarece paznicii ei se aflau destul de aproape și ar fi putut auzi.

Monty spuse numai formal:

– Încă o zi frumoasă! Sunt sincer uluit că nu a plouat încă!

– Acum, că ai adus vorba, probabil că va ploua!

– Mușcă-ți limba! Va fi o zi încântătoare – din toate punctele de vedere.

Rânjetul lui Monty se transformă în zâmbet. Ochii lui verzi păreau să scânteieze în lumina soarelui. Ea se înroși puțin, întrebându-se dacă se referise la compania ei. Astăzi părea atrăgător în mod deosebit, mai puțin formal decât în mod normal, fără lavalieră, iar cămașa lui avea gulerul descheiat. Era însă o zi de primăvară călduroasă, motiv pentru care și ea renunțase la pelerină și la glugă, deși puteau fi observați cu ușurință dacă ar fi întâlnit alți călători.

Era de asemenea prima dată când îl vedea călărind și, cum el nu părea deloc neliniștit din cauza asta, ea nu se putu abține și-l întrebă:

– Ai învățat să călărești atât de bine în armată?

– Unitatea mea nu era de cavalerie. Ca ofițer, am avut un cal, dar nici unul dintre oamenii mei nu avea. Nu, am copilărit călărind în Suffolk.

– Mi-aș dori să o fi făcut și eu.

El pufni, apoi spuse:

– Îți controlezi foarte bine animalul, așa că nu-mi spune că nu călărești de mică.

– Nu exagera și nu, mama nu mi-a permis să călăresc, spuse ea cu puțină amărăciune.

– Nu ai avut grajd?

Nu voia să vorbească despre ea. Dar poate pe el nu avea să-l deranjeze să vorbească despre el.

– Deci ai copilărit în Suffolk?

– Da, aproape de coastă. Odată eu și frații mei am încercat să înotăm în Canal, dar a fost al naibii de rece și nu am mai încercat vreodată. Surorile mele l-au convins pe tata să ne facă un iaz lângă moșie. Chiar dacă a durat câțiva ani să-l termine și să se umple cu apă de ploaie, a meritat așteptarea. Ne-am petrecut multe veri bălăcindu-ne acolo.

– Chiar și surorile tale? întrebă ea, surprinsă.

– Desigur! Tu nu știi să înoți?

Nu știa. Acesta era încă un lucru pe care mama ei nu l-ar fi permis ei și surorilor sale. Dădu din cap dezaprobator.

– Te-aș putea învăța!

– Sunt cam mare să mai învăț.

– Prostii! În cel mai apropiat ochi de apă pe lângă care trecem...

– Nu, îl întrerupse ea. Dar mulțumesc!

– S-ar putea să te arunc în el când te aștepți mai puțin, o avertiză el.

– Nu mă voi apropia de apă și, în plus, gardienii mei nu îți vor permite.

– Te-aș putea arunca atunci când ei nu sunt atenți.

– Zăpadă nu te-ar lăsa.

– Ei bine, asta este altceva, renunț în fața animalului. Dar, dacă te răzgândești, spune-mi!

Când? După ce aveau să se despartă? Brusc, el își îndreptă calul mai aproape de al ei, iar ea simți ceva pe cap. Când privi spre el, îl văzu ridicat în șa, pentru a ajunge la ea. Oare tocmai îi mângâiase părul cu scoțienii în spatele lor?

– Ce faci? întrebă ea, puțin alarmată.

– Un fluture era pe cale să aterizeze pe capul tău, atras de culoarea aia roșcată strălucitoare, fără îndoială. L-am îndepărtat.

Ea privi în jur înainte să spună:

– Nu văd nici un fluture.

El râse și spuse:

– Păcat. Era frumos!

Alt subînțeles? Când își dădu seama cât de mult avea să-i lipsească acest bărbat odată ce drumurile li se vor despărți, starea de spirit a Vanessei se întunecă puțin. În curând avea să se despartă de cei doi gardieni, nu că ar fi ajuns să-i cunoască atât de bine pentru a le duce dorul.

Când îi urmă pe cei doi frați în grajd la următorul han unde aveau să-și petreacă noaptea, îi spuse lui Donnan:

– Deci vă veți întoarce în Scoția după ce vom ajunge la Conacul Dawton?

– Nu, vom sta cu tine, domnișoară, până te vei mărita.

– Dar am crezut...

– Nu, tatăl tău a fost clar. Nu cred că are încredere în fosta lui soție pentru a-ți purta de grijă.

Nu-i venea să creadă. Tatăl ei o încurajase să se întoarcă la Kathleen, așa că presupusese – aparent greșit – că Kathleen îi putea oferi toată protecția de care avea nevoie aici, în Anglia. Cu cât se gândea mai bine la asta, cu atât înțelegea mai bine că el nu avea încredere în mama ei nici măcar pentru asta. Își aminti ceea ce-i spusese tatăl ei atunci când îl întrebase, în urmă cu câțiva ani, dacă o iertase pe mama ei:

– Pentru exilul meu, pentru care este indirect responsabilă, s-ar putea să o pot ierta într-o zi. Nu o voi ierta niciodată pentru că m-a trădat pe mine și jurămintele noastre nupțiale. Acel gen de durere poate să se mai domolească, dar nu va fi niciodată uitat.

Acum ea se gândea numai la mama ei. Nu avea să o îmbrățișeze sau să o sărute. Pe surorile ei, Layla și Emily, da, era nerăbdătoare să le vadă. Se temea că în momentul în care avea să o vadă pe Kathleen, trebuia să o condamne destul de vocal, ceea ce ar fi dus la o ceartă teribilă. Nu voia să se întâmple asta. Avea să facă intolerabilă ședereа ei la Conacul Dawton.

Cumva trebuia să se abțină să o provoace. Va trebui să pretindă că nu-și urăște mama, că nu fusese numai vina lui Kathleen că familia se destrămase. La urma urmelor, ce ar fi putut spune mama sa dacă Vanessa avea să sfârșească acuzând-o?

Cu astfel de gânduri, nu prea dormise în acea noapte și se trezi cu ploaia lovind fereastra pe care o lăsase deschisă. La micul dejun îi oferi lui Monty un zâmbet înfumurat și spuse:

– Ți-am zis eu, acuzându-l pentru ploaie deoarece îl avertizase că lauda vremii bune avea să aducă ploaie.

Nu s-ar opune să călătorească în trăsură cu el și cu Charley până când avea să se oprească, deși probabil el crezu că ea voia să o facă, deoarece când părăsiră hanul, el îi reaminti:

– Te-am avertizat că vom avea parte de ploaie și sunt foarte uimit că nu s-a întâmplat mai devreme, așa că nu te mai plânge! Vei călători uscată, altfel sper că ai un motiv foarte bun pentru care să nu o faci.

– Am zis eu „nu, mulțumesc"?

– Erai pe cale să o faci.

Ea râse.

– Ba nu.

În trăsură, Monty scoase pachetul cu cărți și-i spuse:

– L-am învățat pe Charley cum să joace whist, nu că ar fi un joc pe care trebuie să-l învețe, având în vedere că nu va participa la vreo petrecere unde l-ar putea juca, dar s-a arătat interesat de el. Joci?

– Știu, da, răspunse el. Tata m-a învățat în timpul iernii lungi, deși preferă șah, un joc în doi.

– Da, lui Charley îi vine greu să înțeleagă că whistul se joacă cu un partener cu care nu poate să vorbească sau căruia nu-i poate face semne.

Vanessa dădu din cap.

– Asta înseamnă să trișezi, Charley!

Băiatul îl privi cu asprime pe Monty.

– Ar fi trebuit să spui asta în loc să mă faci să cred că este vorba de anumite abilități. Eu nu trișez. Dacă trișez din neatenție, cineva va trebui pedepsit.

Vanessa se abținu să nu râdă și-și dădu cu presupusul:

– Profesorul tău?

– Cel puțin nu a zis că mi se va tăia capul, spuse Monty încurcat.

Se distra privindu-i și ascultându-le șicanele, care erau mult mai blânde decât fuseseră la începutul săptămânii. Își imagina că Monty începuse să prindă drag de protejatul lui. Ea prinsese drag de amândoi. Era un gând îngrozitor faptul că nu avea să-i mai vadă vreodată.

Ploaia continua, așa că luară prânzul în trăsură. Vanessa adormi apoi, căci nu se odihnise suficient noaptea trecută. Se trezi atunci când auzi vocea puternică a lui Donnan afară. Striga ceva către Arlo, care se părea că nu-l auzea bine din cauza ploii.

Ea se îndreptă și văzu că-și sprijinise capul de umărul lui Monty, dar îi simți mâna ghidându-i delicat capul înapoi, spunând:

– Nu mă deranjează! Dormi, Nessi! Nu ești singura obosită de toată ploaia asta.

Înainte să închidă ochii îl văzu pe Charley înfofolit în haina lui din blană, adormit pe bancheta din fața lor. Probabil că adormise la loc deoarece fu trezită de un aer umed de data aceasta, iar Monty îi spuse cu fermitate lui Arlo, care tocmai le deschisese ușa trăsurii:

– Cheamă majordomul să deschidă poarta pentru a putea intra.

Privi pe fereastra de lângă ușa deschisă a trăsurii. Încă ploua torențial, dar putea vedea două tufe de trandafiri de o parte și de alta a porții duble, exact ca acelea plantate de ea și de surorile ei acasă, ferestrele cu șprosuri de deasupra intrării, pereții din piatră de trei etaje, două etaje fiind ridicate adițional pe fiecare latură. Semăna atât de bine cu casa ei. Chiar puteau fi două case identice?

Vanessa se trase în colțul opus ușii deschise. Nu avea să coboare din trăsură.

Capitolul 14

– De ce te ferești?

Vanessa tresări când văzu mâna întinsă a lui Monty pentru a o ajuta să coboare. Charley alergase deja în casă. Întâlni privirea lui Monty, dar era în mare parte înghețată de nehotărâre și panică, așa că nu se mișcă. Nu putea intra cu el! Avea să afle cine era cu adevărat, ceea ce ar fi putut să o ruineze pe ea și pe familia ei după ce el fusese martorul comportamentului ei scandalos din timpul călătoriei.

Când ea nu răspunse, Monty bănui:

– Dacă ești atât de dornică să ni se despartă drumurile și să-ți continui călătoria în loc să aștepți ca ploaia să se oprească, înțeleg. Poți folosi trăsura și să o înapoiezi după ce ajungi la destinație. Te asigur însă că ești bine-venită să rămâi cu noi o vreme. Gazdele noastre nu vor fi deranjate de un alt oaspete.

Donnan însă alese acel moment pentru a-și băga capul în trăsură, spunând:

– Majordomul ăla păros spune că bagajele tale au ajuns, domnișoară, și nu sunt mulțumit că tovarășii tăi de drum par să fi ajuns și ei la destinație, adăugă el cu o privire sceptică spre Monty.

– Are nevoie de o clipă să-și revină, omule. Știi tu, așa sunt reuniunile importante, îi spuse Monty scoțianului. În momentul în care Donnan se îndepărtă, privi înapoi spre Vanessa. Ei bine, ce surpriză plăcută! Deci fie ești fiica contelui, fie părinții tăi sunt servitori. Tind spre prima variantă.

Ea nu-i confirmă. Panica ei crescu la gândul că avea să se iște un scandal dacă oamenii ar fi descoperit că ea călătorise cu grupul lui – îmbrăcată ca un băiat. Ea se eschivă.

– Nu am mai fost aici de șase ani. Nu mă vor recunoaște.

Ochii lui se îndreptară spre hainele ei.

– Sau nu te vor recunoaște *așa*. Chiar îți e frică să descoperi dacă o vor face sau nu?

Avea nevoie de timp pentru a se gândi la o modalitate de a pune la punct revenirea ei.

– Deloc, minți ea, chiar când își trăgea gluga înapoi pe cap. Dar nu sunt gata să mă dezvălui lor.

Monty dădu din cap.

– Și eu, care credeam că am depășit momentul ăsta. Cum vrei tu... *băiete!* Pot să-ți țin secretul.

Inima ei tresări.

– Serios?

– Depinde cât de mult. Nu cred că vei putea să o ții așa mult timp, nu cu familia. Au trecut numai șase ani, îți vor recunoaște fața. Apoi chicoti. Este nepoliticos să porți glugă într-o casă atât de elegantă ca aceasta, să știi.

Enervată că o tachina într-un astfel de moment, ea spuse cu asprime:

– Nimeni nu mă va observa ascunsă în spatele tău când te pot privi pe tine. Sunt foarte multe femei în casă. Probabil că voi fi trecută cu vederea și menajera nici măcar nu-mi va oferi o cameră.

El izbucni în râs.

– Pe cine ești furioasă, pe mine sau pe tine pentru că ai devenit lașă?

Ignorându-i mâna, ieși din trăsură singură și-l urmă repede în casă. Numai majordomul stătea în foaier. Nu-l recunoscu, dar celălalt fusese bătrân și probabil că se pensionase. Rămase totuși

în spatele lui Monty. Charley, care se schimbase în haina lui maronie din lână, privea un tablou de pe perete. Scoțienii îl ajutau pe Arlo să care bagajele, ceea ce formă un lac chiar în ușă, așa că Monty se mută în hol, pentru a se da din drum. Ea și Charley îl urmară.

Auzi pași pe scările grandioase și privi în acea direcție. Inima începu să-i bată cu putere. Își trase și mai mult gluga pentru a-și ascunde fața și păși în spatele lui Monty, folosindu-l drept scut. Mama sa cobora treptele, îmbrăcată regește. Rochia ca o pelerină, confecționată dintr-un material ușor, alb și albastru, se asemăna cu o manta îmblănită, deschisă pentru a dezvălui rochia stilată, de un albastru-închis, imperial, de sub ea. Kathleen nu era niciodată luată prin surprindere de vizitatori, căci era mereu pregătită și mereu grațioasă, indiferent pe cine întâmpina.

Vanessa aruncă o privire pe furiș de după Monty pentru a o vedea pe Kathleen. Dumnezeule, mama ei părea să nu se fi schimbat deloc! Era încă frumoasă, cu un păr blond elegant, aranjat cu stil și decorat cu agrafe cu bijuterii, iar ochii ei de un albastru pal erau identici cu cei ai celor trei copii ai ei. Ochii Vanessei se umplură de lacrimi. Obișnuise să o iubească pe acea femeie – înainte ca tocmai Kathleen să le destrame familia.

Când Monty ridică un braț, ea strecură o altă privire spre mama ei, care întinsese de obicei mâna pentru a fi sărutată sau ușor atinsă de oricine saluta.

– Presupun că sunteți lordul Mont...?

Paravanul Vanessei o întrerupse.

– Monty este suficient și, vă rog, fără titluri. Protejatul meu este Charley, spuse el și îl lovi ușor pe spate pe băiat. Și cel rușinos din spatele meu este Nestor.

– Eu sunt Kathleen Blackburn, contesă de Dawton. Sunteți bine-veniți, domnilor! Sunt surprinsă că prințul George și-a amintit de mine, căci a trecut atât de mult timp de când ne-am întâlnit la Brighton, unde obișnuia să-și petreacă vacanțele. Am fost, desigur, încântată de solicitarea sa.

– Ați înțeles că vizita noastră trebuie să fie clandestină? întrebă Monty.

– Desigur. Nu vă voi prezenta vecinilor și voi încerca să reduc vizitele pe cât posibil. Singura mea grijă este că s-ar putea să vă plictisiți. Trăim în liniște aici.

– Exact ceea ce ne dorim, își asigură el gazda cu o reverență scurtă.

Reverența o panică pe Vanessa și o făcu să se întoarcă pentru ca mama ei să îi poată vedea numai spatele. Asta îi permise să o vadă pe menajeră apropiindu-se și o recunoscu fără dubiu pe Mary Edwards. De fiecare dacă când ea și surorile ei deveneau indisciplinate când mama lor nu era în preajmă, doamna Edwards le prindea mereu. Deși nu aducea la cunoștință mamei ei toanele fetelor, nu ezita chiar ea să le dojenească.

Întorcându-se din nou cu fața spre Monty, o auzi pe Kathleen spunând:

– Nu știam sigur când veți ajunge. Fiicele mele au plecat să-și viziteze prietenele în orașul Dawton de dimineață, înainte de furtună. Probabil că vor aștepta să se sfârșească înainte să se întoarcă, dar vor fi aici la cină, fie că plouă, fie că nu, așa că le veți întâlni atunci. Câte locuri în plus la masă?

– Trei..., începu Monty.

Vanessa îl împunse în spate și-i șopti:

– Două.

Astfel, el se corectă.

– De fapt, două. A fost o călătorie groaznică. Unul dintre tovarășii mei va avea nevoie de timp pentru a-și reveni.

– Desigur, răspunse Kathleen. Dar poate v-ar plăcea niște ceai înainte să vă odihniți?

– Nu știu despre băieți, dar eu tânjesc la o baie bună. Cum ziceam, a fost o călătorie cumplită, pe grabă.

– Desigur! Doamna Edwards vă va conduce în camerele voastre. Am deschis pentru voi aripa de vest, care altfel nu este folosită și vă va oferi mai multă intimitate.

– Vă mulțumesc, doamnă dragă!

Doamna Edwards arătă spre scări, spunând:

– Este o cameră mare pe care băieții ar putea-o împărți...

– Nu se poate, interveni repede Monty. Nu se înțeleg bine, bătăi cu pumni care ar putea distruge mobila și ar putea sparge geamurile. Ei bine, băieții tot băieți, știți cum e.

Kathleen zâmbi.

– Nu am avut niciodată tineri în această casă, așa că nu le cunoaștem comportamentul. Arată-le trei camere, spuse ea către cameristă.

– Sunt și trei servitori, menționă Monty. Unul este valetul nostru care va trebui să fie aproape de noi. Cele două brute mari, pe de altă parte, pot sta oriunde.

Monty încerca fără îndoială să se asigure că Charley nu se va plânge că Arlo nu avea o cameră aproape de a lui. Dacă Vanessa n-ar fi fost atât de emoționată, probabil că ar fi râs de modul în care se referise la frații MacCabe.

– Desigur, toți vor fi cazați.

Sus, când menajera făcu stânga spre coridorul lung al aripii de vest, Vanessa fu cuprinsă de puțină nostalgie. Cunoștea bine această aripă. Era singurul loc din casă în care ea și surorile ei se puteau ascunde de mama lor și regimul ei de etichetă, unde se puteau juca, certa, se puteau distra râzând fără constrângeri și puteau pur și simplu să fie copii, cel puțin până când Kathleen le chema să participe la un anumit tip de lecție. Servitorii știau că lor le plăcea să se joace acolo și păstrau curat pentru ele un dormitor la capătul holului lung.

Ea și surorile ei se ascunseseră în acea aripă până în ultimul ei an acasă, deși pe atunci se jucau mai puțin și vorbeau mai mult despre băieți, debuturi și despre nerăbdarea lor de a intra în lumea adulților pentru care erau încă foarte tinere. Oare speranțele și visurile ei le oglindiseră atât de mult pe ale surorilor ei, toate ducând la iubire pentru un bărbat perfect și la căsătorie? Presupunea că da, dar pe atunci nu existaseră alte opțiuni pentru ele – cel puțin așa crezuseră.

Monty primi prima cameră pe dreapta, care dădea spre peluza mare și care-i oferea priveliștea unui soare la apus. Charley luă camera din față, iar Vanessa următoarea cameră pe dreapta. Se gândise să ceară camera de la capătul culoarului, dar doamna Edwards știa că fusese camera de joacă pentru ea și surorile și i s-ar fi putut părea ciudată cererea, suspectând că nu era străină casei. Nu o făcu – faptul că se afla din nou aici aproape că o impresionase până la lacrimi –, dar nu putea să nu se întrebe dacă gemenele încă o foloseau ca pe un sanctuar, ascunzându-se de mama lor.

Servitorilor le luă mult să îi aducă apă caldă pentru baie, dar anticipase întârzierea, căci fusese ultimul oaspete care primise camera. Cu toate acestea, aștepta cu nerăbdare ca șirul de servitori să se încheie, astfel încât să poată avea un timp de gândire neîntrerupt. Cufărul ei fu adus de un valet, dar hainele curate din el probabil

că erau încă umede, deoarece fuseseră spălate noaptea trecută la han și înapoiate ei în zori.

După baie, care nu o relaxase deloc, dar care îi lăsă sentimentele mai clare decât le avusese de când începuse călătoria, strâmbă din nas la ideea unor haine umede. Știa foarte bine că putea avea o rochie uscată minunată dacă ar fi salutat-o normal pe mama ei. Dar nu avea să fie nimic normal la acea reuniune. Cu siguranță, nu-și dorea să aibă loc în fața lui Monty și a lui Charley. Avea să fie urâtă – și zgomotoasă având în vedere că toată furia reprimată de-a lungul anilor avea să fie revărsată. William nu o iertase pe Kathleen și nici ea nu avea să o facă.

Se înfășură într-un cearșaf și atârnă hainele umede pe mobilă, sperând că cel puțin o pereche de pantaloni și o cămașă aveau să se usuce repede. Se gândise să tragă un pui de somn, să călărească alături de Zăpadă, cu sau fără haine umede, dacă ploaia avea să se oprească. Se îndreptă spre o fereastră pentru a verifica dacă încă mai ploua și văzu că ploaia încă nu se oprise. Fu uluită de priveliștea peluzelor pe care ea și surorile ei se jucau, aproape că-și putea imagina jocurile de crichet, scufundările în grămezile mari de frunze tomnatice înainte ca grădinarii să le poată strânge, construirea oamenilor de zăpadă iarna. Lacrimile apărură, îi umplură ochii și nu se opriră. Îi lipsiseră surorile ei mai mult decât își recunoscuse sieși. Ultimii ani ai copilăriei, pe care i-ar fi putut împărtăși, se pierduseră pentru totdeauna. Șase ani era o perioadă lungă, toate trei fiind acum persoane adulte. Oare Emily și Layla aveau să o dorească înapoi după atât de mult timp?

–Știu cât de dificile pot fi revenirile acasă. Când am fost adus înapoi acasă din război, mama și frații mei nu mai plecau de la patul meu. Chiar dacă îi iubești mult, familia poate fi uneori o pacoste. Nu mă lăsau să dorm cu toată agitația lor.

Nu zâmbi la anecdota lui Monty. Era puțin cam furioasă că el tocmai intrase în camera ei fără să bată și se afla chiar lângă ea. Era de asemenea conștientă că era dezbrăcată sub cearșaf și cât de inacceptabil era lucrul ăsta.

Se întoarse ușor spre el, tratându-l mai mult cu spatele, și își strânse cearșaful în jurul sânilor înainte de a-i spune emfatic:

–Nu ar trebui să fii aici!

–Nici nu aș fi fost dacă nu te-aș fi auzit plângând de jos.

Încerca să-i mai domolească lacrimile. Nu avea să funcționeze. Apoi, adăugă:

– Nu se mai pune barajul? Aș putea merge să caut un castor, dar, din păcate, nu mai sunt pe aici, așa că nu te mint, va trebui să-l pui tu singură.

O făcu să râdă, dar imediat se opri. Trebuia să-l mustre, dar pur și simplu nu voia. Încă nu-i venea să creadă că el se afla în casa ei, că se îndreptaseră în aceeași direcție în tot acel timp, hotărâți să-și păstreze secretele unul față de altul. Având în vedere tot ceea ce se petrecuse în timpul călătoriei, se întreba dacă pur și simplu el o trata ca pe băiatul care crezuse a fi la început și chiar nu i se părea ceva nelalocul lui faptul că se afla în camera ei. Nu mai putea face însă asta.

Apoi îi simți mâinile pe umerii ei, masându-i, provocându-i o senzație extraordinară.

– Sunt sigur că poți să-ți iau gândurile de la dilema ta, Nessi, îi șopti el la ureche.

Greșit! Nu o trata ca pe un băiat! Ea se trase din mâinile lui.

– Comportă-te ca un domn măcar o dată și pleacă!

El pufni.

– Sunt mereu un domn, numai că mă distrez mai mult decât alții. Dar până când nu te vei îmbrăca precum o doamnă, nu sunt înclinat să mă port cu tine ca un domn – și nici tu nu ai vrut.

Capitolul 15

Vanessa suspină când el îi reaminti atât de direct de sărutul pe care-l împărtășiseră în luncă. Se întoarse pentru a-l privi pe Monty, dar el deja ridicase mâinile, în semn de pace, spunând repede:

– Voiam să adaug să mergi să împrumuți niște haine de la surorile tale. Voi sta chiar de pază cât vei face asta. Surorile mele mereu furau haine una de la cealaltă, deși cred că o făceau numai pentru a avea o scuză să se certe una cu cealaltă – le plăcea mult să facă asta. Apoi, îmbrăcată așa cum ar trebui, te poți prezenta în fața mamei tale pe picior de egalitate, ca să zic așa. Este mult mai bine să-ți înfrunți temerile imediat, Nessi.

– Nu mi-e teamă de mama, mi-e teamă de ceea ce voi face când o voi vedea, spuse ea, întorcându-i din nou spatele. În orice caz, nu va fi plăcut odată ce va afla că m-am întors, așa că mi-ar plăcea să-mi revăd mai întâi surorile.

– Ei bine, asta este altceva! Atunci îți voi aduce niște haine bărbătești curate dacă insiști să continui cu deghizarea, nu hainele mele, ci ale lui Charley, care ți se vor potrivi mai bine – iar lui nu-i va păsa deloc acum, că poată haine de căpătat.

– Nu, mulțumesc! Hainele mele se vor usca în scurt timp.

– Și totuși ora cinei se apropie, un moment perfect pentru a-ți saluta mama – fără glugă, desigur –, cu mine alături de tine, continuă el.

Ea se întoarse uluită.

– Ești nebun? Va fi mult mai rău dacă mama află că știai că sunt fată când am călătorit împreună. Nu poate afla asta. Ai spus că vei păstra secretul.

– Am făcut-o și o voi mai face.

– Mulțumesc!

– Acum s-au dat însă cărțile pe față, cel puțin pentru mine. Deci, ești Lady... Nestor?

Ea aproape că râse la modul în care el făcuse o pauză înainte de a o tachina, dar bombăni:

– Nu a fost alegerea mea.

El râse.

– Nu, sigur că nu, nou-născuții nu au dreptul să aleagă. Pot să îți cunosc adevăratul nume? Se va afla oricum, odată ce vă veți reuni oficial.

– Vanessa Blackburn.

– Și ai ales să trăiești cu tatăl tău în Scoția în loc să stai în conacul acesta minunat? De ce ai făcut asta? Este al naibii de cald în nord, din câte am auzit.

– Nu este treaba ta, îi răspunse ea.

– Probleme de familie, evident, care ți-au despărțit părinții? Știi că mă pricep la ghicit.

– Te pricepi la a fi enervant, contracară ea. Du-te și mănâncă! Charley nu se va plânge de mâncare în seara asta. Conacul Dawton are un bucătar excelent. Asigură-te numai că un servitor îmi va aduce și mie o farfurie. Odată ce intri tu în încăpere, lucrurile minore par să fie ignorate.

El zâmbi.

– Este a doua oară când ai făcut aluzie că sunt un seducător. Chiar crezi asta?

– Cred că ești plin de tine, răspunse ea și arătă cu degetul spre ușă.

În schimb, el îi atinse părul ușor, care era încă puțin umed după baie, iar apoi îi ciupi obrazul.

– Mi-aș dori să pot spune același lucru despre tine, dar nu ești deloc. Te-ai curățat incredibil, Nessi. Ai idee cât de frumoasă ești?

Ea simți cum se înroșește, așa că arătă și mai insistent cu degetul spre ușă. El zâmbi, dar acum se îndreptă spre ea, deși se opri pentru a se întoarce și a spune:

– Ultima șansă, drăguță! Ești sigură că nu te vei alătura nouă jos?

– Nu sunt pregătită pentru asta. Am crezut că eram, dar... nu încă. Te-am avertizat că nu va fi plăcut, dar nu din partea mamei, ci a mea. O urăsc. Nu intenționez să o ascund. De aceea îmi doresc să-mi revăd mai întâi surorile, înainte de a le întoarce împotriva mea.

El deschisese ușa, dar acum o închise la loc.

– Nu mă poți lăsa cu aluzii ca astea. Spune-mi mai mult.

– Nu – și cu adevărat nu este treaba ta. Ți-am spus numai de unde se va revărsa mare parte din furie, dacă vei fi martor la asta. Dar ea se va asigura să nu se întâmple. Îi place asta. Pentru ea, aparențele contează cel mai mult.

– Un motiv în plus pentru care în seara aceasta ar fi momentul perfect pentru tine să-i spui că ești acasă, sublinie el.

Posibil... nu. Încă se temea că va fi atât de afectată de confruntarea cu Kathleen, că pleca furioasă și nu se va mai întoarce, pierzând șansa de a avea reuniunea pe care și-o dorise. Trebuia să-și vadă mai întâi surorile, apoi nu va ezita să-și găsească mama și să facă față reuniunii *nedorite*.

Drept răspuns, arătă iar spre ușă, iar de data asta el plecă. O încuie în urma lui și-l auzi râzând pe hol din cauza asta.

Nu era tentată să devieze de la planul ei, dar era foarte tentată să se furișeze jos și să tragă cu urechea la acea cină. Problema era că aveau să fie prea mulți servitori la acel moment al serii și cineva ar fi putut-o anunța pe Kathleen că ea se afla acolo. Apoi Kathleen va ieși și va insista ca ea să li se alăture la masă, iar ea nu ar fi putut face asta purtând glugă. Tentația câștigă când își aminti că sala

sufrageriei era lângă seră, iar în lunile de primăvară și vară, ușile care duceau spre toate acele plante și flori erau de obicei lăsate deschise.

Era complicat să intre acolo fără să fie observată. Se ascunse în birou până când își auzi familia și oaspeții mutându-se din salon, unde se strânseseră, în sufrageria de alături. Câteva minute, zidul lat fu gol și putu să-l traverseze în grabă și să se strecoare în sufragerie.

Încăperea era întunecoasă, numai lumina din sufragerie se întrezărea prin ușa deschisă. Era o încăpere perfectă pentru a trage cu urechea. Lângă ușă se afla chiar și un copac în ghiveci în spatele căruia putea să se ascundă.

Îl văzu prima dată pe Charley, ochii ei fiind surprinși de sclipici. Cu siguranță nu avea să mai poarte hainele de căpătat, căci era îmbrăcat regește. Oare fusese o concesie din partea lui Monty, acum, că se aflau în siguranță în noua lor ascunzătoare? Monty se afla chiar în mijlocul acelei explicații pe care-l auzise anterior oferind-o, despre părinții nepăsători ai lui Charley pentru a justifica hainele lui extravagante. Ea spera ca surorile ei să nu creadă că toate pietrele acelea erau adevărate! În seara aceasta și Monty era mai bine îmbrăcat, purtând o lavalieră foarte elegantă. Avea părul prins la spate și arăta al naibii de atrăgător, încât ea fu nevoită să se miște în jurul copacului pentru a-și putea vedea clar surorile.

Apoi rămase nemișcată, privindu-și surorile iubite, iar lacrimi de fericire deja îi inundaseră ochii. Crescuseră atât de mult! Lăsase în spate două fete cu obraji bucălați și se întorsese la două tinere extrem de frumoase pe care aproape că nu le recunoscu. Erau însă încă identice. În copilărie, mereu se deosebeau prin culori, alb pentru Layla, roz pentru Emily, purtând funde în jurul gâtului sau în păr, precum și cămăși de noapte albe sau roz. Aparent, încă purtau funde în păr.

– Deci acesta va fi primul vostru sezon la Londra? întreba Monty. Aproape că mi-e milă de tinerii lorzi. Odată ce vor da cu ochii de voi, nu numai identice, dar și fermecătoare, vor fi dați pe spate.

Ce mai compliment! Emily chicoti.

– Ni se pare că am așteptat o veșnicie.

– Va fi atât de interesant, adăugă Layla.

– Câte surori ai? întrebă Emily.

Kathleen, stând în capătul mesei, cu spatele la seră, le dojeni cu blândețe:

– Haideți, haideți, ați promis că nu veți pune întrebări.

Ambele fete se înroșiră, ca și cum ar fi făcut cea mai mare gafă, dar Vanessa era sigură că era numai pentru că tocmai ce o nemulțumiseră pe mama lor, iar ele urau să facă asta. Nici Monty nu le făcea sarcina mai ușoară nerăspunzând la o întrebare nevinovată. L-ar fi lovit pe sub masă dacă s-ar fi aflat acolo.

Apoi, Charley remarcă:

– Unde este cea de-a treia fiică din portret?

Vanessa nu putea vedea peretele la care se uita el, dar știa la ce portret se referea. Fusese pictat în anul de dinaintea plecării ei. O portretiza stând pe un scaun cu surorile gemene alături, așezate fiecare pe câte un braț al scaunului. Râseseră atât de mult în acea săptămână cât fuseseră nevoite să pozeze pentru el, deoarece nici una dintre ele nu putea sta nemișcată mult timp și artistul se enervase atât de mult pe ele.

Apoi, Charley adăugă:

– Pare cumva cunoscută, dar cum se poate una ca asta?

– Pentru că, exceptând părul, seamănă foarte bine cu surorile ei când era mai tânără, răspunse Kathleen.

– O așteptăm să se întoarcă în curând din Indiile de Vest, deoarece cuferele ei au ajuns deja, spuse Layla entuziasmată.

Auzind despre Indiile de Vest, Vanessa se panică. Monty avea să-și dea seama că ea păstrase secrete față de propria-i familie! Rămase fără aer, rugându-se ca el să nu menționeze nimic despre Scoția. El păru numai puțin confuz, poate chiar se gândea că-l mințise despre faptul că trăise în Scoția în toți anii ăștia.

Kathleen explică:

– A călătorit cu tatăl ei și a lipsit câțiva ani.

– Șase ani sunt mai mult decât câțiva, mamă, spuse Emily aproape furioasă.

– Emily!

Pentru prima dată, Emily nu dădu înapoi de la atenționarea lui Kathleen.

– Nu și-a luat niciodată la revedere de la noi. Și nu am primit nici o scrisoare de la ea în tot acest timp!

– Adăuga note scrisorilor tatei, îi reaminti Layla.

– Oare? Când acele note aveau scrisul lui de mână?

În acel ton specific, despre care toate fiicele ei știau că masca furia, Kathleen spuse:

– La urma urmei, poate că nu sunteți pregătite pentru Londra! Cereți-i scuze, scumpelor!

– Nu este nevoie, spuse Monty, încercând să intervină.

Vanessa plângea și se strecură din încăpere, alergând sus. Voise să scrie! De fiecare dată când începea, sfârșea în lacrimi deoarece îi lipseau surorile ei atât de mult. Ce putea să spună cu adevărat despre viața pe o insulă din Caraibe, unde surorile ei credeau că trăia, când nu fusese niciodată pe una?

În timp ce-și lua singură cina, pe care un servitor o lăsase la ușă, era hotărâtă să îi ofere o explicație pertinentă lui Emily – dacă ar fi putut, fără să îi spună adevărul. Avea să se strecoare în camera surorilor ei pentru a le spune adevărul chiar în acea noapte. Trebuia să aștepte numai până adormea toată lumea.

Capitolul 16

Vanessa stătea sprijinită de peretele de lângă ușile salonului, cu capul aplecat pentru a se asigura că gluga îi ascundea fața. Își imagina că servitorii care treceau pe lângă ea o priveau ciudat, dar nu se mișcă, deoarece din acel loc putea auzi vocile surorilor ei în salon. În mod enervant, acestea vorbeau în șoaptă, așa că nu putu înțelege mare parte din ceea ce spuneau. Se străduia de asemenea să își dea seama dacă se afla și Kathleen cu ele.

Era atât de furioasă pe sine pentru că adormise noaptea trecută înainte să se facă liniște în casă. Plănuia să doarmă bine astăzi pentru a nu se mai întâmpla din nou, dar avea să iasă la călărit pentru a obosi. Rămăsese pe hol în caz că fetele se aflau singure în salon. Dacă da, avea să le surprindă în timp ce ieșeau, să fugă cu ele în vechea lor ascunzătoare și să se reunească acolo.

Ascultându-și surorile, nu putu să nu se gândească la faptul că chicoteau prea mult, apoi se rușină, amintindu-și că și ea obișnuia să chicotească. Când încetase să mai facă asta? Sigur că știa – chiar în ziua în care fugise cu tatăl ei și îmbrățișase un stil de viață diferit, care fusese interesant și în mod îmbucurător lipsit de restricții. Dacă surorile ei aveau să fie îngrozite de modul de viață pe care-l avusese departe de aici? Se părea că Kathleen le transformase

în două tinere debutante perfecte. S-ar putea să nu mai aibă nimic în comun cu ele!

– Este ceva în neregulă cu chipul tău, Nestor, care să necesite purtarea glugii în casă?

La dracu'! Își pierduse șansa de a-și prinde surorile singure! Kathleen nu se afla în salon, ci stătea chiar în spatele ei.

– Da, doamnă, spuse ea în șoaptă. Sunt afectat de pete greu de privit, doamnă.

– Blestemul unora dintre copii, presupun. Bucătăreasa noastră, doamna Griggs, s-ar putea să știe un remediu. De ce nu mergi să o întrebi?

Vanessa se îndreptă spre partea din spate a casei. Nu putea vorbi însă cu bucătăreasa. O cunoștea bine pe doamna Griggs din nenumăratele ocazii în care ea și gemenele alergau în bucătărie pentru dulciuri. Pe atunci toate trei erau îndrăznețe, ignorând litania mamei lor, conform căreia:

– Doamnele nu merg în bucătărie, nu se împrietenesc cu servitorii, nu, nu, nu...

În copilărie, lista lucrurilor interzise păruse interminabilă.

Trecu însă prin bucătărie, dar repede, și se îndreptă direct spre grajd. Avea să călărească acum. Unul dintre grăjdari o ajută să-l înșeueze repede pe Zăpadă, dar Donnan ajunse înainte ca ea să plece.

– V-ați cazat? întrebă ea. Aveți vreo nemulțumire?

El nu-i răspunse și o privi încruntat.

– De ce porți încă aceste haine?

– Pentru că mama încă nu știe că sunt acasă și nu, nu mă refeream la nemulțumirea asta.

– Și de ce nu știe?

– Pentru că nu i-am spus, răspunse ea. Vreau să vorbesc prima dată cu surorile mele, dar nu am găsit momentul să le găsesc singure.

– Deci nu încerci să evadezi? spuse el, uitându-se la calul ei.

Ea râse.

– Nu, merg numai pentru o ultimă cursă înainte să am nevoie de escortă.

– Tot ai nevoie de escortă. Te însoțesc.

– Nu, nu o vei face, nu de data asta. Este ultima mea zi de libertate. Mâine mă voi întoarce la rochii și mă vei putea escorta atunci,

dar nu astăzi. În plus, proprietatea mamei este imensă. Dacă voi da de cineva, mă voi întoarce degrabă acasă. Tu unde te îndreptai?

– Să vizitez orașul din apropiere și să văd dacă au taverne care să merite să le fie trecut pragul și a doua oară.

Ea zâmbi.

– Cel puțin două, din câte îmi amintesc, poate acum mai multe. Orașul Dawton este destul de mare. Dar te rog, mergi și convinge-te singur, și așa mă poți scuti de un drum pentru a trimite scrisoarea asta!

Îi înmânâ scrisoarea pe care i-o scrisese tatălui său pentru a-l anunța că a ajuns în siguranță.

– Nu ai scris adresa, spuse el, privind plicul.

– Pentru că trebuie să ajungă acasă la tata și încă nu mi-am umblat în cufere pentru a afla adresa. Tatăl tău va ști să o trimită tatălui meu.

– Voi, cei din familia Blackburn, vă comportați ca niște spioni, bombăni el.

Ea zâmbi.

– Nu chiar, protejez numai intimitatea tatălui meu. Tata v-a avertizat că nimeni nu trebuie să afle unde ați fost.

– Da.

Îl salută urcându-se pe cal și ocoli casa, începând să călărească în partea de sud-vest, spre lac, la câțiva kilometri distanță. Curând observă că Monty avusese aceeași idee. Trebuia să-l evite. Bărbatul aducea belele... simțurilor ei. Era prea curioasă să afle cum se desfășurase restul cinei cu familia ei după ce ea renunțase să mai spioneze noaptea trecută. Așa că fluieră tare, așa cum o învățase tatăl ei să facă, iar el trase de frâie și o aștepta.

– Nu ești îngrijorat că vei fi văzut aici? întrebă ea când se apropie de el.

– Ideea de a veni atât de departe în nord a fost pentru a găsi protecția într-o zonă îndepărtată, ceea ce acest colț de Cheshire este fără îndoială. Iar mama ta pare să aibă o proprietate vastă, fără vreo pădure în apropiere. Poți vedea pe cineva venind de la kilometri distanță.

– Nu chiar atât de departe, dar am prins ideea.

– Nu sunt deloc îngrijorat. Conacul Dawton este departe de drumurile principale. Dar dacă tu ești îngrijorată de siguranța familiei tale, nu fi! Ne-am pierdut banii acum câteva zile. Și te asigur

că am supravegheat îndeaproape călătoria noastră, dacă nu ai observat. Servitorii tăi au fost avertizați să nu menționeze nimănui din afara casei că aveți oaspeți, iar eu și Charley vom evita orașul Dawton. Apropo, i-am spus mamei tale că nu este nevoie să ne disturbe. Putem călări – și mi-a fost arătată și o bibliotecă bogată. În plus, în casă sunt câteva cameriste foarte drăguțe...

Ea mijii ochii.

– Serios? Mama nu va permite niciodată astfel de nesăbuințe sub acoperișul ei. Nu ai observat cât de cuviincioasă este?

– Da, dar doamnele sunt cunoscute că întorc capul dacă circumstanța o cere, iar ea nu va vrea să-l enerveze pe George când este atât de încântată că și-a amintit de ea suficient de mult pentru a-i cere o favoare. Mi s-a părut însă curios că ai știut la ce m-am referit.

Zâmbetul de pe chipul lui o făcu să creadă că o tachina numai, dar nu era convinsă. În plus, ceea ce făcea el nu era treaba ei. Totuși, o deranja dintr-un oarecare motiv. Schimbă subiectul.

– Ți-a plăcut cina de aseară?

– Nu ai venit să tragi cu urechea?

Obrajii i se înroșiră, făcând-o să-și dorească să nu-și fi dat jos gluga. Minți:

– Sigur că nu.

– Ai recunoaște-o dacă ai fi făcut-o?

Ea scrâșni din dinți.

– Recunosc că m-am gândit la asta, dar am reconsiderat.

– Ei bine, dacă ești curioasă, surorile tale au fost încântătoare. Frumoase gemene! Ar fi trebuit să menționezi asta. Londra le va iubi sezonul acesta – și pe tine, acum, că te-ai întors acasă din Indiile de Vest.

Ea se simți stânjenită.

– Aș aprecia dacă nu ai spune că am fost în Scoția.

El zâmbi.

– Desigur. La urma urmelor, îmi place să-ți fiu confident. Este atât de... intim.

Nu mai era sigură dacă o tachina și de data asta, așa că se întoarse la subiectul referitor la cina de noaptea trecută.

– Au fost surorile mele domnișoare perfecte?

– Adică spre deosebire de tine? Nu răspunde! Dumnezeule, ce nemernic sunt! Se pare că a devenit o obișnuință, puțin prea repede, să nu-mi țin gura în prezența ta. Da, tinere debutante

perfecte – în mare parte. Emily și-a pierdut cumpătul când a vorbit despre tine, zicea ceva despre lipsa corespondenței din partea ta și că nici măcar nu ți-ai luat la revedere de la ele, dar sunt sigur că vei clarifica asta când vei vorbi cu ea. După hainele tale, bănuiesc că încă nu ai făcut-o.

Ea dădu din cap afirmativ, așa că el continuă.

– Charley a fost fascinant de cele două. Cred că nici nu a mai văzut gemene înainte.

– S-a comportat conform așteptărilor tale?

El dădu ochii peste cap.

– Nu, și încep să cred că nu o va face niciodată. Nu mă lasă inima să-l fac să continue să joace rolul unui om de rând când este evident că urăște asta, așa că îi voi permite să revină la podoabele lui oribile.

– Ai încredere că Charley nu va intra în belele cât timp ești plecat?

– Arlo îl ține pe linia de plutire. Momentan se luptă cu săbiile pe peluza din spate, un sport care evident este încă popular pe continent, și, în mod surprinzător, par că știu ce fac.

– Dacă Anglia nu ar fi atât de civilizată, probabil și voi, domnii, ați fi purtat încă săbii. Pistoalele au utilitate redusă, căci petreci mai mult timp încărcându-le, decât trăgând cu ele.

– Presupun că de aceea porți două?

– Mai am două în desagă.

El zâmbi în timp ce continua să galopeze cu ea îndrumându-l pe Zăpadă spre lac, iar el urmând-o. Părea mai degrabă vară, decât aprilie târziu, căci ziua era atât de caldă și senină, încât ea spera că va fi mai răcoare lângă apă. Când ajunseră la lac, opriră caii și descălecară. El veni să o ajute să coboare, dar ea alunecă de pe Zăpadă singură și își lăsă pelerina și haina prinse de șa, înainte să găsească un loc unde să stea câteva minute. Copacii singuratici se vedeau în zare, punctând peisajul înverzit pe lângă care trecuseră, așa cum o făceau și pe peluza din spate a Conacului Dawton. Lacul însă era înconjurat de câțiva copaci și de o abundență de flori de primăvară.

– Este frumoasă această perioadă a anului, comentă el în timp ce se așeză lângă ea.

Puțin surprinsă, spuse:

– Nu eram sigură că va fi. Nu am fost niciodată aici primăvara sau vara. Mama crede cu tărie că o domnișoară trebuie să stea departe de soare. În zilele posomorâte de iarnă, părinții noștri

obișnuiau să ne aducă aici pentru a patina, ba chiar ni se alăturau pe gheață. A fost o perioadă idilică din copilăria noastră.

Când totul era așa cum trebuia să fie, iar părinții ei încă se iubeau.

Acest gând o întristă și, poate de aceea, mâna lui Monty îi atinse obrazul. Ea sări imediat în picioare și se îndepărtă să culeagă flori. Se ridică și el, dar nu o urmă.

– Pun pariu că nu ai evitat soarele în Scoția.

– Ai câștiga!

– Dar ai venit acasă pentru sezonul londonez, nu? Ești pregătită pentru asta, după ce ai stat departe de mama ta toți anii aceștia?

– Probabil că nu.

– Ți-aș putea preda niște lecții.

Ea se întoarse și fu uluită din nou de cât de frumos era. Astăzi el nu avea părul prins, ci era desprins, ajungându-i la umeri. Ea păstrase panglica pe care o luase din părul lui când se sărutaseră în livadă, o amintire a primului ei sărut, pe care avea să o păstreze. El își dăduse haina jos când descălecase și, fără lavalieră, cu cămașa albă descheiată la guler, arăta ca un lord de la țară, amintindu-i de cât de obișnuit se îmbrăca tatăl ei când era acasă.

Nu se despărțiseră, așa cum crezuse ea, iar atracția lui era foarte puternică atunci când erau singuri. El se descurcase de minune să-i alunge tristețea pe care i-o remarcase, cu numai tentativa unei mângâieri.

În privința predării lecțiilor, ea s-ar fi bucurat foarte mult de ele, așa că spuse:

– Și să-i răpesc plăcerea mamei? Crede-mă, tânjește să rupă nuiaua.

Ea se aplecă pentru a culege o floare, apoi auzi:

– Ce-ai zice de o plimbare călare în lumina lunii? Sună destul de romantic, nu?

Părea, într-adevăr, dar trebuia să refuze.

– Ar fi cu bărbatul potrivit – iar acela nu ești tu.

– De ce nu eu? spuse el indignat.

Ea râse și aruncă floarea spre el.

– Nu te preface rănit. Ai recunoscut singur că ești un crai. Cu siguranță, nu mă voi mărita cu unul. Așa că voi aștepta până voi întâlni bărbatul perfect înainte de a accepta întâlniri romantice.

– Deci nu te-ai mărita cu un crai nici măcar dacă te-ai îndrăgosti de el? Nu că ți-aș cere să te măriți cu mine, să fie clar, Dumnezeule, nu... dar dacă aș face-o? Este o interdicție destul de rigidă pe care să ți-o impui, nu crezi?

– Ha! Ce-ai zice dacă aș sfârși împușcându-te dacă ai călca strâmb și aș ajunge în streang din cauza asta? Nu, mulțumesc!

El râse.

– Apreciez avertismentul dat... La ce fel de clauze te-ai referit?

Ea începu să spună:

– Nu este treaba ta!

Se opri însă când își dădu seama că era o ocazie bună să afle și părerea unui alt bărbat despre oportunitățile ei de mariaj când tot ce avusese până acum fusese părerea subiectivă a tatălui ei.

– Intenționez ca logodnicul meu să semneze un contract înainte de căsătorie, prin care să fie de acord că, în calitate de soț al meu, nu va încerca să îmi controleze comportamentul, nu se va atinge de banii mei, nu va vinde nici o afacere pe care o voi demara...

– Intenționezi să devii proprietar de magazin?

Părea atât de îngrozit încât ea nu se putu abține să nu râdă.

– Dumnezeule, nu, dar dacă voi găsi vreo afacere care va părea promițătoare și care se va dovedi că are nevoie de asistență financiară, mi-aș putea trimite avocatul să ofere o investiție din partea unui partener de afaceri discret. Nu vor trebui să mă întâlnească vreodată sau să știe că investiția vine din partea unei femei. Totuși, aș fi mult mai activă în ferma de cai pe care intenționez să o pun pe picioare. Nu m-ar deranja să-l încrucișez din nou pe Zăpadă. A dat naștere unor mânji foarte dârji în ultimii ani, înainte să plec din Scoția. Mie și tatei ne făcea plăcere să avem grijă de cai acolo.

– De ce să nu crești cai de curse aici? E mult mai profitabil, motiv pentru care atât de mulți nobili se ocupă de asta.

– Nu mă interesează. Gândește-te cât de limitată este folosirea cailor de curse. L-ai pune pe vreunul la trăsură, șaretă sau la plug? Un cal puternic, dârz, descendent din Zăpadă, va fi de folos pentru orice fel de activitate, mai puțin pentru curse – nu că nu ar fi și foarte rapid.

El se apropie de ea, dar numai pentru a-i înapoia margareta pe care o aruncase în el.

– Sunt curios. Cu ambii părinți în viață, cum de ai atât de mulți bani de cheltuit? Vreo moștenire de la bunici?

– Nu, tata a vrut să se asigure că am să pot să fac tot ceea ce-mi doresc și că nu voi depinde de mama care se pricepe foarte, foarte bine să spună „nu".

– Stai să văd dacă am înțeles bine. Soțul tău va trebui să semneze că nu se va atinge sau nu va gira vreodată cu banii tăi, dar tu poți în continuare să-i golești buzunarele?

Ea zâmbi.

– Nu, voi fi și eu de acord cu aceiași termeni. Nu va exista un val nesfârșit de creditori care să bată la ușa lui în privința cheltuielilor mele.

– Atunci mi se pare corect!

Ea îl privi foarte uluită.

– Glumești, nu?

– De ce ai crede asta? Nu m-ar deranja o soție care să plătească facturile.

Ea pufni.

– Nu am spus că voi face asta.

– Draga mea, mă tem că va trebui să oferi și tu niște stimulente, dacă ești serioasă în privința unui astfel de contract. Fără să dai ceva de la tine, nu vei găsi niciodată un bărbat care să-l semneze.

Ea se încruntă. Știa că avea să fie dificil să găsească un bărbat care să fie de acord, când cei mai mulți bărbați se însurau pentru bani sau proprietăți sau, în cel mai rău caz, pentru o zestre decentă. Ea nu avea să dea însă mână liberă soțului ei pentru a gestiona facturi nesfârșite.

Mîji apoi ochii spre Monty, reamintindu-i:

– Nu căuta nod în papură. Am spus deja că mă voi oferi drept o soție care nu va trebui să fie întreținută. În plus, fără îndoială că mama va contribui cu zestre. Se pare că singurul ei obiectiv este să-și mărite bine fiicele.

– Nu crezi că ești cam dură cu mama ta, care nu a fost decât foarte amabilă de când am ajuns?

– Nu suficient de dură și nu întreba!

– Voi afla în cele din urmă, prezise el. Mai bine spui tu.

– Nu, și nu vei afla.

Se întoarse la Zăpadă, enervată de opinia lui despre termenii ei în privința mariajului și de siguranța lui că va afla de ce ea își ura mama. Nu avea cum să afle despre scandalul care plana asupra

familiei ei, nu? Nu, nu dacă ea nu-i va spune, prostește. Încrederea lui o enerva însă.

Înainte să ajungă la Zăpadă, fu brusc ridicată de Monty și cărată la marginea lacului.

– Ce faci? Lasă-mă jos! strigă ea.

El îi zâmbi.

– Te voi arunca în lac.

– Să nu îndrăznești!

Se zvârcoli, încercând să se elibereze, dar el nu-i dădu drumul.

– A venit vremea să înveți să înoți. Cum aparent nu te voi duce niciodată în patul meu – amintește-ți că încă nu porți rochie –, trebuie să ofer ceva folositor acestei relații încântătoare. Înotul este o lecție de viață pe care toată lumea ar trebui să o învețe.

– Am refuzat această lecție prima dată când ai oferit-o. În plus, îmi vei strica ghetele și va trebui să-mi cumperi o pereche nouă.

– Pot să cumpăr ghete de femeie?

– Nu, am multe! Îmi vei strica singura pereche bărbătească.

– Draga mea, nu este nimic bărbătesc la tine. Îți dai seama, desigur, că îți poți da jos ghetele înainte de lecție. În plus, va merita prețul dacă voi primi o nouă pereche de ghete bărbătești. Voi folosi orice scuză pentru a le obține de la tine.

Ar fi trebuit să suspine, în schimb râse și se zbătu mai tare în brațele lui, reușind în cele din urmă.

– Ești incorigibil – și voi merge acasă să pun o rochie pe mine.

– Nu dacă ține de mine! strigă el în urma ei, în timp ce ea se întorcea la Zăpadă.

Ea sări și se așeză în șa, apoi îl privi de sus.

– Ne întrecem?

El zâmbi.

– Serios? Primesc un sărut dacă voi câștiga?

– Ce-ar fi să nu mai vorbești niciodată de sărut dacă voi câștiga?

El râse și arătă spre un stejar singuratic din depărtare.

– Acolo este capătul.

Ea știa că el avea să câștige dacă aveau să se întreacă până acolo, dar era convinsă că va pierde la o întrecere de cursă lungă. Așa că spuse:

– Până la grajduri și voi accepta!

– Provocare acceptată!

Ea nu trișă. Îl lăsă să încalece pe cal înainte să-l întoarcă pe Zăpadă în direcția Conacului Dawton. El trecu în fața ei repede, dar calul pe care-l împrumutase de la grajd nu era pursânge și în curând obosi, permițându-i lui Zăpadă să îl prindă din urmă și să-l întreacă. Îl depăși râzând.

Capitolul 17

Cu felinarul din cameră în mână, Vanessa traversa în tăcere, desculță, coridorul. Trăsese un pui de somn, dar era surprinsă că adormise, când fusese atât de entuziasmată de faptul că îl învinsese în cursă pe Monty astăzi. Se trezise din cauza bătăii în ușă când sosise cina. Momentul fu urmat de o așteptare chinuitoare pentru ca reședința să fie învăluită în tăcere. În cele din urmă se întâmplă, iar acum ea se îndrepta spre camera surorilor ei.

Știa în care cameră se aflau surorile ei, aceeași pe care o împărțiseră în copilărie. Ea avea propria cameră vizavi de a lor în sectorul familiei din casa principală, în aripa de est, dar gemenele nu voiseră să fie despărțite nici măcar o noapte, așa că împărțeau una. Ușa nu era încuiată. Nu credea că va fi.

Așeză felinarul pe măsuța de noapte și își dădu jos pelerina. Își dăduse jos pantalonii și acum purta numai o cămașă curată din pânză și pantaloni până la genunchi. Era tot ce putea face pentru a nu arăta ca un bărbat în fața lor. Nu voia ca ele să înceapă să țipe crezând că un bărbat intrase în camera lor, mai ales că aproape de camera lor se afla cea a mamei.

Rămase acolo, în picioare, privindu-și mult timp surorile. Era atât de mulțumită că deveniseră așa de frumoase, că încă mai aveau lucruri care le făceau să chicotească și că Kathleen nu le transformase în niște păpuși fără creier.

Nu știa cum să le trezească fără să provoace exclamații zgomotoase și se temea că nici ea nu se va putea abține. Nu putea să le acopere gurile în același timp. Una avea să se trezească înainte ca ea să poată ajunge la cealaltă și se temea că vor crede că erau atacate și că vor începe să strige crezând că sunt atacate. Decise

o abordare foarte silențioasă și se așeză pe podea, sprijinită de rama patului.

– Sunt acasă, iar voi mă veți întâmpina în tăcere. Layla, sunt Vanessa. Em, trezește-te și convinge-te singură, chiar sunt aici. Nu visați, dragile mele. Sora voastră mai mare s-a întors.

Repetă întâmpinarea cu o voce caldă, aproape în șoaptă, și se înfioră la fiecare cuvânt, sperând că nu le va face să-i răspundă zgomotos.

Câteva minute mai târziu, auzi:

– Serios?

A doua voce încheie:

– Te aștepți să nu facem zarvă?

– Da, vă rog! spuse Vanessa cu un zâmbet larg și își întinse gâtul pentru a privi ochii mari care o priveau din pat.

Urmară țipetele, cumva înăbușite, în timp ce gemenele se ridicară din pat și se așezară pe podea lângă ea, flancând-o, sufocând-o cu îmbrățișări. Râse, deoarece nu le putea îmbrățișa pe nici una dintre ele, așa că în cele din urmă se ridică în picioare și o ridică și pe Emily.

– Și eu vreau să vă îmbrățișez, spuse ea, îmbrățișând-o pe Emily, întinzând apoi mâna spre Layla.

Nu știa cât de mult rămăseseră acolo, îmbrățișate toate. Le strângea la piept când pe una, când pe cealaltă. Era atât de ușurată că se întorsese la relația plină de iubire pe care o avusese cu surorile ei atunci când plecase. În ciuda faptului că Emily și Layla aveau o relație specială, deoarece erau gemene, niciodată nu o excluseseră pe ea. Era sora lor mai mare, bine, numai cu un an, dar tot o priveau ca atare. Oare aveau să o facă în continuare?

În cele din urmă se trase în spate pentru a le putea privi mai bine și observă cu surprindere și nemulțumire:

– Cum de ați crescut mai înalte decât mine, când eu sunt cea mai mare?

– Nu cu mult! exclamă Layla, apoi suspină. Nessa, unde îți este părul?

Vanessa o avertiză:

– Șșș, nu putem fi descoperite, ei bine, cel puțin eu nu pot fi descoperită, nu încă. Apoi zâmbi și trase de o șuviță de păr până la umăr. Este suficient de lung pentru a fi coafat sau legat la spate.

– Cu greu, spuse Emily cu o oarecare dezaprobare, dar apoi continuă și o întrebă: Este și tata cu tine?

– Nu.

– De ce nu?

– Deoarece încă mai are multe de făcut.

Dar Layla întrebă:

– Ce vrei să spui, că nu poți fi descoperită încă? Te-am așteptat încă de când ți-au ajuns cuferele la începutul săptămânii, dar chiar ai ajuns în mijlocul nopții?

– Nimeni nu face asta, remarcă Emily pe un ton dojenitor.

– Și nici eu, spuse Vanessa. Am ajuns aici de câteva zile, m-am ascuns numai.

– De ce? întrebară ele la unison.

Vanessa începuse să se convingă că Kathleen încă nu le spusese adevărul, desigur, nu tot adevărul sordid, dar nici măcar că plecase pe furiș cu tatăl lor fără să-i spună lui Kathleen. Le-ar putea spune asta, dar nimic mai mult, fără să dezvăluie unde era William și de ce. Poate ar trebui să știe și asta. Dacă era un secret de familie, toată familia trebuia să știe. Venise vremea ca Kathleen să plătească prețul indiscrețiilor ei, chiar dacă avea să fie numai disprețul fiicelor sale. Pentru seara aceasta, avea să continue minciunile indiferent cât de dizgrațioase le găsea – cel puțin până când putea să vorbească cu mama ei.

Răspunzând surorilor ei, le spuse o fărâmă de adevăr.

– Mama nu va fi mulțumită de mine. Nu trebuia să plec cu tata. M-am furișat pe acoperișul trăsurii lui fără ca el să știe.

Layla suspină.

– Ce aventură! Mama nu ne-a spus asta. Știe? A zis că tata te-a ales pe tine, cea mai mare, ca să te însoțească.

– Nu, a fost numai decizia mea. De aceea nu mi-am luat la revedere de la voi. Tata a încercat să mă trimită înapoi după ce a aflat că eram pe trăsură, dar am refuzat să-l las singur. Înainte să plecăm din Anglia i-a scris mamei, informând-o că eram cu el. Îi voi spune mamei că am ajuns mâine și voi face față furiei ei atunci. Nu-i spuneți înainte.

– Nu este corect că tu ai avut șansa să mergi și noi nu, se plânse Emily.

– Nu a avut șansa, îi reaminti Layla. S-a furișat.

– Și noi ne-am fi putut furișa. Ar fi trebuit să plecăm toate cu el.

– Recunosc că ar fi fost excitant, spuse Layla. Dar, din scrisorile lui, nu părea că se distra foarte bine în locul acela.

– Nu, a fost multă muncă, spuse Vanessa, continuând minciuna. Un dezastru după altul.

– Am fi putut ajuta, sublinie Emily.

– Astfel, nu ne-am mai fi despărțit, spuse Layla.

– Chiar dacă asta însemna să muncim pământul, adăugă Emily.

Layla făcu o grimasă.

– Nu aș fi mers atât e departe.

Vanessa zâmbi, aproape izbucnind în râs. Gemenele încă își completau reciproc gândurile. Deși acest lucru obișnuia să o exaspereze, fusese încă un lucru care-i lipsise la ele.

– Iar tu nu ne-ai scris deloc!

Acel reproș răstit venea din partea lui Emily, care fusese mereu cea mai hotărâtă dintre gemene, amintindu-i ocazional Vanessei de ea însăși. Pe de altă parte, Layla era cea împăciuitoare, care calma repede spiritele sau care punea capăt unei discuții aprinse, distrăgând participanții cu vreo informație sau cu un comentariu amuzant. Vanessa încerca adesea să o imite, dar nu reușea niciodată pentru că ea era chiar mai hotărâtă decât Emily.

Din ceea ce auzise noaptea trecută, se așteptase la întrebarea lui Emily.

– De fiecare dată când începeam o scrisoare, sfârșeam plângând în loc să o scriu. Acest lucru era adevărat, dar apoi minți. Nu voiam să știți cât de nefericită eram acolo. Ați fi fost triste din cauza situației mele, iar scrisorile mele ar fi fost pline de nemulțumiri, nimic mai mult.

– Nu este un loc nou? întrebă Layla încruntată.

Vanessa nu știa dacă era sau nu. Își dădu însă cu presupusul:

– Marea și plajele sunt foarte frumoase, dar vremea este mereu prea călduroasă pentru a te bucura de ieșirea în aer liber prea mult timp.

– Ar fi trebuit să te întorci mai devreme! exclamă Layla.

– Am vrut. Mi-ați lipsit amândouă. Nu am putut suporta gândul de a-l lăsa singur pe tata.

– Dar acum ai făcut-o, observă Emily. De ce te-ai întors acum?

– Tata mi-a permis, nemulțumit, să rămân cu el în ultimul an, numai cu condiția de a-i promite că nu-mi voi rata debutul a doua oară. Totuși, când am plecat am aprins un fitil și i-am spus că ar trebui să renunțe și să vândă locul, pentru a se putea întoarce și el acasă. A zis că se va gândi la asta.

Vanessa știa că, dacă va putea găsi o modalitate ca familia Rathban să dea înapoi, atunci toate astea nu vor fi o minciună.

– Ar fi minunat!

– Da, ar fi, recunoscu Vanessa.

Emily exclamă brusc:

– Ai sosit cu oaspeții noștri nobili, nu?

– Da, i-am însoțit numai câteva zile. Nu-i cunosc prea bine.

– Dar sunt bărbați și atrăgători, poate prea atrăgători, spuse Layla. Em a decis deja că nu ar deranja-o să se mărite cu tipul ăla, Monty.

– Ba nu!

– Ba da!

– Este un crai, spuse Vanessa, bombănind.

De ce naiba menționase asta? Gemenele păreau șocate. Emily întrebă însă:

– De unde știi asta?

Vanessa ridică din umeri.

– Bărbații vorbesc liber între ei. Am auzit asta.

– Ei bine, Lay mă tachina, eu nu am zis nimic despre vreun mariaj cu el.

– Ochii tăi au făcut-o, o tachină Layla. Dar nu contează. Nu ne vom alege soții până când nu vom vedea tot ce ne poate oferi sezonul.

– Ai schimbat subiectul, Lay, o dojeni Emily, apoi își întoarse privirea spre Vanessa. Dacă ai călătorit cu acei bărbați, cine te-a însoțit?

– Tata m-a trimis cu doi gardieni vânjoși care ar fi ridicat toporul dacă vreunul dintre bărbați se uita măcar la mine, dar desigur că nici unul nu a făcut-o. Am călătorit deghizată în băiat.

– Nu cred! chicoti Layla.

– Ba da!

Emily oftă.

– Este scandalos!

– Dacă nimeni nu află?

Layla privi spre Emily și întrebă:

– Contează?

Vanessa interveni:

– Sigur că nu.

Emily nu fu de acord:

– Poate nu ar fi contat, numai că cei doi nobili sunt oaspeții noștri acum și în curând vor afla că te-ai deghizat în băiat când te vei arăta mamei și restului casei.

– Nu am știut că vor fi oaspeți aici deoarece aveau și ei secretele lor, motiv pentru care nu am vrut să o pun într-o situație jenantă pe vreuna dintre noi dezvăluindu-le pe ale mele. Amintiți-vă că mama le face o favoare lăsându-i să stea aici. Pentru siguranță, Vanessa adăugă: Tata mi-a permis să călătoresc cu asta.

– Dar l-ai forțat să îți permită asta? întrebă Emily. Mereu ai știut cum să-l învârți pe degete. Eu și Layla încă încercăm să ne dăm seama cum ai făcut asta când ai fugit cu el – pentru șase ani! Nu te pot ierta pentru asta!

– Emily! spuse Layla.

Vanessei nu-i plăcea că Emily o făcea să se simtă în defensivă – când ea nu putea dezvălui adevărul ăla nenorocit! Reuși să spună în șoaptă:

– Chiar voiai ca tata să fie singur?

– Voiam să mergem toate!

– Cu trecerea timpului, am început să îi cerem mamei să ne ducă la tine și la tata, mărturisi Layla.

– Mereu a spus nu. Scuza ei era că avea rău de mare sau că la tropice era un soare nesfârșit care i-ar fi putut deteriora tenul, bombăni Emily. În cele din urmă a început să se enerveze de fiecare dată când deschideam subiectul, așa că am încetat să mai cerem.

– Și chiar nu ne place când este furioasă, adăugă Layla.

Sigur că nu. Cu toată îndrăzneala lui Emily, chiar și ea era gata să dea înapoi în fața atitudinii autoritare a mamei lor.

Așa că Vanessa spuse:

– Ei bine, acum sunt aici și nu îmi stă în fire să evit confruntările. Nu mă tem deloc de furia mamei.

Nu, avea să o primească cu brațele deschise, era nerăbdătoare chiar, pentru a și-o putea exprima pe a ei. Suficient de multă furie pentru a-i arăta lui Kathleen că nu o sperie, nu suficient cât să fie

nevoită să-și abandoneze surorile – și chiar trebuia să-și dovedească sieși că putea face față oricărei situații, fie și sentimentelor ei pentru Kathleen.

Capitolul 18

Vanessa nu fu surprinsă când gemenele veniră în camera ei în dimineața următoare, chiar dacă petrecuseră ore în șir împreună, punându-se la zi. Ei bine, cel puțin ea se pusese la zi cu ceea ce se întâmplase în viețile lor în ultimii șase ani. Când menționase pescuitul cu tatăl lor și Emily își arătase rapid dezacordul, așa cum ar fi făcut-o mama lor, decisese să nu le spună despre alte tipuri de libertăți de care se bucurase în Scoția. Surorile ei chiar deveniseră niște tinere perfecte, care aderau, ba chiar îmbrățișau toate lucrurile permise și nepermise pe care le învățase mama lor. Vanessa se gândea că Kathleen trebuia să fie foarte mândră de gemene, dar că va fi la fel de dezamăgită de ea, fiica scăpată de sub regimul ei.

Nu o deranjă deloc când gemenele o urmaseră pe cameristă atunci când venise cu micul dejun. Era deja îmbrăcată și nu deschidea niciodată ușa decât dacă purta pelerina și gluga pe cap.

– Deci așa ai făcut-o, spuse Emily îndată ce camerista plecă.

Layla încheie cu un râs:

– Ei bine, sigur că a trebuit să o faci, când nu există nimic masculin la chipul tău, Nessa.

În momentul în care își dădu jos pelerina, amândouă râseră când văzură cum se îmbrăcase.

– Încântătoare, Nessa! chicoti Layla.

Dar Emily întrebă:

– Te vei prezenta mamei *așa*? Lasă-mă să-ți aduc o rochie.

– Nu este necesar! Îmi voi găsi hainele mai târziu. Nu știu dacă cuferele mele au fost duse în pod sau în vechea mea cameră.

– Sunt în pod.

– Dar goale. Le-am desfăcut noi.

– Mulțumesc! Tot o voi saluta pe mama astfel. Nu este numai o deghizare, este modul în care m-am bucurat să-mi petrec ultimii șase ani. Aș prefera să știe, deoarece spune extrem de multe despre

cât de mult m-am schimbat. În plus, ați fi uimite cum o pereche de pantaloni îți dă curaj. Nu intenționez să mă las intimidată de mama noastră grozavă.

– Dar i-ai lipsit, Nessa, spuse Layla.

– O auzim plângând mult, adăugă Emily.

Vanessa fu surprinsă, dar imediat înlătură posibilitatea ca aceasta să fi plâns din cauza ei. Dacă vărsase lacrimi, probabil erau pentru amantul ei decedat sau poate chiar mai mult pentru că fusese prinsă cu Rathban, ceea ce pusese capăt relației.

Layla insistă:

– Va fi foarte încântată că te-ai întors acasă, aici, unde îți este locul, așa cum suntem și noi. Vei vedea. Nu ai nevoie de curaj.

Ușor pentru ele de spus. Propria ei furie și faptul că avea să-și exprime o mare parte din ea în momentul în care va da ochii cu mama ei o făceau să se teamă de întâlnire. Vanessa chiar nu voia să înceapă astfel cu Kathleen, căci ea va fi biletul ei în înalta societate și la toate evenimentele sociale. Acolo va avea cea mai bună șansă să-l găsească pe Albert Rathban și să-l abordeze pentru a face o înțelegere sau pur și simplu pentru a-l ruga să-i permită tatălui ei să se întoarcă acasă. Nu avea încă un plan, dar mai avea aproape o lună pentru a se gândi la ceva.

Sau poate că nu va trebui să o facă. Voia să știe de ce Kathleen îi scrisese constant lui William de-a lungul anilor, chiar dacă erau despărțiți. El nu-i citise niciodată scrisorile, desigur, le aruncase pe toate direct în foc și stătea acolo privindu-le arzând. De ce continuase mama ei să-i scrie? Sperase la o împăcare? Oare cumva reușise Kathleen să scape de amenințarea care plana asupra familiei lor? Sau poate că familia Rathban îi eliberase familia murind? Era posibil ca toți cei trei frați Rathban care fuseseră la duel să se odihnească acum în pace, iar în familia acestora să nu mai existe nimeni care să vrea sau să poată să continue cu amenințarea. Atunci, ea și William s-ar fi putut întoarce mai devreme! Poate că era un gând hazardat, dar nu putea să știe până când nu avea să-și întrebe mama.

O jumătate de oră mai târziu, surorile ei o urmară jos, mergând în sufragerie pentru micul dejun, în timp ce ea se strecură în vechiul birou al tatălui lor, care devenise al lui Kathleen, așa cum spuseseră gemenele. Nu se aștepta să o găsească încă pe Kathleen acolo. Mama ei obișnuia să ia toate mesele cu fetele, apoi să se ocupe de corespondență între micul dejun și prânz și, chiar și atunci când

William era acolo, folosise biroul său pentru asta. Astfel că Vanessa nu credea că va trebui să aștepte prea mult... De fapt, nu trebui să aștepte deloc.

Se opri în ușa biroului. Kathleen stătea la birou, cu capul ușor aplecat, în timp ce citea o scrisoare pe care o avea în mână. Părea atât de senină, atât de asemănătoare cu femeia pe care o lăsase în urmă cu șase ani. Această vedere neobstrucționată, tihnită a lui Kathleen îi provocă sentimente de mult uitate, iubirea pe care o simțise, înainte ca ura să o îndepărteze. Poate că Kathleen era strictă în privința regulilor, dar nu existase niciodată vreun dubiu că-și iubea familia – chiar și pe William. De ce a călcat strâmb?

În cele din urmă ridică privirea.

– Nestor? Ai nevoie de ceva?

– Nu, spuse Vanessa și se întoarse să închidă ușa.

Își îndepărtă pelerina înainte de a se întoarce cu fața spre birou. Nu o recunoscu imediat. Pantalonii, vesta, cămașa din pânză și lavaliera, totul întârziară momentul. Apoi se instală șocul înainte ca expresia lui Kathleen să devină inexpresivă și să remarce:

– Văd că ți s-a curățat fața.

– Nu te preface că nu mă cunoști, mamă!

– Desigur că te cunosc, dar apariția ta bruscă așa în fața mea a dus la prea multe întrebări în mintea mea și, dacă le adresez, nu voi apuca să spun prima dată că mi-a fost dor de tine, Vanessa.

Vanessa fu luată prin surprindere și chiar îngrozită atunci când Kathleen se ridică de la birou și o îmbrățișă. Noaptea trecută își îmbrățișase cu bucurie surorile. În îmbrățișarea primită de la mama ei nu era nimic fericit. Ba chiar îi venea să plângă!

– Dă-mi o clipă să mă obișnuiesc cu gândul că te-ai întors la noi, adăugă Kathleen, fără să-i dea drumul.

Pe Vanessa nu o deranjă, așa că închise ochii pentru a absorbi căldura momentului, dar nu-și îmbrățișă mama. Nu era primirea la care se așteptase. Mama ei renunțase la furie, singura apărare pe care o avea în fața acestor sentimente.

Se dădu înapoi pentru a redobândi controlul asupra propriilor emoții. Trebuia să o ajute să dea glas gândului pe care-l avusese mai devreme.

– De ce i-ai scris tatei?

– El mi-a scris primul pentru a-mi spune că ești cu el. Deși era furios, nu a vrut să-mi fac griji. Nu mi-a spus însă unde erați. Unde te-a dus?

– Undeva departe.

– Ți-a interzis să-mi spui?

– Nu, nu a trebuit. Știe că nu l-aș trăda.

– Vanessa!

– Nu te preface ofensată, mamă! Este mult prea târziu pentru asta. Este în siguranță pentru el să se întoarsă acasă?

– Este... nu, nu încă.

S-a zis cu speranța ei că amenințarea dispăruse! Ostilitatea creștea și nu știa cum să o domolească. Puțină ar fi fost utilă, pentru a se apăra, dar prea multă i-ar fi putut strica planurile.

Kathleen o privi din cap până în picioare.

– De ce te-ai îmbrăcat așa?

În sfârșit ceva cu care Vanessa se putea proteja, propriile ei preferințe, dovada că Kathleen nu o transformase într-o debutantă perfectă. Vanessa își deschise brațele larg.

– Așa mă îmbrac eu.

– Nu fi absurdă!

– Serios, așa prefer să mă îmbrac.

Kathleen se încruntă.

– Te-a văzut cineva dintre cunoscuții noștri astfel? Ți-ai folosit numele călătorind îmbrăcată *așa* în Anglia?

– Nu-ți place cum mi-am prins lavaliera?

– Crezi că e de glumă cu asta?

– Deloc, dar doar atât ai să-mi spui, mamă? Nu, și nu, pentru a-ți răspunde la întrebări, și înainte să te gândești să mă întrebi despre tovarășii mei de drum, lordul Montague Hook nu a știut, dar acum știe și, în curând, protejatul lui, Charley, va ști. Totuși, m-a asigurat că poate să păstreze secretul pentru că și el are câteva, așa că nu trebuie să-ți faci griji din cauza lor.

– Dar ai călătorit cu ei fără însoțitor – îmbrăcată așa! Comportamentul tău...

Vanessa o întrerupse.

– Am avut însoțitori, doi gardieni foarte mari, foarte înspăimântători, pe care tata i-a trimis cu mine și care ar fi amenințat pe oricine s-ar fi uitat numai la mine mai lung. Am fost protejată. Am fost anonimă. Ba chiar am folosit un nume masculin. Dar presupun

că nu mai avem ce să ne spunem dacă tu vrei să discutăm numai despre înfățișare, așa că nu te voi mai reține.

– Stai jos!

Vanessa se întorsese numai spre ușă. Nu avea nici o intenție să plece, deoarece propriile ei întrebări nu primiseră încă răspuns. Nu se așeză pe scaun. Adoptă în schimb o poziție masculină, sprijinindu-se de ușă, cu mâniile în sân, cu un picior sprijinit de ușă. Nu avea să facă vreo concesie, alta decât cele la care se gândise deja. Nu avea să asculte de aceste reguli părintești. Poziția sfidătoare nu păru să o înfurie și mai mult pe Kathleen.

– El ce face?

Luată din nou prin surprindere, Vanessa fu uimită că întrebarea nu o înfurie și mai tare. Expresia îngrijorată a mamei ei părea însă sinceră.

Fără ranchiună, spuse:

– Este bine. Sănătos, robust și probabil că îmi duce prea mult lipsa.

– Mă...?

– Dacă te mai urăște? o întrerupse Vanessa brusc, dar regretă imediat, atunci când Kathleen începu să se plimbe, răsucindu-și mâinile.

– Nu a vrut să creadă adevărul și presupun că te-a întors atât de mult împotriva mea încât nici tu nu vei vrea să mă asculți, nu? întrebă Kathleen.

– Nu m-a întors împotriva ta, răspunse Vanessa, încercând să pară neutră, dar nu prea reuși. Nici măcar nu a vrut să îmi spună ce ai făcut...

– Bine.

– Până când am împlinit 17 ani și mi-a spus tot. Din cauza ta a fost obligat să plece. Sau vei nega că tu ești... ai fost responsabilă pentru asta?

– Nu am avut de ales!

– Mereu ai de ales, mamă! Este unul dintre lucrurile pe care le-am învățat trăind departe de tine și de regulile tale stricte. Tata nu te va ierta niciodată pentru ce ai făcut. Nu ți-a citit nici măcar scrisorile, le-a ars fără să le deschidă. Odată ce a încetat să te mai iubească, a devenit mai împăcat.

– Ai venit aici numai pentru a mă răni?

Dumnezeule mare, pe obrajii mamei ei erau lacrimi? Nu era pregătită pentru lacrimi! Complet dezarmată, încercă să se gândească la ceva care să o consoleze, dar renunță imediat. Cum dracului să consolezi pe cineva pe care îl urăști?

Kathleen nu terminase.

– Singura greșeală pe care am făcut-o a fost să nu îi spun tatălui tău despre problema cu Rathban, dar chiar și atunci rezultatul ar fi fost același. Tot l-ar fi provocat la duel pe Henry Rathban și tot ar fi trebuit să facă față furiei lui Albert Rathban. Cel puțin nu m-ar mai fi urât acum!

– Nu am spus asta! zise Vanessa. Pur și simplu nu mai este îndrăgostit de tine. Asta îi oferă pacea, așa că nu-i purta pică din cauza asta.

– Nu o fac, zise Kathleen. Nu i-am dorit niciodată răul. Mi s-a frânt inima când a trebuit să mă părăsească – că a vrut să mă părăsească.

Vanessa nu credea nimic din toate astea.

– Nu-mi place să-mi mint surorile. Nu știu cât de mult timp voi mai putea continua așa, fără să-mi scape ceva despre unde am fost cu adevărat. Acum sunt femei în toată firea și merită adevărul.

– Nimeni nu merită un astfel de adevăr. A fost ideea tatălui tău să susțin că avea de administrat o afacere în Caraibe pentru a explica absența lui.

– Nu cred însă că vreunul dintre voi s-a gândit prea mult în avans. Au trecut deja șase ani. Ce se va întâmpla peste alți cinci ani, când o călătorie de afaceri nu va mai fi o scuză suficientă? Sau când gemenele se vor mărita și vor vrea să-l viziteze, atunci ce vom face?

– Este un pod pe care nu trebuie să-l trecem încă.

– Pe dracu', mamă, podul se prăbușește!

Kathleen încremeni.

– Ce ți-a spus tatăl tău, mai exact?

– Totul. Că l-ai înșelat cu un alt bărbat.

– Jur că nu am făcut-o!

– Dar ai fi făcut-o, o acuză Vanessa. Erai chiar în proces atunci când tata te-a prins.

– Dumnezeule mare, nu avea nici un drept să-ți spună asta.

– Nu prea are importanță. A trecut prea mult timp. Gemenele nu înțeleg de ce încă nu s-a întors acasă. Nu este ca și cum vom sărăci dacă vom pierde plantația din Indiile de Vest. Layla și Emily nu sunt

proaste, mamă. Cel puțin spune-le ceva despre motivul pentru care tata nu se întoarce în Anglia, altfel o voi face eu.

Ieși din încăpere cu acel ultimatum, stăpânită încă o dată de furie și mândră că o ținea oarecum sub control. Nu prea știa ce să înțeleagă din jurămintele lui Kathleen că nu-l înșelase pe tatăl ei. De ce credea mama ei că putea minți când fusese prinsă în fapt? William nu îi crezuse afirmația, având o astfel de dovadă. Ea de ce ar face-o?

Capitolul 19

Kathleen se uită la ușa pe care Vanessa tocmai o închisese și-și lăsă lacrimile să-i curgă pe obraz. Era nespus de încântată să o aibă pe fiica ei cea mare înapoi acasă, dar atât de confuză din cauza asta. Șase ani! Începuse să se teamă că nu avea să o mai vadă pe Vanessa vreodată și că nu avea să poată face nimic în această privință.

În cele din urmă se întorsese acasă. Numai că la ele nu se întorsese Vanessa *lor*. Tânăra care stătuse acolo atât de sfidătoare nu mai semăna deloc cu copila de 13 ani pe care și-o amintea. Copila aceea nu fusese niciodată atât de îndrăzneață și nu exprimase niciodată atât de multă furie. Nu semăna deloc cu surorile ei. Nici nu arăta ca domnișoara care era și nici măcar nu gândea ca una. Dumnezeule mare, ce făcuse William? O transformase pe Vanessa într-un fiu doar ca să-i facă în ciudă? Îndrăzneață, cutezătoare – sfidătoare, așa cum ar fi un băiat. Cum putea să-i spună Vanessei ceea ce făcuse când fata era deja atât de furioasă din cauza trecutului? Nu putea, nu imediat. Trebuia să dezarmeze mai întâi furia Vanessei, dar nu era sigură că adevărul avea să fie suficient. Pentru William nu fusese.

Încă o dată, ura ei pentru familia Rathban care îi distrusese familia ieși la suprafață, înecând-o. Ceilalți nu erau atât de mârșavi ca Henry, dar Albert Rathban, cel mai în vârstă, era destul de asemănător și încă deținea controlul.

După dezastru, tot mai sperase că ultimatumul pe care Albert îl dăduse lui William când fusese afectat de suferință avea să fie retras. Intenționase să îi vorbească după ce avea să treacă ceva timp și ar fi făcut-o dacă nu ar fi aflat că singurul lui frate în viață, John,

murise la numai un an după Henry. Trebuia să aștepte din nou până când suferința lui Albert din cauza pierderii ultimului frate avea să se mai atenueze, pentru a nu-i afecta judecata prea mult, făcându-l să nu asculte adevărul despre ceea ce se întâmplase între ea și Henry, așa cum o făcuse William.

Astfel, trecuseră doi ani până când îndrăznise să-l viziteze pe Albert pentru a face apel la orice urmă de decență și de corectitudine ar mai fi avut. Încheiase o înțelegere cu el, deși nu fusese ceea ce sperase. Discuția fusese o experiență foarte înjositoare pentru ea.

Prea multe amintiri neplăcute reveniseră în același timp. Le îndepărtă și se alătură gemenelor pentru micul dejun, sperând că acestea aveau să poată să o distragă. Tot ce făcuseră fusese să îi arunce priviri nerăbdătoare, iar ea nu se îndoia că așteptau să audă ce avea de spus despre reîntoarcerea Vanessei – și despre înfățișarea ei ridicolă. Vanessa avea să fie o influență proastă pentru ele. Trebuia să facă pace cu fiica ei mai mare înainte ca asta să se întâmple. Dar cum?

Era prea tulburată pentru a mânca și ieși din sufragerie pentru a o căuta pe Vanessa. O găsi în camera care-i fusese oferită în aripa de vest. Nici nu se gândi să bată la ușă și constată prea târziu că nu o mai putea trata pe Vanessa ca pe un copil. Nu-și ceru însă scuze. O surprinse pe Vanessa în fața oglinzii unui dulap gol, admirându-se într-o rochie frumoasă albastră, o culoare pe care gemenele nu o purtau.

Vanessa privi numai peste umăr și, văzându-și mama, aruncă o privire la ghetele ponosite pe care le purta. Spuse glacial:

– Am uitat să iau și pantofi atunci când am luat rochia.

– Nu trebuie să iei nimic. Camera ta este pregătită pentru tine încă din ziua în care au sosit cuferele. De ce nu ai sosit cu ele?

Vanessa ridică din umeri nonșalantă.

– M-am gândit să vizitez puțin Londra mai întâi, având în vedere că tata mi-a oferit acces complet la casa lui de acolo.

– Am cumpărat o altă casă în Londra. Nu m-am simțit confortabil să mă întorc acolo.

– Nu mă surprinde.

Kathleen inspiră adânc la tonul denigrator al fiicei ei. S-a zis cu o conversație neutră! Sau cu împăcarea! Asta nu avea să se întâmple decât dacă Vanessa va auzi adevărul. William a refuzat să-l audă, dar nu avea de ales și trebuia să încerce cu fiica ei.

– Le-ai spus ceva gemenelor? întrebă Kathleen.

– Nu! Când crezi că am avut ocazia? Crezi că m-am așezat la masă îmbrăcată așa? Am venit aici să-mi schimb înfățișarea. Am decis să nu-mi manifest preferința pentru haine.

– Îți mulțumesc! Fetele nu pot afla versiunea ta referitoare la motivul pentru care tatăl tău a plecat, Nessa. Pur și simplu nu este adevărat.

– Deci tata nu te-a găsit în pat cu alt bărbat?

Lui Kathleen îi căzu fața, simțind că îi va exploda de fierbințeală, dar nu putea evita asta. Cel puțin Vanessa, care înțelesese totul greșit, trebuia să înțeleagă că nu avusese de ales.

– Ești naivă, spuse Kathleen cu asprime. Ar fi trebuit să știu că erai prea tânără pentru a înțelege că uneori o femeie trebuie să ia măsuri extreme pentru a-și proteja familia și tot ceea ce iubește.

– Și?

– Nu există și. Nu am făcut nimic greșit!

– Nimic în afară de faptul că ne-ai destrămat familia? Dacă asta este prostia pe care ai încercat să i-o spui tatei, nu mă mir că nu te-a ascultat. Știu prea multe pentru a da ascultare unor astfel de platitudini, mamă. Păstrează-le pentru gemene! Poate pe ele nu le va deranja că nu oferi o scuză pertinentă pentru indiscreția ta. Știi, cred că aș fi preferat să aud vechea scuză, că te-ai îndrăgostit de Henry Rathban și că nu te-ai putut controla.

Kathleen oftă.

– Nu, nu este așa. Eu și Henry am fost prieteni vechi. Ba chiar a concurat cu tatăl tău pentru a-mi câștiga mâna cu ani în urmă, deși nu a existat niciodată vreo șansă ca el să reușească. L-am iubit atunci pe tatăl tău, o fac și acum. Eu și Henry ne-am reîntâlnit când a venit la Londra în primăvara în care îmi vizitam prietenele așa cum o făceam mereu câteva săptămâni în fiecare an. Tatăl tău nu mă însoțea mereu, iar atunci eram acolo fără el și am fost flatată de atenția lui Henry. Familia lui este foarte bogată, puternică și foarte bine văzută de înalta societate. Era amuzant. Poate că am cochetat nevinovat, dar nu genul care să ducă undeva.

– Și cu toate acestea, a dus.

– Nu, nu a dus. A venit la casa din Londra și a încercat să mă sărute, dar l-am îndepărtat vehement și i-am cerut să plece. El a fost chiar amuzat! Mi-a spus: „Toți vor crede că suntem amanți, mă voi asigura de asta – dacă nu cumva vom deveni amanți, iar

atunci voi păstra secretul. Reputația ta va rămâne nepătată, soții noștri nu vor fi răniți, iar noi ne vom putea distra. Îți fac situația ușoară, Kathy. Știi că și tu vrei!" Era atât de încrezător în sine. Sunt de părere că el chiar credea că era ceva mai mult între noi, dar nu era. Eram prea șocată în acel moment pentru a-i răspunde, așa că a plecat. Mi-am dat seama că, deoarece cunoștințele noastre credeau că suntem deja prieteni pentru că râseserăm împreună, dansaserăm împreună, în cazul în care el avea să răspândească zvonul, putea să se iște un scandal deoarece nimeni nu s-ar fi îndoit de adevăr. Henry îmi întinsese foarte abil cursa, prezentându-se la evenimentele la care participam și eu și petrecând mult timp alături de mine, aproape ca și când am fi mers la acele evenimente împreună.

– Deci ai cedat?

– Nu, nu aveam de gând. Am plecat de acasă pentru a merge la fratele lui mai mare, Albert, care speram că-l va convinge pe Henry să renunțe la amenințare. Henry mă aștepta însă afară, pe trepte. Ghicise cu precizie ceea ce intenționam să fac. Mi-a râs în față și mi-a zis: „Chiar crezi că fratelui meu îi va păsa? Îl va vedea ca pe un fleac și probabil că mă voi alege cu vreo dojană, dar înainte ca tu să reușești să-l faci pe Albert să îmi țină morală, zvonul despre relația noastră va fi deja răspândit la White. Merg chiar acum acolo. Vei fi alungată din înalta societate, Kathy. Și poate vrei să te gândești la fiicele tale și la consecințele unui astfel de scandal asupra lor."

– Deci aveai de gând să te dedai unui comportament scandalos pentru a înlătura un scandal fals?

– În momentul în care v-a menționat, am știut că nu am de ales. Chiar dacă un astfel de scandal s-ar fi stins, tot avea să iasă la suprafață din nou în momentul în care ai fi mers la Londra pentru debut și ți-ar fi ruinat șansele la o partidă bună, iar același lucru avea să se întâmple și surorilor tale. Nu puteam permite să se întâmple asta. Tatăl tău și-a acceptat exilul din același motiv, pentru a vă proteja pe voi, fetelor, de scandal.

– Ai fi putut nega totul!

– Nu funcționează așa, Vanessa. Odată ce o astfel de bârfă se răspândește, nu dispare cu adevărat niciodată. Prietenele mele m-ar fi putut crede, dar nimeni altcineva nu ar fi făcut-o. Mereu ar fi apărut zvonuri. În plus, l-aș fi pierdut oricum pe tatăl vostru deoarece tot l-ar fi provocat la duel pe Henry. Așa că am ales să vă protejez pe voi de scandal.

– Și în schimb a apărut tata?

– Da, dar nu mi-a dat șansa să-i explic. M-a dat afară din casa din Londra. Când m-am întors în ziua următoare pentru a-i explica, servitorii nu m-au lăsat să intru. Am așteptat, dar când William a ieșit din casă, a trecut pe lângă mine fără un cuvânt, ca și cum aș fi fost invizibilă. Era încă atât de furios. Așa că am venit acasă la Conacul Dawton și l-am așteptat pentru a-i explica.

– Lui i-ai spus vreodată ce mi-ai spus mie?

– Nu mi-a dat niciodată ocazia la Londra. Nu am știut că îl va provoca pe Henry la duel sau rezultatul situației până când William nu a venit în Cheshire să-și ia lucrurile și să plece din țară. Da, i-am spus totul atunci, dar cred că nu a auzit un cuvânt din cauza furiei. Continua să spună că i-am distrus viața. Nu s-a gândit că a mea era de asemenea distrusă de duel. M-am oferit chiar să plec din țară cu el, dar a spus că nu vrea să mă mai vadă vreodată.

– Pentru că l-ai trădat. Indiferent din ce unghi privești, mamă, fie că ai făcut-o sau nu, te-ai fi culcat cu alt bărbat în loc să-i spui tatei despre faptul că Rathban te-a amenințat că te va distruge cu un scandal.

– Vanessa, gândește-te! Chiar crezi că rezultatul ar fi fost diferit dacă i-aș fi spus lui William? Tot ar fi avut loc un duel, dar unul bazat pe o supoziție pe care Henry ar fi negat-o fără îndoială, deci ar fi fost mult mai rău.

– Nu ai de unde să știi! Nu i-ai oferit niciodată șansa tatei de a rezolva problema. *Tu* ar fi trebuit să o rezolvi. L-aș fi împușcat pe nemernic în momentul în care s-ar fi apropiat de patul meu – unde nu avea ce căuta.

Kathleen fu luată prin surprindere.

– Nu fi ridicolă!

– Nu sunt. Dacă a promis într-adevăr că te va distruge pe tine și pe fiicele tale dacă nu te-ai fi culcat cu el, ar fi meritat-o. În cel mai fericit caz, l-ai fi putut răni ușor pentru a dovedi că l-ai fi putut omorî dacă avea să-și ducă planul la îndeplinire.

Kathleen era înmărmurită. De ce nu avusese ea un astfel de curaj în fața amenințării lui Henry? Nu s-ar fi gândit niciodată să apeleze la violența fizică. Crezuse că fusese curajoasă să meargă la Albert Rathban pentru a-i cere îndurare, dar adevărul era că fusese numai disperată. Și totul fusese în zadar.

Începuse să se plimbe, frustrată de lipsa de înțelegere a Vanessei – atât de asemănătoare tatălui ei. Chiar și după ce i se confesase complet, Vanessa încă o învinuia pentru tot. Oare să îndrăznească să-i spună Vanessei despre întâlnirea cu Albert Rathban? Fusese atât de umilitoare, cum ar fi putut să-i repete cele întâmplate fiicei ei? Și totuși amintirea acelei întâlniri groaznice era încă atât de vie în mintea ei. Mersese la Albert cu speranță în inimă. Își dorea familia înapoi.

Îi spusese acestuia că fratele lui promisese să creeze un fals scandal pentru a-i distruge familia dacă ea refuza să se culce cu el. Nu cu exact aceste cuvinte, fusese mai circumspectă, dar îl rugase să-i permită soțului ei să se întoarcă în siguranță acasă, fără ca familia lor să fie distrusă.

Reușise să spună doar atât înainte de a primi răspunsul lui obraznic:

– Dacă ești aici să mi te oferi, nu sunt interesat. Din cauza ta, nu mai am nici un frate. John a căzut de pe cal și a murit la un an după Henry.

– Nu mă poți învinui pe mine pentru asta, spusese ea.

– Nu, dar tot aș mai fi avut un frate în viață dacă nu ai fi fost atât de frumoasă încât Henry să-și piardă capul după tine.

– Nu l-am încurajat niciodată! M-a șantajat...

– Suficient! o întrerupsese Albert furios. Henry mi-a spus o poveste diferită, că el era nevinovat în povestea asta sordidă, că tu l-ai sedus. L-ai făcut să creadă un anumit rezultat. Nu poți scutura un morcov în fața unui bărbat, fără să i-l oferi vreodată. Dacă l-ai fi cunoscut, și presupun că ai făcut-o, ai fi știut că nu era un bărbat foarte răbdător. L-ai împins spre limită, iar el și-a pierdut viața din cauza asta.

– A fost un flirt nevinovat cu un vechi prieten!

– Unul care nu l-a considerat deloc nevinovat. L-ai făcut să se îndrăgostească din nou de tine. Nu poți juca acest joc sofisticat fără să te alegi uneori cu rezultate neplăcute. Ai căutat scandal.

– Nu șantajezi pe cineva pe care susții că îl iubești. Nu poți apăra asta.

– Te condamn pentru că l-ai adus în acel punct – pentru că în mod stupid i-ai permis soțului tău să afle asta.

– Nu așa s-a întâmplat, spuse ea încordată.

– Nu? Ar trebui să te cred pe tine în loc să-mi cred fratele? Dar chiar dacă ceea ce susții este adevărat, nu ar fi fost decât o cacealma din partea lui Henry, deoarece nu ar fi creat intenționat un scandal care i-ar fi afectat propria familie. Ceea ce, cucoană, face din tine o mare proastă, nu că nu ai fi știut asta!

– Am trei fiice! Nu pun la îndoială ceea ce un bărbat ar putea sau nu face atunci când în joc este viitorul lor.

Dăduse să plece, prea insultată pentru a încerca să-l facă să înțeleagă sau să evidențieze că un astfel de scandal nu afecta un bărbat la fel de mult ca pe o femeie. Dar a strigat:

– Stai jos! Nu am terminat cu tine. Am nevoie de un moment de gândire.

Trecu mai mult de un moment înainte să-i arunce o privire calculată.

– Pentru a satisface ambele părți și pentru a plăti pentru pierderea mea, care este mai mare decât a ta, dă-mi-o pe una dintre fiicele tale pentru fiul meu, altfel nu va avea o soție niciodată. Mă voi mulțumi cu moștenitoarea ta, căci pe lângă faptul că va purta titlul onorific de contesă, titlul tatălui tău, marchizul de Dawton, va trece către primul lor băiat, nepotul meu. Mi se pare un pact acceptabil pentru toată suferința pe care ai cauzat-o familiei Rathban.

– Și care va fi rezultatul? Se va încheia amenințarea ruinării familiei mele?

– Aș ruina familia în care fiul meu s-a însurat? Mai întâi vreau însă fata și mariajul și te avertizez că va fi dificil. Daniel este hotărât să nu se însoare niciodată. I-am adus cinci tinere domnișoare – și pe oricare dintre ele ar fi putut să o ducă la altar, dar a refuzat să se însoare cu vreuna. Căsnicia va trebui să fie ideea lui, așa că fata ta va trebui să-l seducă. Dacă îți seamănă și scuturã morcovul, poate că va avea succes, spre deosebire de altele.

În acea zi, plecase din casa familiei Rathban cu un pact ferm. Nu era soluția ideală, dar era o soluție. Își tot spunea că un măr putred precum Henry nu avea să putrezească tot coșul. Dar Vanessa nu venise anul trecut acasă, atunci când ea ar fi trebuit să încheie înțelegerea. Cum putea ea să ofere familiei Rathban pe *această* Vanessa dacă înțelegerea ar mai fi fost valabilă? Familia Rathban nu putea să-și dorească o fată atât de puțin maleabilă – chiar dacă ar reuși să o convingă pe fata aceasta furioasă și agresivă să meargă la altar.

Kathleen se opri din mers, dădu din cap frustrată și apoi spuse cu voce tare:

– Nu că asta ar mai conta acum, când Rathban nu a răspuns la...

– La ce?

Kathleen se întoarse suspinând, apoi se albi.

– Nu trebuia să auzi asta.

Vanessa mijì ochii.

– Puteam să jur că te vei deschide, mamă. Ce anume ai omis să-mi spui?

– Am făcut un pact cu cel mai mare dintre frații Rathban cu ani în urmă, dar a expirat anul trecut deoarece tatăl tău, prostește, nu mi-a deschis scrisorile pentru a afla despre aceasta. Așa că acum nu mai are rost să discutăm.

– Te contrazic. Sunt interesată să aflu orice are legătură cu familia Rathban, mai ales dacă ai ajuns la o înțelegere cu ei. La ce fel de acord ați căzut?

– L-am abordat pe Albert pentru a-i cere îndurare. S-a petrecut la doi ani după plecarea tatălui tău. Am sperat că avea să considere suficientă perioada. De atunci însă și-a mai pierdut un frate, așa că nu era dispus să renunțe la răzbunare – nu fără să primească ceva în schimb.

– Vrea mai mult? Nu i-a fost suficient exilul tatei?

– A fost, dar, aparent, are propria lui dilemă pe care crede că i-o putem rezolva noi. Ne-a făcut o ofertă, spuse Kathleen. Dar timpul a expirat.

– Ce a vrut în schimbul libertății tatei?

– I-am scris în ziua în care au ajuns bagajele tale, dar nu mi-a răspuns, așa că probabil este prea târziu. Am pierdut ocazia. Nu vom mai vorbi despre asta...

– Ești incredibilă, spuse Vanessa cu asprime. Mă iei drept una dintre gemene? Voi merge la Rathban singură să aflu ce a oferit...

– Nu, nu vei merge! o întrerupse Kathleen.

– Hai să vedem! Voi merge călare la Londra chiar acum, spuse Vanessa și începu să-și dea jos rochia pentru a-și îmbrăca din nou pantalonii.

Kathleen oftă.

– Pe fiul lui... drept ginere. Asta a oferit. A avut tupeul să spună că nu ne va distruge familia dacă fiul lui va deveni un membru al familiei noastre.

– Tata a divorțat de tine fără să îmi spună?

– Să divorțeze? Sigur că nu! A plecat pentru a ne salva de scandal, nu pentru a provoca unul. Rathban nu s-a referit la mine. O vrea pe moștenitoarea mea pentru fiul lui.

– Și eu sunt moștenitoarea ta?

Capitolul 20

– Știi că ești!

Kathleen spusese mai multe, plângându-se că lipsa de curiozitate a lui William îi costase enorm, că până acum ar fi putut fi acasă dacă i-ar fi citit scrisorile. Vanessa încetase să o mai asculte. Era împietrită – și panicată că va trebui să se mărite cu un membru al nelegiuitei familii Rathban pentru a câștiga libertatea tatălui ei de a se întoarce acasă. Era ironic că trebuia să renunțe la libertatea și la independența sa pentru a obține ceea ce-și dorise cel mai mult în ultimii șase ani – ca tatăl ei să se întoarcă acasă și ca familia să se reunească. Oricât de îngrozitor suna, își reaminti că ar fi fost o soluție pentru cea mai mare problemă a ei, iar ea nu venise cu altă idee. Și totuși...

– Nu le poți da detalii îngrozitoare, spuse Kathleen încheindu-și lista lungă de nemulțumiri. Spre deosebire de tine – aparent –, ele sunt prea delicate pentru asta.

Vanessa se concentră din nou asupra mamei sale, deși avu nevoie de o clipă pentru a prinde din urmă ceea ce spunea și pentru a-și da seama că Kathleen vorbea acum despre gemene și că le compara cu ea. Reproș și îngrijorare în același timp?

Kathleen adăugă:

– Este cel mai interesant an din viața lor. Nu li-l strica, Vanessa, doar pentru că nu dorești să le spui câteva minciuni minore pentru a le scuti, mai ales când ai putea să eviți să spui prea multe despre locul unde ai fost.

Nu se gândise la asta, așa că spuse:

– Mă voi gândi la asta.

– Bine. Acum întoarce-te în vechea ta cameră. Nu mai poți sta în aripa asta cu străinii.

Încă o dată apăru nemulțumirea, dar ea sublinie:

– Nu sunt străini.

– Dar sunt bărbați. Și, deși sunt oaspeți bine-veniți, avem dreptul la o masă privată în familie. Alătură-te surorilor tale și mie în camera mea pentru prânz.

Vanessa nu agrease nimic din toate astea, dar Kathleen plecă din cameră cu presupunerea că acceptase. În ceea ce o privea, mama ei ar fi făcut mai bine să nu-și dea cu presupusul.

Cu camera numai pentru ea, Vanessa se întinse pe pat încruntată. Se pregătise să facă o înțelegere cu Albert Rathban personal, dar căsătoria cu siguranță nu ar fi fost pe masă, căci nu ar fi știut că el era în căutarea unei soții pentru fiul lui. Cum Kathleen ajunsese la această înțelegere în numele ei, oare avea să fie deschis unei alternative – dacă avea să se gândească la una? Acest aranjament era exact opusul a ceea ce-și dorea ea de la o căsătorie. Trebuia să renunțe la visul ei la romantism și la un soț perfect care să fie de acord ca ea să-și păstreze independența. Cum putea face asta? Și de ce Albert Rathban trebuia să aranjeze o căsnicie pentru fiul lui, un nobil bogat dintr-o familie influentă, cu prestigiu? Oare era ceva în neregulă cu băiatul care l-ar fi împiedicat să-și găsească singur soție? Oare vreo diformitate hidoasă? Ar fi un mare ghinion. Fusese atât de șocată că nu o putuse întreba pe mama ei. Dar dacă băiatul avea să-i semneze contractul? Cel puțin trebuia să afle asta înainte să-și cântărească toate opțiunile.

Când eliberă camera de oaspeți cu bagajul în mână, Monty ieși din camera lui, blocându-i brusc calea. Oare o auzise? Cu siguranță nu, dar tot i se părea ca o ambuscadă. Ea se opri... iar el se apropie.

– S-ar putea să-mi lipsească pantalonii, remarcă el, trecându-și ochii peste rochia frumoasă pe care o purta. Sau poate nu.

Spusese asta când se apropiase suficient pentru a privi de sus la decolteul ei. Ea vru să râdă, dar el era prea îndrăzneț, iar instinctul ei de apărare se manifestă – pentru surorile ei. Oare era așa numai cu ea? Ar face de bine să fie!

– Tot nu te înroșești, drăguță?

– De ce aș face-o? Ești un crai cu experiență. Anticipez ca galanteriile suficiente să iasă din gura ta. Dar dacă încerci să-mi faci surorile să roșească...

– Nu o voi face. Nu mă comport necuviincios cu domnișoarele, o asigură el în timp ce se apropie suficient încât să o sprijine

cu spatele de perete. Dar voi face o excepție în privința ta deoarece ai purtat pantaloni în momentul în care ne-am întâlnit. Va fi foarte greu de uitat că ai fost incredibil de îndrăzneață și de ingenioasă. Te rog să nu mă lovești iar!

De data asta râse.

– Ar trebui să-ți mulțumesc pentru că mi-ai amintit?

– Nu. Dar da, am spus că mă voi comporta cuviincios odată ce te vei îmbrăca precum o domnișoară, dar... încă porți ghete, deci încă nu te-ai transformat complet.

Mâna lui îi mângâie obrazul, apoi și-o trecu prin părul ei, până pe ceafă, făcând-o să se înfioare de dorință și să-și dea capul pe spate pentru ca gura lui să ajungă mai ușor la a ei. El ezită însă atunci când gurile lor erau numai la o respirație distanță. Ce tachinare! Cu îndrăzneală, îl încuraja, dornică să-l guste din nou, să-i audă geamătul la răspunsul ei. Dacă nu ar fi planat o căsnicie fără iubire în viitorul ei, ar fi protestat... oare? Decizia fermă pe care o făcuse de a aștepta pentru bărbatul potrivit și de a înceta să-l sărute pe cel nepotrivit ar fi putut fi irelevantă acum, că mariajul cu fiul lui Rathban ar fi putut reprezenta salvarea tatălui ei.

Deloc îngrijorată de riscul de a fi descoperită acolo, pe culoar, dădu drumul bagajului de mână pentru a-și trece brațul după gâtul lui Monty, dar el o auzi căzând și se aplecă să privească la picioarele ei, întâlnindu-i apoi privirea acuzator:

– Ne abandonai fără să-ți iei la revedere?

– Nu, mă mut numai în vechea cameră, răspunse ea. Doar nu credeai că mama mă va lăsa să rămân în această aripă cu oaspeți bărbați, nu?

– Ce păcat!

El imită un oftat și își sprijini ambele mâini de perete, de fiecare parte a capului ei. Ea nu găsi apropierea lui fizică amenințătoare. De fapt, o găsea excitantă și delicios de necuviincioasă, deoarece picioarele lui le atingeau pe ale ei.

El continuă:

– Mă gândeam să mă furișez într-o noapte pentru puțin mai multă activitate referitor la ceea ce nu pot menționa, deoarece am pierdut ieri pariul, dar acum nu voi mai putea.

Ea chicoti.

– Ba nu!

– Ba cum să nu! Pariul nu spunea că nu pot să o fac, ci numai că nu pot să vorbesc despre asta.

– O, dar mie mi se pare că tocmai ai făcut-o, spuse ea, și se strecură pe sub brațele lui încet, îndepărtându-se pe coridor.

El nu o urmări, în schimb își sprijini un umăr de perete și întrebă:

– Deci ai încheiat toate revederile? Cum a mers cu mama ta?

Ea se opri o clipă pentru a-i răspunde:

– Nu chiar cum mă așteptam.

– Trebuie să mă ascund din cauza scenelor?

– Nu este furioasă. Nu este mulțumită de anumite lucruri, dar nu este furioasă.

– Minunat! Mi-ai lipsit la mesele noastre.

Ea nu avea să recunoască faptul că și ei îi lipsise. Făcându-i cu mâna, se întoarse pentru a-și continua drumul spre aripa de est.

Bărbatul o fascina încă din multe puncte de vedere. Se bucura de flirtul lui... și de săruturile lui. Trebuia să înceapă să se gândească la sine ca fiind logodită, având în vedere că se îndrepta spre o căsnicie aranjată. Apoi, oare un bărbat avea să lase un detaliu minor precum o logodnă să-l oprească din a flirta și de a o săruta oriunde? Poate doar dacă o iubea. Totuși, avea să fie angajată într-o căsnicie de conveniență cu Rathban dacă trebuia să accepte pactul. Însă încă nu era măritată...

Capitolul 21

Vechea ei cameră era din nou curățată, deși nu era nevoie, dar Vanessa intră oricum, spunând celor două cameriste care lucrau acolo să o ignore. Fusese puțin derutant când intrase mai devreme să-și ia rochia și observase că încăperea părea la fel ca atunci când plecase. Nu se oprise să se uite la tot, la toate lucrurile pe care nu le luase cu ea în noaptea în care fugise cu tatăl ei. Acum o făcea. Toate păpușile ei, cu care încetase să se mai joace, dar de care era prea atașată pentru a le arunca, stăteau încă pe poliță. Patinele se aflau încă în partea de jos a șifonierului. Cel puțin toate hainele pe care le

lăsase în urmă fuseseră îndepărtate pentru a face loc hainelor noi. Numai unul dintre cuferele din Scoția se mai afla acolo.

Nu observase cameristele plecând, căci, aflându-se în vechea ei cameră, stârnise foarte multe amintiri din copilărie. Când deschise primul sertar al biroului, văzu că gemenele nu deschiseseră ultimul cufăr, deoarece nu voiseră să golească biroul care ar fi putut conține lucruri pe care ea ar fi vrut să le păstreze. Cu siguranță își dorea să păstreze toate fundele care umpleau sertarul. Le alesese pe fiecare atunci când Kathleen le ducea pe ea și pe gemene la cumpărături în orașul Dawton, unde fiecare fundă albă din magazin era pentru Layla, toate cele roz erau pentru Emily, pe când Vanessa putea să își aleagă câte una din fiecare culoare.

În următorul sertar găsi umbrelele de soare pe care mama ei le cumpărase pentru fiecare dintre fiicele ei, deoarece nu puteau ieși din casă fără una, alături de o pălărie cu bord lat cu pânză, pe care trebuiau să o poarte când mergeau în grădină. Kathleen nu obiecta ca fetele să îngrijească florile, o pasiune nevinovată, atât timp cât fiicele ei erau îmbrăcate în haine care să le protejeze de soare. Se opunea însă vehement ca fetele să călărească, să fie zvăpăiate, să înoate, să pescuiască sau să facă orice altceva care le-ar fi ținut în soare prea mult.

Cel puțin avusese ocazia să se bucure de toate astea, ba chiar de mai mult, în Scoția. Bănuia că gemenele erau rănite de faptul că nu avuseseră aceleași experiențe ca ea. Nu aveau să simtă lipsa a ceva ce nu trăiseră.

Într-un alt sertar văzu câteva obiecte din Scoția pe care surorile le despachetaseră, inclusiv cutia în care împachetase portretul tatălui lor. Nu era o miniatură, deși nu era foarte mare, ci de mărimea unei farfurii, dar asemănarea era atât de mare încât nu dorise să riște să fie avariată în timpul călătoriei, așa că o învelise în pânză înainte de a o pune în cutia de lemn. Oare surorile trăseseră cu ochiul atunci când o despachetaseră și o puseseră în sertar? Oare nu ar fi menționat dacă ar fi făcut-o?

Deschise cutia, dezveli portretul și-l ținu în mâini. Lacrimile i se prelinseră în tăcere, în timp ce privea portretul lui William. Îi lipsea atât de mult! Își dorea din toată inima ca și el să fie acasă – și o putea face. Știa, în adâncul sufletului, că era dispusă să facă orice pentru a-și aduce tatăl acasă, chiar și să se mărite cu un bărbat

pe care nu-l iubea. Și chiar Albert Rathban îi dădea soluția – dacă nu era prea târziu. Ar fi fost bine să nu fie prea târziu.

Câteva momente mai târziu, se auzi o bătaie în ușă și fu surprinsă să-și găsească surorile acolo. Niciodată nu bătuseră la ușă în copilărie, dar acum gemenele erau niște domnișoare în toată firea, așa că desigur că nu puteau să dea buzna, cum obișnuiau să o facă.

– Aici ești, spuse Layla, luând-o de braț pe Vanessa.

– Nu ți-au spus că luăm prânzul în apartamentul mamei? întrebă Emily, luând-o de celălalt braț.

– Am întârziat deja, haide!

O trăgeau pur și simplu după ele pe coridor. Vanessa nu râse când constată că ele poate crezuseră că nu intenționa să li se alăture. Bătură și la ușa lui Kathleen. Un valet deschise. Alți doi se aflau în camera mare, aducând deja primul fel, așezat pe masa de patru persoane.

– Am trimis după croitoreasă, spuse Kathleen în timp ce fetele se așezară.

Deoarece nu se îndoia că trimisese după croitoreasă pentru ea, Vanessa răspunse:

– Inspectează-mi garderoba, mamă, dacă trebuie. Este perfect...

– ... plină cu alte perechi de pantaloni ridicoli? i-o tăie Kathleen.

Vanessa râse.

– Nu, ci cu ceea ce ai considera corespunzător... și numai alte câteva perechi de pantaloni.

– Gemenele mi-au spus că ai numai două rochii de bal. Nu sunt suficiente.

– De ce nu? Pot fi purtate de mai multe ori.

– Nu, Nessa! spuse Layla.

– Nu există așa ceva, adăugă Emily.

– Și nu este necesar, spuse Kathleen. Ți se vor lua măsurile pentru cel puțin încă patru și îți poți alege culorile și materialul, dacă vrei. Gemenele te vor ajuta, dacă nu știi ce se potrivește.

Vanessa ridică din umeri.

– Pă cum vrei.

– Nici un „mulțumesc"? întrebă Kathleen. Ai uitat chiar și cele mai elementare forme de politețe?

– Deloc! Dar nu am cerut eu mai multe haine, deoarece am o garderobă nouă foarte drăguță. Mi se pare că mă forțezi.

– Tatăl tău ar fi trebuit să știe că ai nevoie de mai mult de două rochii de bal. Șase s-ar putea să nu fie suficiente, dar nu există nici un motiv pentru care să nu fie nevoie să te pregătești pentru mai mult de câteva baluri.

Pe Vanessa o irită mult faptul că îl învinuise pe tatăl ei pentru presupusa neconcordanță a garderobei ei, așa că scorni o minciună:

– Nici măcar nu m-am decis dacă voi participa la sezon, dacă vrei să știi.

În acel moment, tuturor li se tăie respirația – cu excepția Vanessei. Regretă imediat minciuna. Pur și simplu nu se putea abține să nu-și contrazică mama. Cum avea să interacționeze cu Kathleen când nu putea să scape de atitudinea asta defensivă? Era însă provocată. Aerele lui Kathleen, criticile. Așa se întâmpla și cu gemenele? Se comporta astfel acum deoarece erau și ele prezente? Sau oare credea ea că Vanessa „se va comporta" pentru că erau ele de față?

Gemenele spuseră însă la unison:

– Dar trebuie să ai parte de un debut.

– Sigur că va avea, dragilor, le asigură Kathleen pe fete. Vanessa noastră se comportă astfel doar pentru că nu s-a pregătit suficient pentru sezon, dar este o scăpare ce poate fi rectificată cu ușurință.

Chiar trebuia? Acum, când avea deja un soț pregătit? Înainte să poată menționa asta, Kathleen întrebă:

– Tatăl tău te-a învățat măcar cum să dansezi?

Auzind încă o critică la adresa lui William, Vanessa se ridică brusc.

– Este o greșeală. Când te vei putea comporta ca o mamă și nu ca o supraveghetoare, poate vom încerca din nou.

– Așteaptă, spuse repede Kathleen. Îți cer scuze, Nessa. Mi-am lăsat dezamăgirea să-mi scape de sub control, dar mă surprinde că William te-a lăsat să vii singură acasă. Am crezut fără dubiu că se va întoarce cu tine pentru sezon, dar înțeleg de ce nu a putut.

Ei bine, era evident că Kathleen nu avea nici o problemă să continue cu minciunile. Părea însă sinceră în privința scuzelor, făcând-o pe Vanessa să-și dea seama că fusese prea antagonică, mai ales după ce aflase noua versiune a ceea ce se petrecuse în urmă cu șase ani. Ambii părinți hotărâți să împiedice un scandal? Ce ironie, dacă așa

stăteau lucrurile! Problema era că nu era sigură că putea avea încredere în scuza lui Kathleen. La urma urmelor, tocmai auzise cu câtă ușurință putea minți mama ei.

Încuviință și se așeză, dar, în mod surprinzător, Kathleen începu să critice iar.

– Nu avem timp să chemăm un instructor de dans aici să o învețe pe Vanessa.

– O putem învăța noi, se oferi repede Layla.

– Nu știți cum să conduceți, așa cum face un domn, sublinie Emily. Dar avem doi în prezent acasă.

– Așa este, recunoscu Kathleen. Dacă nu îi deranjează.

– Îi vom întreba! spuseră surorile la unison din nou.

Asta trezi dezacordul lui Kathleen.

– Nu o veți face! Domnișoarele nu sunt niciodată atât de îndrăznețe.

– Dar eu sunt, spuse Vanessa, mândră că reușise să nu zâmbească.

– Nu, nu o vei face!

Vanessa își dădu ochii peste cap.

– Este puțin cam târziu pentru lecții de comportament, mamă. Nu te voi face de rușine în public, dar nu voi pretinde a fi altcineva în privat. În plus, îi cunosc suficient de bine pentru a nu părea deloc îndrăzneață când le voi cere ceva atât de nevinovat precum lecții de dans.

În cele din urmă, Kathleen acceptă. Chiar și gemenele părură surprinse din acest motiv. Continuară prânzul fără alte discuții aprinse, așa că Vanessa așteptă până la desert înainte să menționeze:

– Apropo, mamă, sunt de acord cu mariajul pe care l-ai aranjat pentru mine.

Layla rămase fără aer.

– Aranjat?

Emily exclamă:

– Ai spus că ne putem alege soții, atât timp cât tu vei fi de acord cu ei!

– Și o veți putea face, răspunse Kathleen. Această partidă pentru Vanessa a fost pur și simplu prea bună pentru a fi refuzată, atunci când ni s-a oferit, în urmă cu câțiva ani. Lăsați-ne singure! Vreau să vorbesc singură cu sora voastră despre asta.

Layla se ridică imediat să plece, dar Emily rămase pe scaun, cu încăpățânare. Vanessa aproape izbucni în râs. De-a lungul anilor, sora aceasta căpătase fără îndoială curaj.

Nu exista însă nici un dubiu că Kathleen era furioasă atunci când repetă:

– Am zis să ne lăsați singure!

Emily se ridică imediat, pufnind zgomotos, și se îndreptă spre ușă. Încă nu putea face față furiei lui Kathleen, dar aparent nu o deranja să și-o manifeste și ea pe a ei.

Odată rămase singure, Vanessa spuse:

– Nu era necesar. Puteai aștepta să îmi vorbești după ce se ridicau ele să plece.

– Iar tu ai fi putut aștepta până atunci pentru a face acest anunț incredibil, dar nu ai făcut-o. Cum adică ești de acord? Ți-am spus, nu am mai auzit nimic din partea lui Albert Rathban pentru a ști dacă oferta este încă valabilă. Băiatul lui nu vrea să se însoare vreodată.

– De ce nu?

– Nu mi-a spus, mi-a zis doar că a aranjat alte trei mirese înaintea ta și că au fost toate refuzate. Poate o fi fost din cauza timidității fiului său.

– Ce altceva îmi poți spune despre el?

– L-am întâlnit pe băiat numai puțin cu ani în urmă, la o cursă de cai. Nu este neapărat arătos, dar cu siguranță nu este urât. Totuși, timiditatea lui îl face să pară ciudat din punct de vedere social, poate chiar puțin prost, dar tot l-am crezut un băiat drăguț. Nu încerc să te descurajez, neavând nimic minunat de spus despre el.

Vanessa fu de fapt mulțumită de descrierea lui Kathleen deoarece o căsnicie cu un soț atât de împăciuitor ar fi putut să nu fie chiar atât de rea. Ar fi putut chiar să-i semneze contractul și poate că ea avea să sfârșească prin a deține controlul în căsnicie. Nu avea să-i menționeze asta lui Kathleen.

– Nu m-ai descurajat, își asigură ea mama. Este singurul fiu al lui Albert?

– Da, de aceea a fost o problemă pentru Albert și este și motivul pentru care mi-a făcut această ofertă. Totuși, poate că în ultimul an fiul lui s-o fi însurat. Albert a fost furios când nu te-ai prezentat pentru debut anul trecut ca să încerci să-l seduci. Am fost obligată

să-i spun că nu erai aici, că ai plecat în exil cu tatăl tău. După aceea, nu am mai auzit nimic din partea lui.

– Îi va permite tatei să se întoarcă, da? întrebă Vanessa.

– Da, ar fi făcut-o. Părea soluția perfectă în acel moment, dar asta era înainte să știu cât de independentă ai devenit.

– Nu în privința asta. Voi face totul pentru a rupe lanțurile tatei. Nu a meritat niciodată asta. Așa că scrie-i din nou lui Rathban. Dacă îți va reproșa că mariajul nu s-a petrecut conform planului său, asigură-l că sunt dispusă să fac orice pentru a-l duce pe fiul lui la altar... dacă băiatul mai este încă disponibil.

Capitolul 22

Gemenele o așteptau pe Vanessa în camera ei, cu ușa lăsată deschisă pentru a vedea când avea să iasă din camera lui Kathleen. Ce întorsătură! Ea poate că ar fi tras cu urechea, dar probabil că ele nici măcar nu se gândiseră la asta, căci Kathleen le pregătise bine.

Ambele fete erau nerăbdătoare și nici măcar nu așteptară până când ea ajunse în cameră de-a binelea și întrebară:

– De ce ești deja logodită?

– Ai știut?

– Cum de poți fi de acord?

Vanessa aproape izbucni în râs, căci trebuia să privească gemenele când pe una, când pe cealaltă. Îi amintea atât de mult de copilărie. Închise ușa, apoi se întoarse și le zâmbi prudent.

– A fost... neașteptat, spuse ea.

– Atunci de ce ai acceptat? întrebă Emily.

– Tu nu ai fi făcut-o?

– Nu, ni s-a promis că vom putea alege.

– Ah, dar eu nu am participat la acea conversație, sublinie Vanessa. În orice caz, de ce aș refuza înainte să-l întâlnesc pe lordul Rathban? Aș fi foarte supărată pe mine dacă aș sfârși plăcându-l.

– Atunci vei refuza dacă nu-l vei plăcea? își dădu cu presupusul Layla.

Ea ridică din umeri. Sigur că nu avea să o facă, dar, cu cât spunea mai puține, cu atât mai bine. Într-o privință era de acord cu mama ei – cel mai interesant an din viața gemenelor nu trebuia rușinat de dezvăluirea unor adevăruri neplăcute pe care în prezent ele nu le cunosc. Așa că adevăratul motiv pentru care ea-și dorea mariajul nu putea fi menționat.

Emily era însă contrariată din cauza acceptului ei cu prea mare ușurință și nu voia să renunțe la subiect.

– De ce a fost o astfel de căsnicie aranjată? Există mereu un anumit motiv pentru ceva atât de învechit.

Da, un băiat recalcitrant care nu s-a gândit că era de datoria lui să ducă mai departe descendența familiei, dar Vanessa nu avea să spună asta gemenelor sau să menționeze alte motive pentru care acceptase mariajul. Putu însă răspunde întrebării lui Emily fără să dezvăluie prea mult, făcând o presupunere logică bazată pe ceva ce tatăl ei îi spusese despre familia Rathban.

– Cel mai în vârstă dintre frații Rathban este conte, spuse ea. Strămoșii lor au deținut ranguri și mai mari, inclusiv cel de duce. Sunt o familie cu o descendență veche și foarte stimată, iar de aceea mama nu a putut refuza oferta, atunci când a fost făcută.

– Dar ce doresc dacă deja sunt atât de bine sus-puși? întrebă Emily. Bani?

Layla răspunse întrebării.

– Nu fi naivă, Em! Ai uitat de titlul bunicului care este încă nereclamat? Primul fiu al Nessei va deveni marchiz de Dawton, un motiv în plus pentru un conte, oricât de bogat și de stimat ar fi, pentru a sugera un mariaj pentru unul dintre fiii lui. Apoi suspină și o privi pe Vanessa cu ochii mari. Este vorba despre un fiu, da? Nu despre un conte bătrân și văduv?

– Da, spuse Vanessa zâmbind, apoi decise să schimbe subiectul, oferind surorilor ei ceva de făcut. Să mergem să călărim! Vă voi găsi niște cai, vă voi învăța cum să...

Emily o întrerupse.

– Avem caii noștri.

Vanessa era uimită. Alte domnișoare călăreau, dar nu și fiicele lui Kathleen... Oare o făceau acum?

– Cum așa?

– Mama a așteptat numai până să fim suficient de mari, spuse Layla.

Emily adăugă:

– Se temea că, atunci când eram mici, nu vom putea să controlăm calul care ar fi putut scăpa de sub control sau s-ar fi putut speria. Ne-a făcut să așteptăm până am împlinit 15 ani.

– De ce dracului nu a putut să ne spună asta în loc să zică mereu nu? se plânse Vanessa.

– Mama nu a dat niciodată explicații, Nessa, știi asta acum, spuse Layla. Crede cu fermitate în vechea replică „Pentru că așa am zis eu!", în loc să explice ceea ce consideră evident, chiar și atunci când eram prea mici pentru a găsi evident vreun lucru.

Având în vedere cât de dezamăgită fusese, an după an, că nu putuse călări, la Dawton, și că nu crezuse că o va putea face vreodată, Vanessa bombăni:

– Presupun că așa este.

– Sunt foarte sigură că nu erai suficient de îndrăzneață pe atunci pentru a cere explicații.

Emily spuse asta destul de nemulțumită, iar asta o contrarie pe Vanessa:

– Ai ceva de obiectat în privința mea, Em?

Emily oftă.

– Îmi pare rău, sunt contrariată de cât de mult te-ai schimbat.

– A stat cu tata prea mult timp, sublinie Layla. Nu ne putem aștepta de la el să o fi învățat vreuna dintre virtuțile feminine despre care ne-a învățat mama.

– Mama m-a învățat despre asta înainte să plec, spuse Vanessa. Am ratat numai lecțiile de comportament.

– Atunci cum de ai devenit atât de îndrăzneață?

– Te-aș putea întreba același lucru, Em, o confruntă Vanessa cu o privire. Asta o determină pe Emily să se înroșească, ceea ce o făcu să completeze: Îmi pare rău, pur și simplu am fost plecată prea mult pentru a uita cât de intimidantă poate fi mama, și pentru că mă voi mărita în curând, nu simt că trebuie să dau înapoi.

Nu era tot adevărul. Da, șase ani de libertate departe de prigoana maternă a lui Kathleen și de restricțiile acesteia o schimbaseră într-adevăr. Dar era mai mult de atât. Spre deosebire de gemenele care voiau să-i fie pe plac mamei lor, Vanessa nu o dorea. Obișnuise să o facă, dar furia și resentimentele o opreau. În ciuda a ceea ce Kathleen îi spusese despre eforturile abjecte ale lui Henry Rathban

de a o șantaja și despre scandalul care ar fi izbucnit dacă nu ar fi cedat, Vanessa nu putea să scape însă de acele sentimente.

Capitolul 23

Fetele se grăbiră în casă râzând, scăpând la limită de ploaia torențială care începuse. Pentru că reușiseră să evite să se ude, toate trei se calmară și se comportară corespunzător acum, în caz că Kathleen era prin apropiere. Vanessa încă râdea când observă că nici mama ei, nici servitorii nu erau prin preajmă, deși Monty era. Cobora pe scara principală.

Încă o dată, rămase fără aer. Moda nu-l făcea pe bărbatul ăsta. Indiferent ce purta, era o încântare pentru ochi. Astăzi haina lui albastră era deschisă, părul lui auriu dezlegat, iar în mână avea o cravașă. Poate că nu observase că se apropiase ploaia.

Emily îi urmări privirea și îi oferi lui Monty un zâmbet strălucitor înainte de a șopti:

– Numai dacă-l aduci cu tine la ceai.

– Cu siguranță voi încerca, răspunse ea, dându-și jos pălăria de călărie.

Monty ajunsese în capătul scărilor, dar se opri acolo, în timp ce ea se îndrepta spre el. Făcu o reverență puțin exagerată, apoi întinse mâna către ea, cu palma în sus. Când ea rămase privindu-l, el spuse:

– Ar trebui să-mi oferi mâna, pentru a ți-o săruta.

Ea pufni.

– Sunt conștientă de asta, dar ești un oaspete. Putem trece peste astfel de politețuri de fiecare dată când ne intersectăm, iar tu știi asta.

– A, dar este prima dată când te întâlnesc îmbrăcată complet ca o doamnă. Fă-mi pe plac... Lady Nestor.

Ea izbucni în râs.

– Nu o voi face, iar tu vei înceta să-mi mai spui astfel. Oricum, nu voiai să-mi săruți mănușile.

Ridică mâna pentru a-și etala mănușile în fața lui.

– Te contrazic, zise el și îi înșfăcă mâna pentru a i-o săruta. Voi săruta oriunde voi putea.

Ea își trase mâna.

– Să nu crezi că o să îți mai iasă încă o dată figura.

– Pot aștepta până când vei fi fără... mănuși.

De ce făcuse pauza? Era un cuvânt inocent și, totuși, el îl făcuse să sune necuviincios. Sau poate era expresia senzuală din ochii lui? Ea încă se simțea fără aer, cam înfierbântată și nu-și putea nici măcar aminti de ce se apropiase de el... Oh!

– Ce zici despre dans? spuse ea, în continuare emoționată.

– O scuză pentru a ține o doamnă drăguță în brațele mele.

– Deci știi cum să dansezi?

– Desigur, spuse el indignat.

– Atunci te-ar deranja să mă înveți...?

El zâmbi.

– Voi găsi un loc izolat...

Ea râse, înainte de a spune.

– Ba nu! Vom avea nevoie de muzică, iar surorile mele au fost de acord să cânte la instrumentele lor preferate pentru noi la cina din seara aceasta.

El oftă dramatic.

– Deci vom avea public? Nu este chiar ceea ce am sperat!

– Atunci refuzi?

– Sub nici o formă! o asigură el. Doar ce ți-am zis că voi aștepta orice ocazie!

– Tot ce spui dovedește că ești incorigibil, spuse ea. Aș fi putut jura că ai promis că te vei comporta corespunzător odată ce mă voi îmbrăca precum o lady.

– Am uitat să menționez „în public"?

Ea își dădu ochii peste cap.

– Da, ai neglijat să o introduci în prevederile tale.

– Dar cochetăria mea te amuză, drăguță, o tachină el. Recunoaște!

– O doamnă nu ar recunoaște niciodată așa ceva. Dar te invit cordial să iei ceaiul cu mine și cu surorile mele.

– Cerule, ai să mă îngropi în bună-cuviință, nu? se plânse el. Cordial? Serios? Ce zici de un pact, ca atunci când suntem singuri, să ne comportăm natural?

Asta o făcu în cele din urmă să se înroșească, deoarece avea sentimentul că nu o mai tachina. Așa că îi sublinie:

– Am nevoie să exersez comportamentul și discursul tipic pentru o doamnă, iar tu ești perfect pentru a exersa.

– Și mai bine! Apropo, albastrul marin îți este interzis. Nu ți-a zis mama ta că până la căsătorie tot ce poți purta sunt culorile pastel și iar pastel?

– Cred că știi că am fost plecată cu tata câțiva ani, dar sunt conștientă de restricțiile prostești puse garderobelor tinerelor domnișoare. Hainele de călărie fac însă excepție – în caz că nu știai.

El zâmbi.

– Ce încântător arăți în el! Mă bucur numai să te văd în defensivă. Ești adorabilă când faci asta.

Deci, la urma urmelor, tachinarea nu se încheiase. Ea pufni, înainte să declare:

– Ceai! Dacă vrei, vino, dacă nu, nu!

Se îndreptă în salon fără să aștepte să vadă dacă avea să o facă sau nu.

– Va fi și dragonul cu noi?

Fusese primul lucru pe care Monty îl spusese când o însoțise în cameră și, salutându-le pe gemene cu o reverență, se așeză pe scaunul de lângă canapea. Vanessa nu fu surprinsă că o porecli pe Kathleen astfel după ce mama sa fusese atât de aspră cu Emily la cina de seara trecută. Gemenele chicotiră, știind exact la cine se referise.

Vanessa li se alătură pe canapea, apoi spuse:

– Dacă o face, te lăsăm să fugi din calea focului.

Ambele fete continuară conversația, Layla foarte cuviincioasă, Emily aproape sufocantă, dar Monty se eschivă subtil:

– Din est, fusese răspunsul lui la întrebarea lui Emily referitoare la locul lui de baștină. Sunt mezinul, răspunse atunci când ea întrebase câți frați avea. Dacă Emily încerca să afle lucruri specifice, și așa se întâmplă atunci când îl întrebase dacă Montague era numele lui adevărat, el o privi zâmbind, făcând-o să se înroșească.

Vanessa decise să nu intervină. Nu avea să preia rolul mamei ei și să o cenzureze pe Emily, mai ales că Monty nu părea să fie deranjat de întrebări. Ea știa de ce Emily insista atât de mult, după ce fusese avertizată să nu o facă. Nu era pentru a pune informațiile cap la cap și a afla adevărata sa identitate. Pur și simplu îl plăcea pe Monty, așa cum spusese Layla, și, deci, voia să afle totul despre el. Vanessa cunoștea sentimentul.

Tava cu ceai ajunse exact la ora patru, așa cum se întâmpla în fiecare zi, indiferent dacă se afla cineva în salon, unul dintre multele

lucruri care nu se schimbaseră la Conacul Dawton. Kathleen nu li se alătură, dar Charley o făcu, sosind cu părul lui auriu și cu o haină lungă din satin care sfida moda, evazată pe coapse, verde-închis la exterior, roșu aprins la interior. Și dantela! Era prinsă la ambele mâneci și la lavalieră. De oriunde venea, era evident că erau demodați... sau era el atât de extravagant încât prefera să-și creeze propria modă.

Făcu o reverență foarte politicoasă doamnelor, zâmbi fiecăreia dintre gemene, dar când ochii lui albaștri dădură de Vanessa, iar el se opri, ea avu gândul alarmant că avea să-i spună Nestor și să o întrebe ce făcea în haine de femeie. Nu o făcu.

Dacă o recunoscuse, nu dăduse de înțeles asta și spusese:

– Trebuie să fii Lady Vanessa, care a sosit acasă din călătorie? Eu sunt Charles, Max...

– Este..., începu Monty să-l întrerupă.

– Mi s-a zis să-ți spun Charley, îl întrerupse Vanessa pe Monty, vrând să-l scutească pe Charley de o dojană.

– Da? Charley îi aruncă o privire lui Monty, dar, când ochii lui se îndreptară asupra ei, aceștia erau luminați, nu știa exact de ce, până când continuă. Ești fermecătoare. Trebuie să te măriți cu mine.

Layla chicoti.

– Și pe noi ne-a cerut de soție.

Vanessa nu râse, dar întrebă:

– Câte soții ai voie să ai în țara ta, Charley?

– Una, deși cred că se poate face o excepție în cazul gemenelor, spuse el și îi făcu cu ochiul lui Layla.

Momentul era amuzant, cu băiatul plin de el, ca de obicei, până când Emily spuse:

– Vanessa trebuie să refuze. Este deja logodită.

Oare Emily era răutăcioasă? se întrebă Vanessa. Tonul ei nu sugera asta, dar acea informație cu siguranță nu trebuia să fie pusă pe masă.

– Sunt devastat, zise Charley, dar apoi dădu din mână cu indiferență. Un inconvenient minor care poate fi cu ușurință îndepărtat când știi că te pot face o...

– La naiba, Charley! Ai nevoie de un pumn în gură? Al meu s-ar potrivi.

Vanessa nu era sigură de ce Monty devenise brusc atât de furios, dar îi păru rău să-l vadă pe Charley înroșindu-se și se ridică pentru a-i oferi brațul, spunând:

– Mereu îți exprimi dorințele ca pe fapte? Știi că trebuie să faci curte înainte să propui, nu?

– De fapt, nu trebuie, bombăni el.

– Ei bine, am ajuns acasă și am aflat că sunt logodită, dar nu știu încă ce să cred despre asta.

– Mai întâi trebuie să îl întâlnească pe individ, interveni Layla.

– Deci încă nu trebuie să te felicit? întrebă brusc Monty.

Nu trebuia să o felicite deloc când ea era gata să se angajeze într-o căsătorie lipsită de iubire, dar nu avea de gând să menționeze asta și spuse numai:

– Puțin cam prematur, căci și eu am aflat abia astăzi.

– Cine este norocosul?

Râse cam fals.

– Nu-i cunosc tot numele. Este fiul lui Albert Rathban. Cunoști familia Rathban?

– Lordul Rathban are un singur fiu. Daniel nu poate fi definit ca băiat... deci probabil că sunt mai potrivite condoleanțele.

Capitolul 24

Condoleanțe? Iar Monty nu rămase prin preajmă pentru a explica această remarcă incredibilă. Plecase din salon foarte nepoliticos, chiar după ce spusese asta.

Layla era panicată și o întrebă pe Vanessa:

– Știi ce a vrut să spună?

Vanessa se arătă relaxată, răspunzând:

– Mama mi-a spus că fiul lui Rathban este foarte liniștit și timid. Presupun că Monty crede că este un tip plictisitor.

– Sunt sigură că noi nu ne dorim tipi plictisitori, spuse Emily.

– Dar, dacă este o problemă de timiditate, nu se va schimba asta după căsătorie? adăugă Layla.

Vanessa zâmbi auzind logica lui Layla, dar adevărul era că scuza pe care o oferise ea nu explica neapărat comentariul lui Monty și intenționa să afle adevărul.

Merse să-și caute mama după ceai, dar aflase cu frustrare că Kathleen mersese în orașul Dawton după prânz și că încă nu se întorsese. Se gândise să plece călare în orașul pe care-l fondase bunicul ei, ei bine, marchizul fondase satul Dawton care, de atunci, se transformase într-un oraș, dar sfârși prin a încălca buna-cuviință și a ciocăni la ușa dormitorului lui Monty. Asta nu făcu decât să-i sporească frustrarea, deoarece el nu era acolo... sau nu răspunse.

Începuse să se gândească dacă el nu voise să insinueze ceea ce spusese și că acum era stânjenit. La urma urmelor, fusese furios pe Charley, iar logodna ei fusese menționată la scurt timp după aceea, așa că remarca condoleanțelor putea fi numai o grosolănie cauzată de acea furie... sau de surprinderea lui auzind că ea era brusc logodită. Poate pur și simplu nu voia să fie obligat să-i explice, deoarece nu avea nici o intenție să facă asta.

Ea rămase în vârful scărilor, gândindu-se dacă să îl mai caute sau nu, când doamna Edwards se apropia dinspre aripa de est cu un zâmbet larg și lacrimi sclipindu-i în ochi.

– Bine ai venit acasă, Lady Nessa! Tot personalul ți-a simțit lipsa, atât ție, cât și contelui. Așteptăm în curând și sosirea lui.

Vanessa fu surprinsă de întâmpinarea caldă a menajerei, dar mențiunea tatălui ei o făcu să-i ducă și mai mult dorul și să-i întărească convingerea că făcea ceea ce trebuia acceptând o căsătorie aranjată pentru a pune capăt exilului său... indiferent dacă mirele era plictisitor sau nu.

Renunță să afle mai multe răspunsuri și sfârși prin a face o baie lungă înainte de cină. Apoi camerista intră pentru a-i aranja părul, trimisă de gemene. Când fata termină, Vanessa abia de se mai recunoscu. Fetișcana dispăruse complet. Niciodată nu încercase să-și coafeze părul în Scoția. Probabil ar fi putut să o facă, dar era prea activă acolo pentru a vrea să fie deranjată de ace de păr sau de bucle rebele, așa că pur și simplu îl purta prins, împletit sau despletit... una dintre micile libertăți la care acum trebuia să renunțe.

O găsi însă pe mama ei înainte de cină, prinzând-o pe camerista lui Kathleen ieșind din cameră, profitând de ocazie să se strecoare. Kathleen încă stătea la măsuța de toaletă.

– Pot să-ți vorbesc, mamă?

Kathleen se întoarse și zâmbi larg:

– Ce bine arăți în seara asta, draga mea! Știam că așa va fi odată ce-l vei îndepărta pe... băiat.

Vanessa își dădu ochii peste cap.

– Ai putea să nu-mi amintești că renunț la hainele mele preferate pentru a-ți face pe plac, mamă.

– Iartă-mă! Am atât de multe pe cap încât fac boacănă după boacănă, ceea ce, dacă îți amintești, nu mi se întâmplă. Sunt încă supărată că am fost dură cu una dintre gemene aseară la cină... în fața oaspeților noștri.

Deoarece trăsese cu urechea la cină, Vanessa nu trebui să întrebe despre asta și intră direct în subiect.

– Există un motiv pentru ca să-mi prezinte condoleanțe cineva pentru partida pe care mi-ai aranjat-o?

– Cine ar îndrăzni ceva atât de, atât de...?

– Corect? o întrerupse ea, apoi oftă. Spune-mi ceea ce ai omis să-mi zici despre Daniel Rathban.

– Ți-am spus că nu știu multe despre el, cu excepția faptului că este tăcut și poate puțin cam plictisitor.

– Trebuie să știi ceva, insistă Vanessa.

– Lordul Albert mi le-a menționat pe acele cinci potențiale candidate pe care băiatul le-a refuzat pentru a-și explica dilema. Am înțeles că refuzul lui nu avea nici de-a face cu candidate, ci că băiatul pur și simplu nu voia să se însoare, deși presupun că ar fi putut fi doar din cauza faptului că tatăl lui a ales acele fete.

– Și totuși, lordul Albert m-a ales și pe mine. Așa că dacă fiul este atât de hotărât să nu se însoare, ce l-a făcut pe lordul Albert să creadă că o nuntă cu mine l-ar face să se răzgândească?

– Nu l-ar face, dacă el i-ar sugera asta fiului său. A precizat clar că trebuia să fie ideea băiatului, ceea ce mă tem că va pune greul pe umerii tăi.

Era ceva neașteptat.

– Spui că va trebui să-l seduc pe Daniel Rathban?

– Pentru a fi cerută în căsătorie, da. Oricum, permite-mi să-ți repet, s-ar putea să fie prea târziu. Așa cum am spus, nu am mai auzit vești din partea lordului Rathban pentru a ști dacă mai vrea ca înțelegerea să meargă mai departe. În plus, s-ar putea să fie o sarcină imposibilă cu un bărbat care refuză ideea mariajului. Știi, unii bărbați rămân burlaci convinși toată viața.

– Ce vârstă are Daniel acum?

– Nu știu sigur ce vârstă avea când l-am întâlnit. Probabil că undeva în jur de 25 de ani acum, oricum, are mai puțin de 30 de ani.

– Și nu l-ai mai revăzut în timpul multelor tale vizite la Londra? întrebă Vanessa.

Kathleen oftă înainte să recunoască:

– Am încetat să mai merg la Londra după primul an de după când am mers pentru a răspândi vestea că tatăl vostru plecase din Anglia pentru afaceri. Mi-a lipsit teribil, dar mi s-a părut prea chinuitor apoi, mereu să fiu întrebată dacă nu se întorsese... și de ce nu o făcuse. Poate ți se va părea ironic că am fost de acord cu termenii infami ai lui Henry pentru a evita scandalul și a fi izgonită din societate, iar acum am sfârșit în imposibilitatea de a participa în societate.

Vanessei i se părea pur și simplu că era ceea ce merita, dar nu spuse nimic. Decise să încerce din răsputeri să facă pace cu Kathleen cât timp aveau amândouă același scop, acela de a-l aduce pe William acasă.

– Probabil că ți-e dor de prietenii tăi.

– Da. Numai câțiva dintre ei au venit să mă viziteze aici, în Cheshire, totuși toți îmi scriu. Am auzit că acum zvonul este că lui William îi place prea mult vremea călduroasă pentru a mai dori să se întoarcă acasă. Prietenul lui, Peter, a stins celălalt zvon, cum că stă acolo pentru o altă femeie.

Vanessa își dădu ochii peste cap.

– Nu, nu a fost nici o femeie.

– Nici nu am crezut asta, nu atât timp cât tu ai fost cu el. Zvonurile pot ajunge în multe direcții atât timp cât protagoniștii nu sunt prin preajmă pentru a le contrazice. Trebuie să-ți spun cât de fericită sunt că vom ajunge în curând la Londra și că izolarea mea de societate se va sfârși.

– Cât de curând? Când plecăm, mai exact?

– Nu mai târziu de sfârșitul săptămânii viitoare. Călătoria aceea nu se compară cu bucuria de a te avea din nou acasă, draga mea. Acordul tău de a considera înțelegerea privind mariajul, dacă încă mai este valabilă, a fost o surpriză foarte plăcută.

Săptămâna viitoare! Nu mai avea mult timp cu Monty. Încă o dată se confrunta cu posibilitatea de a nu-l mai vedea vreodată,

dar refuzase să devină deprimată din cauza asta, așa cum fusese pe drum.

Nu din acest motiv îi oferise mamei ei un zâmbet trist. O compătimea.

– Și eu îl vreau pe tata înapoi, mamă, mai mult decât orice.

Coborâră împreună și-l găsiră pe Charley așteptându-le în salon cu gemenele, dar Monty nu era cu ei. Nu ajunse nici înainte ca ei să se îndrepte spre sufragerie sau în timpul petrecut acolo.

Vanessa își pierduse complet apetitul și ciuguli numai din cină, desigur, fără să vrea, ceea ce o făcu pe mama ei să încuviințeze din cap. Mai-mai că dădu mâncarea afară, dar se abținu. Era prea frustrată și începuse să fie și furioasă, temându-se că Monty avea informații despre familia Rathban care ar fi putut să ruineze ocazia de aur de a-și aduce tatăl acasă. Iar el nu avea să le împărtășească cu ea! În schimb, el se ascundea, lăsând-o să se gândească la toate posibilitățile nefaste privind condoleanțele lui nepoliticoase.

Kathleen îl întrebă politicos pe Charley dacă se întâmplase ceva cu gardianul lui. El își ceru scuze că nu menționase mai devreme că Monty nu se afla la conac. Plecase călare spre orașul Dawton, după ceai, în ciuda ploii, deoarece avea niște probleme de rezolvat.

Kathleen zâmbi.

– Asigură-l că doamna Griggs va fi fericită să-i servească cina oricând se va întoarce.

– Încă plouă, doamnă dragă! Probabil că-și va dori în schimb o sticlă cu coniac pentru a se încălzi, dacă va reuși să se întoarcă astăzi. Sper că nu vă deranjează.

Kathleen pufni, dar fu de acord cu solicitarea lui și ceru uneia dintre servitoare să-i aducă coniacul. Totuși, în momentul în care Charley ieși din cameră, le spuse fetelor:

– Veți observa că unora dintre bărbați le place băutura și chiar exagerează, ceea ce este în regulă în anumite ocazii, dar nu este ceva cu ce v-ați dori să trăiți, așa că asigurați-vă că bărbații pe care-i veți alege pentru voi să nu aibă astfel de înclinații.

Evident, nu era un avertisment pentru fiica deja logodită. Vanessa se întrebă dacă coniacul era pentru Charley sau pentru Monty sau, poate, pentru amândoi. Fu numai oarecum ușurată că Monty nu se ascundea, așa cum crezuse ea, dar tot era enervant faptul că nu se afla acolo pentru a-și explica remarca referitoare la condoleanțe. Uitase și de lecțiile de dans sau era oare problema lui

mai importantă? Poate chiar nu știa să danseze, la urma urmelor. Acest gând o făcu să fie mai puțin supărată pe el.

Când se retrase în camera ei pentru a dormi, se gândi cu oarecare consternare dacă se supărase deoarece îi lipsise în acea seară... zeflemeaua lui, glumele lui care o făceau să râdă cu atâta ușurință, chipul lui frumos. Ar face bine să nu capete astfel de simpatii pentru un crai!

Capitolul 25

Monty nu se întorsese nici până a doua zi, la ora ceaiului, iar Vanessa era gata să râdă în sinea ei. Coborâse la micul dejun foarte entuziasmată. La urma urmelor, bărbatul trebuia să mănânce. La prânz, ajunsese mai devreme în sufragerie, cu acel entuziasm de netăgăduit că avea să îl vadă. Își îndepărtase însă dezamăgirea și se gândise că el încă se afla în casă și că în cele din urmă avea să-l vadă, asta dacă nu cumva își abandonase protejatul, ceea ce era puțin probabil.

Kathleen notă imposibilitatea lui de a li se alătura la prânz cu un comentariu înțelept.

– Consecințele unui exces de alcool pot transforma un individ fermecător într-un ursuz. Ar trebui să fim recunoscătoare că ne-a scutit de o demonstrație.

Poate că doar despre asta era vorba, așa că Vanessa încercă să nu fie nerăbdătoare să-l vadă seara la cină și totuși, când coborî, îl întâlni în holul principal, îndreptându-se spre salon, și simți fluturi în stomac, strângând cu putere balustrada.

– Te furișezi pentru o altă sticlă cu coniac? întrebă ea cu cel mai natural ton de care era capabilă.

Se întoarse și așteptă ca ea să termine de coborât.

– De ce ai crede asta?

– Nu te-ai amețit aseară, motiv pentru care a trebuit să dormi în altă parte?

El râse.

– Neg ambele acuze. M-am bucurat de un pahar de coniac aseară, așa este, și mă întrebam cui ar trebui să-i mulțumesc pentru asta.

– Probabil lui Charley.

– Pacostea poate fi atent? Ia te uită!

– Deci ai fost și astăzi în oraș?

– Nu, m-am învârtit pe moșie. Familia ta chiar deține o suprafață foarte mare de teren. O armată ar putea campa aici și ar trece neobservată.

– Credeam că ești sigur că nimeni nu ne-ar putea urma aici.

– Am fost, dar asta nu înseamnă că încă nu mă caută nimeni pe mine și pe băiat. Oricum, după ce mi-am îndeplinit sarcina, am constatat că tânjeam să te văd.

– Prostii.

– Foarte bine, numai nerăbdător, spuse el, apoi șopti când ea se opri la un pas distanță: Îți cer scuze că am ratat lecția de dans. Nu credeam că voi putea sta în aceeași încăpere cu mama ta fără să o mustre că ți-a aranjat o astfel de căsnicie.

Serios? Dar era o scuză foarte bună... dacă era adevărată.

– O astfel de căsnicie? Există mai multe tipuri?

– Da, dacă este cu tânărul Rathban. Nu este pentru tine, Nessi. Îți va ucide spiritul.

Bănuia că plictiseala ar putea face asta dacă mirele era un tip timid, dar putea găsi ea alte distracții. Zâmbi.

– Cred că pot să-mi protejez spiritul.

– Deci nici măcar nu știi ce tip de tânăr este?

– Da, este un introvertit și foarte ciudat din punct de vedere social.

– Nu este un subiect amuzant, așa că nu-l trata în derâdere. Este un nemernic de cea mai joasă speță. Puteam să jur că parcă ai zis că nu te vei mărita cu unul.

Un nemernic? Oare băiatul își depășise timiditatea? Ea se gândi că probabil plătea pentru mult sex pentru o astfel de catalogare, oferind bani în locul personalității – dacă era adevărat.

Monty părea să creadă asta. Era atât de multă acuză în tonul și expresia lui, dar ea nu-i putea spune ce avea ea de câștigat de pe urma mariajului, așa că spuse:

– Ei bine, asta explică de ce mi-ai oferit condoleanțe. Dar ce vrei să spui cu „ceea mai joasă speță"?

– Desfrânat, fără conștiință... și ce zici de regula ta de a nu te mărita cu un nemernic? Existau excepții de care ai uitat să-mi spui?

– Nu contează ce este Rathban, când pentru mine alte lucruri sunt mai importante.

– Mă contrariezi. Nu poți să-ți dorești titlul lui, deoarece ești deja o lady și nici nu pari să ai nevoie de banii lui.

Era enervant de evident că el nu avea să lase lucrurile așa, astfel încât ea îl asigură:

– Emily a vorbit ce nu trebuie. Logodna a fost aranjată de părinții noștri, dar nu este încă sigur că fiul lui Albert știe măcar despre asta.

– Deci el încă nu a acceptat?

– Din câte știu, numele meu nici măcar nu i-a fost menționat.

El zâmbi.

– Asta este altceva. Niciodată nu va fi de acord.

Ea nu știa dacă voia să-l lovească sau să o lase așa. Era tipul ăsta atât de obtuz încât nu văzuse cât de mult o insultase? Ea se îndreptă însă în salon pentru a se alătura familiei ei. Din partea ei, Monty putea merge să exploreze moșia.

Nu o făcuse și nici nu fusese chestionat referitor la absența lui de la ultimele mese atunci când se alătură familiei ei în salon. Dacă nu ar fi fost Kathleen prezentă, poate că gemenele l-ar fi întrebat, dar ea era și ar fi considerat nepoliticos din partea lor să facă asta. Conversația rămase neutră, ceea ce însemna de obicei că era suficient de plictisitoare pentru a fi ignorată.

Continuară așa jumătate din timpul petrecut la masă, după ce se îndreptaseră spre sufragerie. Dansul fusese menționat, iar Monty confirmase că era încă dispus să ofere câteva lecții. Vanessa își ținuse ochii departe de el, cântărind provocarea din fața ei. Oare Kathleen o indusese în eroare sau nici ea nu știa în cel fel de bărbat se transformase băiatul acela timid? Cum putea să seducă un desfrânat? Cu Monty ar fi putut fi ușor, căci, deși era netrebnic, era în general inofensiv, un crai nerușinat, dar prea amuzant pentru a-i cere să înceteze. Cu Daniel Rathban nu avea să fie atât de ușor și, totuși, trebuia să încerce.

O auzi însă pe Kathleen rostindu-i numele.

– Vanessa, nu vei mai vrea să dansezi dacă mănânci prea mult.

Gemenele chicotiră. Vanessa se holbă la farfuria ei aproape goală. Ar fi putut pur și simplu să-i dea dreptate mamei ei, deși era cam târziu să o facă, deoarece se simțea deja plină, dar indiferent de cât de inofensiv o corecta mama ei, tot o deranja, așa că Vanessa nu se putea abține să nu reacționeze.

– Știu foarte bine că ar trebui să mănânc precum un puiuț, mamă – la întâlniri oficiale. Aici, la țară, suntem printre prieteni și familie, iar eu am un apetit normal de care nu mă rușinez.

Emily începu să aplaude. Asta atrase o privire atât de glacială din partea lui Kathleen, încât Vanessa sări în ajutorul surorii ei, adăugând:

– Mulțumesc că mi-ai reamintit, mamă. Presupun că ar trebui să mă obișnuiesc să mănânc mai puțin, având în vedere că se apropie sezonul.

Charley întrerupse momentul tensionat cu o întrebare:

– Când începe sezonul despre care am tot auzit?

– A început deja, deși nu încă în mod oficial, spuse Layla.

– Urmează sesiunilor parlamentare pentru că atunci mulți lorzi sunt în Londra cu familiile lor, adăugă Emily.

– Nu există o dată exactă, spuse Kathleen. La începutul lui mai poate fi considerat debutul oficial, dar câteva invitații au fost deja trimise, chiar și aici, la țară, așa că va trebui să plecăm la Londra la sfârșitul săptămânii viitoare.

– Sunt devastat, mărturisi Charley.

Băiatul chiar părea deprimat, iar din acest motiv Kathleen îl asigură:

– Puteți veni la Londra cu noi, desigur. Sau puteți rămâne aici în izolare. Oricare dintre casele mele se vor afla la dispoziția voastră oricât de mult veți avea nevoie.

Vanessa se ridică și imită un râs relaxat:

– Cred că m-am săturat. Vă voi aștepta în salonul de muzică.

Nu-și dorea să i se reamintească faptul că avea să se despartă în curând de Monty. Ar fi trebuit să știe. Tatăl ei o avertizase că lui Kathleen îi place Londra în mai. De aceea plecase din Scoția la începutul lunii aprilie, pentru a avea suficient de mult timp să ajungă în Cheshire înainte ca Kathleen și gemenele să plece. Nu se așteptase ea oricum să se despartă de tovarășii ei de drum când se aflaseră pe drum? Dar nu se despărțiseră. Monty și Charley veniseră aici în schimb și ea cumva se gândise că asta avea să-i dea mai mult timp de petrecut alături de noii ei prieteni.

Se simțea la fel de tristă precum Charley, așa că avu nevoie de ceva timp pentru a înțelege remarca lui Monty în spatele ei:

– Nu cred că George știa că gazda noastră ne va părăsi atunci când a aranjat ședera noastră aici.

Ea se întoarse, îi remarcă zâmbetul discret și avu dorința ridicolă de a alerga către el și de a-l lua în brațe, dar dispăru în momentul în care mama ei veni în salonul de muzică în spatele lui. Aparent Kathleen nu-l auzise, deoarece se așeză pe unul dintre scaunele capitonate din fața pianului și a harpei fără a comenta, iar Charley i se alătură.

Când intrară gemenele, braț la braț, se îndreptară spre instrumentele lor preferate, pianul și harpa care erau elementele centrale ale camerei. Existau vreo douăsprezece scaune în încăpere de asemenea, pentru momente muzicale de după cină, pe care Kathleen le organiza adesea pentru vecinii și prietenii ei din oraș. De obicei, fetele nu erau invitate la masă, căci erau tinere, dar mama lor le prezenta adesea oaspeților, cerându-le să cânte.

Vanessa prefera pianul și nu-și dăduse seama că și Layla o făcea, deoarece nu-i stătea în fire lui Layla să intre în competiție. Aparent alesese asta după plecarea Vanessei. Emily verifică corzile harpei, ciupind de câteva ori. Monty se îndreptă în spațiul gol rămas în stânga camerei și îi oferi mâna Vanessei pentru a i se alătura.

Ea o porni spre el, dar imediat ce gemenele începură să cânte se opri, ochii umplându-i-se de lacrimi, și zâmbi larg surorilor ei. Cântau cântecul ei!

Monty îi remarcă reacția și se apropie de ea pentru a o conduce spre spațiul care servea drept micul lor ring de dans.

– Cântecul preferat? își dădu el cu presupusul.

Ea zâmbi.

– Cred că da, dar pe acesta eu l-am compus.

– O realizare la care nu m-aș fi așteptat!

– Nu trebuie să arăți atât de surprins, îl dojeni ea jucăuș. Nici eu nu m-am așteptat. Nu făcea neapărat parte din educație să compunem muzică. Profesorul nostru de muzică ne-a întrebat numai dacă vreuna dintre noi era interesată să învețe să compună muzică. Gemenele nu au vrut, dar eu m-am gândit că ar putea fi amuzant, așa că am încercat. Ține minte, aveam numai 12 ani pe atunci.

– Ceea ce face să fie și mai impresionant!

Ea zâmbi.

– Sunt multe lucruri despre mine pe care nu le știi.

– Ce remarcă intrigantă! Melodia ta este încântătoare. Să profităm de ea?

Brusc, muzica se opri, iar ea nu se putu abține să nu râdă.

– Mă tem că doar atât am compus. Nu am reușit să termin niciodată compoziția.

– Ceea ce nu înseamnă că nu o poți face.

– Într-o zi, fu ea de acord.

O așezase în poziție, punându-i mâinile unde trebuiau să fie, una pe umărul lui, alta atingându-i discret brațul, apoi își așeză și el mâna pe talia ei, ceea ce îi produse un fior de plăcere.

– Surorile mele nu au învățat vals pentru debuturile lor, spuse el, deși sunt convins că acum știu. Când au împlinit vârsta, cotilionul era încă la modă, un dans mult mai dinamic îmbrățișat de înalta societate. Acum valsul este foarte la modă, deși încă este criticat de către cei din vechea gardă. Reclamă contactul prea apropiat, nu că vom face asta, ține mine... ce păcat! Totuși, lui George îi place valsul, iar ceea ce îi place lui George...

Reuși să nu râdă la remarca lui, „ce păcat!", și întrebă:

– Mulți oameni i se adresează prințului regent folosind prenumele?

– Presupui că mă refer la prinț?

– Nu pretinde că nu este așa!

Gemenele începură un alt cântec, iar el spuse:

– Urmează-mă!

Ea se concentră să nu-l calce pe picioare până când auzi:

– Ți-ai coafat părul și porți încălțările potrivite, presupun că trebuie să cer aprobare pentru sărut înainte, acum, că te-ai îmbrăcat ca o lady?

Ea îl călcă pe picior.

Nu-i ceru scuze pentru greșeală, în schimb îi aruncă o privire timidă.

– Îți încalci pariul de a nu mai menționa sărutul, dar chiar ai vrea să riști?

– Asta înseamnă că...?

Ea zâmbi.

– Va trebui să afli singur!

– Mă tachinezi! Cauți numai un motiv pentru a mă lovi din nou.

– Acum... s-ar putea să fie adevărat, mai ales că nu iei în serios această lecție.

– Voi ceda... momentan.

Ea prinse pașii foarte repede, căci el o făcea să-l urmeze cu ușurință, dar ea pretinse că nu o făcea și-l călcă pe picioare de alte

câteva ori. Pur și simplu nu-și dorea ca lecția de dans să se încheie. Înțelese de asemenea și comentariul lui referitor la contactul prea apropiat pe care-l dezaproba vechea gardă, nu că trupurile lor s-ar fi atins, dar să fie la numai un pas distanță de Monty, când el era cu o mână pe talia ei, iar cu cealaltă o ținea de mână, era foarte excitant. Cum naiba putea un bărbat să o excite atât de mult, când el nici măcar nu încerca?

Charley insistă să danseze cu Layla, în timp ce Kathleen o înlocui la pian. Emily urmă și chicoti la complimentele lui Charley. Atmosfera din încăpere era foarte festivă. Chiar și Kathleen părea să se simtă bine. Vanessa era fericită că dansa cu Monty și că-și vedea surorile și mama atât de vesele, totuși avea un sentiment dulce-amar. Seara ar fi fost perfectă dacă tatăl ei ar fi fost acolo.

Capitolul 26

Montgomery încercă să-și țină gândurile să zburde în lung și-n lat în timp ce termina să se bărbierească, altfel ar fi sfârșit tăindu-și gâtul. Era deja îmbrăcat, intenționase să coboare pentru micul dejun cu familia Blackburn, dar apoi se gândi la sfârșitul săptămânii, când doamnele aveau să nu se mai găsească la reședință, devenind brusc nervos și cumva melancolic.

La naiba! Depresia lui Charley era contagioasă. Și totuși se tot gândea ce avea să facă atunci când minunatele doamne vor ieși pe ușă, lăsându-l să se întrebe ce anume putuse să o facă pe Vanessa să accepte să se mărite cu un bărbat pe care nu-l cunoștea. Fetișcana incredibilă care traversase Anglia în pantaloni nu ar fi făcut asta. S-ar fi luptat fără îndoială pentru ceea ce își dorea. Avea să-l înnebunească faptul că nu cunoștea răspunsul. Oare avea să afle dacă ea putea să sfârșească prin a-l refuza în cele din urmă pe Rathban? Nu, dacă avea să rămână izolat la țară.

Se gândea că, în această perioadă, ar putea sta amețit. Inițial crezuse că această favoare specială pe care i-o făcea lui George avea să fie o sarcină plictisitoare și se pregătise să o suporte – până când Vanessa agitase considerabil situația. Ea devenise însă rapid centrul

atenției lui, distrăgându-i prea mult atenția. Părea să nu se poată controla, nici chiar după ce aflase că era o lady.

Nu-l ajuta deloc faptul că nu și-o putea scoate din minte deloc. În mod logic, plecarea femeilor avea să îndepărteze aceste sentimente nedorite care înmugureau. Așa spera. Dar dacă nu avea să o facă? În mod ridicol, deja îi era dor de ea, deși încă nu plecase.

Enervat pe sine, coborî pentru a vedea dacă mai rămăsese cineva în sufragerie. Probabil că mai era Charley, deoarece Arlo, arătând oarecum plictisit, stătea la ușă, în caz că era nevoie de el. Când auzi chicotelile vesele ale gemenelor, Montgomery se opri în încăpere, iar una dintre ele exclamă:

– Un rege în casa noastră!

Rămas în pragul ușii, observă că doar gemenele și Charley se aflau în încăpere și, captând privirea băiatului, îi făcu semn să iasă din încăpere, dar nu așteptă ca acesta să îi răspundă. Se afla deja în încăpere când Charley se plânse:

– Așteaptă!

– Mergem să călărim. Dacă tu nu știi cum, păcat, noi vom merge oricum.

– Există vreun motiv pentru care mergem afară?

– S-ar putea să țip.

– O, spuse Charley, aparent presupunând de ce. Foarte bine, dar am un motiv bun.

Montgomery nu se opri să audă și făcu un pas mare. Era furios pe Charley, pe sine, pe Vanessa pentru că se logodise cu un nemernic precum Rathban. Era prea mult, iar el nu voia să își descarce mânia pe Charley, așa că-l ignoră pe băiat până când încălecară, alături de Arlo, care insistase să-i însoțească și plecase înainte, legându-și calul de un stejar falnic.

Charley ținuse pasul cu el, căci știa într-adevăr cum să călărească, se urcase pe cal într-o manieră aproape militară, ceea ce era puțin ciudat, deși cine știe ce fel de profesori avusese în copilărie.

Montgomery nu mai lungi vorba și spuse cu o atitudine aspră:

– Explică-mi de ce ai trecut cu vederea toate lucrurile despre care te-am avertizat!

Charley nu se intimidă, explicând mai degrabă destul de zgomotos:

– Intenționează să ne abandoneze mâine!

– Parcă era vorba de săptămâna viitoare!

– Au primit o scrisoare în dimineața asta. Am fost acolo când contesa a făcut anunțul privind schimbarea programului lor. Nu se poate! Aceste doamne sunt încântătoare, iar eu sunt îndrăgostit de Vanessa. Nu poate să fie îndepărtată din anturajul meu. Nu o voi permite.

– Băiete, trezește-te! Ești prea tânăr să fii îndrăgostit. Ești o țintă, așa că să ai femei în jurul tău, oriunde altundeva decât în casa asta, le pune și pe ele în pericol. Și nu ai nici un anturaj, mă ai pe mine.

Charley oftă.

– Am sperat că vor rămâne aici dacă vor ști cine sunt cu adevărat.

Montgomery pufni.

– Nimic nu le va ține pe niște tinere de 18 ani de înalta societate cu ocazia primului lor sezon londonez.

– Vanessa l-a ratat pe al ei.

Așa este, iar Montgomery își dorea să știe de ce, dar domnișoara era la fel de secretoasă cum era el în anumite privințe. Mîji ochii spre Charley.

– Le vei spune surorilor că ai glumit și le vei convinge de asta.

Prefăcut sau nu, Charley oftă din nou cu o tristețe evidentă.

– Chiar sunt ultimul rege din Feldland, să știi. Nu știu de ce nu vrei să crezi.

– Îți voi spune de ce. Deoarece mă va speria al dracului de tare dacă aș crede chiar și o clipă că am fost singura speranță pentru o țară despre care nu am auzit niciodată, ținând în viață monarhul ei suficient de mult pentru a se putea întoarce pe tron. Încerci să mă sperii, băiete?

– Sigur că nu. Dar am încredere deplină în tine. Și dacă trebuie să le mint pe domnișoarele Blackburn despre cine sunt cu adevărat, atunci mai bine mergem la Londra când acestea o vor face, pentru a se bucura de sezon, cum este numit.

– Nu.

Charley pufni cu un aer de superioritate.

– Trebuie să-ți menționez că îți sunt superior?

– Trebuie să îți amintesc că am venit la Cheshire să ne ascundem? Nu vei fi în siguranță la Londra.

– Ba da, dacă mă voi deghiza.

– Cine dracului ți-a dat această idee?

– Arlo m-a bătut la cap de la început că ar trebui să-mi schimb înfățișarea.

– Să nu zici că și eu am făcut la fel, eu nu bat la cap.

– Dar ai vrut să mă îmbrac în haine de căpătat pe drum, îi reaminti Charley.

– Pe dracu'! Ți-am cerut numai să-ți pui o pelerină și să-ți dai jos bijuteriile – iar bărbații în haine de căpătat nu sunt prieteni la cataramă cu doamnele.

– Dar ar fi posibilă o simplă deghizare, nu? Pentru a ne putea permite să pătrundem în societatea ta fără să fim descoperiți? Nimeni nu ne va căuta în astfel de cercuri.

Ar fi posibil să se ascundă la vedere. Cel puțin pentru băiat, dar nu și pentru el, având în vedere că exact în acele cercuri îl căutau cuțitarii. Cu toate acestea, o clipă fusese tentat, până când își dădu seama că era deoarece detesta ideea ca Nessi să meargă singură să-l întâlnească pe mojicul căruia îi fusese promisă. Înțelegerea pe care o făcuse cu George nu implica însă să-l pună în pericol pe băiat.

Așa că spuse din nou:

– Nu.

A doua negare veni după un moment destul de lung de tăcere, ceea ce-l făcu pe Charley să spună:

– Te-ai gândit la asta. Nu nega! Trebuie să gândești mai repede. Plecarea lor este iminentă.

El îi aruncă o privire urâtă băiatului, dar Arlo întrerupse discuția.

– Priviți încolo! spuse el și arătă spre sud.

Montgomery se întoarse și văzu un grup amenințător de străini călare ce se apropiau de ei. Nici o clipă nu se gândise că ar fi putut fi niște localnici care se întorceau acasă. Nu adusese pistoale, căci nu le purta în casă și nu plănuise să meargă să călărească. La dracu'!

– Ne întoarcem acasă? întrebă Charley.

– Nu, nu îi vom îndrepta acolo. Vom porni călare în grabă în orașul Dawton, unde nu vor îndrăzni să atace.

Asta și făcură, dar bărbații din spatele lor aveau cai superiori și îi ajungeau din urmă. Când se trase cu arma, Montgomery se răzgândi. În câmp, erau ținte ușoare.

– Urmați-mă! strigă el și îi direcționă pe Charley și pe Arlo într-un crâng mic, pentru a se piti.

Era furios pe sine pentru că nu luase cu el nici o armă. Va trebui să-i doboare pe urmăritori de pe cai și să vadă dacă va putea să confiște câteva arme pentru a se putea ocupa de ceilalți. Urmăritorii lor

îi ajunseră prea repede. Imediat ce ei ajunseră la copaci și descăleca-ră pentru a se ascunde, atacatorii se năpustiră asupra lor.

Charley îndreptase un cuțit către unul dintre bărbați. Montgomery era uluit să vadă asta. Ce îi învățau cei din Feldland pe copii? Luă pistolul bărbatului când acesta fu doborât la pământ. Se trase un alt foc, iar el se panică, până când îi văzu pe Charley și pe Arlo alergând în spatele unui copac. Atunci Monty trase cu pistolul confiscat și urlă când constată că era descărcat. Îl roti în mână și-l lovi pe un alt atacator cu el în timp ce bărbatul descăleca. Pe următorul îl lovi cu pumnii și, cu coada ochiului, îl văzu pe Charley făcând același lucru cu celălalt rebel, ceea ce-l înfurie. De ce nu rămăsese în spatele copacului? Deoarece băiatul nu rămase în afara luptei, Montgomery fu obligat să se plaseze între el și atacatori.

Nu se mai traseră însă focuri de armă fiind atât de apropiați și, pentru că trebuia să aibă de-a face cu cei trei bărbați din fața lui, nu observă imediat când un alt bărbat îl înșfăcă pe Arlo din ascunzătoarea lui și o porni călare cu el. Charley observă și sări imediat pe calul lui pentru a-l urmări. Montgomery bombăni, lovi pe un altul cu pistolul în cap, apoi se îndreptă spre calul lui și plecă după Charley. Privi în urmă pentru a vedea dacă ultimii doi atacatori aveau să facă același lucru și-i observă încălecând și plecând în direcția opusă. Oare pentru a aduce întăriri? Calul pe care el și Charley îl urmăreau era prea rapid pentru mârțoagele pe care le călăreau ei. Nu reușeau să-l prindă din urmă pe răpitor.

Capitolul 27

Vanessa era încă ameţită după ce mama ei o luase în biroul său pentru a-i da vestea bună – veste bună după părerea lui Kathleen. Vanessa nu era atât de sigură. Albert Rathban răspunsese în sfârșit scrisorii lui Kathleen. Fusese de acord ca logodna să meargă mai departe și, pentru asta, organiza un bal la reședința lui din Londra pentru ca logodnicii să se poată întâlni. Aveau numai o săptămână la dispoziție pentru a ajunge, ceea ce însemna că trebuiau să plece în dimineața următoare.

Vanessa primise vestea cu aplomb, deși cu siguranță nu așa se simțea. Una era să accepte această logodnă cu un bărbat pe care nu-l cunoștea, alta era să fie iminentă. Trebuia să renunțe la atât de multe, la visurile ei de a se mărita cu un bărbat perfect care avea să includă și semnarea contractului, independența ei, libertățile cu care se obișnuise. Știa în sufletul ei că tatăl său nu ar fi acceptat niciodată – dacă ar fi știut. Nu i-ar fi cerut niciodată să facă acest sacrificiu pentru el, deși Kathleen nu avea astfel de gânduri. Dar trebuia să facă asta! Nu putea suporta gândul ca William să trăiască restul vieții singur și departe de toți cei pe care îi iubea. Dacă exista însă altă modalitate de a atinge același țel, avea să o urmeze cu zel.

Deplângându-și opțiunile limitate, se schimbă în pantaloni și în pelerina cu glugă și merse să călărească alături de Zăpadă, pentru a-și descărca frustrările. Nu era pregătită să-l părăsească pe Monty atât de repede, nu era pregătită să-l întâlnească atât de repede pe bărbatul cu care acceptase că trebuia să se mărite.

Dădu înconjur proprietății pentru a se îndrepta spre sud, când văzu un călăreț galopând în direcția ei cu cineva aruncat pe șa, cu picioarele atârnând. Se părea că alți doi îi urmau – sau urmăreau călărețul, iar unul dintre ei avea părul auriu. Charley? Când îl auzi pe Monty strigând din depărtare, mijì ochii și-i zări trupul vânjos pe unul dintre cai și conștientiză, alarmată, ceea ce se petrecea.

Călărețul, încercând să nu-l piardă din vedere pe cei care se aflau pe urmele lui, în loc să privească în față, o observă aproape prea târziu pentru a încerca să vireze. Vanessa nu o făcu și călărea suficient de repede, încât nu trebui decât să-l mâne pe Zăpadă în direcția lui, apoi îl mână brusc într-o parte pentru a determina o coliziune, umărul lui Zăpadă lovind calul mai mic. Celălalt cal se împiedică, pierzându-și echilibrul. Zăpadă dădu înapoi pentru a evita picioarele care se zbăteau ale calului. Arlo se aruncă de pe animal înainte să se prăbușească. Totul se întâmplase atât de repede. Vanessa îl văzu pe Arlo întins pe iarbă, la câțiva metri de calul căzut la pământ. Călărețul nu fusese atât de norocos, căci unul dintre picioarele lui fusese prins sub cal.

Charley ajunse aproape imediat, sări de pe cal și alergă spre Arlo.

– Este în regulă? întrebă Vanessa, descălecând de pe Zăpadă.

– Da, numai ușor șocat, spuse Charley, ajutându-l pe Arlo să se ridice în picioare. Apoi se întoarse spre Vanessa. A fost incredibil, ce curaj magnific.

–Într-adevăr, spuse Arlo, frecându-și brațul. Mulțumesc mult, Lady Vanessa.

Monty descălecă lângă ea și o dojeni.

–Este ceva în neregulă cu hainele astea, de te fac mereu să riști atât?

După un astfel de succes, nu putea fi descurajată, așa că zâmbi.

–A fost ideea lui Zăpadă. Tot meritul îi aparține. Ți-am spus că are forța și spiritul unui cal de război. Monty îi aruncă o privire dojenitoare, dar, înainte de a putea face mai mult, ea îi adresă o întrebare. Ce s-a întâmplat? Cum v-au găsit dușmanii și de ce unul dintre ei fugea cu Arlo?

–Rebelii ăștia sunt neobosiți, spuse Charley. Șapte dintre ei ne-au atacat. Eu și Monty le-am ținut piept și, când nu m-au putut prinde, l-au luat pe servitorul meu drept ostatic și au fugit.

–Gata cu eroismele, băiete! Monty se îndreptă spre calul prăbușit. Vanessa i se alătură și împreună ajutară calul să se ridice. Văzu călărețul inconștient, fără îndoială din cauza durerii cauzate de piciorul frânt. Monty împinse individul de pe calul acum agitat, înainte de a-l întreba pe Charley:

–Toate focurile alea au ratat, corect? Sau trebuie să caut un doctor când îl voi duce pe individul ăsta în oraș?

–Suntem bine, dar cred că a fost rănit calul tău, așa că probabil nu ar trebui să-l încaleci. Vom merge cu tine în oraș.

–Nu, nu o veți face. Localnicii nu pot să vadă buclele tale aurii. Ascunzătoarea noastră ar putea fi compromisă, dar moșia Dawton rămâne în continuare cel mai sigur loc pentru tine acum. Te voi escorta acolo. Am nevoie de mai mulți cai pentru a-i transporta pe tâlharii pe care i-am lăsat în urmă la comisar.

–Poți călări cu mine, se oferi Vanessa în timp ce se urca pe calul ei gigantic. Dacă va trebui, Zăpadă ne-ar putea căra pe toți.

El încuviință și legă frâiele celorlalți doi cai de șaua ei, apoi îl încălecă pe Zăpadă, stând în spatele ei, în timp ce Charley și Arlo o porniră în fața lor, vorbind zgomotos, poate chiar certându-se, dar ea nu-și putea da seama, căci erau foarte departe de ei. Monty își sprijini mâinile de coapsele ei, căci nu îi oferise lui frâiele lui Zăpadă pentru a le ține.

Era foarte conștientă de acea atingere și nu se putu abține să nu se sprijine de el.

– Ar fi putut fi mult mai rău, dacă nu ne-ai fi sărit în ajutor. O trase mai aproape de el. Dar poate că l-am fi putut prinde pe răpitor dacă mama ta nu ar avea un grajd atât de prost echipat, fără un cal pursânge.

– Sunt convinsă că așa ar fi fost!

Monty râse și o trase de părul prins la spate.

– Deci curajoasă, încrezătoare și frumoasă, și totuși modestă. Ce combinație tentantă, îi adăugă el la ureche. Apoi, mai ferm, spuse: Să nu mai faci însă așa ceva vreodată, Nessi. Ai fi putut să fii rănită. Aș detesta să se întâmple ceva gâtului tău fermecător.

Vanessa suspină când simți gura lui pe gâtul ei, sărutând-o, gâdilând-o acolo. Fiori de plăcere pură o cuprinseră, iar ea își aplecă gâtul, pentru a-i oferi un acces mai mare. Niciodată nu se așteptase să experimenteze o astfel de pasiune pe un cal! Când mâinile lui Monty începură să se miște pe șoldurile și coapsele ei, el începu să o mângâie acolo. Ea rămase fără aer, fiind uluită de fierbințeala bruscă ce o cuprinsese.

– Iar acum îți amintesc faptul că, fiind îmbrăcată în acești pantaloni, nu ești o lady, îi șopti Monty la ureche.

Ea rămase din nou fără aer, în timp ce mâinile lui începură să se plimbe încet în sus și în jos pe trupul ei, peste abdomen, sâni și înapoi pe coapse. Își luă cu ea noi libertăți excitante, iar ea îi permise, deoarece știa că aveau să se despartă mâine. Cum să rateze această ocazie singulară pentru o întâlnire pasională cu un bărbat pe care chiar îl plăcea și de care era atât de nebunește atrasă?

– M-aș putea întoarce, sugeră ea.

– Dumnezeule, fato, nu mă tenta mai mult.

– Tu mă tentezi *pe mine*! spuse ea, aplecându-se în față, dreaptă.

– Ce drăguț că ne putem ciondăni în privința a cine pe cine tentează. Dar, serios, singura mea scuză este că nu am des plăcerea de a te ține în brațe. Pare și o modalitate naturală de a-ți mulțumi pentru tot ce ai făcut astăzi. Acum, înapoi la sarcina mea de gardian, spuse Monty oftând, coborându-și mâinile pe coapsele ei.

Conacul se ivea în fața lor. Vanessa oftă și ea, dorindu-și să nu fi început să poarte rochii elegante atât de repede.

Înapoi acasă, Charley merse să le caute pe gemene pentru a le spune că glumise în privința statului său regal, în timp

ce Montgomery își luase pistoalele și sfoara, apoi călări înapoi la locul luptei. Patru cai încă pășteau acolo, dar, apropiindu-se, văzu că unul dintre atacatori își recăpătase cunoștința și stătea în genunchi lângă un altul, încercând să-l trezească. Individul probabil că-l auzise apropiindu-se și își abandonă repede prietenii, plecând călare. Montgomery nici nu luă în considerare să-l urmărească, fiindcă acela călărea un cal de curse, iar el, tot o mârțoagă. În plus, patru tâlhari prinși reprezentau pagubă însemnată în mica lor armată.

Orașul se întindea în fața lui, dar zilele trecute descoperise că acesta era mai mare decât sperase, ceea ce-l ținuse acolo mai mult decât plănuise. Întrebase în jur, discret, dacă fuseseră văzuți străini prin oraș și primise numai răspunsuri negative. După ceea ce se întâmplase astăzi, era evident că Cheshire nu era atât de sigur pe cât îl asigurase George că avea să fie.

Când îi aduse pe cei patru atacatori capturați la comisar, îl avertiză pe oficial că alți trei scăpaseră și că ar putea apărea în oraș astăzi. Înainte ca Montgomery să se întoarcă la Conacul Dawton, își dădu seama că cei trei bărbați care scăpaseră ar fi putut fi deja în oraș, iar acum, că știau că prada lor se afla în zonă, aveau să investigheze și ei – și unde altundeva mai bine, decât la tavernă. Așa că merse călare spre taverna din sud pe care o observase mai devreme și intră, ceea ce probabil făcuseră și acei bărbați, dacă s-ar fi întors de pe proprietatea familiei Blackburn, aflată în sudul orașului. Era o presupunere bună. Se întâmplă ca trei bărbați să se afle la bar.

Apropiindu-se, auzi pe unul dintre ei spunând proprietarului de bar:

– Bucle aurii? Haine la modă?

– Nu!

– Alți lorzi care trăiesc în oraș care s-ar fi putut furișa aici?

Întrebările erau adresate de un bărbat care vorbea o engleză perfectă, iar Montgomery nu se așteptase la asta.

– Da, destui, răspunse barmanului. Avem un oraș liniștit în care nobililor le place să scape de aglomerația Londrei.

Montgomery cunoștea acea voce. Își dădu ochii peste cap când Donnan MacCabe se întoarse și așeză halbele de bere pe bar pentru cei trei bărbați care apoi se mutară la o masă. El își feri chipul până când ajunse la bar.

– Ce dracului faceți aici? întrebă el.

Scoțianul ridică din umeri.

– Eu și Connan am crezut că este o idee bună, având în vedere că locuiești în aceeași casă cu fata noastră, să păstrăm un ochi asupra orașului. Și ce loc mai bun decât într-o tavernă? În loc să golesc locul ăsta de băutură, ceea ce sigur aș fi făcut, în schimb, m-am angajat.

– Bărbații ăștia trei au întrebat și altceva înainte să ajung aici? întrebă Montgomery.

– Nu, dar a fost cu siguranță amuzant să îi aud pe străini încercând să spună trepădușului lor ce să întrebe, când ei nu pot rosti mai mult de câteva cuvinte în engleză.

– La naiba, când am auzit vorbindu-se engleza, am sperat că am înțeles greșit și că erau doar hoți.

– Având în vedere că îți dorești o belea în detrimentul alteia, mă gândesc că ai prea multe și că este un lucru bun că fata va pleca în curând departe de tine. Având în vedere că au angajat un englez să vorbească în numele lor, bănuiesc că aceștia sunt cei care se află pe urmele băiatului.

– Da.

Donnan păru contrariat.

– Crezi că dacă nu vor găsi aici ceea ce caută, vor merge mai departe în alt comitat?

– Mă voi simți mai bine dacă măcar le voi sparge capul.

– Da, dar va trebui să-i omori, altfel se vor trezi și se vor gândi că au ajuns în locul potrivit.

– Deja știu asta, numai că nu știu unde stăm, zise Montgomery. Sigur că rebelii nu s-ar fi aflat aici, cu interpretul lor, dacă nu ar fi știut că Charley stătea la conac. Îi explică despre întâlnirea care avusese loc pe proprietatea familiei Blackburn, sfârșind prin:

– Și nu, fata voastră nu a participat la luptă. Ei bine, în mare parte.

Montgomery se opri, apoi zâmbi.

– Indivizii ăștia nu ar fi trebuit să se apropie atât de mult, continuă el. Se pare că, la urma urmelor, tot vom călători cu doamnele la Londra – și, cum spui, ăștia trei au nevoie de un motiv pentru a-și pierde vremea pe aici.

– Să nu zici că *eu* ți-am oferit scuza asta, bombăni scoțianul în timp ce așeză zgomotos halba în fața lui Montgomery.

Montgomery râse.
– Nu, Charley ți-a luat-o înainte.

Capitolul 28

– Ia te uită la tine, arăți... diferit! exclamă Vanessa.

Charley ieșise să-și ia la revedere și, la prima vedere, Vanessa nu-l recunoscu fără buclele lui aurii, fermecătoare. Își vopsise părul negru! Încă îi mai cădea în cascadă pe umeri și pe spate, dar, fără îndoială, nu mai ieșea în evidență ca înainte. Ei tot nu-i venea să creadă, având în vedere cât de egocentric era băiatul, așa că trase de o buclă pentru a se convinge că nu era o perucă. Nu era, dar gestul îl făcu să râdă.

Gemenele o încântaseră ieri-dimineață, înainte să plece la călărit, cu o poveste despre anunțul pe care-l făcuse Charley, cum că era un rege, dar apoi, la amiază, îi aduseseră vestea dezamăgitoare despre mărturia lui cum că glumise. Vanessa nu făcuse nici o mențiune despre asta în fața lui, și nici nu-l întrebase care dintre afirmațiile lui era, cu adevărat, o fabulație, dar se întreba de ce nu ajunsese la această extremă, de a se deghiza, înainte de a pleca din Londra.

– De ce acum? întrebă ea.

– Orice pentru a rămâne alături de tine, dragă domnișoară, spuse el cu un zâmbet larg. Chiar dacă nu aș fi îndrăgostit de tine, dar te asigur că sunt, ai de asemenea recunoștința mea eternă pentru ajutorul tău curajos de ieri.

Să rămână? După aceste cuvinte, nu prea mai auzise restul. Atunci văzu trăsura lui în spatele celor două trăsuri ale mamei ei, deja pline cu multe dintre bagajele lui, iar inima ei începu să bată mai tare. Spuse pe nerăsuflate:

– Călătoriți cu noi?

– Nu ți-a spus Monty?

Nu, Monty nu o făcuse. Ieri, după ce plecase pentru a se ocupa de bărbații răniți pe care-i lăsase în urmă, nu-l mai văzuse prea mult, ci numai la cină seara trecută, când nu fuseseră singuri. Charley nu participase la acea cină, nici Kathleen, dar gemenele se aflaseră cu ei și vorbiseră în special despre plecarea la Londra în dimineața

următoare. Monty nu păruse dezamăgit de vești. Ea se gândise că el probabil aflase deja despre asta, având în vedere zarva de peste zi provocată de pregătirile pentru plecarea lor iminentă. Acum se întreba dacă nu cumva decisese deja ca el și cu Charley să călătorească cu ele. Dar de ce? Oare nu contrazicea asta scopul venirii lor aici? Oare credea că, după incidentul de ieri, conacul nu mai era un loc sigur?

Confuză și totuși incredibil de satisfăcută de planul neașteptat, îl avertiză pe Charley:

– Vopseaua nu durează foarte mult, așa că sper că ai mai multă.

– Într-adevăr, Monty mi-a adus o cantitate mare când s-a întors ieri din oraș. Ar trebui să călătoresc cu voi în trăsură, doamnelor, pentru a vă ține de urât.

– Nu, nu o vei face, spuse Monty călărind înainte, conducându-l pe Zăpadă spre el. După o săptămână de ascultat vorbăria ta neîncetată, Lady Kathleen ne va exclude de la reședința ei din Londra. Îți va fi suficient să le vezi pe doamne la ora mesei, băiete.

Charley pufni și se îndreptă spre trăsura lui. Monty îi aruncă Vanessei frâiele lui Zăpadă, spunând:

– L-am văzut înșeuat, așa că am presupus că mergi să călărești astăzi.

– Numai o parte din drum, spuse ea. Nu este încă obișnuit să fie călărit femeiește.

– Și nici tu?

– Am învățat. Tata s-a asigurat să știu. Numai că nici mie nu îmi place, cum nu îi place nici lui Zăpadă.

– Dar doamnele trebuie să persevereze.

El părea să aștepte cu oarecare curiozitate să vadă dacă ea va sări să-l călărească în mod obișnuit. Bineînțeles că nu putea face asta acum, că purta costumul de călărit, iar el știa asta, căci deja începuse să descalece pentru a o ajuta, atunci când un valet veni în grabă cu un taburet pentru a o ajuta să urce.

Odată ce încălecă, el o întrebă:

– Mama ta a văzut calul?

– Nu.

– Îți place să o enervezi, nu?

Ea zâmbi.

– Este atât de evident?

El râse.

– Puțin. Ai vrea să-mi spui de ce?

Ea nu voia și, în schimb, îi spuse:

– Sunt mai curioasă să știu de ce nu ai spus nimic noaptea trecută despre decizia ta de a te întoarce la Londra.

– Deoarece nu era încă o decizie. Încă mă gândeam dacă merită.

– Ce te-a făcut să te hotărăști să mergi?

– Nu credeam că Charley își va vopsi părul. Îi zâmbi reținut. Nu am putut să îl refuz după ce a făcut acest sacrificiu.

Deci fusese ideea lui Charley, nu a lui? Era ciudat că Monty cedase în privința asta când, de obicei, ignora preferințele lui Charley. Veniseră la Conacul Dawton pentru a se ascunde departe de Londra.

Se mutară în fața șirului de trăsuri pentru a aștepta până când toți aveau să urce. Ieșind din umbra casei, ea observă mica vânătaie de pe obrazul lui. Seara trecută nu o văzuse, probabil deoarece candelabrele de pe masă îi obstrucționaseră cumva privelișteа, dar acum, în lumina soarelui, devenise evident.

– Ai căzut din pat? îl tachină ea, arătând spre obrazul lui.

– Nu, paznicii tăi scoțieni s-au enervat pe mine. Ea suspină și aruncă o privire fraților MacCabe, care se aflau în spatele lui, ambii deja călare, așteptând ca trăsurile să pornească.

– Nu te-ar lovi!

– Nu, probabil că nu, recunoscu el. Dar Donnan era suficient de nervos pentru a nu mă ajuta atunci când am avut de-a face cu cei trei bărbați care scăpaseră din încăierarea de ieri.

Ea făcu ochii mari.

– Deci confirmi că acei bărbați sunt inamicii lui Charley?

– Da, i-am găsit în oraș punând întrebări despre el, ei bine, interpretul lor punea. Au angajat un englez să vorbească în numele lor. Dar nici el nu le înțelegea limba maternă. Scoțianul tău zicea că foloseau pantomima pentru a-i comunica întrebările pe care voiau ca el să le adreseze. A fugit însă imediat ce a început încăierarea, spunând: „Nu m-au plătit să mă lupt pentru ei".

– Presupun că i-ai învins pe cei doi și că acum sunt în închisoare?

– Nu, i-am lăsat inconștienți. Aș prefera să-și piardă timpul căutând peste tot prin Cheshire și, dacă în Anglia se află mai mulți, aștia doi ar putea duce vorba că Charley se ascunde. Ei și cohorta lor vor ști cu siguranță că nu suntem în Londra, așa că șansele ca ei să caute din nou acolo sunt aproape nule.

Ei bine, evident ea nu avea să audă: „Și nu aș fi suportat să mă despart de tine", așa că nu mai spuse altceva.

În cele din urmă, Kathleen ieși din casă. Nu trebui să se urce în trăsură pentru a vedea că Vanessa nu era înăuntru cu gemenele, când îi atrase atenția Zăpadă.

Înfiorată, Vanessa se întreba dacă mama ei avea să se îndrepte spre ea și să insiste să călătorească în trăsură, așa cum se cuvenea să facă o lady. Lui Kathleen i-ar fi trebuit mult timp să o ajungă, căci ambele trăsuri ale familiei Blackburn erau trase de patru cai, pentru a avea o viteză mai mare. Kathleen nu făcu nici una, nici alta, dar Vanessa nu se îndoia că avea să fie dojenită mai târziu, când se vor opri să ia prânzul. Dacă avea să se oprească. Avea să fie o călătorie în grabă. La urma urmelor, trebuiau să participe la un bal important într-o săptămână.

Capitolul 29

Vanessa stătea la fereastra salonului, așteptând să le fie aduși caii, pentru ca ea și surorile ei să poată merge să călărească în Hyde Park. Kathleen se afla pe canapeaua din spatele ei, verificând invitațiile pe care deja le primise. Mama ei părea atât de fericită, atât de energică, acum, că se întorsese la Londra.

Brusc intră majordomul foarte cuviincios și meticulos și, depunând eforturi pentru a-și ascunde nemulțumirea, spuse:

– Lordul Bates a cerut să îi mai fie dus un șifonier în dormitor. Este permis, Lady Blackburn?

Vanessa zâmbi, amuzată că Charley și Arlo nu terminaseră de despachetat garderoba lui Charley, deși ajunseseră toți ieri. Domnul Rickles părea îndurerat, cu puține speranțe de a primi un răspuns diferit, dar apoi nu era nici foarte fericit cu oaspeții lor după ce Monty îl numise ieri Pickles, în loc de Rickles, iar Vanessa, cel puțin, era sigură că Monty o făcuse intenționat deoarece nu putuse rezista să nu-l enerveze pe majordomul înțepat și rigid.

Kathleen se ridică după câteva minute pentru a i se alătura Vanessei la fereastră, remarcând:

– Sunt atât de multe evenimente sociale la care putem participa, ne vom distra de minune aici! Apoi expresia ei deveni înspăimântată. Nu mai poți călări bestia aia în parc!

Vanessa își privi mama contrariată, dar Kathleen privea încă pe fereastra salonului care dădea spre strada unde caii tocmai fuseseră duși. Gemenele încă nu coborâseră să li se alăture, ceea ce însemna că, preț de o clipă, ambele puteau să spună ceea ce gândeau.

– Ba da, pot, afirmă Vanessa pur și simplu.

Kathleen se întoarse, cu furie pe chip.

– Este un cal de povară.

– Haina asta elegantă de călărie pe care o port va sugera altceva. Și este o frumusețe încântătoare. Nu voi fi surprinsă dacă voi primi oferte pentru el. Este o reclamă bună pentru crescătoria de cai pe care intenționez să o deschid într-o zi.

Kathleen pufni.

– Familia Rathban nu va accepta niciodată ceva atât de banal. Va trebui să adopți pasiuni mai nobile.

Nu asta își dorea Vanessa să audă! Renunța la tot pentru căsătoria asta, dar nu avea să renunțe și la grajdul pe care și-l dorea.

– Atunci va trebui să negociez singură cu Albert Rathban. Drept cadou de nuntă, îmi poate promite că voi avea un loc pe moșia lui pentru a perpetua specia lui Zăpadă.

– Vei face cererea asta ridicolă, riscând să pierzi acordul lui de a-i permite tatălui tău să revină acasă?

Kathleen părea aproape panicată, așa că Vanessa o asigură:

– M-ai înțeles greșit. Nu îi voi da niciodată un ultimatum, mamă, și nici nu voi pune în pericol înțelegerea voastră. Voi face numai sugestia și doar după ce logodna este asigurată. Dar, dacă te va mai liniști, presupun că pot aștepta până după căsătorie pentru a-i menționa.

Liniștită, dar holbându-se în continuare la Zăpadă, Kathleen menționă:

– Avem alți cai, mai potriviți.

– Dar eu îl iubesc pe acesta, l-am crescut de când s-a născut.

Vanessa nu adăugă că ajutase la nașterea lui, ceea ce ar fi îngrozit-o pe mama ei. Îi displăcea faptul că Kathleen o trata ca pe un copil pe care putea să-l controleze și că insista atât să o priveze de încă una dintre libertățile ei.

Sperând să schimbe subiectul, adăugă:

– Ne vom întoarce la timp pentru a ne odihni și a ne pregăti pentru balul de diseară.

– Ești obtuză intenționat când refuzi să te gândești că ar putea fi îngrijorător în acest moment? Acum te afli în înalta societate, printre oamenii a căror opinie contează. Chiar și tu știi că ar fi scandalos să călărești un cal de povară în Hyde Park. Aș putea jura că ai promis că nu te vei comporta necuviincios în public și că nu vei face de rușine această familie.

Obrajii Vanessei se îmbujorară. Spusese într-adevăr asta și înțelegea punctul de vedere al lui Kathleen, dar oare nu putuse mama ei să-i reamintească de la început asta în loc să-i spună nu și să se aștepte că avea să funcționeze așa cum se întâmpla cu gemenele? Îi displăcea profund, dar trebuia să cedeze în această privință.

– La cât de drag îmi este Zăpadă, la ce frumusețe unică posedă și aș adăuga faptul că nu l-am văzut niciodată ca pe un cal de povară, eu nu m-am rușinat niciodată cu el. Dar ai mare dreptate, mamă. Nu este potrivit pentru o doamnă să călărească un armăsar în oraș.

– Mulțumesc că înțelegi!

Vanessa se simți puțin sufocată de faptul că mama ei îi fura încă o bucățică de libertate.

– Îmi cer scuze, merg să cer un alt cal.

Părăsi încăperea și ieși pentru a face asta și pentru a-l mângâia puțin pe Zăpadă. Îi ceru scuze în șoaptă și-i promise că-l va vizita în fiecare zi, pentru a-l curăța, apoi îi spuse grăjdarului să preia frâiele lui Zăpadă.

– Te rog, am nevoie de un alt cal.

Nu se uitase cu atenție la nici unul dintre cei trei grăjdari, dar se întoarse râzând, recunoscând vocea lui Monty.

– Ce dracului faci îmbrăcat ca un grăjdar?

– Fac parte din escorta ta.

– De ce?

– De ce nu? Charley nu este singurul care poate face sacrificii în schimbul noii noastre locuințe.

Ea râse.

– Deci vei fi grăjdar în toată perioada șederii tale la Londra?

– Mușcă-ți limba, nu sunt suficient de supus pentru asta. Și te tachinam. Mama ta nu va cere niciodată să-i fie plătită bunătatea.

– O pălărie și o haină nu reprezintă cine știe ce deghizare, sublinie ea.

– Este numai pentru mama ta care ar putea obiecta ca eu să te însoțesc. Voilà, cu un simplu schimb de haine pot fura mai mult timp cu tine. Cum aș putea rezista? Apropo, voi participa și eu la balul din seara asta.

– Serios?

El zâmbi.

– Ești surprinsă? Nu voi sosi însă cu tine, căci asta ar da un indiciu despre locația mea celor interesați.

Era o turnură plăcută, totuși ea menționă:

– Credeam că încă vă ascundeți.

El ridică din umeri.

– S-ar putea să declanșez câteva conflicte personale arătându-mă, dar nu este ceva de care să nu mă pot ocupa. Era imperativ ca Charley să își schimbe înfățișarea înainte de a veni aici și a făcut o treabă excelentă.

– Tot mă surprinde că vrei să mergi. Crai cum te știu, nu credeam că îți plac balurile și evenimentele de felul acesta.

– Sincer să fiu, nu mi-au plăcut niciodată, dar mă simt atras să particip la acesta pentru a te putea consola după ce-ți vei întâlni logodnicul.

Ea se încruntă.

– Nu este frumos!

– Nici el!

– Încetează să mă descurajezi! Sunt convinsă că voi găsi ceva la el care să îmi placă și, dacă nu o voi face, voi plânge.

– Bine, spuse el fără empatie. Acum îți voi aduce o mârțoagă bătrână pe care să o călărești.

Ea se abținu să râdă.

– Să nu îndrăznești! Trebuie măcar să fie sprintenă.

Gemenele coborau când ea intră iar în casă, Layla purtând un costum de călărie alb, Emily roz, amândouă foarte entuziasmate. Avea să fie prima dată când călăreau într-un parc din Londra. Kathleen nu le adusese niciodată la Londra cu ea, deși, după cum îi mărturisise, nici ea nu mai venise des după ce William plecase din țară.

– Plecăm într-un minut, spuse Vanessa. A trebuit să cer un alt cal.

– Ce păcat! spuse Layla.

Emily avu însă același gând precum Kathleen.

– Am crezut că te vei gândi că nu este în regulă să-l călărești pe cel alb în Londra.

– Da, aproape am uitat, răspunse Vanessa, nevrând să admită tonul răutăcios al surorii ei, cel puțin nu acum, când fără îndoială ar fi declanșat un conflict între ea și sora ei înainte de plimbare. Intenționa însă să o prindă pe Emily singură într-una dintre zile pentru a afla de ce devenise atât de neprietenoasă cu ea. Nu era ceva constant, dar din când în când făcea comentarii malițioase la adresa Vanessei, fără motiv – sau, cel puțin, fără un motiv cunoscut Vanessei.

Gemenele nu-l observară pe Monty când veniră afară, dar oricum nu obișnuiau să acorde atenție grăjdarilor. În timpul scurtei plimbări prin parc, Vanessa râse de ea amintindu-și ce crezuse inițial despre Londra și de ceea ce o îndepărtase de oraș – prea mult fum și funingine. Această zonă a orașului era foarte diferită, cu străzi frumoase, curate, deloc aglomerate, exact ceea ce-și imaginase înainte de a se întoarce dezgustată cu aproximativ trei săptămâni în urmă. Până ajunseră la Piața Grosvenor, din zona Mayfair, unde se afla noua casă din oraș a lui Kathleen, ea devenise foarte încântată de Londra – cel puțin de această parte a ei. Case elegante, trăsuri luxoase, cupluri bine îmbrăcate plimbându-se pe străzi. Nu era de mirare că lui Kathleen îi plăcea să vină aici.

În parc, Monty surprinse gemenele cu prezența și hainele lui. Emily era puțin stânjenită că nu-l remarcase mai devreme, dar Layla îi adresă întrebări privind deghizarea lui, la care el răspunse:

– Nu voiam să pun pe fugă vreun tânăr care ar fi vrut să vă întâlnească astăzi.

Cu toate acestea, încetase să se comporte ca un valet și călărea între gemene în loc să se afle în spatele lor, cu ceilalți doi valeți. Conversa cu ele, făcându-le să chicotească, să râdă, ba chiar să se înroșească. Vanessa începuse să se simtă neglijată, călărind de cealaltă parte a lui Layla, dar îi era indiferent că el acorda puțină atenție gemenelor. Dacă ar fi vorbit numai cu ea, acestea ar fi început să se întrebe dacă nu cumva între ea și Monty era ceva mai mult decât prietenie. Iată! Nici ea nu știa sigur ce era – flirt, o atracție reciprocă ce uneori scăpa de sub control, care o făcea să se lase pradă unui crai fermecător? Iar ea fusese puțin cam prea îndrăzneață cu el, dar nimic mai mult. Acum, că era în Londra, trebuia să se preocupe

de mariajul aranjat. Fără îndoială însă, el amuza gemenele. Ei îi plăcea ușurința cu care el reușea să-i facă pe cei din jurul său să râdă.

Se dădu însă înapoi când domnii din parc începuseră să se alăture fetelor pentru a se prezenta. Vanessa fusese întâmpinată aproape ca un gând întârziat, ceea ce o făcu să râdă deoarece se așteptase la asta. Gemenele erau o noutate, la urma urmei, identice și frumoase. Nici unul dintre tineri nu zăbovise prea mult, dar toți își exprimaseră speranța de a le reîntâlni. Gemenele erau încântate. Nici nu participaseră la primul lor eveniment social, dar aveau deja succes.

Capitolul 30

Vanessa era entuziasmată cu privire la primul ei bal la Londra, chiar dacă avea să aibă loc în casa oamenilor pe care îi disprețuia. Era totuși un eveniment unic pentru ea, unul pe care ar fi trebuit să-l împărtășească cu ambii părinți, dar nu era posibil. Cel puțin putea să se bucure de el alături de surorile ei. Emoțiile ei creșteau pe măsură ce se apropia ora plecării, iar acum entuziasmul îi era umbrit. În seara aceasta avea să-și întâlnească viitorul soț. Va trebui să-i vorbească lui Albert Rathban la un moment dat, fără să-l jicnească, așa cum i-ar fi plăcut. Va trebui să se comporte civilizat, va trebui să fie o lady.

Cu siguranță arăta ca una. Rochia ei de bal era încântătoare, un albastru marin pal, care, în lumina soarelui, ar fi putut fi confundat cu alb, dar care nu ar fi putut fi purtat niciodată pe timpul zilei. Bordura avea o nuanță complementară de turcoaz, dar foarte subțire, astfel încât culoarea îndrăzneață să nu fie criticată. Apoi Kathleen intră în încăpere, aducând cu ea cutia ei cu bijuterii, pe care o deschise pe măsuța de toaletă a Vanessei. Puse la gâtul Vanessei smaralde, apoi safire, dar în final decise că un colier cu pietre de opal se potrivea ei și rochiei sale mai bine. Era un set, cu inel și brățară, și înfipse chiar câteva agrafe în coafura Vanessei.

– Mă vei face foarte, foarte mândră în seara asta, spuse Kathleen, îmbrățișând-o.

Vanessa râse, auzind în acea remarcă un ordin, în loc de o predicție, dar spuse:

– Intenționez să mă comport cuviincios, chiar dacă va trebui să-mi muște limba până la sânge.

Kathleen pufni.

– Nu fi dramatică!

– Când eu îl urăsc pe Albert Rathban mai presus de orice? Îmi propun însă să nu o arăt.

– Îmi amintesc de primul meu bal, spuse Kathleen zâmbind. A fost apogeul tinereții mele. Sper să te poți relaxa și să te bucuri de acesta, Nessa.

Vanessa fu surprinsă de cât de sinceră părea Kathleen. Poate că era sinceră. Viața le adusese pe amândouă în acest punct al relației lor, dar niciodată nu se îndoise, cel puțin nu în trecut, că Kathleen dorea pentru fiicele ei ce era mai bun. Cum se putea relaxa suficient pentru a se bucura în seara asta, când ea era pe cale să-și întâlnească viitorul soț, despre care Monty susținea că era cel mai nemernic dintre nemernici? Ea tot mai spera că el îi spusese asta pentru a o convinge să nu accepte o logodnă aranjată. I se părea improbabil ca un băiat ciudat și timid să devină un afemeiat, așa că se îndoia că era adevărat.

– Am emoții referitor la întâlnirea cu Daniel, recunoscu Vanessa.

– Nu trebuie. Ești foarte încântătoare în seara asta. Nu am nici o îndoială că-l vei fermeca imediat și că-l vei duce la altar. Este timpul să plecăm.

Kathleen ieși din cameră pentru a le chema pe gemene. Vanessa se îndreptă spre scări. Era o casă drăguță, frumos amenajată, dar părea înghesuită față de Conacul Dawton, unde fiecare cameră era mare. Își reaminti că, prin comparație, casa din Scoția era minusculă.

Se uită după Monty în hol, dar el nu era acolo, și nu se afla nici în salon, așteptând. Precizase însă că va ajunge la bal separat. Poate se răzgândise în privința participării. Ce gând dezamăgitor! Deși scopul ei de a participa la bal era să-și întâlnească viitorul soț și să facă cunoștință cu el, încă se gândea că s-ar fi putut distra dacă Monty ar fi fost acolo.

Nu dură mult până ajunseră la reședința familiei Rathban situată în Mayfair, în partea de nord. Era o casă veche, grandioasă, care probabil că fusese construită cu mult timp înainte de ridicarea

caselor mici din acest capăt exclusivist al orașului. Vanessa fu surprinsă să vadă că în salonul de bal se aflau deja atât de mulți oameni, având în vedere motivul evenimentului.

Intrând, Kathleen îi șopti:

– Vei fi o surpriză pentru Daniel. Lordul Albert nu vrea ca fiul lui să creadă că a organizat acest bal cu scopul precis de a te prezenta lui, ceea ce este exact ceea ce a făcut. Aparent, familia Rathban nu a mai organizat un bal de vreo zece ani, așa că toate familiile importante râvneau la o invitație. Se pare că au avut succes.

Gemenelor le spuse:

– La eveniment este prezentă crema tinerilor burlaci, dar la fel și competiția voastră, deși, sincer, dragile mele, în seara asta le veți face să plângă pe celelalte tinere debutante.

Desigur că se stătea la rând pentru a întâlni gazda... și pe soția lui. Cumva, Vanessa nu se așteptase ca un bărbat atât de răzbunător să aibă una. Nici nu se așteptase să arate atât de normal, când ar fi trebuit să aibă coarne. La aproape de 60 de ani avea părul negru, cu câteva șuvițe grizonante, în timp ce soția lui părea mai în vârstă, deși asta ar fi putut fi din cauza perucii albe foarte demodate pe care o purta. Totuși, debutase în perioada în care toată lumea le purta și se zvonea că majoritatea persoanelor în vârstă care le purtaseră timp îndelungat își pierduseră părul din cauza lor.

– Iată-l! Daniel stă chiar lângă părinții lui, îi șopti Kathleen Vanessei înainte de a ajunge la gazdele lor.

Vanessa își îndreptă privirea către tânărul trupeș, obișnuit, deși lângă el mai stătea un tânăr care-i semăna, așa că nu știa la care dintre ei se referise Kathleen. Amândoi păreau atât de plictisiți și de plictisitori. Nici unul dintre ei nu avea aer de crai. Dacă urmăreau femeile doar pentru a le duce în patul lor, ea nu-și putea imagina cum de reușeau. Așa că Monty o mințise doar pentru a o împiedica să se mărite atât de repede. Avea să-l dojenească din cauza asta data viitoare când îl va vedea.

Iată-le ajunse în fața cuplului Rathban.

– Nu ai îmbătrânit o zi, Lady Blackburn, îi spuse Albert cordial lui Kathleen. Mă bucur că ai ajuns la Londra cu familia ta la timp pentru a ne fi alături. Sperăm ca mica noastră adunare să fie un succes.

Ce aluzie perfidă, când era evident că se referea la înțelegerea lor. Cum o privi pe Vanessa îndelung în timp ce spuse asta, ea bănui

că se felicita singur pentru că era mai frumoasă decât se aștepta-se el – suficient de frumoasă pentru a-i duce fiul la altar. Ea nu-i adresă nici un cuvânt, lăsând-o pe mama ei să se ocupe de politețurile sociale și de prezentări.

Margaret Rathban se apropie pentru a-i șopti Vanessei:

– Te vei descurca bine, draga mea. Foarte bine.

Deci și soția știa despre înțelegere? Da, sigur că știa. Daniel era și singurul ei fiu, cel care nu dorea să-și facă datoria de a duce mai departe descendența familiei.

Apoi își auzi mama salutând pe unul dintre tineri:

– Ce mai faci, Daniel?

Tânărul privi în spatele lui, în timp ce Albert o privi ciudat pe Kathleen, înainte de a spune:

– Acesta este nepotul meu, Edward, iar acela este Charles, fratele lui, fiii lui John. Apoi adăugă cu subînțeles. Fratele meu Henry nu a fost binecuvântat cu copii.

Kathleen începu să se înroșească din cauza greșelii ei sau, mai degrabă, din cauza faptului că Albert îl menționase pe fratele său, care murise în duel din cauza ei.

Soția lui Albert adăugă repede:

– Daniel nu a ajuns încă, dar o va face în curând.

Era un moment destul de tensionat pentru cei patru sau, cel puțin, Vanessei așa i se părea. Era dezamăgită că nici unul dintre cei doi plicticoși nu era Daniel. Nu atrăgeau atenția cu nimic, dar era sigură că ar fi putut să-i facă să-i mănânce din palmă. Kathleen își reveni suficient pentru a spune:

– Suntem toți nerăbdători să-l întâlnim.

Vanessa ar fi preferat să se îndrepte spre ieșire, dar, desigur, nu o putea face. Imediat ce femeile din familia Blackburn părăsiră șirul, ceilalți oaspeți se îndreptară spre ei. Kathleen fu primită cu căldură de vechile prietene, iar domnii le înconjurară pe fete, cerând primul dans, deși muzica încă nu începuse. Gemenele aleseră fericite, în timp ce Vanessa refuză. Trebuia să se păstreze disponibilă pentru a-l întâlni pe moștenitorul familiei Rathban îndată ce avea să ajungă.

După ce începu primul dans, avu atenția mamei ei suficient pentru a întreba:

– A ajuns fiul?

– Aș zice că nu încă, altfel s-ar fi alăturat părinților lui pentru a întâmpina oaspeții care încă sosesc. Îmi imaginez că vrea să se asigure că va evita asta și va aștepta ca momentul întâmpinării invitaților să se încheie. Nu mă îndoiesc că lordul Albert îl va aduce să te întâlnească imediat ce va apărea. Simte-te liberă să dansezi între timp. Băiatul s-ar putea să întârzie intenționat.

Vanessa spera că nu era cazul. Prefera să îl cunoască odată, apoi să plângă dacă nu avea să se petreacă bine sau să se bucure dacă avea să iasă totul cum trebuia. Muzica începu iar. Alegerile secundare ale gemenelor se întorseseră aproape imediat pentru a le conduce pe marele ring de dans. Ea observă vreo șase tineri care se îndreptau spre ea pentru a o invita la dans.

Brusc, o mână alunecă în a sa și o trase în mijlocul încăperii, ea putând să-i vadă numai spatele în timp ce își făceau loc prin mulțime, dar se gândi că numai o singură persoană putea face asta fără să întrebe înainte. O clipă chiar o lăsă fără aer imediat ce începu valsul, permițându-i să-l vadă din față. Nu-l văzuse niciodată pe Monty îmbrăcat atât de oficial, cu lavaliera legată perfect, cu frac și cu părul roșcat prins în coadă.

Și el păru să fie ușor surprins, bolborosind:

– Dumnezeule, Nessi, ești frumoasă în seara asta – nu că nu ai fi mereu, dar în seara asta m-ai lăsat fără aer. Îmi doresc să nu o fi făcut. La naiba, chiar trebuia să te aranjezi atât de mult?

Nemulțumirea o făcu să izbucnească în râs.

– Nu mai mult decât tine. Să înțeleg că ești de părere că prietenia asta îți permite să dansezi cu mine fără să întrebi? îl tachină ea.

– Sigur că da, având în vedere că eu sunt cel care te-a învățat să valsezi. Completă zâmbind, pentru a-și înfrumuseța răspunsul: Te-am văzut refuzând alți nouă și nu am putut suporta gândul unui refuz similar.

– Ai ajuns aici înaintea noastră?

– Am pândit în umbră.

Ea zâmbi.

– Te-ai furișat neinvitat?

– Nu chiar, dar acum este rândul meu să pun întrebări. De ce cred surorile tale în continuare că ai fost în Indiile de Vest? Ai avut timp să le spui unde ai fost cu adevărat în ultimii ani.

Ea se încruntă.

– Când ați adus iar vorba?

– Astăzi, în timpul plimbării prin parc. Și să nu crezi că nu-mi poți satisface curiozitatea de data asta.

– De fapt, trebuie să cred asta, pentru că nu o pot face. Nu este secretul meu, pentru a-l putea divulga.

– Atunci al cui e? Al tatălui tău? Apoi râse. S-a ascuns de soția lui? O fi ea un dragon, dar serios acum, o absență de șase ani nu va face inima să bată din nou.

– Greșești de două ori, așa că încetează să-ți mai dai cu presupusul, spuse ea tensionată, apoi brusc avu un motiv bun să schimbe subiectul. O, Doamne, cel de acolo, care a dansat, este Charley? Noul lui păr brunet cu siguranță îl ajută să se integreze.

Monty o privi sceptic.

– În haina aia aurie de brocart? Dar nu permise ca subiectul anterior să se schimbe, așa că remarcă: George a menționat că soțul gazdei mele era în Indiile de Vest. Doi contra unu în favoarea Caraibelor, sau toată lumea crede că a fost în Indiile de Vest în toți anii ăștia?

– Mama știe că nu este acolo. Au fost numai de acord să spună oamenilor că acolo a mers. Dar ea nu știe unde se află cu adevărat, iar el nu vrea ca ea să știe.

– Iar tu nu ai încredere suficientă în mine pentru a-mi explica, de vreme ce eu sunt confidentul tău preferat? Al naibii să fiu dacă nu mă simt rănit!

– Nu pari rănit!

– Te-ar face să te răzgândești dacă aș fi?

– Nu.

– Nici nu credeam asta.

După câteva piruete, enervarea ei la adresa lui dispăru, iar emoția reapăru.

– A ajuns?

El bănui la cine se referea.

– Nemernicul ăla norocos? Nu, nu l-am văzut încă.

– Poate că nu va apărea.

– Mi s-a părut o urmă de speranță în ceea ce ai spus? Din păcate, trebuie să te dezamăgesc. Cred că trăiește permanent în această reședință, în timp ce părinții lui își petrec mare parte din an la țară.

Și iată-l pe nemernic sosind, cel puțin așa bănui ea când văzu un bărbat înalt, formal oficial, sărutând obrazul lui Lady Rathban și pe ea luându-l de braț, conducându-l pentru prezentări.

– Cred că trebuie să mă duci înapoi la mama, spuse ea pe un ton nervos.

– Da, observ, bombăni el, confirmând bănuiala ei că Daniel ajunsese.

O conduse înapoi la Kathleen, care stătea cu alte două doamne, iar el dispăru imediat, dar nu prea departe. După ce Kathleen o prezentă pe Vanessa prietenelor ei, o trase deoparte.

– Ești pregătită?

– Știi că moștenitorul a sosit?

– Da, lordul Albert mi-a surprins privirea și mi-a făcut semn spre fiul lui. Inteligent din partea lui să-și lase soția să facă prezentările. Aparent băiatul face opusul a ceea ce vrea tatăl lui să facă – îți sună familiar?

– Nu acum, mamă, răspunse șușotind Vanessa la dojana ei. Și dacă l-ai văzut, știi foarte bine că nu este un băiat, așa că încetează să-i mai spui astfel. M-ai mințit.

– Nu fi obtuză, trebuie să știi că a fost o greșeală sinceră. Eram sigură că băiatul care se afla cu Albert la curse era fiul lui. Fără să le vorbesc, nu aveam de unde să știu că Albert se afla acolo cu nepotul lui. Dar cel puțin adevăratul Daniel este frumos.

Prea frumos. Vanessa nu avea să-l învârtă pe degete pe acest bărbat. Fusese de acord cu logodna deoarece crezuse că va putea.

– Este prea bătrân, spuse Vanessa, dorindu-și să nu fi părut speriată.

– Nu fi absurdă! Nu pare să aibă mai mult de 30 de ani. Și nu ai de ce să ai emoții, draga mea. Cu siguranță îl vei cuceri imediat.

Vanessa nu era încrezătoare, dar își dorea ca Kathleen să aibă dreptate. Cei doi membri ai familiei Rathban se aflau acolo, în fața ei, oferindu-i ocazia să-l privească de aproape pe bărbatul cu care era logodită, deși el nu știa asta încă.

Lui îi picau pleoapele, de parcă tocmai s-ar fi trezit din beție, ceea ce-i oferea o aură senzuală. Era mai în vârstă decât i-ar fi plăcut ei, nu mai era chiar un tip tânăr, mai bătrân decât ceilalți domni care frecventau balurile debutantelor, dar cu siguranță nu era prea bătrân pentru a fi în căutarea unei soții. Datorită averii și titlurilor

familiei lui, dar și înfățișării sale, putea fi considerat o partidă bună. Era de asemenea impunător, un bărbat atrăgător cât un urs, cu părul negru, scurt, ușor nearanjat, așa cum era la modă, cu ochii căprui-deschis, aproape de culoarea chihlimbarului.

Ochii lui întredeschiși brusc o făcură să se gândească la ochii unui șarpe și se abținu să chicotească nervos, în timp ce fură prezentați unul altuia de mama lui. El păru însă foarte plictisit în timp ce Lady Margaret spunea toate lucrurile potrivite, fără să răspundă. Nu se deranjă să fie câtuși de puțin cordial. De fapt, cu o mișcare nepoliticoasă din mână, plecă după prezentări, aparent concluzionând că întâlnise suficient de mulți oaspeți pentru o seară. Își lăsă mama stânjenită, cerându-le scuze. Vanessa, în ciuda speranțelor ei că îl va găsi tolerabil pe logodnicul ei, nu-și putu nega faptul că, în acel moment, se simțise ușurată. Tot trebuia să depună eforturi pentru a-l cuceri, dar aparent nu în seara asta.

Capitolul 31

– Văd că a mers bine!

Monty o spuse atât de ironic încât Vanessa își dădu ochii peste cap. Dansau din nou și tot din nou Monty o furase chiar înainte ca spre ea să se îndrepte câțiva cutezători.

– Se pare că nu este deloc interesat, remarcă ea candid, apoi oftă.

– Ești dezamăgită?

– Nu încă, dar nu mă îndoiesc că voi fi.

– De ce?

– Deoarece mariajul tot trebuie să se întâmple.

– Pe naiba, în plus, acum știi că este prea bătrân pentru tine.

Furia bruscă a lui Monty o făcu să vrea să zâmbească, dar se abținu. Părea gelos.

– Ești furios în locul meu pentru că m-a ignorat? Da, văd că asta s-a întâmplat.

– Nu, sunt furios că încă te mai gândești la el ca la un potențial candidat după ce te-a ignorat. Presupun că-ți vei veni în fire după ce-l vei întâlni.

– Parcă ți-am spus că îmi doresc acest mariaj din alte motive decât cele obișnuite.

– Cum ar fi? Când ea nu răspunse, el bombăni. Mă gândesc să-l provoc la duel pentru că te-a insultat. Nu te poți mărita cu un cadavru.

Ea fu alarmată că el sugerase duelul și că părea foarte serios în privința lui. Bărbatul era gelos. Poate că avea sentimente mai profunde pentru ea decât înțelesese ea. Sau poate că interesul ei pentru un mariaj cu Rathban îi trezise instinctul masculin ridicol de competiție. În orice caz, se simți obligată să spună:

– Îl va aduce înapoi pe tatăl meu, dar doar atât avea să recunoască.

– Pentru a te conduce la altar?

Ea profită de scuză, mințind:

– Da, când știa foarte bine că Rathban va insista ca mai întâi nunta să aibă loc înainte de a renunța la pizma lui.

– Și nu se va întâmpla asta dacă te vei mărita cu un tip decent?

– Nu, și încetează să mai afli de ce. Cel puțin Daniel nu este urât, adăugă ea.

– Numai la suflet.

– Tot s-ar putea să nu se întâmple, spuse ea, sperând să schimbe subiectul. Ai văzut cu câtă indiferență m-a tratat, gesticulând?

– Îl plictisești.

Ea spuse aproape răstit:

– Cum...?

– O, calmează-te, o întrerupse el. Te-am avertizat că era nemernicul suprem, în timp ce tu ești îmbrăcată și coafată corect, ca orice debutantă tipică de aici. Trebuie să ieși în evidență dacă vrei să te observe. Drăguță, frumusețea ta deja atrage majoritatea bărbaților, dar nu este suficient să-l atragi pe Daniel Rathban, care este plictisit peste măsură. Apoi dădu înapoi, oferindu-i un zâmbet discret. Dacă nu ai observat, nemernicul a ieșit din încăpere. Așa că distrează-te, Nessi! La urma urmelor, este primul tău bal!

Intenționa asta – dacă mai putea acum, când nimic din ceea ce spusese el nu o liniștea. Ba, din contră, o făcuse să se îngrijoreze și mai mult. Chiar și Monty era un crai cu experiență, iar el nu o ignora.

Plictisit? Asta însemna că nimic nu avea să mai trezească interesul lui Daniel?

În cealaltă parte a încăperii, Kathleen trăgea aer în piept văzându-l pe lordul Albert îndreptându-se spre ea, făcând semn spre terasă în grabă, sperând să evite o scenă. Părea suficient de nervos pentru a nu-i păsa dacă avea să creeze una. El o urmă și, din fericire, era prea devreme ca să se afle acolo cineva.

– Nu i-ai explicat fetei tale ceea ce va fi necesar? întrebă el imediat.

Ea se înroși.

– Ai văzut-o, este încântătoare... am crezut că va fi suficient.

– Este evident că nu este suficient, dar te-am avertizat că va fi dificil. Pentru Dumnezeu, are 30 de ani și încă refuză să se însoare, de aceea nu participă la genul acesta de evenimente singur, iar în seara asta și-a făcut apariția doar pentru că i-a cerut-o mama lui. Brusc, Albert păru exasperat. Ba chiar mi-a jurat că, dacă nu va putea avea femeia pe care o va alege el, va rămâne burlac. Mi-a dovedit asta continuând să-mi refuze alegerile, deși toate erau fete frumoase, din familii bune. Nu am nici cea mai mică idee dacă încă se opune, deoarece noi doi suntem la cuțite de prea mulți ani pentru a mai putea purta o conversație, indiferent de subiect, cu atât mai puțin despre chestiuni personale. De fiecare dată când aduc vorba despre căsătorie sau datorie, dispare câteva săptămâni.

Incredibil, se gândi Kathleen, că nici chiar el nu știa dacă acest mariaj între copiii lor mai era posibil sau nu. Se temea că Vanessa va da înapoi când va afla ce trebuie să facă pentru a-l cuceri pe Daniel Rathban. De ce nu putea fi o pețire normală, chiar dacă Vanessa avea să fie cea care să-l pețească?

Deranjată că întreaga situație era pusă pe umerii familiei ei, îi reaminti:

– Finanțele sunt la tine. Ești îngrijorat că te va urî dacă îl vei obliga?

– Am încercat deja asta. A găsit alți nemernici cu care să trăiască și m-a făcut și mai mult de râs cu multiplele lui amante, cu chefuri urmate de beții, cu cluburile imorale pe care le frecventează când nu locuiește aici.

– Atunci promite-i că nu va trebui să se schimbe deloc după mariaj. Mă îndoiesc că pe fiica mea o va deranja să-l vadă rar.

El se încruntă.

– Am nevoie de moștenitori de pe urma uniunii, altfel nu are rost.

– Probabil că fata mea va fi dispusă să ofere numai un singur moștenitor, îl avertiză ea.

– Ar fi bine să facă ce i se spune!

– Nu ai cerut o lașă, Lord Albert, mi-ai cerut moștenitoarea. Acceptă acest aranjament doar pentru a-și aduce tatăl acasă. Gândește singură și are curajul de a-și susține părerile. A sfârșit prin a pleca din țară cu tatăl ei și a stat cu el în acești ultimi șase ani. Cred că ți-am spus că de aceea nu a avut debutul anul trecut. William a crescut-o altfel decât aș fi făcut-o eu.

– Dar a fost fermecătoare, chiar și în fața comportamentului jignitor al lui Daniel.

– Deoarece își dorește această uniune la fel de mult ca tine – de dragul tatălui ei. Ce-ar fi să o aduc mâine aici pentru ca ea și Daniel să se cunoască, departe de mulțime? S-ar putea să nu fie nevoie să insist. Vanessa este hotărâtă.

– Încep să mă întreb cine este mielul dus la tăiere. Fie. Îi voi spune lui Margaret să vă aștepte. Mă tem că acest mariaj tot va trebui să fie ideea lui Daniel, altfel nu se va întâmpla. Aparent va dura puțin mai mult decât am sperat. Mă voi preface că sunt bolnav, pentru ca soția mea să poată insista ca Daniel să o însoțească atât timp cât se află în oraș. Este apropiat de ea, așa că nu o va refuza. Ține-mă la curent cu programul fetei tale în timpul sezonului, iar eu voi obține invitațiile pentru soția mea, dacă deja nu le are. După ce dădu ordinul, se întoarse și intră în casă.

Kathleen se uită după bărbatul care-i distrusese familia. Era de modă veche și deloc sofisticat. Acest aranjament cu el o făcea să simtă că încheiase un pact cu diavolul. Și dacă cineva era la cuțite cu un copil, aceea era ea. Cum avea să poarte o discuție atât de jenantă, deloc maternă cu Vanessa, despre ce va trebui făcut pentru a-l cuceri pe Daniel Rathban? Dar acum, că Vanessa îl întâlnise pe „băiat" și văzuse că era mai bătrân decât se așteptase, oare își mai dorea în continuare mariajul?

Brusc, lui Kathleen îi veni să plângă. Conversația neplăcută pe care tocmai o avusese cu Rathban putea fi în van. Vanessa ar fi putut deja decide să nu meargă mai departe cu aranjamentul. Își dădu seama că se temea să întrebe!

Capitolul 32

Vanessa sperase să adoarmă devreme, dar ar fi trebuit să știe că surorile ei nu aveau să coopereze. Dădură buzna amândouă și o treziră atunci când se aruncară în pat în dimineața următoare. Erau la fel de entuziasmate cum fuseseră seara trecută în privința tuturor tinerilor nobili fermecători cu care dansaseră la balul organizat de familia Rathban. Vanessa se simțea epuizată numai privindu-le.

Ambele fete dansaseră toată noaptea și, în drum spre casă, discutaseră încontinuu despre partenerii lor de dans – care fusese cel mai bun dansator, care cel mai spiritual, pe cine sperau să revadă. Vanessa rămăsese tăcută. Kathleen nu spusese nici ea prea multe. Înainte ca Vanessa să deschidă ușa dormitorului noaptea trecută, Kathleen îi șoptise:

– Va trebui să-l vizităm mâine pe Daniel – dacă nu te-ai răzgândit. Lordul Albert ne așteaptă.

– Voi fi gata, răspunsese Vanessa. Dar va trebui să te scuzi după ce vom ajunge pentru a putea avea câteva minute singură cu el, altfel vizita ar putea fi inutilă.

– Ar trebui să discutăm strategiile.

Vanessa dădu din cap.

– Nu în seara asta, mamă. Sunt obosită.

Avertismentul despre vizita la familia Rathban ar fi putut aștepta până dimineață. O ținuse trează mai mult decât și-ar fi dorit. Dacă Daniel avea să o primească. Dacă Daniel avea să fie acolo. Dacă avea să obțină altceva decât să fie ignorată din nou. Va trebui să pretindă că îl place... la naiba!

Se ridică în șezut, își frecă ochii, dar gemenele o asaltau deja cu întrebări.

– Cine ți-a căzut cu tronc noaptea trecută? întrebă Emily.

– Contează? răspunse Vanessa.

– Sigur că da! exclamă Layla.

– Nu vrem să încurajăm aceiași domni!

– Eu și Em am făcut liste!

– Serios? întrebă Emily.

Dacă ar fi fost mai trează, ar fi înțeles mai devreme că amândouă presupuneau că ea nu-și mai dorea logodnicul care fusese ales pentru ea.

– Uitați că sunt logodită!

– Nu! spuseră la unison, deși Emily continuă: Este prea bătrân. Nu se poate să îl vrei.

– Sigur că nu o făcea, dar tot trebuia să le dea un motiv pentru care avea să o facă. Nu este deloc bătrân și îl găsesc foarte chipeș.

– Serios? spuse Layla. Din punctul meu de vedere, și l-am observat, părea de parcă te-a ignorat. Așa a fost?

Vanessa forță un zâmbet.

– Un mod bun de a-mi trezi interesul pretinzând că nu este interesat de mine. Găsesc asta intrigant.

– Sau te-a ignorat pentru că este deja sedus de fiica unui duce, continuă Emily. Așa că nu-și va pierde vremea cu altă femeie. Am auzit că una a pus ochii pe el și că poate fi foarte hotărâtă.

– Nu numai ea, interveni Layla. Am auzit alte câteva debutante vorbind despre el noaptea trecută.

– Nu înțeleg ce văd la el, la cât de rigid și arogant este, adăugă Emily. Poți mai bine de atât, Nessa.

– Sau aș putea să-i ofer lui Daniel o șansă, o contrazise Vanessa. Deși îl găsesc deja atrăgător, nu îl cunosc deloc. Trebuie să petrec ceva timp cu el pentru a afla dacă are un caracter plăcut. Spre deosebire de voi, nu mă grăbesc să iau vreo decizie în privința asta.

Dumnezeule mare, alte minciuni, căci deja înțelesese că nu avea ce să-i placă la Daniel – ei bine, în opinia lui Monty. Cel puțin puse capăt comentariilor gemenelor la adresa uniunii.

După ce se alăturase surorilor ei jos pentru micul dejun, Vanessa fugi de petitorii pe care-i anticipase în acea dimineață, vizitându-l pe Zăpadă. Aproape imediat ce ajunse acolo, auzi o voce dregându-se în spatele ei și, întorcându-se, îl văzu pe Monty afișând zâmbetul lui obișnuit care spunea „Fac ceva ce nu ar trebui".

Ea râse.

– M-ai urmărit?

– Sigur că da, căci este dificil să vorbesc în privat cu tine acum, iar mie îmi place să vorbesc cu tine în privat. Ai ceva special în agendă astăzi sau poți merge cu mine la o plimbare călare?

– Îmi vizitez logodnicul la prânz.

– De ce dracului?

– Pentru aceleași motive, deși bănuiesc că tu îmi vei sublinia faptul că încă nu se aplică. Ca să știi, aseară era beat, spuse ea, deși nu știa dacă Daniel fusese sau nu. Asta ar putea explica lipsa lui de politețe. Trebuie cel puțin să-i ofer o altă șansă, când este treaz.

– Asigură-te, cât este treaz, că afli dacă măcar e la curent cu faptul că este logodit cu tine, îi sugeră el glacial. Să nu plângi după ce afli răspunsul lui.

Ea oftă exasperată. Fără îndoială, Monty nu avea să-i facă surghiunul mai ușor cu predicțiile lui negative. Ia te uită, privea situația ca pe un surghiun.

Schimbă subiectul, menționând:

– Tu și cu Charley ați lipsit, în mod suspicios, de la unele dintre mese.

– Am decis să nu fim o pacoste la Londra. În plus, tu și surorile tale veți discuta entuziasmate despre cuceririle voastre fie că suntem noi acolo, fie că nu, așa că m-am gândit că ar fi mai bine ca speranțele lui Charley să nu fie atât de aspru spulberate.

Ea zâmbi.

– Pur și simplu nu vrei tu să te plictisești de moarte.

– Ei bine, mai este și asta... dacă numai surorile tale discută. Tu?

– Să discut extaziată? Nu, m-am abținut.

– Bine, spuse el cu un rânjet satisfăcut. Cât despre mine, cel puțin am reușit să scap neobservat seara trecută, de-a dreptul un avantaj, dar apoi a fost o adunare neobișnuită de oameni la bal. Cel puțin Charley s-a simțit bine noaptea trecută, deși acum este îndrăgostit de încă alte două femei.

Ea chicoti.

– Poate ar trebui să-i explici protejatului tău diferența dintre atracție și iubire.

El se prefăcu surprins.

– Crezi că știu?

Ea pufni.

– Și poate ar trebui să nu o încurajezi pe Emily. Nu mă îndoiesc că are numele tău scris pe lista ei de posibilități.

El se încruntă.

– Nu se poate.

Reacția lui o făcu să zâmbească, ca și cum ar fi auzit o muzică plăcută, așa că-l tachină:

– Credeam că voi, craii, aveți obiceiul de a vă distra cu oricine.

El râse.

– Nu am auzit niciodată să se pună problema așa, dar presupun că o facem... numai că nu cu inocente, cel puțin aceia dintre noi cărora le-a mai rămas puțină integritate.

– Și eu sunt inocentă, îi reaminti ea, apoi se înroși toată din cauza a ceea ce spusese.

– Dar tu, dulceață, vei fi mereu pentru mine fetișcana îndrăzneață care a amenințat să împuște doi bărbați aflați pe cai și care a intrat cu calul său într-un altul pentru a împiedica o răpire. Este o excepție. Ar trebui să menționez că discutăm mai mult despre sărut.

Mintea ei fugi brusc înapoi în acea livadă în care se întrecuseră, căzând cu el la pământ. Râsul și pasiunea erau un amestec interesant, și prea des ea își amintea acea zi încântătoare și își dorea să mai aibă parte de altele asemenea. Acestea nu erau gândurile pe care trebuia să le aibă când trebuia să-l vadă pe fiul lui Rathban astăzi.

Tăcerea nu avea să fie prielnică, deoarece l-ar fi putut conduce spre aceeași amintire, așa că inventă un subiect neutru, întrebând:

– Ai zis că a fost un avantaj că nu ai fost recunoscut, dar dacă nu ai fi vrut să se știe că te-ai întors la Londra, ai mai fi participat la bal aseară?

– Nu sunt o figură des întâlnită la astfel de evenimente, răspunse el. Numele meu posibil să fie, de aceea m-am furișat, pentru a evita să fiu anunțat.

– Prietenul tău știe că te-ai întors? întrebă ea.

– Te referi la George? Desigur. Am mers direct să-l vizitez în ziua în care am ajuns. Crede că este amuzant că a trebuit să ne ascundem la vedere.

– Ceea ce ar putea merge prost.

– Ar putea, dar, între timp, voi continua să mă bucur de compania ta.

Ea se înroși puțin, mai mult din cauza privirii senzuale pe care i-o aruncă decât din cauza cuvintelor lui. Dregându-și vocea, reveni la subiectul neutru, întrebând:

– Deci ce era neobișnuit la oamenii invitați aseară?

– Nici una dintre doamnele bârfitoare nu era prezentă. Nu ai observat că nu erau femei în vârstă? Se întâmplă rar ca majoritatea debutantelor să sosească alături de frați sau tați, și nu de rude de gen feminin. Mă întreb dacă lista de invitați a fost stabilită de Rathban gândindu-se la fiul lui în mod special.

– Foarte posibil. Poate că nu și-a dorit ca Daniel să fie distras de vreo fostă amantă.

Monty râse.

– S-ar putea să ai dreptate. Apoi o privi cu subînțeles înainte de a adăuga: Știi, s-ar putea ca, în situația asta, Albert Rathban să accepte orice pentru fiul lui, logodit sau nu, și de aceea a invitat atât de multe debutante potrivite seara trecută. Dacă una dintre celelalte tinere a atras atenția lui Daniel seara trecută, tatăl lui probabil va lăsa lucrurile să meargă înainte. Nu este un secret că deplânge statutul de burlac al fiului său.

De parcă ea nu s-ar fi gândit la asta!

– Încerci să mă faci să mă simt disperată?

– Absolut deloc! spuse el. Vreau să fii numai pregătită să fii dezamăgită.

Alăturându-se familiei sale la prânz, auzi despre toți pretendenții pe care îi ratase în mod intenționat. Kathleen nu spuse nimic despre absența ei, dar Layla remarcă:

– Ți s-a simțit lipsa.

– Și au întrebat de tine, spuse Emily scurt. L-am tăiat pe lordul Danton de pe lista mea, căci pare mai interesat de tine.

– Nu face asta, spuse Vanessa. Nici măcar nu-mi amintesc să fi dansat cu Danton seara trecută, așa că nu l-aș adăuga pe lista mea, dacă aș avea una, iar voi deja știți de ce nu am.

Emily spuse numai:

– Dacă nu ești interesată să primești pretendenți, noi nu vrem să insistăm, dar nu sunt interesată de resturile tale.

– Emily! spuse Kathleen aspru.

Iată că apăruse din nou furia înăbușită pe care Emily părea să o controleze din ce în ce mai puțin. Vanessa decise să nu o pună la locul ei pe sora sa întrebând de ce, nu în prezența mamei lor.

Vanessa își dădu ochii peste cap, apoi privi spre Kathleen.

– Poate vrei să menționezi, mamă, că este mult prea devreme să ne certăm pe potențialii pețitori – sau să luăm decizii ferme în privința lor. Sezonul nu are numai un bal.

– Într-adevăr, acceptă Kathleen, privind-o cu subînțeles pe Emily.

Emily dăduse deja înapoi de la răspunsul ei aspru, privind acum direct în farfurie. Vanessa fugi în camera ei curând după aceea, deși era hotărâtă acum să încerce să o prindă mai târziu singură pe Emily, sau cel puțin să găsească o scuză să o îndepărteze de Layla.

Avea însă lucruri mai importante acum, decizând ce să poarte pentru ceea ce putea a fi o a doua foarte importantă întâlnire cu plodul Rathban. Una dintre cele mai frumoase rochii de zi ale ei care strigau „inocentă", sau costumul ei de călărie îndrăzneț care striga „nu sunt inocentă"? Se decise asupra costumului albastru-închis care era mai sofisticat, deși avea să călătorească în trăsură cu mama ei.

Era un drum foarte scurt până la familia Rathban, cu atât mai rău, iar emoțiile o învăluiră când trăsura se opri.

Când coborâră din trăsură, îi spuse mamei ei:

– Mergi să o vizitezi pe Lady Margaret. Voi aștepta în salon.

– Și cum te pune asta în aceeași încăpere cu Daniel?

– Voi cere majordomului lor să-l aducă.

– Este extrem de nepotrivit.

– Nu voi lăsa în voia sorții ca el să coboare și să primesc câteva minute să-i vorbesc în privat. Dacă alte persoane ne privesc, asta s-ar putea să-i afecteze comportamentul. Poate de aceea a fost atât de nepoliticos aseară.

Kathleen încuviință, dar sublinie:

– Ai permisiunea mea să te întorci în trăsură dacă va fi din nou nepoliticos. Unele lucruri nu pot fi forțate.

Kathleen merse să bată la ușă. Vanessa urcă câteva trepte cu pași reținuți. Prea multe depindeau de această a doua întâlnire. Nu avea nici o idee ce avea să-i spună lui Daniel, dar, orice avea să fie, trebuia să se gândească bine.

Capitolul 33

– Dumnezeule, altă debutantă?

Vanessa trase aer în piept când Daniel se opri în pragul ușii salonului pentru a spune asta. Oare chiar se așteptase să nu mai aibă

parte de insulte din partea lui după noaptea trecută? Trebuia să recunoască faptul că îl surprinsese aflându-se în salon după ce-i ceruse majordomului să-l cheme, refuzând să-i spună acestuia numele sau motivul pentru care se afla în vizită.

El nu era îmbrăcat pentru a primi vizite, nu avea haină, iar cămașa lui era pe jumătate descheiată. Fu din nou surprinsă de cât de frumos era și părea foarte mulțumită din acest motiv deoarece era singurul lucru care ar fi putut explica de ce voia să se mărite cu el când familia ei era la fel de bogată și respectată ca a lui. Ei nu-i păsa dacă el o considera superficială, atât timp cât nu credea că avea alte motive.

Stătea sfioasă pe canapea și nu se oferi să-i dea mâna să-l salute, pentru a nu-i da ocazia să o ignore din nou. În plus, se îndoia că avea să fie ceva cordial la această întâlnire.

Când nu se ridică să iasă alergând și plângând din cameră, așa cum probabil sperase el că va face, adăugă:

– Dacă ai venit să o vezi pe mama...

Ea îl întrerupse.

– Ne-am întâlnit aseară.

– Da? Nu-mi amintesc, dar mama primește în camerele ei, sus.

– Știu. Mama mea este cu ea acum.

– Atunci tu de ce nu ești?

– Am decis să nu mă plictisesc cu flecărelile mamelor... în plus, am venit aici să te văd.

– Pentru ce?

– Se întâmplă să nu fi fost impresionată de tinerii burlaci de aseară, dar oricum nu ar fi putut... căci îmi plac bărbații mai în vârstă.

– Atunci așteaptă-l pe tata. A plecat la club, dar se va întoarce curând.

Făcea pe prostul intenționat sau încerca să fie amuzant? Oricum ar fi fost, clarifică direct:

– Bărbați frumoși mai în vârstă.

El mîji ochii aceia de chihlimbar spre ea. Îi aminteau de un șarpe gata să atace.

Și totuși văzu că furia lui nu era de fapt îndreptată spre ea când izbucni:

– Știi câte ca tine mi-a trimis înaintea ta?

Se părea că trăsese singur niște concluzii, exact acelea despre care fusese avertizată. Se întreba dacă animozitatea dintre tată și fiu mergea atât de departe încât Daniel și-ar face singur rău doar pentru a-i face în ciudă tatălui său. Sau refuzase toate potențialele mirese pe care i le adusese tatăl său doar pentru că refuza să fie controlat? Dar oare chiar conta de ce îi lipsea simțul datoriei de familie? Conta dacă de fapt el o plăcea, dar o refuza crezând că Albert aranjase întâlnirea.

Așa că ea se prefăcu indignată și spuse:

– El? Nimeni nu mă trimite pe mine nicăieri.

– Nu minți! răspunse el. A fost ideea tatălui meu, nu?

– De fapt, propria-mi mamă mi te-a recomandat deoarece îți stimează familia. Mama însă poate numai să recomande, nu mă poate controla. Să fiu sinceră, sunt foarte fascinată de tine, altfel nu aș fi aici.

– De ce fascinată? Pentru că nu te vreau? Chiar atât de superficială ești?

– Ești chiar fără leac? îl întrebă ea.

– Nu am nevoie de nici un leac și bați la uși nepotrivite, îi răspunse el.

– Deloc. Mi-ar plăcea o provocare.

El pufni.

– Oi fi tu frumoasă, fato, dar m-ai plictisit deja. Pleacă!

Ea se ridică, aproape în lacrimi. Atitudinea lui Daniel, expresia lui, fiecare cuvânt, totul îi spunea cât de mult o disprețuia. Mai făcu o ultimă încercare, dar numai pentru că el încă era acolo.

Ea zâmbi, deși îi era cu adevărat greu să facă asta în acel moment și spuse sfioasă:

– Prezumția de vinovăție, cum că ai avut o noapte proastă... poate o zi proastă? Am crezut numai că ne-am putea cunoaște mai bine astăzi... și am făcut-o. La urma urmelor, încă vorbești cu mine.

El o privi urât.

– Te înșeli. Ieși.

El ieși din salon și dispăru în altă zonă a casei. Încercând din răsputeri să-și rețină lacrimile, Vanessa îi ceru majordomului să-i spună mamei ei că era gata să plece. Daniel era imposibil. Nu putea face nimic pentru a trece peste lipsa completă de atracție față de ea, ceea ce nu-i mai lăsa nici un as în mânecă.

Kathleen sosi cu Lady Margaret, care purta din nou peruca demodată. Ambele părură atât de îngrijorate, încât ea începu să plângă.

– A fost din nou nepoliticos cu tine? bănui Kathleen, cuprinzând-o de umeri pe Vanessa.

– Nu neapărat nepoliticos, ci lipsit de cordialitate, dar în momentul în care a suspectat că tatăl său a aranjat vizita mea, s-a enervat foarte tare.

– Mă temeam de asta, spuse Margaret încruntându-se.

– Trebuia să negi, îi reaminti Kathleen.

– Am făcut-o. Am spus că a fost ideea ta. Dar gărgăunul îi intrase deja în cap, așa că nu m-am mai putut înțelege cu el, iar apoi a plecat.

Lady Margaret oftă.

– Voi încerca să salvez situația și să confirm că mama ta mi-a făcut o aluzie astăzi cum că nu s-ar opune unei posibile uniuni a familiilor noastre. Ar trebui măcar să mai îndepărteze furia lui Daniel.

Kathleen continuă să o consoleze, pe drumul înapoi spre casa din oraș.

– Dacă poți să treci peste lipsa lui de politețe și dacă furia nu vă va sta din nou în cale, s-ar putea să mai ai o șansă, scumpo.

Când pur și simplu nu era atras de ea? Nu avea cum să treacă de asta. Kathleen o lăsă acasă, căci ea avea o întâlnire cu prietenele ei. Cel puțin lacrimile i se uscaseră pe atunci și ochii ei ar fi rămas uscați dacă Monty nu ieșea din salon în momentul în care intrase ea.

Îi văzu expresia învinsă și întrebă:

– Ce a făcut?

Drept răspuns, ea izbucni în lacrimi. El o trase imediat în salon și închise ușa înainte să o așeze pe canapea. Așezându-se lângă ea, o trase mai aproape, la pieptul lui, pentru ca ea să se descarce. Ea profită imediat. O liniștea numai să fie atât de aproape de el.

– Spune-mi ce ți-a zis nemernicul ăla și mă voi duce să-i cer socoteală!

O spusese cu atâta îngrijorare, cu atâta blândețe, ca și cum încerca să o consoleze sau chiar să o facă să râdă, în schimb o panică, iar ea se îndepărtă de el.

– Nu. Vreau să mă mărit cu el.

Se înfurie pe sine că era o debutantă atât de dezastruoasă. Eșuase la singurul lucru pe care dorea să-l realizeze în acest sezon – să-l seducă pe Daniel Rathban.

– Nu știu ce să fac!

– Nessi, chiar vrei să cedezi în fața unui mariaj fără iubire.

– Da, dacă înseamnă ca tata să se poată întoarce.

– Ce-ai spus?

– Eu... nimic, adăugă repede și își șterse repede lacrimile.

– Nu a fost nimic, a fost ceva foarte pertinent. Ce îl ține departe?

Nu intenționase să-l menționeze din nou pe tatăl ei, dar era atât de supărată, iar Monty o privea cu atâta îngrijorare, încât recunoscu:

– Albert Rathban o face. Tata a plecat în exil acum șase ani la insistențele lui Rathban – altfel numele familiei mele ar fi fost tras într-un scandal.

– Este șantaj. Nu are puterea de a exila pe nimeni.

– Când deține toți așii, așa cum o face... și cum o făcea. A fost alegerea tatălui meu – ruina sau să plece din Anglia pentru totdeauna.

– Vrei să-mi spui cum s-a ajuns acolo?

– Nu, am spus deja prea multe.

– Atunci de aceea au fost de acord cu această uniune? Când ea încuviință, el adăugă: Și este cu adevărat ceea ce vrei?

– Nu, este îngrozitor! izbucni ea. Am venit însă înapoi în Anglia pentru a găsi o modalitate de a-l elibera pe tata de exilul din Scoția, iar această căsătorie va face asta. Iar asta este ceea ce vreau cu adevărat.

Monty o privi cu subînțeles, apoi spuse:

– Îți pot arăta cum să-l duci pe Rathban la altar... cu permisiunea ta, desigur.

– Permisiune pentru ce?

– Pentru a te învăța genul de sofisticare care îl atrage pe Daniel. Își satisface plăcerea oricum, dar mai întâi trebuie să fie tentat și nu multe mai fac astăzi asta. Astfel că acum încearcă să-i șocheze pe alții cu înclinațiile lui. Așa că va trebui să-l șochezi pentru a-i atrage atenția.

– Ce vrei să spui?

– Va trebui să faci apel la interesele la care râvnește și, mai presus de toate, trebuie să creadă că nu te poate avea, că ești interesată până peste cap de altcineva și că sunt alții hotărâți să te aibă.

I le vom da pe amândouă, ca să zic așa, prima dată ademenirea, apoi competiția. Ce zici?

– Ai face asta pentru mine?

– Cu cea mai mare reținere, căci te vreau pentru mine. Dacă asta înseamnă atât de mult pentru tine, Nessi, desigur că te voi ajuta. La urma urmelor, suntem prieteni.

Fusese uimită de ceea ce sugerase până când spusese că el o voia, apoi nu mai reușise să se mai gândească la altceva. Ea știa că el doar o tachina, dar își dorea să nu fi fost așa.

El aștepta răspunsul ei. Totuși, îi era clar că ultimul lucru pe care el îl voia era să o ajute să ajungă în brațele lui Daniel Rathban. Nu știa nici dacă ar fi putut să se convingă să profite de el, așa că spuse:

– Eu... am nevoie de timp să mă gândesc...

– Desigur.

Capitolul 34

Vanessa își dorea să fi acceptat scuza pe care i-o oferise Monty de a petrece mai mult timp singură cu el. Încă o mai putea face, mai ales că părea să fie distractiv, dar ar fi putut fi mult prea distractiv, iar asta nu o ajuta. Chiar voia să se atașeze și mai mult de el în timp ce el o sfătuia cum să câștige interesul altui bărbat? În plus, oare nu era deja prea târziu?

O voia pentru el! Nu putea să-și scoată asta din minte, deși știa că, la cât era de crai, nu se referise la căsătorie. Era încă entuziasmată de ceea ce aflase, așa că fusese dezamăgită când el nu li se alăturase la cina din seara aceea. Imaginându-i pe toți stând la masa mare, bănui de ce – nu putea evita să fie observat într-un grup atât de restrâns.

Și totuși nu era un grup chiar atât de mic și, din cauza numărului mare de oaspeți, se oferi un bufet. Erau prezente cel puțin 30 de persoane de vârste diferite, iar jumătate o întrebaseră pe Vanessa dacă tatăl său avea să se întoarcă în Anglia pentru debutul ei. Și de ce nu s-ar fi întrebat, când acolo ar fi trebuit să se afle un tată? Se temea că avea să izbucnească în lacrimi dacă mai era întrebată mult

acest lucru, așa că încercă să evite conversația stând lângă mama ei și lăsând-o pe Kathleen să răspundă la această întrebare.

Lady Roberts li se alătură în drum spre sufragerie, deși nu pentru a întreba despre William. Doamna în vârstă era puțin cam zgomotoasă, puțin cam rotunjoară și avea un râs strident foarte enervant. Vanessa ghici imediat ce doamna începu să împartă bârfele curente că ea era una dintre marile doamne despre care vorbise Monty.

Află cine era îndrăgostit de cineva nepotrivit, cine era aproape de ruina financiară, cine provocase un scandal îngrozitor fiind prins în dormitorul servitoarei – și nu în propria casă! Doamna îi descria atât de bine pe oamenii aceștia, fără să le menționeze numele, în afară de a folosi ocazional inițiala numelui, precum Lady C sau lordul G, încât Vanessa ghici că Lady Roberts presupunea că ea și mama ei trebuiau să știe despre cine vorbea. Ea nu știa, desigur, cel puțin nu până când Lady Roberts își încheie pălăvrăgeala menționând un lord care fusese văzut scăpând de niște indivizi furioși înarmați cu topoare. Mențiunea topoarelor, după ce văzuse unul înfipt în ușa camerei lor la han, o făcu să se gândească la Monty și să se întrebe dacă nu cumva de aceea se ascundea el.

– Cum scapă pentru faptul că răspândesc zvonuri care ar putea să nu fie adevărate? o întrebă Vanessa pe Kathleen după ce Lady Roberts se mută lângă un alt cuplu la coada de la bufet, pentru a împărtăși bârfele și altora.

– Este o modalitate de a te distra. Pentru unii, este singura lor distracție.

– Inadmisibil!

– Da, scandalul – și modalitatea de a-l evita – poate fără îndoială să influențeze viața oamenilor. Kathleen o privi cu subînțeles în timp ce intrau în sufragerie.

– Știi despre cine vorbea Lady Roberts?

– În mare parte. Prietenele mele din Londra mă țin la curent, scriindu-mi. Până la sfârșitul sezonului, probabil și tu vei ști. Nu toate bârfele sunt la fel de discrete precum cele ale lui Lady Roberts. Cele mai multe nu se deranjează să ascundă numele.

Mâncă alături de familie, în picioare, ceea ce era în regulă, deoarece aceasta era una dintre ocaziile în care trebuiau numai să ciugulească din farfurii. Chiar și Kathleen ciuguli numai. Le venea ușor

să facă asta după ce luaseră o masă copioasă înainte să se pregătească de... cină!

După cină le întâlni pe bârfitoarele mai puțin discrete. Onorabila Mavis Collicot putea fi numită fără rețineri băgăcioasă și o prinsese pe Vanessa la colț, deoarece era în căutare de noi bârfe.

– Te-am văzut vizitând familia Rathban în dimineața asta și, dacă îndrăznesc să ghicesc, ai mers la balul lor exclusivist noaptea trecută?

Era o urmă de resentiment în acea întrebare. Aparent Albert insultase multe persoane neinvitându-le la balul lui.

– Am mers acolo cu familia, spuse Vanessa cu grijă.

Mavis aștepta cu prudență ca Vanessa să spună mai multe și, când nu o făcu, femeia începu să-și dea cu presupusul.

– Fără îndoială Albert încearcă iar să-și forțeze moștenitorul să se însoare cu cineva ales de el. Daniel va refuza, desigur. Își disprețuiește tatăl prea mult pentru a face ceea ce vrea Albert, și este de înțeles, având în vedere că femeile de care a fost îndrăgostit Daniel au fost amândouă refuzate de tatăl lui.

– Două femei?

– Poate mai multe. Eu știu numai despre două... tu ești următoarea? De fapt, Albert te va găsi mai mult decât acceptabilă, ceea ce înseamnă că Daniel nu te va plăcea deloc. Ce păcat! Băiatul are nevoie de o soție pentru a sfârși traiul lui libertin, dar are un gust îngrozitor la femei și continuă să aleagă fete teribile.

Vanessa făcuse ochii mari și, înainte de a putea cere alte detalii de la doamnă, Mavis plecă, evident mult mai interesată să adune bârfe noi, decât să le împărtășească pe cele vechi. Dar ceea ce tocmai auzise era prea exagerat și superficial. Mavis Collicot părea mult mai interesată să-și creeze propriile bârfe decât să le verifice pe ale altora. Dar dacă va mai auzi această poveste încă o dată...

Kathleen veni spre ea și o avertiză:

– Să nu crezi un cuvânt din ceea ce spune Mavis Collicot. Este o mincinoasă dovedită.

– Și Lady Roberts?

– Nu, doamna are de obicei dreptate, motiv pentru care se bucură să nu fie explicită. Ți-a spus Mavis ceva neplăcut?

– Ceva ce mi-ar plăcea ca Daniel să fie aici, pentru a nega. Apoi se plânse. M-am gândit că tu și bunul tău prieten ați fi putut aranja ca fiul lui să se afle aici în seara aceasta.

– Faci să pară de parcă suntem parteneri într-o conspirație.

– Nu sunteți?

– Nu uiți cumva să te incluzi și pe tine printre ei? îi răspunse Kathleen.

Uitase, așa că oftă.

– Cred că este o pierdere de vreme să mai merg la petreceri la care el nu participă.

– Poți merge să te distrezi numai, ca surorile tale?

– Surorile mele au un debut normal, iar eu sunt deja logodită, așa că nu o voi face. Dar oare chiar poți spune că sunt logodită, dacă logodnicul meu nu poate ști despre asta?

– Vei fi, odată ce te va cere. Deja știi de ce trebuie să fie ideea lui. Este alarmant numărul de potențiale mirese alungate.

– Nu le-a alungat, pur și simplu le-a ignorat, cum m-a ignorat pe mine.

– Știu că îl vei face să lase garda jos.

Vanessa pufni.

– Faci să pară de parcă este o campanie militară.

– Pentru că este.

– Ei bine, nu pot duce o altă luptă dacă el nu apare.

– Nu mă așteptam să vină în seara asta. I-am trimis lordului Albert o copie a agendei noastre pentru următoarele două săptămâni, dar probabil că astăzi a primit-o prea târziu pentru a se asigura de o invitație. Mă aștept să se descurce mai bine pentru balul de mâine-seară.

– Trebuie să merg la luptă atât de curând?

– Da, și va trebui să câștigi!

– Mamă, încep să cred că-l vrei pe tata înapoi acasă la fel de mult ca mine.

– Nu am încetat niciodată să-l iubesc pe tatăl vostru.

– El nu te va vrea înapoi.

– Nici nu am crezut asta, răspunse Kathleen cu tristețe. Dar dacă se întoarce în Anglia, măcar îl voi putea vedea ocazional, când vine să vă viziteze pe voi.

– Va fi suficient?

– Să mă întrebi asta după ce te vei îndrăgosti de cineva pe care nu-l poți avea. Ceea ce, dacă vei continua pe calea deschisă de mine, va fi mai devreme decât crezi. Ești în continuare sigură că vrei să-ți ajuți tatăl astfel?

Astfel însemna o căsnicie fără iubire. Dar oare trebuia să rămână astfel? Acest lucru nu avea să se întâmple până când Daniel nu o va cere, iar asta cerea ca sentimentele lui pentru ea să se schimbe. Se va putea descurca cu asta după ce mariajul va deveni un fapt îndeplinit, ba ar putea afla chiar ce l-a făcut așa cum este și l-ar putea ajuta să-și recupereze decența. Orice era posibil. Nu?

– Să câștig sau să eșuez este în continuare singura posibilitate, nu – pentru ca el să revină acasă? spuse Vanessa.

– În afară de a-l omorî pe lordul Albert și a spera că restul familiei nu este la curent cu răzbunarea lui dezgustătoare, pentru a o continua, atunci da.

Ea râse că acest gând pătrunsese în mintea mamei ei.

– Atunci sunt sigură.

Capitolul 35

– Am avut nouă oferte pentru animalul tău, domnișoară.

Vanessa îl vizita pe Zăpadă în timp ce aștepta ca grăjdarul să-i înșeueze o mârțoagă pentru o plimbare de dimineață. Se întoarse și-l găsi pe Donnan privind în grajdul lui Zăpadă și întrebă surprinsă:

– Cum s-a ajuns la asta?

– L-am dus la o plimbare în parcul mare de lângă. Devenise foarte agitat. Nu puteam să mergem la pas fără să fim opriți de vreun individ pentru a vorbi despre... Zăpadă.

Erau vești excelente, dar o făcu nerăbdătoare pentru a deschide crescătoria ei de cai. Cu siguranță nu se așteptase ca membrii înaltei societăți să fie interesați de Zăpadă. Deși... de ce nu? Una dintre progeniturile lui ar arăta minunat înhămată la o trăsură de oraș.

– Sper că le-ai cerut cartea de vizită pentru a-i putea găsi mai târziu. Intenționez ca, în cele din urmă, să-l împerechez.

– Nu, m-am uitat numai urât la ei pentru că m-au deranjat.

– Donnan!

Și totuși îi întinse un mănunchi de cărți de vizită, făcând-o să zâmbească.

– Mulțumesc!

– V-ați decis deja vreun mire? Deși orașul este interesant și are mai multe taverne decât putem număra, eu și Calum ne întrebam despre cum merge procesul de găsire a unui soț.

– Trebuie cel puțin trei săptămâni pentru ca mariajul să se poată oficia.

– Sau poți fugi înapoi în Scoția, unde nu trebuie să aștepți. Deci cine este norocosul?

Ea râse.

– Nu m-am hotărât încă la unul.

Era numai pe jumătate minciună, iar ea nu se simți rușinată să o spună. Nu putea să împărtășească obiectivul ei de a-l seduce pe urmașul lui Rathban fraților MacCabe. Donnan, cel puțin, ar fi făcut orice pentru a-l anunța pe tatăl ei că voia să se mărite cu un bărbat pe nume Rathban, iar ea nu putea să riște ca William să vină acasă, încercând să o facă să se răzgândească.

– Sunteți atât de nerăbdători să vă întoarceți acasă? Ați putea să o faceți, să știți. Sunt în siguranță aici.

– Parcă v-am menționat de tavernele pe care nici nu le putem număra. Zâmbi. Eram numai curioși dacă sunteți mulțumită de pretendenți până acum. Știm că nu puteți alege din tot orașul, ci numai dintr-o mână de lorzi.

Ea chicoti.

– Mai mult de o mână, și nici nu i-am văzut încă pe toți. Este prea devreme pentru a mă preocupa de alegeri.

Cele două escorte ale ei veniră cu o iapă pentru ea. Monty nu se afla la reședință. Plecase din casă pentru o plimbare lungă înainte de orele de vizită, pentru a avea o scuză să scape de ea. Nu avea nici un sens să suporte plictiseala în acel salon, fie că mama ei și-o dorea sau nu acolo. Dacă avea să fie sinceră cu sine, spera ca Monty să i se alăture. Surorile ei nu erau cu ea, așa că putea să-l aibă pentru ea de data asta. Se tot uita în spate, pe drum spre Hyde Park, dar fu dezamăgită de fiecare dată, deoarece nu-l vedea.

El apăru doar atunci când ea renunță să se mai uite. Își dorea să nu o bucure atât de mult pe cât o făcuse. Își dorea ca zâmbetul ei să nu fie nici la fel de larg precum era. Chiar trebuia să fie atât de evident că tânjea după compania lui?

– Cum se face că știi mereu când merg să călăresc? Îți petreci tot timpul dând târcoale staulului, așteptându-mă?

– Mi-ar plăcea să spun da... sună foarte romantic, nu? Dar nu, dau câteva monede unora dintre membrii personalului tău pentru a mă ține la curent cu plecările și sosirile tale. De data asta am fost luat pe nepregătite, căci eram încă în pat, altfel aș fi fost aici mai devreme. Și de ce nu iei parte la plezanteriile sociale cu surorile tale în dimineața asta?

Ea ridică din umeri, spunând relaxată:

– Ele sunt curtate, în timp ce eu curtez singură... ceea ce nu se va întâmpla în salonul mamei.

– Îți pui iar pantalonii pe tine, nu?

Ea chicoti.

– Nu mă gândeam să schimb rolurile, numai că am ținta mea și intenționez să-i ignor pe ceilalți Romeo.

– M-ai rănit.

– Tu nu ești Romeo.

– Aș putea fi, cu puțină încurajare.

– Nu mă tachina.

– Îmi ceri să-mi predau jumătate din arsenal.

Ea râse. El se comporta adesea naiv într-un mod atât de plăcut. Iar ei îi plăcea când el o tachina, dar nu și când sugera că ar fi disponibil, căci nu era.

– Deoarece nu ai menționat nimic, îndrăznesc să sper că îmi refuzi lecțiile?

Ea îl privi contrariată.

– Am crezut că erai sincer când te-ai oferit să mă ajuți.

– O, am fost, dar tot mai sper că-ți vei veni în fire și vei abandona calea pe care...

Ea îl întrerupse.

– Dacă ești pe cale să repeți prezicerea despre nefericire sau alte forme de amărăciune care mă așteaptă, oprește-te! Nimic nu este sută la sută sigur și totul se poate schimba... iar eu încă mă gândesc la oferta ta.

– Atunci iartă-mă că sunt puțin morocănos, spuse el, oferindu-i un zâmbet împăciuitor. Călărești cu mine?

Era pe cale să îi spună că deja făceau asta când îl văzu bătându-și poala, iar ea făcu ochii mari.

– De ce?

– Deoarece tânjesc să te ating din nou.

Obrajii i se îmbujorară la fel de repede precum i se accelerase pulsul. O făcea din nou, provocându-i pasiune numai prin cuvinte, și cu atâta ușurință! Ea privi repede în față și-și drese vocea, spunând:

–Nu este nimic în neregulă cu iapa mea care să solicite asta.

–Și-a pierdut o potcoavă.

Ea își îndreptă din nou privirea spre el.

–Ba nu!

–Dă-mi o clipă și-ți voi arăta.

Ea izbucni în râs, amuzată că el ar fi în stare să desfacă potcoava calului doar pentru a-i arăta că afirmația lui era adevărată.

Capitolul 36

Vanessa își prelungi plimbarea călare mai mult decât intenționase, dar cum să nu o facă într-o companie atât de fermecătoare? Aproape că întârziase la prânz din cauza asta, așa că nu se mai obosi să-și schimbe hainele, ci își scoase numai jacheta de călărie. Monty nu putea fi la fel de rapid, căci nu îndrăznea să apară la masă în hainele împrumutate de la valet. Charley ajunse imediat după ea și, în felul lui binedispus, complimentă pe toată lumea, inclusiv pe Kathleen.

Fusese un prânz atât de plăcut încât Kathleen nu simți nevoia să dojenească pe nimeni. În timp ce Layla era încântată că lordul Harris venise astăzi în vizită, iar ea nu avea suficiente cuvinte de laudă pentru el, Emily era în mare parte tăcută, încruntată. Vanessa o surprinse încruntându-se la ea de două ori, ceea ce o făcu să se hotărască să vorbească cu Emily imediat.

Înainte ca Vanessa să iasă din sufragerie, îi șopti lui Emily că i-ar plăcea să-i vorbească în privat, dar sora ei nu o urmă afară. O așteptă pe Emily pe holul din fața biroului lui Kathleen. Și așteptă. Toți ieșiseră din salon, mai puțin Emily.

Vanessa se întoarse în salon, dar Emily spuse imediat:

–Nu am terminat de mâncat.

Vanessa considera absurdă afirmația când în farfuria lui Emily mai rămăsese numai o bucățică de cârnat pe care-l muta plictisită

cu furculița, în loc să-l mănânce. Vanessa se așeză pe scaunul de lângă sora ei și spuse:

– Atunci vom vorbi aici.

Când văzu o lacrimă alunecând pe obrazul lui Emily, Vanessa suspină.

– Em, ce te supără?

Ochii de un albastru pal ai lui Emily, atât de asemănători cu ai ei, o priviră.

– Tu! Te urăsc! Dar urăsc să te urăsc! Mărturisise asta printre suspine. Și mă sfâșie... pleacă!

Vanessa fu luată prin surprindere, dar cu siguranță nu-și putea lăsa sora astfel.

– Nu, vom discuta despre asta până când te vei simți mai bine.

– Tipic ție, pufni Emily. Draga Vanessa sare în ajutor, ca de obicei. Nu mă voi simți mai bine, cum să o pot face când ai stricat totul? De ce a trebuit să vii acasă?

– Mereu am intenționat să o fac, spuse Vanessa cu prudență. Chiar credeai că nu o voi face?

– Nu, dar nu trebuia să te întorci anul acesta. Eu trebuia să am toți burlacii eligibili numai pentru mine. Tu trebuia să ai debutul înaintea noastră, pentru a nu fi nevoite să ne certăm pentru alegerile noastre. Dar tu nu ai venit, iar noi nu știam când o vei face.

– Chiar nu înțeleg, Em. Tot trebuie să împarți tipii eligibili cu Layla.

– Este diferit. Sigur că aș face-o, dar ea ar ceda în fața mea. Tu, în schimb, ai dreptul să alegi prima, pentru că ești mai mare. Nu este corect! Nu ar fi trebuit să fii aici anul acesta! Anul meu!

Vanessa nu știa cum să răspundă. Nu crezuse niciodată că se va întoarce acasă la această rivalitate între surori. Oare Emily se confruntase cu aceste sentimente conflictuale încă de la întoarcerea ei?

– Și se întâmplă deja! adăugă Emily acuzator. Îl vreau pe Monty, dar el nu vede pe nimeni altcineva din încăpere când ești tu acolo.

Vanessa se încruntă.

– Presupun că el se află în vârful listei tale?

– Este singurul de pe ea încă de când am ajuns aici.

– Sigur că era, căci acasă erau foarte puțin domni eligibili. Și acum? Este în continuare singurul de pe ea?

– Ei bine, nu...

– Ei bine, ceea ce înțeleg din ce îmi spui este că îi vrei pe toți pentru tine, fără să îmi lași mie și lui Layla pe cineva.

Obrajii lui Emily se înroșiră. Vanessa nu intenționase să fie atât de ofensivă. La naiba, tocmai manifestase aceeași gelozie ca Emily... pentru același bărbat.

– Îmi pare rău. Se pare că tu nu ești singura care poate fi mușcată de gelozie. Da, și eu îl plac pe Monty. Este șarmant, foarte amuzant, dar sunt conștientă că nu este serios. Este un crai, Em. Craii nu se gândesc la căsătorie. În plus, dacă un bărbat nu s-a arătat interesat de tine, atunci nu merită să-l ai.

Dumnezeule mare, oare se referea la propria ei situație cu Daniel? Nu putea să dea înapoi, altfel scopul ei de a-și aduce tatăl acasă avea să eșueze. Și totuși era un sfat bun – cu excepția situației în care la mijloc era o răzbunare.

– Ușor pentru tine să spui asta când el este înnebunit după tine, izbucni Emily.

– Dar nu este! Asta încerc să îți spun! Pentru el totul este numai o joacă, nimic mai mult. Și, pentru că știu asta, nu voi permite să fiu rănită făcându-mi speranțe deșarte pentru un bărbat care nu este eligibil. Și în plus, sunt deja logodită, ceea ce pare să-ți scape din vedere. Așa că răspunde-mi, de ce ți-ai pierde vremea și gândurile pentru cineva care nu este atras de tine, când atâția alții sunt?

Emily se ridică în picioare.

– Crezi că nu am încercat să înăbuș gelozia asta?! Ți-am spus că urăsc să te urăsc! Lacrimile apărură iar, ca pentru a i-o dovedi. Iar tu nu ai fost deloc de ajutor!

Emily ieși din încăpere în fugă.

Exasperată, Vanessa strigă în urma ei:

– Dacă nu funcționează logica, ne putem întoarce la ierarhie. Sunt mai mare și l-am întâlnit prima!

Furioasă pe sine pentru că se lăsase atrasă în acest război copilăresc, lovi masa cu pumnul – și abia auzi pufnetul din spatele ei. Îl auzi însă și se întoarse să arunce o privire, văzând-o pe Kathleen stând în pragul ușii cu mâinile în sân – și se pregăti să fie dojenită.

– Chiar era nevoie să ațâți acele emoții dezagreabile? întrebă Kathleen. Va avea ochii roșii la balul de diseară.

Practic, Kathleen recunoscuse că trăsese cu urechea, deși nu părea deloc deranjată de asta.

– Cât de mult ai auzit? întrebă Vanessa.

– Numai sfârșitul.

– Știai că Emily este geloasă pe mine? Crede că am venit acasă pentru a-i distruge debutul.

– Gemenele nu mi se confesează, ci o fac numai una alteia, spuse Kathleen. Dar explică comportamentul ei arțăgos de la sosirea ta.

– Este foarte dezorientată. Nu crede că ar trebui să mă mărit cu Rathban, și nu numai pentru că este mai în vârstă decât ne-am așteptat, ci și pentru că tu l-ai ales pentru mine. Cu toate acestea, nu vrea să arunc nici măcar o privire spre unul dintre bărbații de pe lista ei.

– Trebuie să fiu îngrijorată de atenția pe care oaspetele nostru ți-o arată?

– Deloc. Monty este fermecător, dar nu este serios. Se distrează cu ceea ce cred că tu numești „un flirt nevinovat".

Obrajii lui Kathleen se colorară puțin.

– Tot ar trebui să vorbesc...

– Nu! o întrerupse Vanessa. Nu are sens să ne punem într-o situație stânjenitoare pe toți trei, căci știe că sunt logodită. Poate Emily va fi ușurată odată ce logodna va deveni oficială, căci să vorbesc cu ea nu a ajutat la nimic.

– Poate. Am primit vești de la lordul Albert în dimineața asta. Daniel își va însoți mama la bal în seara asta, așa că vei avea o altă șansă să avansezi în campania ta, așa cum ai numit-o.

Vanessa încuviință.

– Bine. Voiam să te întreb dacă știi de ce Daniel își urăște tatăl.

– Este un cuvânt puternic.

– Nu chiar, nu când numai faptul că l-am menționat pe tatăl lui i-a stârnit furia ieri, iar Mavis Collicot a spus tot asta și a dat vina pe două iubiri pierdute, pe care Albert le-a refuzat, pentru animozitatea dintre ei, spuse Vanessa.

– Ți-am spus să nu o crezi pe femeia aia. Inventează multe dintre bârfe. Presupun însă că ceva de felul acesta ar putea explica comportamentul îngrozitor al lui Daniel.

– Și de ce face exact opusul a ceea ce-și dorește tatăl lui.

–Atunci va trebui să aflăm dacă este adevărat. Lady Roberts s-ar putea să știe. Voi deschide subiectul, subtil, diseară, dacă va veni la bal, și îți voi spune.

Capitolul 37

Era o casă mare, dar mica grădină și terasa din spate erau complet împrejmuite. Montgomery se uita la zidul pe care se gândea să-l urce. Era înalt de doi metri! Ar fi trebuit să-și vopsească părul, ca Charley, iar atunci ar fi putut să intre amândoi prin ușa principală cu numele lor false la petrecerea contesei. Și-ar fi putut ascunde fața când ar fi fost anunțat. Charley nu trebuia să-și facă griji că ar putea fi descoperit aici, dar fața lui Montgomery fusese văzută recent în Londra, așa că identitatea lui falsă nu l-ar fi ajutat neapărat să treacă neobservat de oamenii nepotriviți, deși nu se aștepta ca nobililor cărora se presupune că le-a pus coarne să participe la un bal al debutantelor. Nu că i-ar fi păsat dacă avea să apară iar în fruntea listelor cu bârfe – ei bine de fapt, îi păsa. Ar fi preferat ca Vanessa să nu audă despre întâmplările acelea teribile, false sau nu.

–Oasele tale bătrâne nu o pot face? spuse Charley în timp ce sări să se prindă de marginea zidului, ridicându-se și sărindu-l.

Era evident că băiatul o considera o aventură amuzantă, motiv pentru care refuzase să intre în casă cu contesa. Montgomery sigur că nu o făcea. Ar fi trebuit să rămână în casa familiei Blackburn. Nu trebuia să meargă la fiecare bal la care participa Vanessa.

Cel puțin balul familiei Rathban fusese un eveniment mai restrâns, cu o listă de oaspeți bine gândită. După șirul lung de trăsuri de afară, știa că acest bal era mult mai grandios și că avea să includă un număr considerabil de intruși ca el... și prea multe bârfe. Încă se mai putea răzgândi, dar era prea târziu să-l ia pe Charley cu el. Băiatul se afla deja de cealaltă parte a zidului. Își spunea că singurul motiv pentru care avea să treacă de acel zid era pentru a-l proteja pe Charley.

Îndată ce intrară în casă, el o căută însă pe Vanessa. O văzu pe ringul de dans cu un tânăr, splendidă în rochia ei galbenă, al naibii

de frumoasă din nou. Părea plictisită, ceea ce nu ar fi trebuit să-l încânte, dar nu o făcu.

Charley plecase deja să o invite la dans pe una dintre debutante, lăsându-l să fie ambuscat, ceea ce simțise atunci când auzi:

– Tata este în oraș. L-ai vizitat?

Își luă ochii de la Vanessa. Sora lui, Claire, arăta încântător în seara asta într-o rochie verde de smarald, care se potrivea cu părul ei roșcat și ochii ei verzi, asemănători cu ai lui. Îl sărută pe obraz înainte ca el să poată răspunde:

– Nu, și încearcă să te abții din a împărtăși vestea că m-am întors în Londra.

– Nici nu știam că ai plecat. Unde stai? Un apartament nou?

– Cu prietenii.

– Trebuie să mă inviți la dans pentru a discuta.

– Putem discuta altă dată. În seara asta sunt ocupat.

El privi în spate pentru a vedea către cine se uita el, dar ochii lui se opriră asupra unei alte doamne.

– A, ea, amanta ta.

Ea urmă privirea lui Claire și bombăni când o văzu pe Lady Halstead.

– Nu începe, Claire. Nu știi nimic despre asta.

– Ba da... Lady Halstead nu este singura. Din câte am auzit, erai pe cale să-ți ocupi staulul cu mârțoage bătrâne. Tachinându-l, îl bătu pe obraz. Poate că acum vei dansa cu mine.

– Poate că acum te voi strânge de gât. Ce cauți aici?

– Îi dau soțului meu un motiv să divorțeze de mine.

– Este aici cu tine?

Ea strâmbă din nas.

– Nu, dar câțiva dintre prietenii lui sunt și cu siguranță îi vor spune cât de bine mă simt... fără el.

– De ce nu treci peste asta și nu-l ierți? Știi că o vei face în cele din urmă.

– Ba nu! M-a înșelat! Are noroc că nu am încercat să-i tai...

– Mușcă-ți limba! Dacă nu am empatizat cu el înainte, cu siguranță o voi face de acum. Vei tăcea dacă vom dansa?

Ea zâmbi.

– S-ar putea.

Începu să o conducă pe ringul de dans, dar se opri să-i șoptească:

– Caută-mă după ce scapi de individul ăsta. Nu cred că trebuie să-mi fie prezentat.

Montgomery nu-l recunoscu pe bătrânul care se îndrepta spre el, până când spuse:

– Am trimis după secunzi.

– Lord Halstead, nu?

El încuviință.

– Să stabilim în seara asta.

Bărbatul avea în jur de 50 de ani și era mic de statură, cu cel puțin 15 cm mai scund decât Montgomery. Pe chipul lui nu era furie, numai o hotărâre letală. După patru chemări la duel scrise și cu a cincea acum, Halstead simțea fără îndoială că un duel era obligatoriu în situația dată, fie că motivul pentru acesta era adevărat sau nu.

Dar nici hotărârea lui Montgomery nu se schimbase. Nu avea să omoare un bărbat pentru ceva ce numai se prefăcuse că făcuse. Și totuși încă nu putea să-i mărturisească individului adevărul, așa că spuse cu voce joasă:

– Permite-mi să-ți propun altceva în schimb, un test de îndemânare, mâine. Poți să-ți aduci și secunzii dacă vrei, și vom trage în ținte, în loc să tragem unul în altul. Dacă vei câștiga, voi accepta un duel adevărat pe loc. Dacă voi câștiga, vom uita de prostia asta.

Dacă Halstead nu păruse furios înainte, cu siguranță acum o făcea.

– Vrei să dau o probă de duel cu tine? Pentru Dumnezeu, te-aș mai putea chema o dată la duel pentru că mi-ai pus la îndoială bărbăția.

– Mă poți omorî numai o dată.

– Din păcate... dar voi avea ocazia. Vei mai auzi de mine...

– Putem să nu mai repetăm asta? spuse Monty șoptit, înainte ca bătrânul să plece. Nu m-am culcat cu soția ta, omule. Am încercat. Ce face un individ când este beat nu ar trebui să ducă la moartea nimănui. Și-mi amintesc vag că am fost ignorat de ea. Apoi, cu o notă de regret în voce, adăugă: Dar dacă insiști...

După o pauză lungă, Halstead spuse:

– Poate nu.

Lui Montgomery nu-i venea să creadă când bărbatul se îndepărtă de el. La naiba, atât de ușor era? Poate ar trebui să încerce scuza asta cu lordul Chanders mâine și să vadă dacă îl va ține norocul.

Tot nu era adevărul, dar păstra presupusa nevinovăție a lui George și fidelitatea acelor soții. Băutura fusese de vină, nu el!

O prinse din urmă pe sora lui și o învârti pe ringul de dans.

– Mă simt mult mai bine, spuse el zâmbind.

– Ai rezolvat problema aia urâtă?

– Posibil.

– Câți mai trebuie împăcați?

– Numai unul. Să nu crezi un cuvânt din ce auzi, Claire... dar nici nu mă apăra!

– Noi te-am crezut mai discret, spuse ea.

– Noi?

– De când am vorbit noi doi ultima oară, tata s-a aflat la Londra. Crezi că a surzit și nu a auzit zvonurile?

– Cât de furios este?

– Foarte.

El oftă.

– Ai avut dreptate, sunt discret... dacă nu există un motiv să nu fiu. Ai încredere în mine. Într-o zi, vei râde de prostiile asta.

Ea îl privi confuză.

– Da? Îmi promiți o explicație... într-o zi?

– Ți-ai putea aminti că sunt fratele tău preferat...

– Cine zice?

– Și mă cunoști foarte bine, așa că probabil ai ajuns la concluzia că este ceva mai mult în spatele acestor zvonuri prostești.

– Cine zice?

El o privi cu blândețe și o sărută pe obraz.

– Eu, pentru că te cunosc foarte bine și eu... mai puțin când vine vorba de soțul tău. Să discutăm despre el din nou?

– Cred că am terminat discuția asta, spuse ea și-l lăsă în mijlocul ringului.

Muzica se opri și, în timp ce Vanessa trecu pe lângă el, o trase de lângă individul care o ducea înapoi la mama ei. Ea îl privi contrariată, dar el nu avu timp să se întrebe de ce și, când orchestra începu să cânte, începu să danseze cu ea.

– Iar nu întrebi? spuse ea politicos.

– Din nou nu vreau să plâng dacă mă vei respinge.

Asta ar fi trebuit să o facă să zâmbească, dar expresia ei nu se schimbă. Fără îndoială, era enervată de ceva.

– Mă întrebam dacă vei veni în seara asta, Montgomery Townsend.

Iată! Dacă îi auzise numele adevărat aici, nu se îndoia că auzise mult mai mult.

Ceea ce ea îi confirmă când făcu semn spre Lady Halstead.

– Serios? Ea? Este suficient de bătrână pentru a fi...

– Da, da, toți îmi spun asta, o întrerupse el, apoi adăugă amuzat. Probabil că nu am observat.

– Prea beat în momentul ăla?

– Sau era prea întuneric. Nu voia ca ea să creadă rău despre el, așa că o trase mai aproape și-i șopti. Unele lucruri nu sunt ceea ce par.

Ea îl privi cu scepticism, apoi își luă privirea de la el. El fu lovit de o frustrare ciudată, deoarece ea era nemulțumită de el, iar el nu putea spune nimic pentru a-i intra din nou în grații. Nu-i venea însă să creadă că era geloasă din cauza unor zvonuri despre niște relații pe care se presupunea că le avusese înainte să se cunoască. Oare era dezamăgită de alegerea amantelor lui?

Apoi observă către cine își îndreptase brusc Vanessa privirea și râse.

– Sora mea Claire este aici. Se va întreba de ce îi arunci priviri ucigătoare.

Capitolul 38

Vanessa își dădu ochii peste cap. Tocmai fusese geloasă pe sora lui. Stânjenită pentru că știa că el observase asta, ea vru să părăsească ringul de dans. Dar Monty – Montgomery – o urmă.

– Nu te înroși, nu se potrivește cu părul tău minunat. Vrei să ți-o prezint pe Claire?

– Nu.

O spusese prea devreme, căci își dăduse seama că i-ar fi plăcut. Așa că se opri pentru ca el să poată veni după ea.

– Să îndrăznesc să cred că nu te vei mai uita urât la ea? întrebă el.

– Ai altă viață. Am știut asta de la început. Apoi zâmbi. Îmi voi ține cuțitele ascunse. Nu se va mai întâmpla.

– Păcat! În afară de faptul că am fost ușor confuz din cauza gelozie tale, acum, că nu mai sunt, eu...

– Vorbești prea mult.

– ... mi se pare o surpriză plăcută, încheie el.

– Chiar vorbești prea mult, repetă ea. Este un amuzament suficient pentru tine în seara asta. În plus, m-am răzgândit. Mi-ar plăcea să o cunosc pe sora ta.

– Te rog, spuse el, conducând-o spre Claire, pentru a face prezentările.

Același păr, aceiași ochi, de ce nu a observat asemănarea imediat? Nu-i venea să creadă că devenise geloasă din nimic. Acel zvon prostesc despre el și despre femei mai în vârstă pe care nu-l crezuse deloc și cu care l-ar fi tachinat! O femeie încântătoare precum Claire era altceva.

Și era fermecătoare... și glumeață, ca fratele ei.

– O plăcere, Vanessa! Și ești atât de tânără!

Vanessa râse. Monty era cel care îi aruncă cuțite din priviri, deoarece era o aluzie directă la zvonurile despre el care circulau în înalta societate, despre care ea nu știuse nimic, căci auzise abia în seara aceasta despre ele.

Claire însă nu insistă, ci o întrebă politicos:

– Unde v-ați întâlnit?

Vanessa nu avea de gând să răspundă, să-i spună despre pistoale și rebeli și... nu, nici un cuvânt. Aparent nici Monty nu voia ca aceste lucruri să se afle, deoarece alese o minciună gogonată.

– La balul familiei Rathban, aseară.

– Este adevărat că părinții sunt hotărâți să-i pună pirostriile fiului lor rătăcitor sezonul acesta?

– A fost atât de evident că au organizat un bal pentru el?

– O, într-adevăr! Atât de multe mame au vorbit despre asta astăzi. Este o partidă bună și este surprinzător că în cele din urmă se arată disponibil pentru căsătorie.

Monty o privi pe Vanessa înainte să răspundă:

– Aș zice că se va împotrivi din răsputeri, dar să nu repeți asta. Este numai părerea mea.

Claire pufni elegant.

– Să nu crezi că nu știu că vorbești despre tine, frate, și nu despre Daniel Rathban.

Vanessa așteptă ca Monty să nege acea acuză, dar nu o făcu, ci spuse:

– Las-o baltă, Claire. Am epuizat subiectul acesta.

Era un moment neliniștitor să vadă aversiunea lui pentru căsătorie confirmată de un membru al propriei familii. După ce frații se îmbrățișară și se despărțiră, Vanessa înaintă pentru a se întoarce la mama ei și a rămâne aproape de ea, hotărâtă să-l ignore pe acel burlac confirmat tot restul serii.

Mama ei stătea lângă Lady Roberts și o altă doamnă în vârstă și o auzi pe Lady Roberts spunând:

– Prostănacul s-a îndrăgostit de o servitoare. A fost numai o bârfă picantă, când atât de mulți tineri gustă prima iubire cu servitoarele care se află, în mod convenabil, sub acoperișul lor. Mereu serviabile, disponibile etc. Nu s-a confirmat niciodată, dar se spune că tatăl lui a plătit-o pe fată pentru a pleca din Anglia. A fost destul de obișnuit, așa că la vremea aceea nu a fost o bârfă demnă de atenție. De unde interesul pentru un astfel de crai, Kathy? Îl vrei pentru una dintre fetele tale.

Kathleen zâmbi.

– După cum știi, am stat departe de Londra câțiva ani. Cine îmi poate spune mai bine decât tine despre burlacii eligibili?

Lady Roberts dădu din cap.

– Nu sunt sigură că Danny al nostru este eligibil. Are trei amante, știi, da, am zis trei, și acestea se și plac reciproc. Și tot mai calcă strâmb. Este evident însă că tatăl lui crede că anul acesta va schimba asta. Speranța moare ultima!

O altă femeie respectabilă care stătea lângă Lady Rathban spuse în cele din urmă:

– Nu se va întâmpla!

– Nu știm asta, Gerty, o contrazise Lady Roberts.

– Sigur că știm. Hăul acela dintre tată și fiu este atât de larg acum, încât ar putea încăpea toată Anglia. Băiatul s-a transformat din deprimat în furios, iar tatăl lui va face din nou asta!

Vanessa aproape interveni pentru a întreba „Ce să facă"?, dar nu voia să atragă atenția asupra ei și să ceară explicații celor două bârfitoare din înalta societate, căci era oricum destul de pertinent pentru urechile ei.

– A fost o lovitură josnică, recunoscu Lady Roberts, deși au trecut mai mulți ani de când Danny s-a îndrăgostit de a doua fată. Și ce altceva trebuia să facă lordul A după ce a aflat că nu avea o reputație nepătată?

– Mai degrabă a considerat că nu provenea dintr-o familie suficient de bună pentru a intra în familia lui, spuse Gerty. Știi cât de snob poate fi.

– Ei bine, este prea târziu acum pentru ca lordul A să înțeleagă că poate aceea fusese ultima șansă de a-și însura băiatul. Acum locuiește în nord cu nobilul cu care s-a măritat. Este evident că el încă mai crede că există o șansă. Altfel, de ce ar organiza un bal, ceva ce nu a mai făcut vreodată?

– Familia asta a avut deja prea multe de tras cu frați care au murit tineri și cu fii recalcitranți. Îngrozitor!

– Într-adevăr, recunoscu Lady Roberts.

Vanessa se întreba dacă refuzul lui Albert la adresa celei de-a doua femei pe care o iubise Daniel avusese vreo legătură cu logodna lor deja stabilită. Era copleșitor să știe ce avea de înfruntat. Nu numai o dată, ci de două ori, lordul Albert distrusese șansele fiului său la o fericire romantică. Nu era de mirare că Daniel își ura tatăl la fel de mult încât făcea exact opusul a ceea ce își dorea Albert.

– Totuși, tânărul Montgomery Townsend este o partidă superbă, adăugă Lady Roberts. Dacă băiatul chiar a dezvoltat o plăcere pentru maturitate... cred că voi merge chiar eu să flirtez cu el.

Se auzi din nou acel râs strident înainte ca doamna să se îndepărteze cu prietena ei. Kathleen remarcă pe un ton scăzut:

– Observ acum de ce lordul Monty a vrut un sejur la țară, ceea ce mă face să mă întreb ce anume l-a adus înapoi la Londra. De ce să stârnească din nou zvonurile astea?

Mama ei o privi cu subînțeles, aproape acuzând-o că îl încuraja, dar Vanessa reuși să ridice din umeri dezinteresată.

– Desigur că îl plac. Cum aș putea să nu o fac, când este atât de amuzant?

– Sper că nu prea mult.

Nu, nu se putea. Să se îndrăgostească de bărbatul greșit? Nu era ceva ce-și dorea vreunul dintre ei. Ea însă schimbă subiectul atunci când întrebă:

– Să înțeleg că ai întrebat-o pe Lady Roberts despre Daniel?

– Desigur. Și am observat sosirea ta. Ai auzit mare parte. Îmi pare rău că bârfele lor nu au fost mai utile campaniei tale.

Nu erau, dar, la urma urmelor, la ce se așteptase? Să afle ceva care ar fi putut să distrugă zidul dintre tată și fiu?

– Nu cred că a fost inutil pe deplin. A fost destul de încurajator să știu că Daniel poate să se îndrăgostească.

– Sau chiar opusul, după ce i s-a frânt inima de două ori, poate nu va risca a treia oară. Sper că greșesc și că tu ai dreptate, dar este aici în caz că dorești să testezi dacă teoriile noastre sunt corecte.

Vanessa aruncă imediat o privire prin încăpere până când îl observă pe Daniel stând alături de mama lui lângă intrarea din salonul de bal, dar nu-și păstră privirea asupra lui. Continuă să privească până când îl găsi pe Monty la masa cu răcoritoare, vorbind cu o femeie frumoasă. Se înfurie din nou. Ce dracului? Nu avea nici un drept să fie geloasă. El nu era al ei, nu avea să fie vreodată, așa că... ce dracului?

– Vine, îi șopti Kathleen.

Ochii Vanessei se îndreptară înapoi spre Daniel. Observă din nou cât de atrăgător era, de impunător și de plictisit. Putea să înțeleagă reputația lui de blazat. Trei amante! Reuși totuși un zâmbet când ochii lor se întâlniră în încăpere.

Nu-i oferi mâna când, câteva momente mai târziu, făcu o reverență în fața ei, deoarece ea era absolut convinsă că avea să o ignore. Așa că fuse foarte surprinsă când el o luă pur și simplu de cot și o conduse pe ringul de dans. Fără să întrebe!

O avertiză repede:

– Nu interpreta greșit, a fost ideea mamei.

Ea aproape izbucni în râs. Nu era ceva rău să aibă o slăbiciune pentru mama lui.

– Cel puțin îți placi unul dintre părinți, remarcă ea. Ce ironic că avem asta în comun.

El nu fu suficient de curios pentru a-i cere o explicație, dar spuse pe un ton blazat:

– Din nu știu ce motiv, ai impresionat-o seara trecută.

– Poate pentru că nu m-am plâns din cauza impoliteții tale? spuse ea.

La critica ei, el mijii ochii.

– Indiferent de motiv! Trebuie să-i arăt că sunt foarte dezinteresat de tine.

Refuză să permită insultei lui să o ofenseze de data asta. Ba chiar zâmbi.

– Te rog, ignoră-mă din nou. Ar trebui să meargă!

– Nu și dacă nu te plângi nici de data asta.

Oare bărbatul ăsta odios făcuse o glumă? Dacă încercase să fie amuzant, probabil că regretase, deoarece își continuă imediat atacul, adăugând:

– Ar trebui să dansez cu una dintre surorile tale. O pereche neobișnuită, drăguțe și identice. Ar fi interesant să le am pe amândouă în patul meu.

Ea fu atât de șocată încât nici nu încercă să răspundă. Din păcate, nu credea că el glumea și de data asta. Probabil că fusese cel mai dificil lucru pe care-l făcuse vreodată, să nu riposteze la comentariul dizgrațios pe care-l făcuse la adresa surorilor ei. În schimb, se strădui să se arate nonșalantă. Și, din fericire, el nu zise mai mult. După ce termină dansul cu ea, merse direct la Layla să o invite la dans. Instinctul protector al Vanessei se trezi. Nu avea de gând să permită nici uneia dintre surorile ei inocente să aibă de-a face cu vreun membru al acelei familii.

Imediat îl căută pe Monty și fu fericită când îl văzu îndreptându-se spre ea, așa că-i ieși în întâmpinare și-l ghidă pe ringul de dans. El acceptă.

Imediat ce începură să danseze, el menționă:

– Acum, că hoardele știu că m-am întors la Londra, oamenii s-ar putea să observe că am dansat cu tine în seara asta de mai multe ori – ceea ce ar putea fi în avantajul tău – depinde.

– Da?

El nu elaboră, în schimb întrebă:

– Mai ești furioasă pe mine?

Ea văzu că arăta încă tulburată după întâlnirea neplăcută cu Daniel, așa că-i zâmbi.

– Nu, deloc.

– O trăsătură foarte frumoasă, aceea de a nu te bosumfla.

– O, taci! Ce rost ar avea?

– Nu mi-ai acceptat încă lecțiile.

– O, dar o voi face acum, fără îndoială. Ce presupun lecțiile tale?

– Ești complet sigură că vrei să faci asta?

Rar îl văzuse atât de serios.

– Pare interesat de gemene. Nu pot permite asta.

– A, mama cloșcă a sosit!

– Nu glumi cu asta. Când începem?

– Imediat... unul dintre cele două aspecte pe care le-am menționat, îți amintești? Vom dansa aproape de el. Vei râde cu mine,

mă vei privi cu adorație... dacă vezi că ne privește. Dacă vei vorbi din nou cu el în seara asta, asigură-te că-i vei spune că ai și alte opțiuni sau, cel puțin, menționează numele meu.

– Dar i-am spus că-mi plac bărbații mai în vârstă.

– Am 26 de ani, suficient pentru scopul nostru și totuși mai tânăr decât el, ceea ce-l va enerva și mai tare dacă va deveni gelos.

– Dacă? Nu există nici o garanție?

– Pentru a-l enerva, trebuie, mai întâi, să fie măcar puțin interesat de tine. Așa că probabil astăzi vom planta numai sămânța.

– Și celălalt aspect pe care l-ai menționat?

– Mamele își învață fiicele numai ceea ce ele au fost învățate – înainte de mariaj. Nu vă învață ceea ce au dobândit după căsătorie, în termeni de experiență și sofisticare. Trebuie să te înarmăm cu cele din urmă, mai exact, să îți îmbunătățim tehnicile de flirt pentru o abordare mai lumească... Ne-am apropiat de el.

Ea se panică.

– Nu mă pricep să mă prefac că râd.

– Trebuie să te calc pe picioare în seara asta?

Ea râse.

– Nu, dacă ții la viața ta.

– Așa, merge. Continuă să privești în ochii țintei tale, ai mei, în cazul tău. Mai ales în timpul conversației, nu privi în altă parte. Ține-ți ochii și asupra lui și încearcă să zâmbești, mai misterios, dacă ai gânduri necuviincioase.

Îi demonstră cât de ușor îi venea... cu el. Trebuia numai să-și amintească de ziua din luncă și cât de pasional se sărutaseră, sau când călăriseră împreună pe Zăpadă, iar mâinile lui cutreieraseră peste tot pe trupul ei...

El rămase fără aer.

– Dumnezeule mare, femeie, la ce dracului te gândești?

Ea râse.

– Să înțeleg că tocmai ți-am trecut testul?

– Nu era un test, ci numai una dintre lecții, dar da, ai prins-o pe asta. Acum să ne asigurăm că Daniel acordă atenție.

Monty dansă mai aproape de țintă și îl lovi, deși îi ceru imediat scuze înainte de a adăuga:

– Nu m-am uitat pe unde merg, dar cine mă poate învinui?

Vanessa primi unul dintre zâmbetele de efect ale lui Monty, dar Daniel remarcă:

– Am auzit că te-ai ținut ocupat, Townsend. Fata asta, Blackburn, nu este cam prea tânără pentru tine?

Vanessa se întrebă câte astfel de aluzii la zvonuri avea să mai suporte Monty, dar de data asta nu păru să-l afecteze, deoarece zâmbi, înainte să-i răspundă:

– Iar tu nu ești cam în vârstă pentru partenera ta, bătrâne?

Monty o trase imediat pe Vanessa spre centrul ringului de dans, apoi spuse:

– Prima misiune a fost îndeplinită. Și să nu refuzi un dans cu Charley când îl voi trimite la tine. Nu va trebui să mimeze că te adoră, iar noi vrem ca Daniel să observe că atragi domni de toate vârstele. Pentru restul, vom avea nevoie de intimitate, ceea ce nu vom găsi în casa mamei tale. Ai vreo sugestie?

– Voi veni în camera ta diseară.

– Vei face asta?

– De ce nu? Sau voi avea motive să țip și să arunc cu lucruri în tine? Asta ne va da de gol, desigur.

– Deloc. Este numai foarte inadecvat și credeam că tu ai devenit cuviincioasă pe deplin.

– Pot fi făcute excepții. Și nu cred că mama se va împotrivi dacă ar ști. Își dorește această uniune la fel de mult ca mine și a sugerat că voi avea nevoie de mai mult decât să-i fac ochi dulci lui Rathban pentru a reuși.

– Asta mă... înfurie.

– De ce?

– Deoarece ea ar trebui să fie protectoarea ta neînfricată, nu codoașă.

Ea chicoti, dar surprinse privirea lui Daniel asupra ei, așa că-l bătu ușor pe Monty pe obraz, șoptind:

– Ne privește!

El oftă.

– Ar fi trebuit să știu.

Muzica se opri. Daniel o duse pe Layla înapoi la Kathleen și o prinse pe Emily de talie. Fără îndoială că nu păruse plăcut surprinsă de invitația la dans a lui Daniel, totuși acceptă, gândindu-se probabil că va sfârși prin a face parte din familie. Daniel însă încerca să-i dovedească ceva... Vanessei. Dar ce? Că era serios în privința preferinței lui pentru gemene sau încerca numai să o înfurie suficient pentru a înceta să-l mai curteze?

Capitolul 39

– Folosește-te de fiecare ocazie care se ivește pentru a-l atinge... discret, desigur. Pe mână, pe braț, chiar și pe piept, oriunde poți ajunge și pretinde, naiv, desigur, că a fost un accident.

În timp ce Vanessa îl asculta pe Monty, încerca să se concentreze asupra a ceea ce spunea, și nu pe emoțiile care începuseră să o învăluie când bătu la ușa lui și intră în dormitor, anticipând că o parte dintre lecțiile lui aveau să includă și atingeri, și nu numai declarativ.

Monty își dăduse jos haina, dar altfel era foarte decent îmbrăcat. Ca și ea, deși nu mai era îmbrăcată în rochia de bal și nici nu-și prinsese părul la spate, ci îl lăsase desprins, așa cum o făcea când mergea la culcare. Nu purta pantofi, deoarece trebuise să meargă pe vârfuri pe culoar, spre camera lui. El îi oferise un scaun în timp ce se plimba în fața lui, adunându-și gândurile, exact ca un profesor. Sincer, ea era dezamăgită. Nu-i spusese încă nimic ce nu i-ar fi putut spune în timp ce dansau la bal.

– Gâtul, de exemplul, continuă el. Poate o șuviță de păr nelalocul ei pe care să i-o dai la o parte, atingându-i gâtul cu degetele, în timp ce o faci.

– Are părul scurt, îi reaminti ea.

– Așa este, spuse el. Presupun că mă imaginam pe mine.

Ea râse, simțindu-se ceva mai interesată, și sugeră:

– Să încerc acum?

– Nu, nu, înainte de practică, ceva mai multă teorie... dacă voi putea supraviețui practicii.

Ea zâmbi și își răsuci o șuviță de păr pe deget, într-o manieră sfioasă.

– Dacă vei continua să spui lucruri de felul acesta, voi crede că m-ai ademenit aici pentru alte motive.

El zâmbi.

– Ei bine, asta este o remarcă perfectă pentru ținta ta. Amintește-ți-o când îl vei avea lângă tine din nou.

Glumea?

– Nu mă gândeam la el.

El își trecu o mână prin părul desprins într-o manieră frustrantă înainte de a-i oferi o privire cu subînțeles.

– Ba da, o făceai. Nu vrei să cred altceva, altfel nu vom reuși nimic în seara asta.

Pulsul ei începu să se accelereze. El o făcea din nou, sugera că ea îl tenta, și totuși, păstra distanța. El nu voia neapărat să îi ofere aceste lecții, nu când continua să spună sau să îi arate că o voia pentru sine. Era foarte mărinimos oferindu-i ajutorul în acest fel. Ea nu ar fi trebuit să-i facă misiunea și mai grea.

Ea se abținu și se așeză pe scaun.

– Continuă!

El încuviință.

– Acum, dacă vei fi singură cu logodnicul tău reticent, poate pe o terasă, poți fi mai îndrăzneață, apropie-te de el și oferă-i un zâmbetul sugestiv pe care l-ai arătat înainte. Și amintește-ți să-l privești în ochi în timp ce faci asta. Debutantele mereu privesc într-o parte, se înroșesc, își arată emoțiile în moduri evidente, dar tu nu vei face asta, cel puțin nu cu el.

Ea chicoti.

– Nu cred că am făcut vreodată asta.

– Nu, tu cu siguranță nu ești o debutantă tipică. Presupun că ar trebui să-i mulțumești lui Nestor pentru asta.

– Tatălui meu, îl corectă ea.

– Serios?

Ea ridică din umeri.

– Mi-a permis să mă comport cum îmi place, nu cum ar trebui.

El zâmbi.

– Nu știu dacă ți-a făcut vreo favoare astfel... ei bine, în ceea ce privește pregătirea pentru situații normale. Totuși, pentru scopul tău, ești norocoasă să fii obișnuită cu îndrăzneala și curajul. Poți fi sigură ca Daniel va fi foarte îndrăzneț, așa că trebuie să fii pregătită pentru asta, ceea ce vom discuta într-o clipă. Pentru ultima lecție minoră, controlează-ți mereu vocea atunci când ești cu el. Indiferent cât de furioasă ești pe el, nu intra în polemici.

– Deja am exersat asta.

– Sunt convins. Dacă se ivește ocazia, l-ai putea complimenta, numai pentru a-l contraria, căci se întâmplă ca nu numai femeilor să le placă să li se spună că arată bine. O, și sfârșește întâlnirea înaintea lui, îndepărtează-te fără să privești înapoi. Dacă te vrea, îl vei lăsa dorindu-și mai mult.

– Aici este problema, nu mă vrea.

– Da. Dar nu pleca dacă îl vei face să creadă că ești furioasă sau șocată din cauza lui. Asta îl va face să creadă că a câștigat jocul „nu mă poți avea".

– Este un joc pentru el?

– Probabil că nu. Așa cum am spus, după câte se zvonește, este prea blazat.

– Și tu?

El zâmbi.

– Deloc.

– Știi de ce este așa?

– Nu exact, dar presupun că de vină este un deceniu de destrăbălare.

Ea se încruntă gânditoare.

– Acesta nu poate fi singurul motiv pentru care el refuză cu încăpățânare să se însoare, când este singurul moștenitor legitim al tatălui său.

– Dacă există un motiv mai profund, va trebui să-l întrebi, dar nu te sfătuiesc să faci asta, căci s-ar putea să se întoarcă împotriva ta și să-i stârnești furia – și chiar nu cred că vrei să ai de-a face cu un Rathban furios.

Ea trebuia să fie de acord, căci familia ei fusese destrămată din cauza unui Rathban mânios. Monty adăugă:

– Mai este un motiv care ar putea explica burlăcia lui confirmată, unul asemănător cu al meu.

– O?

– O abundență de moștenitori, ei bine, cel puțin în cazul meu. Frații mei deja au oferit părinților mei mulți nepoți, oferindu-mi scuza perfectă să stau departe de o soție.

„Norocosule", fu ea pe cale să spună sarcastic, dar ultimul lucru pe care și-l dorea era să arate dezamăgire față de burlăcia lui confirmată. Așa că spuse numai:

– Dar Daniel nu are frați, nu?

– Nu unii despre care să fi aflat eu, dar are veri de gradul întâi, copiii unchiului său John Rathban, doi dintre ei bărbați, unul deja însurat și cu copii.

– Da, i-am întâlnit la balul familiei Rathban.

– Din mândrie, lordul Albert fără îndoială își dorește în continuare ca propriul său fiu să fie moștenitor, dar umblă vorba prin oraș

că, după moartea fratelui său, a devenit ca un al doilea tată pentru nepoții lui, așa că fără îndoială are și alte opțiuni.

– Ei bine, asta este interesant! Deci nu sunt chiar ultima scăpare a lui Albert.

Monty râse.

– Tu nu ai putea fi niciodată ultima scăpare, scumpete!

O făcuse din nou. Ea era sigură că el nici măcar nu intenționa, căci cuvintele de complimentare pur și simplu ieșeau din gura lui.

Iar el continuă:

– Acum, în privința lecțiilor care cer intimitate...

Capitolul 40

În timp ce Monty o luă de mână pe Vanessa și o ridică în picioare, palma celeilalte mâini ateriză perfect pe sânul ei drept. Ba chiar îl strânse puțin, pentru a-i da de înțeles că atingerea lui nu era o greșeală. Ea încercă cu disperare să ignore fluturii din stomac ce apărură brusc. Ignoră și pulsul accelerat și parfumul lui încântător, pe care nu putu să nu-l observe acum, că el era atât de aproape de ea. Cumva, reuși să-l privească întrebătoare.

El izbucni în râs.

– Ei bine, nu mă așteptam să fii imună la genul acesta de atingeri. Aceasta este o demonstrație a ceea ce Daniel *ar putea* face, într-un efort de a te speria. Și nu mă refer că o va face în timpul unei îmbrățișări, când acest gen de mângâiere ar fi natural, ci pur și simplu fără un motiv anume.

– Nu sunt deloc imună... la atingerea ta.

El inspiră adânc.

– *Te rog,* imaginează-ți că sunt Daniel pentru lecția aceasta.

Ea nu ar putea face niciodată asta. Nu exista nici o comparație între cei doi bărbați. Ea observă însă că-l dezorientă din nou, așa că spuse:

– Scuze, credeam că puțină frivolitate ar fi binevenită.

– Deci glumeai?

Ea ignoră întrebarea și spuse:

– Continuă lecția.

El încuviință.

– Dacă te atinge astfel sau chiar mai intim...

Ea îl întrerupse.

– Îmi vei demonstra ce poate fi mai intim decât să-și pună mâna pe sânii mei?

El își îndepărtă mâna, dar o făcu atât de încet, ca și cum nu ar fi vrut.

– Nu. Vei ști cu siguranță dacă se va întâmpla. Ceea ce vreau să spun este că, indiferent unde te va atinge, nu trebuie să pari șocată, furioasă sau ofensată. Vrei să-l intrigi răspunzându-i într-un mod la care el nu se așteaptă.

– Așa cum am făcut cu tine?

El dădu din cap.

– Să ridici din sprânceană ar putea avea un efect secundar, ba chiar l-ar putea stânjeni, ceea ce va face ca el să plece, iar tu nu vei mai avea o altă șansă să-l subjugi.

– Păcat! Zâmbi. I-ar prinde bine puțină umilință.

– Nu și dacă-l vrei la altar, o avertiză el.

Ea oftă.

– Atunci cum să-l intrig?

– Te-ai putea apleca să-i șoptești ceva la ureche, chiar dacă este numai o dojană superficială pentru îndrăzneala lui.

Ea se apropie de el și-i șopti la ureche.

– Te vreau.

El făcu un pas în spate.

– Nu, nu, nu, nu.

Ea râse.

– Unul era suficient.

– Nessi, tu iei treaba asta în serios sau nu?

Ea se abținu să ofteze iar.

– Desigur.

– Atunci amintește-ți că vrei să te comporți sofisticat, să sugerezi, dar să nu oferi. Este vital. Dacă îi oferi, jocul pentru el se va sfârși. Va avea parte de satisfacție momentană și va deveni iar plictisit de tine.

Ea fu dezamăgită.

– Se aplică tuturor bărbaților?

– Doamne, nu, numai celor blazați ca Rathban. Eu, de exemplu, nu cred că mă voi putea sătura vreodată de tine.

O făcuse iar! Și nici măcar nu-și dădea seama ce impact aveau cuvintele lui asupra ei, ci continuă cu lecția, spunând:

– Reține că, dacă va apela la cruzime, ar putea foarte bine să fie modul lui de a se apăra, într-un efort de a te șoca și de a te face să renunți să-l mai curtezi. Va trebui deci să te asiguri dacă este apărare sau o ieșire, deși una stângace, înainte de a-i răspunde.

– Cum pot să-mi dau seama de diferență?

– În acel moment ai putea încerca să-l săruți.

– Aș prefera să nu fac asta.

– Dacă va fi soțul tău, ai face bine să te obișnuiești cu asta.

– Atunci să exersăm sărutul?

Ea nu-l tachina neapărat, iar de data aceasta el nu reacționă enervat. Cu un pas, o strânse în brațe și o sărută. Dacă era numai exercițiu, l-ar fi lovit. Se simțea însă înapoi în luncă, căci între ei se dezlănțuia o pasiune aprinsă.

– Credeam că pot gestiona asta, dar te vreau prea mult, spuse el în timp ce o săruta. Spune-mi să plec.

– Este camera ta.

– Atunci ieși!

El însă nu se opri din sărutat. Ei îi venea să râdă, dar voia să-l sărute și mai mult, așa că-și prinse brațele strâns după gâtul lui. El nu s-ar fi putut opri nici dacă ar fi încercat, dar nu o făcu. El îi cuprinse coapsele și-i ridică picioarele de pe podea, trecându-i-le pe după șoldurile lui. Așa că ea se agăță și mai strâns de el, iar el o purtă spre pat. Nu era departe.

În pat, cu el! Emoțiile pe care le simțea se accentuaseră, în timp ce el se așeză deasupra ei, poziția lui asigurând-o că asta nu făcea parte din lecție, ci era el, care se lăsase pradă dorinței pentru ea, iar ea era extaziată că el o făcuse.

Ea gemu în timp ce buzele lui se plimbau peste obraz, apoi pe gât, respirația lui caldă aproape de urechile ei excitând-o de nenumărate ori. Când în cele din urmă termină să-i sărute o latură a feței și a gâtului, se mută pe partea cealaltă. Gura lui se tot întorcea însă la a ei. Probabil că-i ridicase fusta încet, încât ea nu observase până când mâna lui nu-i atinse zona intimă, se opri, apoi reluă.

– Dumnezeule mare, scumpete, mereu fugi fără lenjerie intimă?

Ea zâmbi, văzându-l surprins.

– Nu, desigur că nu, dar mi-am luat cămașa de noapte pentru a părea pregătită pentru pat în caz că surorile mele aveau

să mă viziteze. Când m-am convins că toți au mers la culcare, m-am îmbrăcat repede și m-am furișat în camera ta.

– Mă tem că este prea târziu pentru explicații. Acum mi te voi imagina mereu fără ea, indiferent de ce vei purta.

– Ba nu, este prostesc!

– Bărbații pot fi prostovani... mai ales atunci când se gândesc la femei.

– Dacă îți vei aminti că nu pot, îți promit că și eu îmi voi imagina același lucru despre tine.

El gemu și o sărută pasional. Ea trase de marginea cămășii, pentru a i-o scoate din pantaloni. El nu se opri să o ajute. Era foarte frustrant deoarece voia să-i atingă pielea, dar nici nu voia să înceteze să-l sărute. Timpul părea vital, zburând și, totuși, Dumnezeule mare, își dorea ca această noapte să nu se sfârșească.

Apoi se lăsă pe spate și o luă cu el, ridicând-o deasupra lui. Acum ea avea acces! Se așeză pe șoldurile lui și se ridică pentru a-i scoate cămașa, apoi o descheie repede și își trecu încet mâinile peste pieptul lui.

Zâmbi când văzu cu câtă aviditate o privea.

– Cămașa ta a fost o pacoste!

– Da? Și așa, spuse el și îi scoase rochia peste cap. Apoi mai gemu o dată. Nici cămașă?

– Ți-am spus, m-am îmbrăcat în grabă, zise ea și coborî pentru a-l îmbrățișa, lipindu-și pielea goală de a lui. O, oftă ea încântată, printre buzele lui. Sărutul este mult mai plăcut așa, nu crezi?

– Cred că-mi vei aduce moartea... și am mers prea departe cu lecțiile astea.

– Lecția s-a încheiat cu ceva timp în urmă, spuse ea, sărutându-i gâtul, apoi jucându-se cu urechea lui. Și nu te-am tachinat mai devreme. Apoi, continuă cu o voce caldă: Te vreau.

El se așeză din nou deasupra ei, de data aceasta atât de repede, încât ea nu se putu abține să nu râdă. Nu trebuia să-i menționeze pantalonii. El se dădu într-o parte și-i scoase atât de repede, încât ea abia de reuși să vadă. Dar el se întoarse, acoperind-o cu trupul lui lung, iar ea savură fiecare centimetru.

– Probabil că am murit și am ajuns în rai.

O sărută din nou, încet, delicios. Dacă se gândea să nu se grăbească, ea avea să fie cea care putea să moară.

– Este mereu atât de frustrant?

– Este nerăbdarea.

– Nu, este frustrare.

– Te ajută asta?

El o pătrundea, dar numai puțin.

– Da! Nu... o!

– Acum?

El împinse mai mult. Presiunea fu atât de scurtă și lipsită de durere, încât ea fu suficient de surprinsă încât să întrebe:

– De ce nu a durut?

El zâmbi.

– Cred că... frustrarea ta... s-a îngrijit de asta. Era dornică să fii pătrunsă.

Ea își ridică șoldurile pentru a-i testa teoria. Ceea ce simțea era sublim, delicios, un fior care creștea și care o excita.

– Nu te mișca, șopti ea.

– Te-am rănit?

– Nu! Se simte atât de, atât de... oh!

Îl ținea atât de strâns, încât l-ar fi putut sufoca, dar nu se putea abține. Plăcerea crescu și explodă atât de neașteptat, dincolo de cuvinte, dincolo de orice și-ar fi putut imagina. Probabil că el știa că pe ea nu ar fi deranjat-o dacă începea să se miște iar, deoarece atunci când o făcu, pătrunzând-o și mai adânc, acel sentiment plăcut nu o părăsi, prelungindu-i extazul.

El o mângâia atât de delicat atunci când el se lăsă cu greutate deasupra ei. Pentru această noapte, Montgomery Townsend era al ei, iar ea se simțea foarte posesivă. Nu voia ca el să se miște, să vorbească sau să facă orice altceva în afară de a-i respira greoi în ureche. Oare îl epuizase? Cu siguranță părea așa, până când el își ridică capul, iar ea-l văzu râzând.

– Cine te-a avertizat că va durea? Ți-ai petrecut anii de formare departe de mama ta.

– De fapt, mama este vinovata. Era dornică să scape de această conversație. Cred că aveam numai 11 ani, gemenele numai 10, când ne-a așezat pentru a ne explica unele dintre cele mai groaznice aspecte din noaptea nunții.

– Groaznice?

Ea râse.

– La vârsta aceea, ni se părea groaznic orice avea legătură cu sângele. Îmi amintesc că Layla chiar a plâns gândindu-se la asta. De ce crezi că ne-a mințit Kathleen în privința asta?

– Nu a făcut-o, scumpo! De obicei, prima dată este dureros sau, cel puțin, așa mi s-a spus.

– Deci ești special?

– Nu, tu ești. Dar crede-mă, nu avea nici o idee că propria ta... dorință... ar putea-o îndepărta. La urma urmelor ești prima mea virgină.

Ea făcu ochii mari.

– Serios?

– Da, și acum va trebui să te măriți cu mine.

– Nu, nu trebuie.

– Să nu zici că nu te-am întrebat.

– Aceea nu a fost o întrebare, iar afirmația este absurdă. Trebuie să spun însă că ești un profesor desăvârșit.

El îi mângâie obrazul.

– Așa cum ai subliniat foarte bine chiar tu, aceasta nu a fost o lecție.

Capitolul 41

Vanessa nu reușea să se convingă să-l abandoneze pe Monty și modul plăcut în care stăteau îmbrățișați. De fiecare dată când se ridica, Monty o trăgea înapoi, părând deci la fel de reticent la ideea plecării ei.

Chiar nu voia ca această noapte minunată să se încheie. În momentul în care începu să se simtă somnoroasă, se grăbi în camera ei. Poate că nu avea nici cel mai mic regret pentru faptul că se lăsase purtată de pasiune, dar nu va permite, prostește, să fie prinsă în cameră luni dimineața.

Sărutul lor de despărțire a fost dulce-amar. Cel puțin pentru ea, deoarece acum, că învățase lecțiile lui Monty, nu-și mai permitea să-și facă din nou de cap cu el. Trebuia să se mărite cu un Rathban.

Desigur că adormi la o oră teribil de înaintată. Abia ajunse jos la timp pentru a se alătura prânzului în familie. Kathleen o privi

circumspectă în momentul în care intră în cameră, dar nu-i oferi o scuză pentru faptul că întârziase. Emily insistă să primească una.

Ea ridică din umeri.

– M-am tot gândit la logodnicul meu, ceea ce m-a ținut trează aproape jumătate din noapte.

– Pentru că s-a arătat atât de interesat de mine? spuse Emily cu un zâmbet timid.

Ce nemernică mică! se gândi Vanessa. Nu-și putea da seama dacă Emily era serioasă sau încerca numai să își ia revanșa după cearta de ieri. Daniel plecase aseară de la bal imediat după ce o înapoiase pe Emily lui Kathleen. Poate se gândise că mama lui nu se va plânge după ce dansase cu toate cele trei surori Blackburn. Vanessa fusese dezamăgită că nu avusese parte de un al doilea dans cu el.

– Am avut o mică ceartă, îi spuse ea lui Emily. Presupun că a dansat cu tine doar pentru a mă face geloasă, dar dacă nu, simte-te liberă să-l adaugi pe lista ta, căci aparent îți dorești pe ea fiecare bărbat din Londra.

Obrajii lui Emily se înroșiră – și se îmbujorară și mai mult când Kathleen exclamă:

– Dumnezeule mare, sunt îngrozită de astfel de discuții! Voi trei nu veți ieși din camera asta până când nu veți rezolva problema care v-a transformat în niște cațe. Sper să vă comportați exemplar la petrecerea pe care o voi organiza mâine-seară. Printre altele, vor veni familiile Rathban și Harris..., da, știu că îl placi pe băiatul familiei Harris, Layla, adăugă ea când Layla zâmbi, dar era încă suficient de furioasă pentru a adăuga: Discuțiile acestea nu se vor mai purta!

Kathleen ieși din încăpere pentru a demonstra cât de nemulțumită era. După plecarea ei se lăsă liniștea. Emily fierbea. Layla privea anxioasă când la una, când la cealaltă. Vanessa nu era convinsă că ceva avea să poată distruge acest zid.

Apoi, inocenta din mica lor zâzanie spuse:

– Emily a întâlnit seara trecută pe cineva pe care-l place mai mult decât pe Monty.

– Monty nu ar trebui să se afle pe lista cuiva, le reaminti Vanessa. Nu își caută soție.

Enervată, Emily spuse:

– Mi-ar plăcea să-l păstrez pe a mea oricum. Am o listă lungă.

Vanessa își dădu ochii peste cap.

– Exact aici este problema, Em. Pe câți dintre acești bărbați i-a plăcut Layla mai mult decât tine? Sau în continuare ea primește doar resturile tale.

– Am făcut o concesie!

– Că îți place cineva mai mult decât Monty? Chiar numești asta o concesie? Uită-te bine cât de egoistă ești și rezolvă asta, înainte de a sfârși prin a distruge sezonul surorii tale gemene.

Emily îi aruncă o privire Vanessei. Apoi, în mod incredibil, Layla remarcă:

– Cred că merita asta!

– Într-adevăr, spuse Vanessa, ca și cum Emily nu mai era acolo, apoi adăugă: Dar îi poți spune că vă invit pe amândouă la o plimbare călare după prânz.

– Deci o ierți?

– Îi poți sugera asta, deși nu o va auzi de pe buzele mele.

Layla zâmbi. Emily chicoti brusc. Era o veche tactică folosită de fete în copilărie, atunci când una dintre ele era supărată pe cealaltă. Era de asemenea o amintire plăcută a faptului că mereu își rezolvau problemele.

Având ultimul cuvânt și simțindu-se mai bine din acest motiv, Vanessa luă un cărnat din farfurie, se ridică și arătă spre ușă.

– Nu mi-e foame. Mergem?

Plecară din sufragerie chiar când domnul Rickles invita pe cineva înăuntru. Gemenele strigară încântate și îl salutară pe bărbat, îmbrățișându-l. Vanessa se apropie mai precaut când văzu că era un vechi prieten de familie, Peter Wright, dar și ea îl întâmpină călduros. Prezența lui și reacția gemenelor față de el o făcură să bănuiască faptul că, de-a lungul anilor, el continuase să viziteze familia, poate ca o favoare pentru William. Multe scrisori de la Peter fuseseră trimise tatălui ei, în Scoția, prin avocatul lui William.

Păru surprins să o vadă acolo.

– Ce frumos ai crescut, Nessa! Nu sunt sigur că te-aș fi recunoscut dacă te-aș fi întâlnit în altă parte. Vă bucurați de mult așteptatul sezon?

– Până acum a fost minunat, spuse Layla.

– Sunt prezenți atât de mulți tineri, adăugă Emily.

– Mai mult decât suficienți pentru a putea alege, sper, zise el.

Ce subiect sensibil! Și totuși, Vanessa zâmbi.

– Posibil.

Emily adăugă:

– Cu Nessa aproape logodită cu Daniel Rathban, sunt.

De data aceasta, Emily nu fu răutăcioasă, constată Vanessa. Totuși, pufni, conștientă că Peter fusese secundul lui William la duelul fatal cu cel mai tânăr dintre frații Rathban.

El păru nemulțumit de vești și spuse îndrăzneț:

– De ce?

Vanessa se prefăcu surprinsă de reacția lui.

– Glumești! Este un bărbat foarte atrăgător.

Asta nu schimbă expresia lui și-i zise:

– Putem discuta?

– Mergem să ne schimbăm pentru plimbare, Nessa, zise Layla și o luă cu ea sus pe Emily.

Rămasă momentan singură în hol cu cel mai bun prieten al tatălui ei, Vanessa trase aer în piept, iar Peter nu îmbrăcă delicat subiectul, ci o întrebă direct, deși în șoaptă:

– Nu știi că tatăl lui este direct responsabil de absența lui William?

Nu voia să-i spună că se ajunsese la o înțelegere. Deja avea două păreri opuse în privința faptului că ea acceptase înțelegerea, una din partea mamei ei, una din partea lui Monty. Nu voia ca opinia lui Peter să încline balanța. Prefera ca Peter să creadă că mariajul fusese ideea ei.

Astfel, răspunse la întrebare, subliniind:

– Cum să atenuezi sentimentele cuiva dacă nu prin a deveni membru al familiei sale?

– Și totuși... mama ta este de acord?

Ea zâmbi.

– Mama nu prea mă înțelege. A descoperit, spre nemulțumirea ei, desigur, că nu prea funcționează să-mi dea ordine.

El își dădu ochii peste cap.

– Știu că Will te-a lăsat liberă.

– Totuși, continuă ea, mama apreciază familia, așa că da, am aprobarea ei.

– Uitați amândouă răzbunarea?

Chiar trebuia să fie atât de insistent?

– Un frate suferind, o decizie proastă luată. Ea ridică din umeri cu nonșalanță. Eu învinovățesc pe cine trebuie, așa cum a făcut-o tata. Și un bătrân cu inimă rea nu întinează toată familia Rathban.

În plus, tot ce contează este că sunt îndrăgostită de fiul lui. Sunt foarte mulțumită de uniune.

Purtând deja costumul de călărie, se îndreptă spre ușa de la intrare înainte să se înroșească din cauza minciunii, dar apoi își dădu seama ceva alarmant și se întoarse spre Peter.

–Dacă îi vei scrie tatei, te rog să nu-i spui. Aș vrea să fiu eu cea care-i dă vestea fericită.

–Cu siguranță. Nu-ți voi strica surpriza!

Capitolul 42

–Cum dracu' ai auzit asta?

Vanessa venise să-l viziteze pe Zăpadă în timp ce aștepta ca gemenele să i se alăture și-l găsi pe Donnan îngrijindu-i calul. Imediat îi spuse că se afla o fermă de cai de vânzare lângă Londra.

El râse, văzând-o surprinsă.

–Ați fi uimită de lucrurile pe care le auzi în taverne, domnișoară. Proprietarul pare puțin cam disperat să vândă, așa că ați putea obține un preț bun, motiv pentru care am menționat... de fapt... Părea puțin stânjenit, înainte să recunoască. Mie și lui Calum ne place orașul ăsta. Nu ne-ar deranja să vă îngrijim o fermă dacă ați avea de gând să creșteți animalele astea mari.

Vanessa era încântată că frații MacCabe erau dispuși să facă asta. Rezolva una dintre problemele ei imediat ce va deține o fermă, aceea de a găsi bărbați în care să aibă încredere pentru a o administra.

–Programul meu este plin astăzi, dar mâine-dimineață, când voi scăpa de toți vizitatorii, va fi un moment bun pentru voi pentru a-mi arăta.

–Deci tot ești ocupată?

Ea încuviință.

–Mă așteptam să fie un vârtej. În seara asta mergem la teatru și cred că mama a aranjat o petrecere mare pentru mâine-seară. Mărturisesc că este puțin descurajator să mă gândesc mai departe.

Gemenele ajunseră, iar valeții așteptau. Monty nu se afla printre ei astăzi, dar ea zâmbi, imaginându-și-l tot în pat. În nerăbdarea ei de a-l revedea era și puțină emoție. Dacă avea să o tachineze despre

noaptea trecută, nu știa cum va reacționa. Spera ca el pur și simplu să nu menționeze nimic, chiar dacă știa că va fi singurul lucru la care ea se va gândi când îl va vedea.

Se bucură de plimbarea călare prin parc, alături de surorile ei. Nici măcar nu o deranjă când fură oprite de câteva ori de bărbații care le plăceau. Atenția o ținu pe Emily binedispusă.

Daniel participă la teatru în acea seară alături de mama lui, deși scaunele lor se aflau pe latura opusă a sălii, acolo unde stătea familia Blackburn, ceea ce Vanessa nu găsi deloc util. Dacă Lady Rathban era partenera lor în misiunea logodnei, Vanessa nu era deloc impresionată de tacticile ei, deși, dacă era sinceră, locurile din jurul celor ocupate de familia Blackburn fuseseră acaparate repede de tineri care le curtau neoficial pe gemene.

Vanessa făcu clară lipsa ei de interes față de compania prezentă, așa cum o făcuse și la baluri, așa cum făcuse prin evitarea pretendenților care continuau să bată la ușa lor în fiecare zi. Reușise să nu fie nepoliticoasă în privința aceasta. Pur și simplu nu voia să-i încurajeze pe acești tineri când, în secret, ea curta pe un altul.

Gemenele erau prea ocupate șușotind cu domnii pentru a acorda atenție piesei care se desfășura pe scenă. Vanessa se asigurase că, dacă Daniel avea să arunce o privire în direcția ei, avea să o surprindă zâmbindu-i, așa că nici ea nu îi privea pe actori.

Kathleen o asigură că avea să o ducă la Lady Rathban în timpul pauzei și că se va angaja într-o conversație cu aceasta pentru ca Vanessa să poată avea câteva minute să cocheteze cu Daniel. Acest cuvânt, a cocheta, o făcea să vrea să râdă. Nu era asta ceea ce făceau ea și Daniel atunci când erau singuri. Era mai potrivit să spună că-și aruncau săgeți invizibile reciproc.

Avu însă șansa de a rămâne singură cu el în foaier în timpul pauzei, departe de cei care i-ar fi putut auzi. Kathleen o conduse pe Lady Rathban imediat câțiva pași mai departe și începură o conversație șoptită, iar gemenele erau ocupate cu propriii lor amorezi, astfel încât ea ajunse să stea lângă Daniel.

În seara aceasta el arăta încântător, în ciuda expresiei plictisite. Amintindu-și lecțiile lui Monty, ea îi complimentă redingota și își trecu degetele peste rever, ca și cum ar fi atins, absentă, materialul.

El răspunse atingerii ei dându-se un pas înapoi, cât ea să nu-l mai poată atinge.

– Nu te-ai plictisit să mă enervezi? spuse el aspru.

– Nu m-aș putea plictisi niciodată de tine, Daniel. Îmi faci inima să bată cu putere.

El pufni.

– Prostii.

Ea îi oferi acel zâmbet senzual pe care-l aprobase Monty.

– Atunci stomacul?

Orice alt bărbat ar fi râs sau, cel puțin, i-ar fi fost provocată dorința, dar nu și acesta. Dacă privirile ar fi putut omorî... oare ajungea la el? Sau mersese oare prea departe? Apoi, bombăni:

– Insolentă! apoi privi înapoi.

Ea fu nevoită să se abțină să nu râdă. Brusc, el se comporta ca un debutant. O făcu să se întrebe dacă el venise vreodată la Londra în plin sezon când fusese tânăr sau fusese oare prea suferind după iubirea pierdută pentru a face ceva atât de festiv? El își riscase însă inima a doua oară, numai pentru a fi întâmpinat cu împotrivire de tatăl său. I-ar plăcea ca el să-i confirme zvonurile, nu că ea s-ar fi îndoit de ele, căci cu siguranță explicau refuzul lui de a se însura... și de ce își ura tatăl acum.

Își ținu gura, amintindu-și de avertismentul lui Monty că acel subiect ar putea provoca furia lui Daniel și i-ar putea distruge progresul pe care îl făcea. Asta, dacă făcea vreunul. La naiba, cu siguranță nu îi dădea nici un indiciu în acest sens.

La acuzația lui că era insolentă, ea zâmbi și sublinie:

– Suntem ca două picături de apă, nu?

– Nu suntem deloc la fel. Ești nebună dacă vezi asemănări între noi.

– Ei bine, este adevărat că nu sunt nepoliticoasă, cel puțin nu intenționat... nu că mă deranjează că tu ești așa, dacă nu ai observat. În privința faptului că sunt îndrăzneață, pe de altă parte, ai putea fi de acord că îți sunt pe măsură. Apoi oftă. Știi, chiar ar trebui să profiți de dorința mea de a mă mărita cu tine cât mai poți. Dacă tatăl tău te va dezmoșteni înainte de nuntă, mă tem că mama își va retrage sprijinul pentru căsătoria cu tine.

– Nerăbdarea te face mai degrabă patetică, spuse el, întrerupând-o repede, apoi adăugă: Nu mă va dezmoșteni.

Ea se prefăcu surprinsă.

– Chiar nu știi cât de aproape ești de acest lucru? Crezi că poți continua să-ți sfidezi familia la nesfârșit, dar mi s-a spus, confidențial, că acesta este ultimul an în care îți mai poți face

datoria față de familie... conform spuselor mamei tale, se gândi ea să adauge.

El merita asta și chiar transformă tonul lui blazat într-unul aprig.

– Mă tot amenință că mă dezmoștenește, dar nu o va face niciodată. Sunt singurul lui fiu.

Părea foarte încrezător, iar acesta ar fi putut fi motivul pentru care ea nu înregistra nici un progres în privința lui. Așa că merse pe informația pe care i-o oferise Monty, apoi spuse candid:

– De fapt... nu ești.

El pufni.

– Nu mi-ar recunoaște bastarzii, așa că de ce i-ar recunoaște pe ai lui? Și apoi continuă, chiar mai sigur: Nu o va face!

Ea ridică din umeri.

– Poate că nu. Dar ai vreo doi veri bărbați, nu? Tu ești numai opțiunea preferată, nu și singura, Daniel.

Ea simți o satisfacție profundă când o urmă de nesiguranță apăru pe chipul lui. Era un moment bun pentru a folosi o altă lecție a lui Monty. Se întoarse cu spatele la el, îi spuse mamei ei că se întorcea la locul său și ieși din foaier.

Capitolul 43

A doua zi dimineață, după micul dejun, Vanessa se urcă în trăsură pentru a vizita ferma care era scoasă la vânzare. Scoțienii arătară drumul călărind în fața trăsurii. Când se aflară la o stradă distanță de casa mamei ei, auzi o lovitură, ușa se deschise și Monty se furișă înăuntru.

– Unde mergem? întrebă el și se așeză pe bancheta din fața ei.

Vanessa era prea surprinsă pentru a răspunde. Practic el urcase din mers, în timp ce trăsura se deplasa pe stradă. Scoțienii probabil nu-l văzuseră făcând asta. Unul sau doi dintre valeții de pe capra trăsurii poate că o făcuseră, căci trăsura se zdruncină puțin, din cauza poznei lui Monty, dar probabil că îl recunoscuseră.

Exact așa cum se temuse că se va întâmpla când îl va revedea, fu copleșită de emoții, ceea ce-i făcu limba ascuțită:

–Îmi pun întrebări în privința sănătății tale mintale. Te-ai fi putut răni din cauza asta.

–Recent am sărit un gard înalt, așa că o urcare în trăsură nu este nimic.

–Dacă mama era cu mine?

–Știu exact unde se află restul familiei tale. Contesa își păzește puii. Nu le va lăsa singure în salon cu atâția tineri care le vizitează. Trebuie, de asemenea, să se ocupe de pregătirile pentru petrecerea de diseară la care, din păcate, nu voi participa, dar Charley va fi fericit să ia parte. Știe că ai fugit de-acasă?

–Ai văzut tu vreun cufăr deasupra trăsurii? îi răspunse ea.

–Cred că, dacă ai fugi, nu le-ai lua cu tine. Apoi, cu un zâmbet foarte cald, întrebă: Ce mai faci, draga mea? Ți-a fost dor de mine?

–Cred că ți-am observat lipsa ieri, spuse ea, încercând să pară detașată. Am presupus că nu ai avut suficientă forță pentru a te da jos din pat.

El râse și o trase direct în poala lui.

–De ce mă rănești?

Chiar așa, de ce? Principala ei grijă, că el avea să o ignore după ce se culcase cu ea, fusese rezolvată. Evident că nu. Intimitatea în trăsură la lumina zilei era prea riscantă când unul dintre frații MacCabe ar fi putut rămâne în urmă pentru a-i spune ceva prin fereastră.

Încercă să se ridice din poala lui, dar el o ținea strâns, așa că ea-l distrase, menționând:

–Donnan mă duce la ferma care este de vânzare, aproape de Londra.

–Vrei să o cumperi pentru crescătoria de cai despre care mi-ai vorbit?

–Dacă este într-o stare bună. Mi-ai spus că Daniel locuiește permanent la Londra și mai puțin la reședința de la țară a tatălui său, așa că aceasta este suficient de aproape pentru a o putea vizita cu regularitate, dacă voi locui în oraș cu el.

Mâna lui se mișca leneș pe spatele ei, în sus și în jos, dar degetele lui se apropiau puțin prea aproape de ceafa ei. Ea încercă să ignore

fiorii care o treceau. Încercă să ignore dorința de a-l mângâia la rândul ei. Ce se întâmplase cu decizia ei de a-l distrage?

El continuă conversația ca și cum nu-i trezea pasiunea.

– Am sentimentul că nu vei vrea să-ți petreci tot anul cu acel soț, de fapt, vei vrea probabil să scapi de prezența lui cât de repede vei putea. Așa că o crescătorie de cai aproape de Londra s-ar putea să nu fie ideală pentru tine. În plus, proprietarul nu o va vinde unei femei. Cred că aș putea să o cumpăr pentru tine.

– Mulțumesc pentru oferta generoasă, dar nu va fi necesar. Mi-o va vinde când îi voi spune că ferma este pentru tatăl meu, un cadou-surpriză, așa că va trebui să o pun pe numele lui. Intenționam deja să fac asta, pentru ca familia Rathban să nu se poată atinge vreodată de ea. Mă aștept să o obțin la un preț bun odată ce-i voi spune că nu îi vreau și caii, ci numai clădirile. Le voi umple cu iepe de povară.

– Toate pentru Regele Zăpezii?

Avu nevoie de o voință puternică pentru a se concentra asupra conversației lor și nu asupra mâinii lui, care îi ridica încet fusta. Îl lovi peste mână înainte să spună:

– Într-adevăr, până va avea mânji care să-i ducă linia mai departe. Acum lasă-mă să mă ridic înainte să ne vadă cineva așa.

– Uiți de lecțiile tale. Lui Daniel nu-i va păsa cine vede.

Ea mîji ochii spre el.

– Nu suntem în privat. Am putea fi întrerupți în orice moment de unul dintre scoțieni. Încerci să mă compromiți?

Mâna lui ajunse din nou pe fusta ei, apoi sub ea.

– Va funcționa?

– Lecțiile... Ea suspină în timp ce mâna lui urcă pe coapsa ei. S-au încheiat.

– Practica este cea care contează... porți lenjerie astăzi? Foarte dezamăgitor!

Ea renunță.

– Taci și sărută-mă!

Puțin mai târziu auzi:

– Domnișoară, suntem...

Nu prinse restul, deoarece Monty o aruncă imediat pe podea. Era o trezire atât de nepoliticoasă încât izbucni în râs și nu se opri până nu văzu expresia uluită a lui Monty.

– Scuze! spuse el. Oare se înroșise? O ajută să se așeze pe bancheta din fața lui. Reflexele astea neașteptate sunt blestemul meu, încercă el să explice.

– Sunt convinsă că salvează vieți sau... aș putea spune, salvează de la compromitere.

– Bărbații nu se compromit în felul în care crezi tu... da, știu, este foarte nedrept. Să mă ocup de scoțianul tău?

– Ai face bine. Va ști că ești aici când vom ajunge la fermă, asta, dacă nu intenționezi să te ascunzi în trăsură.

El scoase capul pe fereastră și-l întrebă pe Donnan:

– Suntem ce? Urmăriți?

– Da, așa se pare. Au avut și timp, și spațiu să ne înconjoare, dar nu au făcut-o. Și cred că vei merge călare pe calul meu restul drumului.

Vanessa se înroși la tonul dezaprobator al lui Donnan, dar Monty îl ignoră, spunând:

– Mă îndoiesc că sunt străini, dar ar fi înțelept să aflăm. Cere-le direcții sau ceva și asigură-te că-i auzi pe toți vorbind o engleză decentă, fără accent.

Donnan încuviință, apoi avertiză:

– Ai face bine să încetezi să-i mai dai târcoale domnișoarei, da?

– Nu cred că te place, spuse Vanessa când Donnan se întoarse pentru a călări în spatele lor.

– Nu a ascuns niciodată lucrul ăsta!

– Chiar crezi că sunt din nou cei care-l caută pe Charley? Când el nici măcar nu este cu noi?

– Da. Este evident că au făcut legătura dintre mine și el și continuă să apară în prea multe locuri. Încep să cred că au trimis o întreagă armată după băiat, nu doar o mână de ticăloși.

Donnan se întoarse și ceru ca trăsura să se oprească. Vanessa simți o clipă de teamă când Monty deschise ușa pentru a afla de ce.

– Ai măcar un pistol?

– Unul, spuse el, apoi zâmbi. Presupun că va trebui să-l folosesc cum trebuie.

După ce păși afară și înainte de a se uita în spatele trăsurii, fu luat prin surprindere de o remarcă dojenitoare.

– Ești ca un câine de curse, Montgomery. Să nu mă mai faci să te alerg vreodată astfel.

– Și eu mă bucur să te văd, tată!

Capitolul 44

Aceasta era o conversație pe care Montgomery nu ar fi trebuit să o poarte încă, deoarece nu putea răspunde la nici una dintre îngrijorările tatălui său. Dar Brian Townsend, conte de Marlham, nu voia să accepte jumătăți de adevăr sau eschivări, motiv pentru care Montgomery depusese eforturi pentru a-l evita. Cel puțin avusese timp să se gândească la o scuză bună în drum spre Londra, deși nici una nu îi venise în minte.

– Cred că este mai furios pentru că a trebuit să alerge după tine, decât din cauza zvonurilor acelea prostești. Să știi că începuseră să moară, cât timp ai fost plecat. Brusc, ți-ai arătat fața în Londra și ai stârnit cuibul de viespi.

Andrew era amuzat de întreaga situație și se oferise să împartă calul lui cu Montgomery, în drumul înapoi spre oraș. Fratele lor mai mare, Weston, își făcuse cunoscută nemulțumirea cu privirea lui condescendentă caracteristică, în loc de un salut. După avertismentul său, tatăl lui nu mai spusese nici un cuvânt, altfel Vanessa ar fi auzit. Cel puțin rămăsese ascunsă. Nu avea nevoie de altă dojană din partea tatălui său pentru că mergea însoțit în trăsură de o tânără debutantă, fără însoțitoare.

– Cum de vă aflați voi trei pe acest drum?

Andrew râse.

– Ne îndreptam spre reședința Blackburn pentru a afla dacă acolo te-ai ascuns, când Weston te-a văzut sărind în trăsură.

– De ce acolo?

– Deoarece Claire a observat atenția pe care le-o acordai doamnelor Blackburn la un bal recent – ba chiar i-ai prezentat-o pe una dintre ele – și i-a spus tatei. În ciuda furiei lui din cauza zvonurilor acelea sordide, a fost mai degrabă intrigat de vești. Cred că speră în secret că ești interesat de una dintre ele.

Montgomery nu insistă asupra acestui lucru, fiind mai îngrijorat de furia tatălui său.

– Furie? Serios?

– Mă tem că da, cel puțin atunci când a început să fie tachinat la club din cauza asta. Prostii tipice, deși Weston era cu el și a repetat

una care a iscat focul: „Pasezi amantele bătrâne către fiul tău acum?" Chiar și Weston a fost furios din cauza aceasta.

– Fără îndoială, bolborosi Montgomery. De ce sunteți voi cu tata dacă mergea numai să pună o întrebare acasă la familia Blackburn?

Andrew chicoti.

– Nu am fost invitat, dar odată ce am știut de ce merg, am insistat să îi însoțesc. Cred că Weston a mers în caz că trebuia să fii târât acasă.

Montgomery pufni.

– Ultima dată când m-am certat cu fratele nostru mai mare, cred că am câștigat.

– Da? Sau faptul că l-a distras Claire te-a lăsat să dai pumnul norocos? Oricum ar fi, mă bucur că nu a fost necesară forța. Te asigur că aș fi fost foarte enervat dacă tata mi-ar fi spus să intervin.

– Dar ai fi făcut-o?

– Desigur! Îi poți ignora dorințele tatei tu, dar nu și noi. Deci, îmi vei spune de ce curtai bătrânele prin Londra?

– Nu!

– Dar îi vei spune tatei?

Montgomery pufni.

– Nu.

– Îți sapi groapa, frate.

– Știu, așa că lasă-mi puțin timp pentru a-mi da seama cum să-l împiedic să închidă capacul sicriului.

– Foarte bine, dar te rog, te rog, nu sări și nu fugi pe vreuna dintre potecile pe care le întâlnim. Să știi, asta ar fi ultima picătură.

Montgomery râse. Nu era sigur dacă Andrew i-o sugera sau chiar încerca să-l avertizeze să nu o facă. Se întorseseră la Londra, iar reședința familiei se vedea deja, așa că spuse:

– Relaxează-te! Am fost prins. O să cadă tavanul în capul meu.

În casă, contele merse direct în biroul lui. Weston îi dădu lui Montgomery o împunsătură mică în acea direcție.

– De obicei nu simt nici un fel de empatie pentru tine, frate, dar de data asta o fac. Cred că ar trebui să-l urmezi. Termină odată cu asta. Te vei simți mai bine.

Acesta era, probabil, cel mai drăguț lucru pe care i-l spusese vreodată Weston. Montgomery încuviință și intră în birou, ba chiar închise ușa în urma lui.

Tatăl lui era deja așezat la biroul său mare, cu mâinile în piept, încruntat într-un mod dezarmant. Prin părul lui roșcat se vedeau câteva fire albe, dar ochii lui de un verde-deschis erau încă limpezi și ageri.

– Stai jos, spuse el.

Montgomery ignoră cele două scaune confortabile din fața biroului, sprijinindu-se numai de spătarul lor.

– Prefer să nu o fac.

– Stai jos! strigă Brian. Nu vei sta acolo, pe picior de plecare.

– Dar mă reconfortează să știu că am opțiunea asta.

– Atunci lasă-mă să-ți fac situația mai ușoară.

Brian se ridică, traversă încăperea, dar, la naiba, nu avea să iasă. Se așeză cu spatele la ușă, formând o baricadă solidă.

– Ei bine, dacă pui problema așa, bolborosi Montgomery și se așeză pe unul dintre scaune.

– Chiar vrei să iei în derâdere asta? spuse Brian și se întoarse la locul lui. Ai fost la război, te-ai întors rănit, ești prea bătrân pentru a fi relaxat în privința scăpărilor tale. Sau chiar nu înțelegi ce consecințe poate avea zvonul ăsta groaznic asupra familiei tale? Mama ta aștepta cu nerăbdare această călătorie, dar acum refuză să iasă din casă. Ba chiar eu am fost luat în derâdere. Evelyn a venit acasă plângând.

– Evelyn plânge mereu, ceea ce poate fi pus pe seama soțului ei, nu pe a mea. Îl urăște pe bărbat.

– Îl iubește prea mult, dar sunt amândoi instabili în privința emoțiilor lor. Se ceartă, apoi se împacă. Nu toate căsniciile sunt pașnice, ca a mea.

– Am auzit-o pe mama țipând la tine.

– La dracu', Montgomery, singurul motiv de ceartă între mine și mama ta ați fost voi, copiii. Oricum, nu despre asta este vorba. Explică-mi! De ce ai permis ca o bârfă atât de absurdă să se răspândească prin Londra?

Montgomery oftă în sinea lui, deoarece singurul argument pe care-l putea spune nu părea să fie suficient pentru tatăl lui. Trebuia totuși să încerce.

– Te-am mințit eu vreodată?

– Nu, din câte știu eu.

– Nu am făcut-o, așa că crede-mă, tot ce ai auzit a fost plănuit în mod deliberat și necesar, dar, din păcate, este un foc care trebuie să continue pentru a se înăbuși.

– Ce vrea să însemne asta?

– Înseamnă că, deși nu este deloc ceea ce crezi, nu voi nega nimic din toate acestea... dar tu o poți face, dacă simți asta. Spune că am fost beat.

Brian pufni, dar mușcă momeala.

– Și Claire a spus asta. Deci, ai fost?

– Nu, dar este o scuză bună. Băutura poate duce la prostie, la urma urmelor.

Brian îl privi cu asprime.

– Mă așteptam să negi totul, nu la prostia asta privind necesitatea. Cum poate fi un scandal un rău necesar?

– Nu aș numi genul acesta de bârfă un scandal. Cel mult, aceste zvonuri nu m-au făcut decât un subiect de batjocură, ceea ce sunt dispus să suport. Și am negat în fața ta adevărul lor, dar nu vei putea spune altcuiva acest lucru. Apoi, pentru a-și distrage tatăl de la acest subiect dezgustător, îi spuse ceea ce era sigur că Brian va aprecia să audă. Apropo, cred că m-am îndrăgostit.

Un moment de neîncredere.

– Crezi? Asta nu este ceva la care trebuie să te gândești, băiete. Fie ești, fie nu ești.

– Sunt.

Brian se încruntă iar.

– Dacă este una dintre femeile acelea în vârstă...

– Dumnezeule, nu, îl întrerupse Montgomery. Nu am fost clar? Totul este o amăgire, tată! A părut numai că le curtam, dar nu am intenționat niciodată să pun mâna pe vreuna dintre ele.

Brian bătu cu degetele în masă gânditor pentru o clipă, înainte ca expresia lui să devină ceva mai plină de speranță.

– Este de familie bună cea pe care o iubești?

Montgomery își dădu ochii peste cap.

– Sunt convins că nu ar conta pentru mine, dar da.

– Cine este? Una dintre fetele familiei Blackburn cu care te-a văzut Claire?

– Nu sunt sigur că ar trebui să dau încă nume. Situația este destul de complicată, având în vedere că o ajut să atragă în căsătorie pe altcineva.

Brian se ridică în picioare.

– Pe dracu'! De ce ai face-o?

– Pentru că este ceea ce-și dorește ea cu adevărat.

Tatăl lui se așeză oftând.

– Deci te-ai îndrăgostit în sfârșit, dar de o tânără care nu-ți împărtășește sentimentele?

– Nu am spus asta. Nu ți-am zis că e complicat? Nu-l iubește pe celălalt individ, dar dacă se mărită cu el, își va ajuta tatăl, iar ei îi pasă numai de asta.

– O fată devotată familiei ei. Incredibil! Te îndrăgostești de o fată bună, una pe care chiar aș putea s-o plac, iar soluția ta este să o ajuți să seducă un alt bărbat? Mă dezamăgești.

Din păcate, acest lucru era foarte evident, dar Montgomery sublinie:

– Dacă o voi îndepărta de scopul ei, nu mi-aș ierta-o niciodată. Tot ce pot să fac este să sper că nu va reuși, dar atunci probabil că nu se va ierta ea pe sine. Este... complicat.

– Așa zici tu. Atunci fă să nu mai fie complicat!

Capitolul 45

Vanessa nu își putea lua gândul de la întâlnirea din acea dimineață, când familia lui Monty îi oprise pe drum. Ce putea fi atât de important pentru a-i face să vină după el astfel? Oare aveau să-l împiedice să se întoarcă la casa mamei ei? Oare va veni să-l ia pe Charley? Ar putea exista consecințe dacă s-ar fi gândit să se uite în trăsură înainte să plece cu el. Vanessa își dădea seama că riscase foarte mult cu Monty.

Nu făcuse nimic instigator, dar nici nu încercase să-l oprească să o mai însoțească atunci când nu trebuia, deoarece ea se bucura de compania lui prea mult! Chiar și când nu o mângâia sau nu încerca să o sărute, pur și simplu se bucura de prezența lui și ezita să renunțe la ea. Trebuia! Cunoștea regulile și încălcase deja prea multe. Nu puteau să se mai afle vreodată singuri așa. El avea să înțeleagă. Sigur că da. Și el cunoștea regulile astea nenorocite.

Luând o decizie, se simțea tristă, aproape până la lacrimi. Fusese atât de încântată în privința cumpărării propriei ei ferme, dar nici faptul că ajunsese la un acord cu proprietarul nu o făcea mai fericită.

Se opri la biroul avocatului tatălui ei pentru ca acesta să finalizeze afacerea. Era fericită să-l cunoască, deoarece probabil ar fi avut nevoie de ajutorul lui în transferarea banilor ei înapoi către William, înainte de căsătorie... asta, dacă avea să aibă loc una. Dacă avea să fie, familia Rathban nu va primi un ban de la ea.

Când ajunse acasă, avu o surpriză. Gemenele o auziră deschizând ușa dormitorului ei și ieșiră în grabă din al lor înainte ca ea să poată închide ușa.

– Nu vei ghici niciodată! începu Layla.

– De ce nu ar face-o? spuse Emily. Întrebarea care se pune este de ce a durat atât.

– Nu mă interesează să-mi dau cu presupusul, spuse Vanessa prudentă, apoi se așeză în pat și închise ochii.

– A venit să te viziteze logodnicul tău rezervat, dezvălui Emily vestea. Începuserăm să ne întrebăm de ce nu era mai dornic. Sau crede că nu mai este nevoie de eforturi deoarece logodna a fost deja aranjată pentru el?

Vanessa nu voia să încerce să apere un bărbat care nu avea nici o idee că era logodit, deoarece încă nu exista nici o logodnă, ci numai speranțe din partea ambelor familii.

– Am o migrenă teribilă. Plecați!

Ele nu plecară.

– A plecat în momentul în care i s-a spus că nu ești acasă, zise Layla.

– Și unde ai fost? întrebă Emily. Nu numai că l-ai ratat pe lordul Daniel, dar ai ratat și micul dejun și prânzul.

Vanessa bombăni în bărbie în timp ce se ridică din nou.

– Am dat o tură în bucătărie înainte să plec. Și nu trebuie să știți cum îmi petrec timpul când evit salonul ăla nenorocit și pe toți admiratorii voștri. În privința lui Daniel, nu ați luat în considerare că poate s-a simțit depășit de situație, concurând cu atâția tineri? Și de ce să se mai supună politeților, conversațiilor fără sens și ceaiului dacă nu trebuie? Suntem deja logodiți! Și am ajuns să ne cunoaștem destul de bine la petrecerile la care participăm, sau nu ați observat? Deci nu vă mai așteptați să se comporte ca amorezii voștri când deja mă are.

Ea oftă la vederea chipurilor lor surprinse și le reaminti, ca și cum s-ar fi scuzat:

– Migrena... mă face arțăgoasă. Îmi pare rău.

– Nu ar fi trebuit să te aibă, Nessa, spuse Emily bățoasă, dar cu o aparentă îngrijorare.

– Credem numai că ai putea să ai un bărbat mai apropiat de vârsta ta, adăugă Layla, înainte să-și ia sora geamănă de mână și să iasă din cameră.

Vanessa strigă:

– Nu este bătrân! spuse ea înainte să se întindă iar în pat, pentru că acum chiar simțea că va avea o migrenă.

Era totuși curioasă. Ba chiar se gândi la câteva motive pentru care Daniel își făcuse curaj să intre în bârlogul doamnelor, inclusiv din cauza mamei lui, care-i ceruse, emoționată, să se însoare. Totuși, dacă Lady Rathban ar fi făcut asta, probabil ar fi făcut-o atunci când toate celelalte potențiale mirese îi fuseseră prezentate. Sau poate că ceea ce sugerase Vanessa noaptea trecută la teatru, despre faptul că avea să fie dezmoștenit, îl îngrijorase și voia să știe cine îi oferise această informație. Sau poate că îl atrăgea. Oare chiar voia să înceapă să o curteze cu adevărat? Presupunea că avea să afle în seara aceasta.

Când se apropie ora pentru petrecerea lui Kathleen, gemenele veniră să o ia pe Vanessa. Purtau culorile lor obișnuite, alb pentru Layla, roz pentru Emily, dar Vanessa fu impresionată și oarecum amuzată de felul cum reușea croitoreasa să diferențieze multiplele rochii alb și roz ale gemenelor, care nu semănau niciodată una cu cealaltă. Layla era atât de entuziasmată, încât părea să strălucească în seara aceasta. Vanessa se întreba dacă nu cumva începuse să se îndrăgostească de băiatul familiei Harris.

Oaspeții începuseră să sosească, după cum observară fetele când ajunseră în capătul scării. Kathleen era acolo pentru a-i întâmpina la ușă și pentru a-i îndruma spre salon.

– Masa a fost extinsă pentru 20 de persoane, ceea ce cred că va lăsa numai un loc liber, spuse Layla. Doi de pe lista mea sosesc.

– Și doi de pe a mea, adăugă Emily. Dar vor veni și alte două debutante, cu însoțitoarele lor, căci este un eveniment social și nu o petrecere pentru noi, ce păcat! Au fost invitate și câteva dintre prietenele mamei. O, și cei trei membri ai familiei Rathban.

Vanessa se încruntă, căci era conștientă că singurul motiv pentru care Kathleen organizase această cină era pentru a-l aduce pe Daniel aici pentru ea.

– Trei? Daniel nu-și place tatăl. Dacă apare, lordul Albert, fiul lui nu va veni.

Layla încuviință.

– Și mama a zis asta, dar știi tu, eticheta. Nu putea să nu-i scrie numele pe invitație.

– Se pare că nu va mai rămâne loc la masă pentru propriii noștri oaspeți, spuse Emily.

Monty îi spusese Vanessei că nu va participa, și se întreba dacă va mai continua să locuiască cu ele după ce fusese târât acasă astăzi de tatăl lui. Dar nu menționă acest lucru gemenelor.

– Asta a fost discutat înainte de trimiterea invitațiilor, răspunse Layla. Charley va participa, dar Monty a refuzat. A zis că nu poate străluci când este supus. Este foarte amuzant.

Vanessa zâmbi. El chiar era așa. Îl văzu pe Charley sprijinit de ușa salonului, plictisit, deși se înveseli atunci când o văzu apropiindu-se de el.

– Știu că Monty te-a părăsit în seara asta, dar nu este nici în casă? întrebă ea.

– Nu cred, dar am ordinele mele. Trebuie să continui să fiu rivalul iubitului tău reticent, numai dacă va fi nevoie, desigur. Nu că nu ar fi adevărat! Te ador!

Ea zâmbi.

– Cred că tu adori toate femeile.

– Cum aș putea să nu o fac? Eu sunt unul singur, iar voi atât de multe!

Ea râse. Era un crai nerușinat chiar și la vârsta lui fragedă. Dumnezeu să le ajute pe femei când el va mai înainta în vârstă. Apoi ea îl văzu pe Daniel la ușă cu mama lui. Desigur că Albert nu era cu ei. Îi oferi un zâmbet larg pentru presupusul ei logodnic. El observă, deoarece ea îl văzu privind-o, dar nu-i zâmbi înapoi. S-a zis cu intenția ei de a sparge gheața. Totuși, se îndreptă spre micul grup de la ușă și, după o reverență discretă pentru Lady Margaret, îl luă de braț pe Daniel și-l conduse în salon.

– Mi s-a spus că ai venit în vizită astăzi. Să îndrăznesc să sper că ești gata să-ți declari interesul?

Îl conduse spre un bar mic în colțul îndepărtat al camerei și luă un pahar cu șampanie de la un valet. Daniel ceru coniac, apoi spuse:

– Femeile nu ar trebui să-și dea cu presupusul când vine vorba despre motivele bărbaților. Nu ghicesc niciodată, așa că ce sens are?

– Bănuiesc că tu nu știi că este amuzant să ghicești? răspunse ea. Este ca o vânătoare de comori. Nu știi niciodată ce vei descoperi. Iar tu ai evitat să răspunzi la întrebarea mea.

– Nu am auzit nici o întrebare, ci numai o presupunere eronată, răspunse el.

Ea zâmbi.

– Dacă nu aș ști, aș zice că pe undeva ai un simț al umorului ascuns sub stratul ăsta de gheață. Se întâmplă să prefer însă sinceritatea, așa că întrebarea a fost și este: de ce ai venit astăzi în vizită?

El își goli paharul și mai ceru altul. Ea doar sorbi din șampanie în timp ce-i aștepta răspunsul. El încă privea în altă parte, atunci când i-l oferi.

– Voiam să văd dacă te joci doar cu mine în timp ce te întreții cu alți potențiali pretendenți mai apropiați de vârsta ta.

Ea nu se gândise la acest motiv! Oare chiar îl rodea gelozia? Sau era numai foarte conștient de faptul că era mai în vârstă decât majoritatea burlacilor de la sezonul londonez? Dar de ce ar recunoaște-o când, aparent, îl stânjenea, căci îi evita privirea? Rușinat sau nu, ea nu avea să treacă peste subiect când considera orice manifestare a sentimentelor lui un progres.

– Deci ai crezut că ai putea să mă surprinzi duplicitară? Nu credeam că ai putea apela la astfel de spionaj, dar ce încurajator că ai făcut-o!

El pufni, dar apoi își întoarse privirea către ea și o întrebă îndrăzneț:

– De ce insiști?

Motivul evident era iubirea. Nu era adevărat, dar el tot trebuia să creadă această posibilitate, iar ea probabil trebuia să-l încurajeze în acea direcție, așa că îi spuse:

– Nu ai fost niciodată îndrăgostit?

Urma de suferință de pe chipul lui fu atât de rapidă încât ar fi putut să o rateze dacă nu l-ar fi privit constant. Sugera că zvonurile lui Lady Roberts despre el erau într-adevăr adevărate. Nu o dată, ci de două ori avusese inima frântă din iubire... mulțumită intervenției tatălui său.

Ultima dată când se petrecuse asta probabil că era încă un subiect sensibil, așa că ea întrebă cu prudență:

– Încă o mai iubești?

Reacția lui fu glacială:

– Dacă o mai pomenești, am încheiat orice discuție... pentru totdeauna.

Greșeala ei o făcu să se înfioare. Nu ar fi trebuit să fie atât de băgăcioasă, nu cu el. Încercă să o dreagă, spunând:

– Mă întrebam numai dacă sentimentul îți este cunoscut, căci mie îmi este... și de aceea nu voi renunța la tine.

El pufni din nou... cu cruzime.

– Nu vreau în pat o lady.

Ce ton plictisit! Plictiseala nu făcuse însă parte din lecțiile ei.

– Dar în afara patului?

– Adică?

– Ai vrea să fiu la fel de imorală ca tine? Să încalc regulile bunului-simț? Te asigur că nu aș ezita dacă asta este dorința ta.

El îi aruncă o privire glacială o clipă, apoi râse.

– Tu chiar ești... diferită, nu?

Ea zâmbi.

– M-am scandalizat măcar o dată la încercările tale de a mă șoca?

– Nu, nu ai făcut-o, ceea ce a fost dezamăgitor, dar acum este mai degrabă intrigant. Deci nu ești virgină?

Ea nu se înroși, deși fusese stânjenită de întrebarea nerușinată, dar acum se afla într-o dilemă. Avea sentimentul că el nu era interesat de virgine mai mult decât să le șocheze cu comportamentul lui nepoliticos și necuviincios. O satisfacție de moment care imediat avea să se transforme în plictiseală. Și totuși, nu se aștepta fiecare mire ca mireasa lui să fie virgină? Nu era însă nimic normal la bărbatul ăsta blazat. Iar conversația devenise prea personală pentru a o continua într-o încăpere care prea repede se umpluse de oaspeți.

– O doamnă nu spune niciodată, șopti ea. Dar... urmează-mă!

Nu era sigură că el o va face. Nu era nebun după ea și era puțin probabil să răspundă la o chemare din deget, așa cum ar fi făcut-o admiratorii gemenelor. Dacă nu voia să o urmeze, în ciuda faptului că era un crai, avea să reconfirme afirmația lui că nu era interesat de ea. Merse în biroul mamei ei și se opri înainte să intre, pentru ca Daniel să știe unde a mers dacă avea să o urmeze. Chiar nu voia să fie singură cu el, nici măcar în casa ei. Era evident însă

că lui nu-i păsa dacă erau auziți, chiar dacă conversația lor avea să fie considerată scandaloasă, în timp ce ei da.

– Dar? spuse Daniel intrând în încăperea mică.

Ea răsuflă și se întoarse să închidă ușa în urma lor.

– Dar... te aștepți la lacrimi și suspine în noaptea nunții?

– Nu vreau o noapte a nunții... niciodată, răspunse el. Brusc, sunt tentant să mă răzgândesc. Cred că se cuvine o mostră.

– Oricât de mult mi-aș dori să-ți oferi una, va fi un pat nupțial sau deloc... mama insistă.

– La dracu' cu mama ta! Biroul este suficient!

Vanessa rămase fără aer și se panică. El înțelesese greșit motivul pentru care ea avusese nevoie de intimitate. Și deja o ridicase pentru a o așeza pe birou. Oare să-i permită să o sărute înainte de a-i aminti de nuntă? Ar fi făcut-o, dar el era prea dur. Ea se lovi la cap în timp ce el o întinse pe birou, călimara îi înțepa umărul, iar unghia lui îi zgâria coapsa în timp ce-i ridica fusta. Era ultima picătură!

Ea renunță la țipătul care avea să o salveze... și să o ruineze... și se salvă singură, împingându-l cu putere înainte ca trupul lui mare să o prindă captivă acolo, se dădu jos de pe birou și se îndepărtă de el, apoi se întoarse și strigă:

– A fost o altă modalitate de a încerca să mă șochezi pentru a fugi? Sau nu te-ai culcat niciodată cu o lady ca să știi mai bine de atât? Dacă te vei mai comporta vreodată așa cu mine, te voi împușca! Nu te vei însura cu o mămăligă, dacă mă vei lua de soție. În patul nostru va fi pasiune, nu război!

Apoi făcu exact ceea ce Monty o avertizase să nu facă, ieși din încăpere și-l lăsă pe Daniel convins că era furioasă din cauza comportamentului său.

Capitolul 46

După ce Vanessa ieși în grabă din birou, merse imediat sus să-și revină. Nici măcar nu putea spune dacă acea încercare de a face sex – nu îi putea spune dragoste – fusese intenționată din partea lui Daniel. Oare fusese o ultimă încercare de a se asigura că ea va renunța la el? Sau era pur și simplu obișnuit cu femei pe care

nu le deranja o astfel de stângăcie? Sau... fusese atât de atras de ea încât nu fusese conștient de faptul că fusese dur?

Orice ar fi fost, ea avusese dorința puternică de a da buzna în camera lui Monty și de a-i plânge pe umăr, dar se îndoia că el era acolo și rezistă dorinței de a verifica dacă se întorsese. Când coborî, oaspeții se așezaseră toți la masă... iar Daniel nu se afla printre ei.

Când coborî la micul dejun în dimineața următoare, Kathleen ieșea din birou. Îi făcu semn Vanessei să intre și îi șopti:

– El este furios.

„El" era lordul Albert Rathban, blestemul familiei ei, ultima persoană în viață cu care ea-și dorea să se afle în aceeași încăpere și cu atât mai puțin să vorbească. Iar el o atacă imediat.

– Explică-te!

Vanessa închise încet ușa în urma ei. Ar fi adorat să îi răspundă pe măsură, dar era conștientă că bărbatul ar fi putut sfârși prin a-i fi socru. De asemenea, s-ar fi putut răzgândi să o accepte în familia lui, ceea ce ar anula înțelegerea lor.

Așa că îi ținu piept și-i răspunse prudent:

– Asta presupune că sunteți de părere că am făcut ceva rău?

– Nu? Atunci de ce Daniel și-a lăsat mama singură aici seara trecută? Și nici măcar nu i-a spus! A fost stânjenită!

Deci plecase în grabă după ce ea-l respinsese, încât nici măcar nu se scuzase în fața mamei lui?

– Fiul dumneavoastră și-a permis anumite libertăți. L-am amenințat că-l voi împușca dacă o va mai face. Sau voiați să-i ofer totul, lăsându-mă astfel fără vreun motiv pentru care să mi se alăture la altar?

Asta îl surprinse.

– Te-a vrut?

– Nu asta era și ideea? Nu sunt convinsă că știe cum să se comporte cu o lady când s-a dedat atât de mult timp poftelor trupești... iar asta este vina dumneavoastră. Înainte ca el să se poată apăra, ea își încercă norocul. Nu cred că v-a iertat vreodată pentru că l-ați îndepărtat de iubirea vieții lui.

– Ultima? Nu a iubit-o, pufni Albert. Era prea ușuratică, chiar și pentru gustul lui. Voia să e însoare cu ea numai pentru că știa că nu i-o voi permite eu... de parcă ar avea nevoie de scuze pentru a continua să mă sfideze.

– Dar a fost îndrăgostit de una dintre ele, așa că sunt de părere că deja i-ați dat scuza asta. Refuzând să se însoare cu cine vreți dumneavoastră să o facă, este modul lui de a se răzbuna. Nu sunteți de acord? Aschia nu sare departe de trunchi!

– Ești prea impertinentă, fato!

– Dar este adevărat, nu?

– Prostii! Avea numai 18 ani când s-a îndrăgostit pentru prima dată, dar... Se încruntă și trecu aproape un minut, cât timp el se scufundă în amintiri. Acum, că ai adus vorba, parcă a depus un jurământ, ceva cum că va merge în mormânt neînsurat dacă nu o va putea avea. Dar ea era o servitoare, de neacceptat, iar el era încă un copil. Era absurd să cred că era atât de naiv și am dat totul uitării.

– Dar pentru că ați scăpat de ea, el nu se va însura niciodată. Asta este mai acceptabil?

– Ți-am spus că nu am crezut asta și nici măcar nu mi-am amintit până acum!

– Nici chiar când a început să refuze potențialele mirese pe care i le-ați prezentat?

El mijii ochii spre ea.

– Încă își făcea de cap, bucurându-se de burlăcie. Nu, nu am făcut legătura cu nenorocita ai de servitoare. Și este irelevant. A murit dând naștere.

– Și copilul?

– Nu, copilul a supraviețuit, spuse el cu un ton morocănos, dar oarecum mândru. Bărbatul pe care l-am trimis cu fetișcana aia trebuia să-i găsească un soț într-o altă țară, dar ea a refuzat, apoi a murit. El nu a știut ce să facă cu băiatul, așa că l-a adus acasă la mine. L-am trimis l-a internat și vine acasă la noi în vacanță.

Ea făcu ochii mari.

– De ce nu ați spus că Daniel știe că ea i-a oferit un fiu?

– Pentru că nu știe și să nu îndrăznești să-i spui! L-ar recunoaște numai ca să-mi facă mie în ciudă. El și băiatul cred amândoi că este un văr orfan al soției mele și așa va rămâne.

– Pretinde că are mulți bastarzi. Îi creșteți în secret și pe ei? întrebă ea.

– Au mame care să le poarte de grijă. M-am asigurat că se descurcă singure, cele despre care am aflat.

Nu-i venea să creadă că bărbatul acesta răzbunător făcuse atât de mult. Apoi, el adăugă:

–Acum, spune-mi de ce Daniel ți-a menționat-o pe acea femeie.

Ea se gândi să mintă sau să invoce intuiția. Nu era sigură ce sperase să obțină, împărtășindu-și suspiciunea. O împăcare între tată și fiu ar duce la sfârșitul răzbunării față de tatăl ei ca recompensă pentru că sugerase motivul pentru care Daniel refuza să se însoare? Sau ar putea merge în direcția opusă și ar putea însemna sfârșitul înțelegerii, deoarece ea se implicase în problemele lui familiale.

Astfel că spuse, evaziv, numai atât:

–L-am întrebat dacă a fost vreodată îndrăgostit. Reacția lui a fost sinceră. Știți că un fiu, fiul femeii pe care a iubit-o, ar putea schimba totul. Ar trebui să-i spuneți!

–Cu se scop? Tot are nevoie de o soție, tot are nevoie de un fiu legitim, nu de bastardul unei servitoare. Are nevoie de tine. Așa că du-l la altar! Orice ai făcut, se pare că funcționează!

Ieși brusc din cameră. Ei îi căzură umerii. Nu voia o căsnicie cu Daniel, nu când avea informația care l-ar fi putut schimba, care ar fi putut chiar să-i reconcilieze pe tată și pe fiu dacă ar fi știut că Albert avusese grijă de fiul primei lui iubiri. Știa însă și faptul că acest lucru nu avea să-i aducă ei tatăl acasă. Trebuia să păstreze secretul inamicului ei.

Capitolul 47

–Începusem să cred că l-ai abandonat pe Charley și te-ai mutat la reședința familiei tale din oraș, spuse Vanessa când Monty o găsi în grădina mică din spatele casei. Trecuseră două zile de când nu-l mai văzuse, de atunci de când plecase cu tatăl lui.

–Dumnezeule, nu, nu cu tata în Londra. Este prea băgăcios, prea autoritar și prea autocratic. Tinde să-și trateze fiii ca pe niște copii... Mi-ai lipsit!

Ea aproape că se înroși când inima îi tresări, iar zâmbetul lui cald nu o ajută să depășească entuziasmul cuvintelor pe care i le adresase. Își luă ochii de la el și începu să se plimbe, pentru a se calma, în timp ce el rămase un pas în urma ei.

–A fost dificil să-i explici zvonurile alea deranjante? îl tachină ea.

El râse.

– Puțin.

– Mama este autoritară, precum tatăl tău. Sunt fericită că am lipsit în partea cea mai rea a regimului ei, iar acum este prea târziu pentru ea să preia controlul asupra vieții mele. Tata, pe de altă parte, este exact opusul.

– Și totuși mama ta a aranjat acea logodnă pentru tine, iar tu i-ai permis.

– Pentru că mi-a făcut o favoare! Și nu mă privi așa, Monty. Te-am avertizat, am spus tot ce aveam de spus despre motivele mele.

El o trase în spatele unei tufe și o luă în brațe.

– Dar dacă aș putea găsi o altă soluție care să nu implice să te căsătorești cu un bărbat pe care de fapt nu îl vrei?

– Nu poți! Și nu folosi tactici incorecte, precum să sugerezi că poți face miracole, pentru a mă face să mărturisesc tot. În plus, cred că am distrus totul cu Daniel. Nu a mai rămas la cină noaptea trecută după ce l-am amenințat că îl împușc și nu a venit nici la ultimele două evenimente sociale la care am participat.

– Exagerezi?

– Nu.

Era prea amuzat din cauza asta.

– Îmi dai speranțe mari!

– O, taci! Sunt devastată.

El o privi confuz.

– Nu după numai două zile. Dar îmi dă o scuză să te distrag.

Distracția lui era să înceapă să o sărute. Ea gemu deoarece nu putea să se bucure așa cum ar fi vrut. Se dădu un pas în spate, pentru a-l privi.

– Gata cu regulile nerespectate! Nu mă forța să ies din cameră numai însoțită de cameristă.

El se timoră și se plânse:

– Blestemul tuturor mariajelor. Cum se presupune că ar trebui să afle cuplurile dacă sunt potriviți unul pentru celălalt cu o însoțitoare care să audă fiecare cuvânt rostit? Ar putea foarte bine să fie și străini la altar.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Sunt însoțitoarele motivul pentru care te-ai arătat indisponibil pentru căsătorie?

– Nu, nu am fost niciodată tentat de ea, când acea datorie de familie nu cădea pe umerii mei. Apoi am mers la război.

– Și apoi te-ai transformat într-un crai.

– Vinovat! Zâmbi. Dar să nu uităm oferta mea de a renunța la toate astea pentru...

– Șșș! îl întrerupse ea, dar simți că i se umezesc ochii, așa că alergă înapoi în casă, înainte ca el să observe. El o tenta în toate modurile posibile, inclusiv cu oferta lui galantă de a se însura cu ea. Amintirea nu făcea decât să-i îngreuneze povara.

După cinci zile și tot atât de multe evenimente sociale, Vanessa fu convinsă că eșuase cu Daniel. Spera că mama lui era vinovată pentru faptul că el nu participase la nici unul dintre acele evenimente. Poate că era obosită de la atâta socializare. Cu siguranță, el nu avea să participe la petreceri fără ea. Dar o săptămână întreagă? Ba chiar ratase cel de-al treilea bal, dar la fel făcuse și Monty... ceea ce fusese și mai dezamăgitor.

În seara aceea, în timp ce se întorceau de la bal, Layla comentase absența lui Charley și a lui Monty, iar Kathleen îi răspunsese cu nonșalanță:

– Oaspeții noștri sunt o prezență plăcută, dar voi, fetelor, aveți propria agendă care nu necesită prezența lor. I-am rugat să nu participe la balul din această seară.

Vanessa era furioasă, dar își ținu gura până când trăsura se opri și gemenele coborâră. Luând-o de brat pe mama ei pentru a o opri, o întrebă:

– De ce ai face asta?

– Deoarece este înnebunită după Montgomery și te distrage de la scopul tău. Daniel a fost gelos pe el. Am văzut la cel de-al doilea bal.

– A fost o tactică intenționată care evident că a funcționat. Monty știe despre scopul meu și s-a oferit să mă ajute să-l duc la îndeplinire.

– Frumos din partea lui, dar o dată a fost suficient, draga mea, răspunse Kathleen. Prea mult ajutor de felul acesta poate avea consecințe neplăcute. Dacă te-ai răzgândit în privința persoanei cu care vrei să te măriți...

– Ținta mea a absentat, dacă nu ai observat, timp de o săptămână întreagă. Poate ar trebui să afli de ce.

– Cred că deja știi răspunsul. Nu poți amenința un bărbat că-l împuști înainte să te ceară. Ai fi putut măcar aștepta până să te măriți cu el. În schimb, să fii sigură că l-ai speriat, eu asta cred.

– Cine ți-a zis...?

– Lordul Albert, desigur! Mi-a menționat înainte să plece în acea dimineață în care a venit aici să-ți ceară explicații. La ce ți-a stat mintea când l-ai amenințat astfel?

– Mă gândeam că nu voiam să mă aibă pe biroul tău, mamă! răspunse Vanessa sarcastic.

Obrajii lui Kathleen se aprinseră.

– Chiar a încercat asta?

– Da, și i-am dat de înțeles că eram furioasă. Nu i-am dat însă de înțeles că am terminat-o cu el, doar că nu voi fi a lui înainte de noaptea nunții. Mă voi ocupa singură de asta și o voi vizita mâine pe Lady Rathban pentru a afla de ce mă evită Daniel. Nu se teme de mine. Ar fi ridicol. Probabil că mă face să fierb, să-și ia revanșa. Familia aia toată este răzbunătoare... după cum bine știi.

Capitolul 48

Vanessa nici măcar nu terminase să se îmbrace pentru vizita la familia Rathban, când fu chemată chiar la acea casă. Biletul era semnat simplu „Rathban", așa că presupuse că era din partea lordului Albert. Trecuseră opt zile de când nu-l mai văzuse pe fiul lui și nu mai înregistrase nici un progres în a-l duce pe Daniel la altar, așa că probabil îi va spune că nu mai avea sens să mai încerce, că Daniel era o cauză pierdută.

Avea sentimente contrare în această privință. Oare să accepte înfrângerea grațios sau să se lupte? Posibilitatea înfrângerii o făcu să se mai învioreze, dar nu pe deplin, nu când cauza tatălui ei putea să fie pierdută. Nu o încânta însă nici ideea de a fi nevoită să se lupte. Nu luptase suficient? Totuși, dacă Daniel îi spusese mamei lui că pur și simplu nu o voia, iar ea îi spusese soțului ei, cum putea să rezolve asta?

Își aminti că-l întâlnise pe Daniel în urmă cu numai două săptămâni. Petirea durează de obicei mai mult. Iar ea progresase,

suficient încât el să o vrea în acea noapte în biroul lui Kathleen. Ce mersese prost? Oare reacția ei îi rănise orgoliul? Oare mirele reticent fugise să se ascundă undeva pentru a-și linge rănile și nici unul dintre părinți nu știa unde se afla acum?

O înfuria faptul că nu putea decât ghici, așa că, având răspunsurile la numai câteva străzi distanță, se grăbi să ajungă acolo. Luă cu ea o cameristă de data aceasta, pentru a nu-i spune încă mamei ei despre faptul că fusese chemată. Nu era ca și cum camerista gemenelor îi putea da curaj, căci era o fată foarte timidă, dar voia pe cineva cu ea, în caz că se inflamau spiritele. Și era posibil. Avea să insiste ca Rathban să respecte înțelegerea lor, chiar dacă nu se încheiase, căci ea depusese eforturi, mari eforturi.

Era o casă întunecoasă, cu prea mult gri, fără alte culori deschise, în afară de o vază cu flori în antreu. Chiar și picturile erau anoste și neinteresante. Fusese oare prea emoționată ultima oară când se aflase acolo pentru a observa cât de neprimitoare era casa aceasta pe timp de zi? În noaptea balului păruse destul de festivă, cu multe flori și lumânări aprinse peste tot. Dacă avea să se căsătorească cu Daniel, ar putea redecora... și apoi să se plictisească. Ce ar putea face trăind cu un bărbat pe care nu-l iubea? Dar o făcea din nou, prezicea dezastrul și suferința când orice ar fi fost posibil, dacă ea nu ar fi distrus legătura creată.

Fu invitată să aștepte în salon și spera că nu trebuia să aștepte prea mult, altfel avea să se înfurie. El aștepta întins pe canapea, cu mâinile în sân. Dormea? Ea își drese vocea. El se ridică, cu chipul inexpresiv atunci când ochii lui de chihlibar se opriră asupra ei. Nu îl surprindea că ea era acolo? Oare el trimisese după ea.

Se întoarse spre cameristă și-i spuse:

–Așteaptă-mă în foaier, nu va dura mult.

Apoi se întoarse spre Daniel în timp ce-și scotea mănușile:

–Dacă vrei să-mi ceri scuze, ar fi trebuit să vii spre mine, nu să îmi ceri să vin aici.

Acum el era surprins.

–Pentru ce să-ți cer scuze?

–Ai vorbit cu prea multă libertate într-o încăpere aglomerată la ultima noastră întâlnire. Eu am vrut numai intimitate pentru a încheia conversația, nu pentru altceva.

El pufni, apoi dădu din mână cu indiferență.

–Aia a fost nimic.

Vanessa încercă să-și rețină surprinderea. Nu se gândise că el ar fi putut fi cel care să o fi chemat. Aparent, orgoliul rănit nu explica absența lui ciudată din ultima săptămână. Oare exista un alt motiv pentru care Daniel o evitase?

Cu prudență, spuse:

– Te contrazic!

Deranjat, se opri și bombăni:

– Bine, îți cer scuze pentru ce oi fi greșit.

Ea zâmbi. Era prea ușor. Daniel Rathban maleabil? De ce dracului o invitase aici?

Ea fu prea curioasă pentru a nu menționa:

– Ți s-a remarcat absența de la evenimentele sociale recente.

El ridică din umeri.

– Încercam să scap de toată... confuzia. Ba chiar mi-am cumpărat bilet să plec din țară. Și mi-am vizitat proprietățile care mi s-au oferit în ziua în care m-am născut pentru a putea aranja să le vând, numai ca să aflu că nu le dețin. Mi s-au oferit profiturile acelor proprietăți, dar actele de proprietate nu vor fi ale mele până nu mă însor. Tata m-a ținut în frâu din ziua în care m-am născut, dar am aflat abia acum.

Iată supărarea pe care era mai obișnuită să o audă din partea lui. Așa că-l abătu de la subiectul tatălui său și pretinse, nonșalantă, că nu-i păsa de plecarea lui din Anglia:

– Când pleacă vasul tău?

– A plecat ieri!

Rămăsese pentru ea? Sau Albert făcuse ceea ce trebuia și-i spusese despre fiul său?

El o contrazise în ambele privințe când continuă.

– Mi-am risipit averea pe care am primit-o când am împlinit 18 ani. Nu mă întreba pe ce, deoarece, sincer, nu-mi amintesc acei ani. Rar am fost treaz. Depindeam de averea pe care urma să o obțin după ce aveam să vând acele proprietăți. Fără ele, nu-mi prea pot permite să trăiesc în altă parte, așa că tot nu pot rupe lanțul care mă leagă de tatăl meu. Apoi, pufnind, adăugă: M-am gândit adesea să mă omor, atât de mult îl urăsc. Ți se pare ciudat?

Probabil că și ea ar simți la fel dacă ar avea un tată ca al lui.

– Nu, mărturisesc că nici eu nu-l plac pe tatăl tău.

El pufni.

–Tot suspectez că mânăriile tatălui meu ți-au trezit interesul în mine, deși mama jură că nu este așa.

–Nu ți-am spus și eu asta?

El ignoră asta și o avertiză.

–Să nu te aștepți să-ți fiu fidel.

Din senin! Ca și cum o ceruse de soție, iar ea deja acceptase. Având în vedere toate lucrurile care conduseseră la acest moment, nu avea să insiste să o ceară așa cum se făcea în mod normal.

–Nici tu de la mine!

El mijii ochii.

–Fă ce vrei după ce îmi oferi un moștenitor băiat. Despre asta este această căsnicie nefericită la urma urmei și voi scăpa de tatăl meu. Totul este atât de lipsit de sens! Ar fi putut recunoaște pe oricare dintre bastarzii mei...

–Scutește-mă de detalii, spuse ea cu răceală. Nu mă interesează cum ai populat jumătate din Londra. Nu am glumit când am spus că te voi împușca. Nu sunt o servitoare care spală vase. Te vei comporta cu blândețe cu mine sau deloc. Subliniind asta, zâmbi și întrebă: Să anunțăm logodna duminică? Aș prefera să nu avem o logodnă lungă.

–Fără anunțuri. Aparent, tata a obținut o licență specială chiar în ziua în care am împlinit 18 ani.

Ea râse, deși sec.

–Asta merită planificarea. Deci i-ai dat vestea cea mare?

–Nu voi vorbi cu el decât când voi fi obligat. Am pus-o pe mama. Vom avea o ceremonie privată aici în weekend, la care va participa numai familia. Nu-ți face griji în privința rochiei de mireasă. Mama ți-a oferit-o pe a ei, dacă nu ai una.

În acest weekend! Inima începu să-i bată cu putere, nu de fericire, ci de teamă. În plus, nu îndrăznea să încerce să întârzie inevitabilul. Ea pusese la cale acest mariaj.

Capitolul 49

Când Vanessa ajunse acasă văzu că întârziase numai puțin de la prânzul cu familia ei. Chiar și Charley și Monty se aflau astăzi

la masă. Charley se ridică să o întâmpine cu o reverență, cu obișnuitul lui stil excentric. Ea evită privirea lui Monty în timp ce se așeză și încercă să se concentreze la farfuria pusă în fața ei... fără prea mare succes. Era prea conștientă de prezența lui Monty în fața ei, putea simți căldura din privirea lui fără să ridice ochii.

– Mi-ar plăcea să discutăm după ce mănânci, draga mea, spuse Kathleen.

Rickles, trădătorul ăla! Desigur că i-a spus lui Kathleen despre invitație. Și desigur că ea era nerăbdătoare să știe ce găsise Vanessa în dimineața asta la casa familiei Rathban. Nu era nevoie de prea multe explicații, deși abia avusese timp să digere vestea ea însăși.

– Sper că nu te așteptai să plănuiești o nuntă mare, mamă, cel puțin nu pentru mine. Mă mărit în patru zile la reședința din Londra a familiei Rathban. Au o aprobare specială pentru asta.

Cât de anostă părea vocea ei! Vanessa nu intenționase să arunce vestea așa, dar era mulțumită că o făcuse. Orice avea legătură cu nunta asta trebuia să se întâmple cât mai repede.

Gemenele strigară entuziasmate la auzul veștii și se ridicară să o îmbrățișeze. Kathleen fu mai reticentă, spunând:

– În weekendul acesta? De ce atât de devreme?

– Mai puțin timp pentru emoțiile de dinaintea nunții? sugeră Vanessa, apoi adăugă. Data nu a fost ideea mea, deși nu-mi displace. Și vor o ceremonie privată, numai cu membrii familiei.

– Se ascund? spuse Kathleen, evident enervată. Sper că familia Rathban are un motiv serios. Da, m-am așteptat să ai o nuntă grandioasă pe care abia așteptam să o organizez... nu asta!

Vanessa zâmbi.

– Având în vedere că miresele părăsite sunt blestemul acelei familii, aș zice că este numai o precauție pentru a se asigura de cât mai puțină stânjeneală, în cazul în care unul dintre noi va sfârși părăsit.

Kathleen se ridică în picioare.

– Nu ar îndrăzni... adică, ți-a cerut el?

– Mai precis, a luat-o de-a gata că voi accepta, dar da, a fost ideea lui. Stai jos, mamă! Primim exact ce am vrut amândouă. Dacă ești îngrijorată din cauza asta, ar trebui să angajezi pe cineva să-i țină un pistol în spate până ne vom căsători. Monty, poate?

Nu era momentul pentru frivolitate, iar Vanessa regretă imediat. Evitase să-l privească pe Monty după anunțul ei, nevrând să-i vadă reacția, altfel ar fi sfârșit plângând...

Dar Monty răspunse:

– Eu aș apăsa pe trăgaci.

Un răspuns stânjenitor, indiscret, excesiv de dramatic, care aruncă după el o tăcere inconfortabilă. Vanessa era singura de acolo care nu credea că glumește, indiferent de gluma proastă făcută.

Kathleen se așeză iar și-și drese vocea înainte să revină la subiectul nunții.

– Cum nu ne-am pregătit atât de mult, aș fi onorată să-mi porți rochia de mireasă, Vanessa. Este deosebită, decorată cu perle. Îți va plăcea.

– Mulțumesc! răspunse Vanessa. Daniel a oferit rochia mamei lui, care fără îndoială că este mucegăită deja, căci ea s-a măritat cu atât de mult timp în urmă.

Gemenele chicotiră, deși puțin cam nervoase, ceea ce nu o surprinse, având în vedere atmosfera de la masă.

Vanessa încă nu reușea să-l privească pe Monty. Acum regretă că făcuse anunțul cu el în încăpere. Ar fi aflat oricum, probabil tot astăzi, dar mai târziu. Probabil că familia ei nu avea să vorbească despre altceva în următoarele patru zile. Și nu era mai bine ca el să audă direct de la ea că își atinsese scopul? La dracu', el chiar o ajutase să-l atingă!

Apoi Charley se lamentă:

– Mărturisesc că sunt devastat că te vei mărita cu un altul. Te-aș fi făcut regina mea.

Vanessa zâmbi spre băiat.

– Mulțumesc, Charley, dar știi că nu s-ar fi întâmplat.

– Atunci amanta mea?

Ea își dădu ochii peste cap.

– Sub nici o formă!

– Sunt prea tânăr să am inima frântă.

– Suficient de tânăr pentru a se vindeca.

El oftă.

– Presupun.

Monty se ridică, iar remarca lui îi frânse ei inima.

– Nu face asta! spuse el.

Kathleen rămase fără aer la curajul lui și spuse cu fermitate:

– Lord Monty, nu este problema ta.

El aruncă șervetul și ieși din cameră. Un moment mai târziu, ușa se lovi în urma lui, lăsând după el un alt moment de tăcere apăsătoare.

Vanessa reuși să nu izbucnească în plâns la masă. În următoarele trei zile plânse mult, așa că în ziua nunții ochii ei erau foarte roșii și umflați. Slavă Domnului pentru vălul de nuntă. Iar ziua aceea sosi mult prea repede.

Gemenele o încolțiseră cu o noapte înainte. Fuseseră singura sursă de confort în aceste vremuri grele. Monty nu se mai întorsese după ce ieșise ca o furtună. Emily și Layla știau că nu era fericită în privința căsătoriei cu care fusese de acord. O tot întrebau de ce se mărita cu Daniel când era evident că nu voia. Ea nici nu mai încercă să nege. Le spuse numai că anumite lucruri erau mai importante decât iubirea și că într-o zi vor înțelege. Foarte curând, spera ea.

– Putem să-ți dorim să fii fericită? întrebă Emily.

– Sau este inutil? întrebă Layla.

– Voi găsi ceva fericire în această căsătorie, le asigură ea. Într-o zi o voi face.

Îi era greu să păstreze acest gând în minte când stătea alături de Daniel Rathban la altarul improvizat. Se căsătoreau în salonul de muzică al reședinței numai pentru că deja avea scaune. Nu fuseseră puse decorațiuni, nici măcar flori, pentru a mai înveseli camera sumbră, care era cu precădere ocupată de rudele familiei Rathban. De fapt, era un loc vesel. Charley purta foarte multe bijuterii și o jachetă aurie strălucitoare. Îi fusese permis accesul la ceremonie doar pentru că era oaspete în casa miresei. Monty ar fi putut veni și el, din același motiv, dar nu încercase.

Mirele atrăgător îi luă mâna când i se alătură și-i șopti:

– Am ajuns aici într-o notă furioasă, pentru care îți cer scuze. Voi face să funcționeze, Vanessa!

Asta o făcu să vrea să plângă din nou! S-ar fi bucurat să le audă dacă le-ar fi auzit înainte să știe cui îi aparținea, de fapt, inima ei. Cum putea să facă să funcționeze când ea iubea pe altul? Putea încă să fugă. Ultimele cuvinte nu fuseseră încă rostite. Dar atunci tatăl ei ar fi rămas pentru tot restul vieții lui departe de familia sa.

Atunci preotul întrebă dacă cineva se opunea mariajului, iar Vanessa rămase fără aer. Numai Monty ar fi putut fi suficient de îndrăzneț, dar el renunțase! Nici nu încercase să o facă

să se răzgândească. Avea sentimentul copleșitor că nu putea să-l mai vadă vreodată.

– Eu, se auzi o voce puternică din spatele camerei.

Vanessa se întoarse, făcu ochii mari, dar apoi un alt bărbat spuse:

– Și eu!

Vanessa îl văzu numai pe tatăl ei și alergă imediat spre el. Toți cei din încăpere îl văzură numai pe prințul George.

Capitolul 50

– Eu de ce nu am fost invitat, când locuiesc la numai câteva străzi distanță? întrebă George calm.

Prințul regent se așeză pe scaunul lui Albert, în spatele biroului acestuia.

Albert era furios și nu ascundea asta foarte bine, deoarece ajunsese atât de aproape să-l însoare pe Daniel, numai pentru ca manevrele lui să fie distruse de intervenția regală.

– Dacă obiecția în privința căsătoriei este din cauza acestei scăpări, Excelență, vă asigur că nu a fost intenționat.

– Deloc. Mărturisesc că am fost numai curios. Atunci care a fost motivul?

– Fiul meu a vrut o ceremonie restrânsă...

– Sau tu? îl întrerupse George. Am fost informat că ceremonia a avut loc ca urmare a unui șantaj dizgrațios.

– Nu! Mariajul a fost aranjat amiabil!

– Închei un șantaj mai vechi în schimbul unei soții pentru fiul tău, nu acesta a fost aranjamentul? Amiabil sau nu, este tot o chestiune de șantaj. Începi să înțelegi unde ai greșit, dragă Albert? Ceea ce ai făcut înainte a fost să uzurpi o putere care îmi aparține numai mie. Numai eu pot să îi alung pe unii dintre lorzii mei din regat. Negi asta?

Albert căzu în scaunul din fața biroului.

– Mi-a ucis fratele mai mic.

– Deci a fost un duel?

– Da!

– Mulțumesc! spuse George. Aceasta era piesa care lipsea din puzzle.

– Nu există nici un puzzle. Lui Blackburn i s-a cerut, a fost implorat să renunțe, dar nu a făcut-o.

– Poate nu-l cunoști pe cronicarul tatălui meu. Un individ ciudat, cu o memorie și mai ciudată. Nu are nevoie să noteze faptele pe care le află de la un capăt la altul al țării, deși încă o face, deoarece tot ce a auzit, tot ce i s-a spus, tot ce s-a zvonit și care ține de regatul nostru rămâne în capul lui.

– Ce are asta de-a face cu situația noastră, Excelență? întrebă Albert.

– Totul, pentru că am avut un motiv să-l chem aici săptămâna aceasta, odată ce am aflat de manevrele tale dizgrațioase. Mi-a spus imediat de ce ar fi putut avea loc un duel în anul morții fratelui tău Henry, deși ai reușit să-l păstrezi foarte secret, și anume că fratele tău a curtat-o foarte insistent în acea vară pe Lady Blackburn. Deci se pare că a existat un motiv pentru duel și se pare că ai fost mai puțin decât onorabil să o șantajezi pe Lady Blackburn din cauza asta.

Apoi, ca după un gând pasager, George adăugă pufnind:

– În privința fiului tău recalcitrant, ar fi trebuit să vii la mine cu grijile tale, Albert. Aș fi putut găsi o fată potrivită pentru băiatul tău, fără să recurgi la o chestiune atât de dizgrațioasă precum șantajul.

– Nu înțelegeți...

George îl întrerupse:

– Ba da. Îți amintești de cronicar? Cinci debutante dezamăgite, nu? Sunt de asemenea la curent cu faptul că fata are sentimente pentru altul și că se află aici numai pentru ca tatăl ei să se întoarcă acasă, ceea ce este redundant, căci el are acum permisiunea mea de a se întoarce fără consecințe.

– Băiatul meu nu va fi de acord. El chiar o vrea pe fată.

– Voi avea eu grijă de băiatul tău. Pot fi foarte convingător. Fii sigur, se va însura cu cine îi voi spune eu. Iar tu vei considera că răzbunarea pe care ai exercitat-o asupra familiei lui Blackburn a luat sfârșit. George se ridică, atitudinea lui cordială dispărând. Nu vrei să mă contrazici în privința asta, Albert. Ai încălcat legi care ar putea avea consecințe serioase asupra familiei tale dacă va fi informată justiția. Ne-am înțeles?

– Perfect!

– Minunat. Acum, în privința fiului tău...

*

În spatele salonului de muzică, în timp ce-și îmbrățișa cu ardoare tatăl, Vanessa exclamă:

– De ce ai făcut asta? Te-ai expus!

El o îmbrățișă la fel de pătimaș, dar o asigură, șoptindu-i calm:

– Este în regulă. Speram să mă strecor în Londra și să-ți vorbesc în privat pentru a-ți interzice asta, dar nu am ajuns la timp, ba chiar aproape că am ajuns prea târziu pentru a pune capăt prostiei despre care m-a informat Peter.

– Peter! I-am cerut să nu o facă.

El zâmbi cu blândețe.

– Nu fi supărată pe prietenul meu. Știa că niciodată nu aș fi permis o farsă de mariaj. Este în regulă, Nessi. Cel cu care am venit este regentul. A fost și el informat despre ceea ce se întâmpla și de ce. Ne va rezolva situația, altfel familia Rathban va afla răzbunarea regală. Ei bine, asta este intenția regentului, spuse el râzând. Dacă Albert va accepta sau nu, vom afla în curând.

Nu mai avu timp să spună mai mult, căci gemenele veniră entuziasmate să se reunească cu tatăl lor. Vanessa râse în timp ce fu îndepărtată. Nu și-ar fi imaginat că această nuntă ar fi putut fi oprită atât de... regal. Ușurarea pe care o simțea era atât de copleșitoare, încât se temea că va începe să chicotească și că nu va mai putea fi oprită.

– Chiar s-a întors? Definitiv? întrebă Kathleen în spatele ei. Fără ca nunta să mai aibă loc?

Vanessa se îndreptă spre mama ei, care se ținea emoționată departe de reuniune.

– Așa se pare... mulțumită intervenției regale.

– Cum s-a ajuns la asta?

– Nu am nici o idee, dar este ironic că această zi s-a dovedit a fi una fericită, în cele din urmă. Totuși, am sentimentul că gemenele ne vor pune piedici dacă nu vor avea acces prioritar la tata acum, după atâta timp. L-ai putea invita să stea la noi măcar pe durata sezonului, altfel vor insista să se mute acasă la el.

– Îi vei cere tu?

– Tu l-ai vrut înapoi, mamă. Acum este aici. Nu ți-e teamă de el, nu?

Vanessa regretă imediat întrebarea, căci era foarte evident că Kathleen tremura.

– Îmi amintesc ultima oară când am vorbit. A fost... dificil. Dacă este încă furios pe mine, aș prefera ca fetele să nu fie de față.

– Multe s-au schimbat în ultimii ani, dar acum și-a recăpătat viața... mare parte din ea, așa că s-ar putea să nu mai vrea să se certe cu tine, poate va vrea doar să reia relația cu gemenele. Dar desigur, îi voi cere eu în locul tău.

Majoritatea familiei Rathban trecu pe lângă ei, pentru a părăsi încăperea. Chiar și preotul plecă, dar privind spre locul unde aproape că se măritase, observă că Daniel nu plecase. Stătea exact acolo unde-l lăsase. Iar el se uita la ea... confuz? Sau era regret? Ea se rușină. Nu s-ar fi aflat acolo dacă ea nu ar fi insistat, nu l-ar fi ațâțat, nu l-ar fi sedus în felul ei și nu l-ar fi mințit. Îl lăsase să creadă că-l iubea, și totul pentru o cauză bună, dar, cu toate acestea, se simțea prost din acest motiv.

El nu-i merita mila, căci fusese foarte nerușinat în relația lor, așa că de ce să-i plângă de milă? Se îndreptă spre el și-i spuse:

– Îmi pare rău. Nu mă pot mărita cu tine, dar pot să-mi iau revanșa. Adevărata ta dragoste ți-a oferit un fiu înainte să moară. Tatăl tău a avut grijă de el foarte bine, făcându-l chiar un membru al familiei voastre. Vă cunoașteți reciproc drept veri. Fă cu această informație ce vrei, dar sper că-ți va mai îmbuna inima, Daniel Rathban.

Îl șocase, poate de două ori. Plecă în grabă înainte ca el să-și revină suficient pentru a o lua la întrebări... și dădu peste prințul regent chiar la ieșirea din salonul de muzică, acolo unde familia ei o aștepta. El părea jovial. Probabil că întâlnirea lui cu Albert mersese bine! Zâmbetul larg al tatălui ei i-o confirmă.

După ce făcu o reverență în fața lui, George spuse:

– Mă bucur că nu sărut o mireasă astăzi, chiar mă bucur. Îi poți mulțumi admiratorului tău pentru intervenția mea, scumpo!

Ea se uită după individul corpolent în timp ce se îndrepta spre ușa de la intrare. William o cuprinse de mijloc.

– Ce a vrut să spună cu asta?

– Am numai o vagă idee, așa că nu-ți voi spune încă. Putem, vă rog, să plecăm din casa asta? Și ai fost invitat să stai la casa mamei, unde vei putea fi alături de cele trei fiice ale tale. Nu refuza doar pentru că este a ei și nu a ta.

– Cred că noi doi suntem căsătoriți încă, cel puțin pe hârtie, ceea ce înseamnă...

Ea râse.

–Acum te recunosc, desigur. Cât de *bărbătesc*, tată!

Capitolul 51

În aceeași zi, mai târziu, căutându-l pe William în birou, Vanessa își auzi mama spunând înăuntru, pe un ton acuzator:

–Ai făcut-o intenționat, nu? Ai crescut-o să fie exact cum nu ar trebui, pentru a-mi face în ciudă!

–Nu am făcut asta, răspunse William. Nu aveam să mă comport cu ea precum o floare delicată în Scoția, și era fericită să facă aceleași lucruri pe care le făceam eu și nu m-a lăsat inima să o opresc și să îi limitez activitățile. M-am gândit că nu ar strica să ofer măcar uneia dintre fiicele noastre mai multe opțiuni în viață decât aceea de a fi soție și mamă. Și da, am crescut-o altfel decât ai fi făcut-o tu, i-am dat o educație mai bună, am pregătit-o pentru orice i-ar putea apărea în cale și nu-mi voi cere scuze pentru asta.

Vanessa puse mâna pe clanță pentru a-i întrerupe. Părinții ei nu putuseră să aștepte nici măcar o zi înainte să se certe. Se opri atunci când o auzi pe Kathleen spunând:

–Urăsc să recunosc, dar mă face incredibil de mândră că este a mea.

–Atunci, în loc să te plângi, poate ar trebui să-mi mulțumești. Și de ce răscolim trecutul?

–Deoarece nu m-ai ascultat niciodată când am încercat să-ți explic ce s-a întâmplat cu adevărat. Henry mi-a întins o capcană, Will. Plănuise totul din timp, apărea oriunde mergeam eu și se asigurase că oamenii ne vor vedea împreună și mă vor auzi râzând la glumele lui. Făcuse să pară ca și cum eram deja amanți, deși nu eram.

–Asta este scuza ta, Kathy? Părea deja așa, deci ce mai conta dacă se întâmpla? Asta era logica ta?

–Nu, asta a fost logica lui și șantajul lui. M-a amenințat că va răspândi zvonurile că suntem amanți dacă nu voi fi de acord să devenim. Am făcut exact la fel ca tine, William. Am fost dispusă să fac un sacrificiu pentru a preveni un scandal. De ce este bine pentru

tine să-ți protejezi familia astfel, dar nu și pentru mine? Tu ai împiedicat ca asta să se întâmple. Nu s-a întâmplat niciodată!

Vanessa nu avea să întrerupă asta. Se întoarse și se îndreptă spre mica grădină din spatele casei. Fierbea. Părinții ei tot nu aveau să le spună gemenelor toată povestea. Aflase asta de la tatăl ei când se întorseseră călare acasă pe calul lui, în ciuda rochiei ei de mireasă.

– Poate când vor mai crește. Poate niciodată, spusese William.

În schimb, avea să le ofere câteva detalii îngrozitoare despre insule și despre natura răzbunătoare care l-a chinuit de nenumărate ori și nimic mai mult... nimic altceva în afară de certitudinea că nu se va mai întoarce vreodată în Indiile de Vest pentru că vânduse plantația aia nenorocită.

Ea acceptase destul de bine adevărul... ba nu! Sfârșise prin a-și urî mama. Oare încă o mai ura, când Kathleen tocmai îi spusese lui William că încercase numai să-și protejeze familia de la un scandal exact așa cum făcuse și William, dar în alt mod? Poate că era bine că părinții ei purtau în cele din urmă acea discuție, deși nu credea că avea să amelioreze situația.

– Am auzit că a mers bine și că ești iar disponibilă.

Se întoarse și-l văzu pe Monty apropiindu-se de ea cu acel zâmbet sfâșietor pe care părea să-l păstreze numai pentru ea.

– De unde ai auzit?

– De la George, desigur.

– Deci tu ești admiratorul meu?

El ridică din umeri.

– Îmi datora o favoare. Am renunțat la o proprietate promisă pentru asta.

Ea chicoti.

– Ba nu. Tu te pricepi numai la rezolvat probleme.

– Mă pricep mai bine atunci când problema nu-mi frânge inima, răspunse el.

– Încetează să mă mai tachinezi! Mi-ai întâlnit tatăl deja? Prințul regent nu a fost singurul care s-a opus astăzi nunții aceleia.

El râse.

– Tată tău a fost acolo? Tu ai făcut asta, l-ai anunțat pentru a putea veni la timp să te salveze?

– Nu, sigur că nu. Era ultimul lucru pe care mi-l doream, ca el să se pună în pericol și să provoace exact scandalul pe care a vrut să-l

prevină, părăsind Anglia. Un vechi prieten al lui a aflat despre asta și l-a anunțat, deși mi-a promis că nu o va face.

– Mă bucur pentru tine, Nessi. Mă așteptam să mai treacă niște săptămâni până când tatăl tău se va întoarce în Anglia, dar acum toate dorințele ți s-au îndeplinit.

Nu chiar. Oare să îndrăznească să-i spună că nu voia să fie iar disponibilă pentru căsătorie? Că inima ei era deja a lui? Nu mai trebuia să o ascundă, nu? Dar el nu voia să se însoare. Să-l împingă spre însurătoare ar fi cea mai urâtă manipulare după tot ce făcuse pentru ea. Nu trebuia să-i mai evite săruturile... dacă și el le mai dorea pe ale ei.

Ea încercă acest gând și-i puse mâna pe piept. El o tachină:

– Încă mai exersezi seducția?

– Funcționează?

El o trase aproape și o sărută, în loc de răspuns. Ea își trecu brațele strâns pe după gâtul lui, întrebându-se dacă aceasta avea să fie prima dată când avea să leșine de fericire. Simțea că o va face. Putea sta ore în șir lipită de el...

– Vanessa! o strigă William.

Ea sări înapoi. Vocea tatălui ei era prea aproape. Cu ambii părinți în casă, nu putea să aibă parte de prea multă intimitate.

Apoi William apăru la intrarea în grădină.

– Mama ta te caută...

– Merg la ea! îl întrerupse ea și trecu în grabă pe lângă el, îndreptându-se spre casă.

Capitolul 52

– Și tu cine ești? întrebă William din ușă.

Montgomery făcu o reverență scurtă, simțindu-se inconfortabil din cauza încruntării de pe chipul bătrânului.

– Trebuie să fiți William Blackburn, conte de Ketterham, sosit acasă din război, nu? Eu sunt Montgomery Townsend. Eu și protejatul meu am fost oaspeții soției dumneavoastră în ultimele câteva săptămâni.

El se încruntă și mai mult.

– Deci soția mea își ține acum amanții sub același acoperiș?

Montgomery începu să spună că prefera femeile mai tinere, dar cum William era acum în Londra... dacă auzise veștile despre faptul că Montgomery umbla după femei mai în vârstă, l-ar fi putut ucide. Așa că spuse adevărul.

– Sunt îndrăgostit de fiica dumneavoastră.

– Am trei.

– Nessi.

– Ți-a spus numele de alint pe care-l folosesc eu.

Fu ușurat că acum contele nu mai era încruntat.

– A fost o greșeală. A vrut să spună Nestor. Purta pantaloni în acel moment... și flutura niște pistoale când ne-am întâlnit.

William se uită cu asprime un moment, apoi râse.

– Va trebui să-mi spui despre asta... înainte de a avea binecuvântarea mea pentru a-mi curta fiica.

Numai să o curteze? Voia mai mult de atât.

– Ei bine, Lord William, dacă aveți câteva ore, vă voi spune totul despre cum am cunoscut-o pe Vanessa și vă voi povesti fiecare oră încântătoare petrecută alături de ea. Și apropo, voi fi fericit să-i semnez contractul.

Atunci apăru domnul Rickles, anunțând:

– Sunteți solicitat la etajul al treilea, domnule.

– Cine este? întrebă William.

– Oaspetele nostru, răspunse majordomul.

– Și eu sunt oaspete, afirmă William, nemulțumit.

– Protejatul meu se află la etajul al treilea, deci cred că se referă la mine, spuse Montgomery. Vom mai discuta cu siguranță, Lord William.

Ora de culcare sosise mai devreme în seara aceasta, deoarece fusese o zi agitată, dar și epuizantă, cu atât de multe emoții contradictorii. Vanessa își petrecuse mare parte din zi cu tatăl și cu surorile ei, care erau fericite că puteau să petreacă restul sezonului cu ele și că-și puteau alege propriii soț. William mersese la casa lui, deoarece avea acolo bagajele, dar plănuia să se mute mâine în casa lui Kathleen, pentru a sta cu fiicele lui. După ce plecase, Kathleen bolborosi ceva despre faptul că avea nevoie de somnifere pentru a

putea dormi. Era evident supărată și dezamăgită de reacția lui rece față de ea.

Vanessa era frustrată, deoarece nu mai avusese o altă șansă de a-i vorbi lui Monty după ce fuseseră întrerupți de tatăl ei. El și Charley se ținuseră la distanță de reuniunea familială. Nu fu nevoie de prea multă dezbatere pentru a decide să meargă la el acum, că liniștea se lăsase asupra casei. Ba chiar își pusese pantalonii pentru vizită, amintindu-și efectul pe care îi aveau de obicei asupra lui.

Când el răspunse bătăii ei în ușă, surpriza fu evidentă. Îi făcu semn cu mâna să intre, apoi o întrebă:

–Să fiu încântat sau... îngrijorat?

–Nu puteam să dorm. Și încă mai am întrebări pe care ți le-aș fi adresat astăzi dacă tata nu ne-ar fi întrerupt în grădină.

–Îmi amintesc că te distrăsese altceva de la orice ai fi vrut să întrebi.

El zâmbi amintindu-și de sărutul minunat pe care-l împărtășiseră în grădină. Era o deschidere bună pentru motivul pentru care se afla ea acolo, dar brusc deveni puțin nervoasă. Poate că era ea îndrăzneață, dar nu atât de mult când venea vorba despre el.

Așa că-l întrebă:

–De ce ți-ai folosit una dintre favorurile datorate de prințul regent pentru a se opune nunții mele?

–Pentru că nunta aceea era o tragedie și mi-a venit în minte că George ar putea-o opri, având în vedere că tu nu puteai să o faci.... Da, știu, era mai important să-ți ajuți tatăl, dar George putea și a și anulat totul. Acum poți să-mi spui ce avea la bază șantajul lui Rathban?

–Trebuie să știi?

El zâmbi.

–Va fi bine când vei fi tu pregătită.

–Ești prea amabil.

–Un defect?

–Deloc. De ce ai venit cu noi la Londra, riscând să agiți cuibul de viespi pentru a stârni din nou zvonurile?

–Exista o dorință căreia am încercat să-i rezist, dar, în cele din urmă, nu am putut.

Ea pufni.

– Atât de mult îți place orașul acesta?

– Londra poate fi amuzantă, dar nu îmi este dragă.

Ea constată că el nu-i răspunse la întrebare.

– Atunci care era dorința?

– Știi tu.

Nu era numai răspunsul, ci și privirea senzuală pe care i-o aruncă atunci când o spusese, făcând-o să suspine discret. Da, știa. Era la fel de puternic atras de ea cum era ea de el. Nu-i păsa dacă era un crai și pasiunea era tot ce-i putea oferi. Era genul de crai pe care-l prefera și pe care-l iubea.

Brusc, el întrebă:

– Aceste întrebări sunt într-adevăr motivul pentru care ai venit la mine în seara asta?

– Nu, căci tragedia... cum ai numit-o atât de bine... odată încheiată, am avut o dorință nebună de a sărbători.

– La ce te-ai gândit?

Îndrăzneala ei ieși la suprafață.

– La tine.

Aproape imediat, spațiul dintre ei dispăru și o strânse în brațe, începând să o sărute. Exista între ei o atracție primară. De fiecare dată când se afla aproape de el, asta își dorea să facă. Fusese incredibil de greu să-și controleze aceste dorințe. În seara asta nu trebuia să o facă.

– Oricât de mult îmi place să te văd în pantaloni, aș prefera să te văd fără ei acum, spuse el, în timp ce o conduse spre patul lui.

Ea se întinse pe pat în timp ce-l privea dându-și pantalonii jos. El o făcu încet, cu ochii cutreierând asupra trupului ei. Chiar voia să își ia timp când ea era atât de dornică să-l simtă în ea?

Ea își aminti de prima dată când împărțiseră patul, oferindu-i o privire seducătoare și șoptindu-i:

– Nu port lenjerie intimă pe sub pantalonii aceștia.

– Arată-mi!

Ea rămase fără aer, privirea lui era arzătoare. Acum nu mai întârzia! Ea își dădu repede pantalonii jos. Și el se grăbi să scape de ai lui. Apoi ea îi simți pielea pe a ei. Simți o clipă de fericire nemaiîntâlnită. Aici își dorea să se afle pentru tot restul vieții ei, aproape de el, atingându-l, simțindu-l, gustându-l.

El o săruta atât de arzător, înfierbântând-o, apoi o sărută pe gât, pe sâni, peste tot, fiecare atingere a gurii lui accentuându-i dorința.

– Iar mă frustrezi.

El râse.

– Așteptarea are rolul ei... dar poate nu și când ești atât de nouă la asta. Oare să... (se opri pentru a-i oferi un sărut lung)... sărbătorim acum?

Da!

El o încălecă, o pătrunse ușor, apoi se întoarse ușor pentru ca ea să se afle deasupra lui. Nu prea știa însă ce să facă acolo, așa că se ridică pentru a avea mai multe opțiuni, cel puțin să dețină puțin control, dar fusese o greșeală... sau perfect pentru că-l adusese chiar mai adânc în ea, iar ea închise ochii, în timp ce orgasmul o învăluia.

– Ești minunată, spuse el, părând puțin nedumerit. Poți să încetinești?

– Pot să dorm acum.

– Mușcă-ți limba.

Ea zâmbi și-și mișcă încet șoldurile.

– Te tachinez. Poți să dictezi ritmul.

– După imboldul ăsta, probabil glumești.

O așeză pe spate și împinse numai de două ori înainte să expire profund, așezându-și fruntea pe a ei.

– Mă surprinzi de fiecare dată.

– De aceea crezi că sunt uimitoare?

– Din acest motiv și din multe altele. Cred că va dura o viață să le aflu pe toate.

Ea zâmbi visătoare în timp ce el se așeză lângă ea și o trase la piept. Ei i-ar fi plăcut să-i ofere acea viață, dar nu era un subiect pe care să-l deschidă când se aflau amândoi sub influența acestei stări de bine sublime. Poate mâine, când logica și rațiunea aveau să prevaleze, pentru a se asigura că el nu va avea regrete.

La scurt timp după aceea, auzi un zgomot jos. Și el îl auzi.

– Nu este atât de târziu. Poate că, în cele din urmă, tatăl tău s-a întors?

Ea dădu din cap aprobator. El adăugă:

– Merg să verific, pentru a fi sigur. Dacă vei adormi, te voi duce în camera ta.

Cum putea să doarmă după experiența excitantă pe care o avuseseră împreună? Adormi.

Capitolul 53

Înainte ca Montgomery să ajungă sus, auzi săbiile lovindu-se. Cine exersa la ora asta? Când ajunse la colț pentru a putea vedea tot holul, două lucruri îi atraseră imediat atenția. Rickles, majordomul, sprijinea cu toată puterea ușa din față, ca și cum se aștepta ca intrușii să dea năvală. Iar Charley se lupta cu sabia cu un străin. În loc să-l ajute, Arlo stătea deoparte!

Montgomery coborî în grabă treptele, dar înainte să poată spune ceva, Charley înlătură arma din mâna oponentului și îndreptă vârful sabiei spre gâtul bărbatului. Șoapte în păsărească ieșeau din gura bărbatului evident speriat, așa că Montgomery așteptă finalul înainte de a cere explicații.

Când Charley își coborî în sfârșit sabia, aruncă o privire spre Arlo și spuse amuzant:

– Cer iertare înainte să le iei gâtul. Au aflat înaintea noastră că revolta s-a încheiat și că palatul a fost reclamat de monarhie. Individul ăsta, văzând numai pe unul dintre noi înarmat, a făcut o ultimă încercare de a lua ostatici pentru a nu fi nevoiți să implore pentru viețile lor.

– Credeam că tăierea de capete era prerogativa ta, Charley, spuse Montgomery cu indiferență.

Băiatul se întoarse zâmbind.

– Aceasta a fost numai una dintre multele mele exagerări, prietene, pentru a-mi înfrumuseța rolul. Dar nici regele meu nu taie capete.

– Regele tău? spuse Montgomery, iar apoi aruncă o privire reticentă spre Arlo, care îl privea inexpresiv. Se întoarse spre Charley. Cine dracului ești tu?

Charley făcu o reverență, cu exagerarea lui obișnuită.

– Sebastian Bahmann, descendent al dinastiei Bahmann, al cărui singur scop a fost să apere casa regală Feldland. Mi-am petrecut

toată viața antrenându-mă în mijloace letale pentru a exercita acest serviciu și a-mi proteja regele cu orice preț.

Montgomery pufni.

– Să fiu impresionat de cei 17 ani de antrenament? Hai să zicem șapte ani, cel mult, poate nouă... știi foarte bine că nu te-ai antrenat de mic copil.

Charley chicoti.

– Dacă vârsta contează, de fapt am 27 de ani, cred că sunt mai mare decât tine, nu? Șaptesprezece ani a fost numai o vârstă care s-ar potrivi mai bine chipului meu frumos... cum i-ai zis tu. Și s-a potrivit, nu? Nu o dată te-ai întrebat dacă aveam într-adevăr 18 ani, adăugă el, arătând spre trupul lui.

Montgomery se uită spre Arlo... sau era Charles acum?... cu o privire enervată.

– Presupun că nici tu nu ai 17 ani?

– Nouăsprezece, dar nu fi supărat pe Sebastian. Faptul că am schimbat identitățile ne-a permis să ajungem în siguranță în Anglia.

– Am fost însărcinat cu protecția ta, nu a servitorului tău paznic care aparent se poate proteja singur. Tu poți?

– Nu are nevoie, căci eu îl protejez, spuse Sebastian pe un ton foarte serios pe care Montgomery nu-l mai auzise vreodată de la el. Ai fost însărcinat cu ascunderea noastră, ceea ce a fost ideea mea, nu tu în particular, ci numai cineva de calibrul tău care ne-ar fi putut ajuta să avem de-a face cu plebea.

– Lasă-mă să ghicesc, l-ai enervat foarte tare pe George în mod intenționat pentru ca asta să se poată întâmpla?

Sebastian încuviință.

– Era necesar. Casa Carlton era prea deschisă. Lăsau chiar și comercianții! Și era foarte plictisitor acolo. Am avut dreptate să schimb locația. Unul dintre rebeli a aflat despre ascunzătoarea noastră de la un servitor al Casei Carlton după ce s-a pretins a fi un susținător al lui Charles. Prințului ar trebui să i se spună că servitorii lui vorbesc cam mult.

– Și părul auriu a fost o exagerare?

– Blondul este colarea mea naturală, spuse regele. Ceea ce mi-a lipsit foarte mult.

Sebastian adăugă:

– Și a mea, dar de obicei nu port haine atât de fine și bijuterii. Deghizarea noastră a început imediat ce am plecat în siguranță din Feldland.

– Să înțeleg că acum mergeți acasă?

Sebastian încuviință.

– Napoleon nu a dobândit sprijinul de care avea nevoie pentru a-și întinde aripile deasupra Europei din nou, așa că, după cum ai spus, nu va mai dura mult până când va fi iar învins cu armatele care o mai făcuseră deja.

Montgomery privi spre Rickles, care încă păzea ușa, înainte să-l întrebe pe Sebastian:

– Mai sunt rebeli afară?

– Câțiva, dar l-am avertizat pe ăsta. Sebastian arătă cu degetul spre bărbatul care se predase. Nu vor fi iertați niciodată. Vor fi omorâți dacă se vor întoarce acasă.

– Aici ne comportăm mai dur cu asasinii, îi spuse Montgomery lui Charles. Pentru tine, exilul este o pedeapsă suficientă?

– Sebastian știe cum gândesc. Pentru un locuitor al regatului Feldland, este o grea pedeapsă să își piardă casa.

– Foarte bine atunci! Cum aparent misiunea mea s-a încheiat, voi spune că mă bucur că problemele voastre s-au încheiat, dar nu voi spune că mi-a făcut plăcere.

Sebastian îi dădu un cot în coaste.

– Știi că ne vei simți lipsa.

– Deloc, negă Montgomery.

– Și nouă ne vei lipsi, Monty. Ar trebui să ne vizitezi în Feldland într-o zi și să o aduci și pe soția ta încântătoare.

– Nu am o soție.

– Vei avea.

Montgomery își dorea să fi fost la fel de încrezător în această privință. Privi iar spre servitorul care se dovedise a fi monarh, enervat că fusese păcălit.

– Cel puțin Feldland nu are un bufon pe post de rege.

Sebastian pufni.

– A fost un rol.

– Unul pe care l-ai jucat cu prea multă ușurință, băiete. Am nevoie de un pahar. Apoi făcu ochii mari. Dumnezeule mare, îți lași regele să conducă o trăsură? Nu crezi că ai mers prea departe cu deghizarea?

– El a insistat. Ne vom întoarce mâine la Casa Carlton pentru a aștepta să fim duși acasă. Îi datorez prințului George scuze, precum și o prezentare a aliatului său adevărat. Cum crezi că va primi vestea că, de fapt, nu adevăratul rege al Feldlandului l-a scos din minți?

– Depinde de starea de spirit, așa că voi merge cu voi, pentru a mai relaxa situația. Dacă vreți să plecați de aici cu deghizarea intactă, veți evita să dați explicații îndelungi familiei Blackburn, dar asta ține de voi. Oricum ar fi, îi voi explica Vanessei după ce veți pleca.

– Va trebui să faci mai mult de atât.

– Da, știu. Dar nu-ți stă bine să joci rolul de petitor. Limitează-te la cel de gardian.

Capitolul 54

Vanessa fu încântată să îl vadă pe Monty la baza scărilor. Oare o aștepta? Zâmbi înainte să ajungă la el.

– Mulțumesc că m-ai dus înapoi în camera mea aseară. Probabil că am fost foarte obosită dacă nu m-am trezit când m-ai dus acolo.

– A fost o zi plină, nu trebuie să-mi mulțumești. A fost plăcerea mea. Din fericire, îmi place să te port pe brațe.

Spera că de aceea el o îndruma, brusc, din nou spre grădină. Pentru a continua ceea ce întrerupseseră ieri, înainte ca tatăl ei să îi găsească acolo?

– Știi dacă tata s-a întors deja?

– Speri să ne întrerupă iar? o tachină el. Apropo, ce a vrut mama ta aseară de la tine, încât a fost atât de urgent că a trebuit să-l trimită pe tatăl tău după tine?

Ea pufni discret.

– Nu era deloc urgent, avea nevoie numai de cineva pentru a se plânge de tatăl meu.

– Nu este fericită că s-a întors?

– O, ba da, spera însă la o revedere diferită.

– Înțeleg, spuse el.

Ea zâmbi. Nu înțelegea și nici nu dorea să o facă decât dacă ea avea să-i povestească totul, dar nu era secretul ei.

Apoi, el adăugă oftând:

– Protectoratul meu s-a încheiat.

Ea se încruntă.

– De ce sună de parcă ne-ai părăsi?

– Pentru că scuza pentru care mă aflu aici ne părăsește.

El îi explică pe scurt că însoțitorii lui îi spuseseră adevărul despre sângele regal, dar nu și despre cine îl purta.

– Arlo este rege? Serios? Dar părea atât de modest!

– Asta era și ideea.

– Și ai păstrat secretul tot timpul acesta?

– Nu, nici eu nu am știut până aseară, bombăni el.

Ea râse.

– Mi se pare că ne-am aflat în tot timpul acesta într-o piesă de teatru. Charley – adică Sebastian, nu? – mi-a cerut chiar sfatul despre cum să se poarte ca un om de rând. Zicea că era pentru a-ți face ție pe plac!

– Știi că în tot acest timp râdea de noi pentru că am fost păcăliți de jocul lui.

– Mă îndoiesc. Probabil că se distra să fie cineva diferit decât este în realitate. Nu-i purta pică. Acum mi se pare foarte amuzant. Dar nu trebuie să pleci și tu când o va face el. Nu eviți încă dueluri aici, în oraș... și topoare?

– Sebastian a putut să se ascundă aici, la vedere, dar nu și eu. Totuși, am rezolvat nebunia pe care o evitam, suficient încât soții respectivi să nu mă mai considere vinovat și să se retragă. Vezi tu, chiar nu mai am nici o scuză pentru a rămâne ascuns în casa ta. Deși nu-mi va lipsi Charley, tu îmi vei lipsi. Nu-mi pot imagina un partener de drum mai bun pentru o călătorie de-o viață.

Inima ei tresări la privirea pe care i-o aruncă atunci când rupse o floare și i-o înmână. Speranța era ceva îndoielnic, dar, în această situație, era o ambiție.

În cele din urmă, o întrebă:

– Deci vei încheia sezonul și-ți vei găsi un alt mire?

Era ezitare în întrebarea aceea. Iar ea încă nu renunța la speranță. Se apropie de el până când umerii li se atinseră în mers.

– Nu, cineva m-a cerut deja, spuse ea.

El se opri brusc și întrebă:

– Cine?

– Tu, răspunse ea nonșalant, apoi continuă, riscând îndeplinirea visului. Deci te vei însura cu mine.

– Da? spuse el cu un zâmbet foarte larg.

– Da, chiar mi-ai cerut, de două ori parcă, așa că să nu te gândești să eziți.

– Eu nu știu să ezit. Presupun că ai putea să mă înveți, dar aș prefera să nu o faci.

Ea îl împinse, când el încercă să se apropie.

– Nu a fost un răspuns.

– Sigur că a fost. Te iubesc, draga mea, atât de mult încât aproape că te-am pierdut. Îți accept cererea.

– Dar nu eu te-am cerut, tu ai făcut-o. Eu am fost cea care a acceptat.

– Dacă zici tu.

Ea îl trase înapoi spre ea și-și trecu brațele în jurul lui.

– Într-una din zile s-ar putea să nu mai cred că mă tachinezi și atunci o să dai de belea.

– Asta nu se va întâmpla niciodată, deoarece mă cunoști prea bine, așa cum o fac și eu, și de aceea și tu mă iubești, Nessi. Nu am nevoie să o aud.

– Dar vrei, așa că o voi spune, te iubesc!

– Slavă Domnului! exclamă el.

– Aveai dubii, îi reaminti ea.

– Nu, nu aveam. Dar a fost sfâșietor să aștept la Casa Carlton ieri întoarcerea lui George, când de fapt voiam să merg cu el. Ar fi trebuit să fie vocea mea cea care să se opună mariajului, ca tu să știi foarte bine că mă opuneam căsătoriei tale cu un alt bărbat. George a insistat însă să nu pun în pericol intervenția cu complicații inutile, ceea ce ar fi făcut cu siguranță o declarație de dragoste. Acum, vei fi încântată să știi că am deja aprobarea tatălui tău să te curtez.

Ea făcu ochii mari.

– Cum naiba știe el înaintea mea?

– Mi-a menționat-o ieri când l-am întâlnit.

– Din senin?

– Este posibil să-i fi spus că sunt îndrăgostit de tine.

– Inteligent din partea ta să ai sprijinul unuia dintre părinți.

– Trebuie să-mi fac griji pentru celălalt?

– Mama? Deloc. Dar cred că ne-am curtat suficient. Noi doi vom merge direct la altar.

– Perfect de acord. Voi face anunțul astăzi, apoi va trebui să așteptăm numai două săptămâni.

– Sunt numai câteva zile distanță de Gretna Green, unde nu va trebui să așteptăm deloc, sublinie ea.

– Nu, îi vom permite mamei tale să planifice și pe mama să fie entuziasmată să ajute, iar tu vei avea timp să comanzi o rochie de mireasă nouă pe placul tău, apoi vom fugi la moșia părinților mei pe care mi-o oferă drept cadou de nuntă pentru cel puțin câțiva ani de izolare, unde părinții nu vor fi invitați.

Ea râse.

– Te însori cu mine numai pentru proprietate?

– Nu, fericirea înainte, proprietatea apoi, îi răspunse el. Cel puțin voi renunța la zestre.

Se întâmplă exact așa cum planificaseră, se căsătoriră două săptămâni mai târziu, imediat după cel de-al treilea anunț la slujba de duminică. Fusese o așteptare dureroasă, mai ales deoarece Monty se întorsese într-adevăr la casa din oraș a părinților lui. O vizita în fiecare zi, deși părinții ei nu-i lăsau singuri, unul dintre ei fiind mereu prezent, dar niciodată împreună. De fiecare dată când se aflau în aceeași încăpere se comportau ca niște străini sau se certau în șoaptă, nevrând să deranjeze cuplul fericit. Cel puțin la mese gemenele le distrăgeau atenția.

Nunta probabil că le mai îmblânzise inimile, deoarece când Vanessa și Montgomery se întoarseră pentru a ieși din biserică în calitate de soț și soție, ea își văzu părinții sărutându-se destul de pasional și, lângă ei, gemenele chicoteau.

Vanessa dădu din cap. După numai două săptămâni tatăl ei o iertase? Probabil că William își dăduse seama că, la urma urmelor, încă o iubea. Dar nu era deranjată din cauza asta. Nu sperase ea, în adâncul ei, ca părinții săi să se împace?

La petrecerea de nuntă din acea săptămână își trase tatăl deoparte și-l întrebă:

– Te-a șantajat mama să ajungi iar în patul ei?

El râse.

– Trebuie să-ți scoți din vocabular acel cuvânt, fiica mea.

– Deci ești fericit?

– Cred că sunt.

Ea răsuflă ușurată.

– Atunci du-o pe mama la Cheshire și ține-o departe de Londra.

El râse.

– Bun sfat! Apoi zise, serios: Nu trebuie să întreb dacă ești fericită, pentru că este evident. Nu-l lăsa să te schimbe, Nessi. Ești perfectă așa cum ești.

– Se întâmplă să fie de acord cu tine, tată, și nu m-ar vrea altfel.

Puțin mai târziu, Emily o tachină:

– Ai zis că nu se va însura niciodată.

– Nu credeam că o va face. Mă bucur că m-am înșelat.

– Văd asta. Știam că nu era interesat de mine, așa că mă bucur că îl ai tu. Serios, sunt fericită pentru tine.

Ea le îmbrățișă pe gemene.

– Știu că ești. Și voi fi fericită când te vei hotărî la un soț. Chiar nu trebuie să te grăbești, Em. Mai întâi fii sigură. Este mult mai bine când ești sigură.

– Vom plânge? întrebă Layla în timp ce le îmbrățișa pe amândouă.

– Poate, bolborosi Emily. Doar ce te-ai întors, Nessa, iar acum pleci iar.

– Mi s-a spus că voi lipsi numai o zi sau două.

– Atunci te vom vizita.

– Nu până nu veți fi invitate, răspunse Vanessa, dar apoi își domoli cuvintele cu un zâmbet.

– Sigur că nu, vei fi în luna de miere, acceptă Layla.

– Care ar putea dura un an sau mai mult.

– Prostii, ne vom revedea curând.

Sperase ca ea și Monty să poată evada curând, dar fu asaltată, în masă, de familia lui. Deja îi întâlnise pe mulți dintre ei, inclusiv nepoți și nepoate, atunci când familia ei fusese invitată la cină la casa lor din oraș.

Angela Townsend o îmbrățișă cu căldură și-i șopti:

– Eu și tatăl lui nu credeam că va mai sosi ziua asta. Este o bucurie să te primim în familia noastră.

Weston îi spuse lui Monty:

– Presupun că acum va trebui să te tolerez. Ești prea fericit pentru a te mai enerva din cauza comentariilor mele.

Era o nemulțumire și, totuși, nu era. Weston chiar o spusese zâmbind. Andrew îl împunse însă în coaste, spunând:

– Mă vei avea pe mine, frate. Îți promit să mușc momeala când te vei simți înclinat spre mitocănie... o, stai, mereu ești!

Weston pufni, dar sora mai mare a lui Monty, Evelyn, îl luă de braț și îl avertiză pe Andrew:

– Lasă-l în pace! Astăzi este o zi de veselie. Copilul familiei a intrat în rândul lumii!

– Să sperăm că fără încercările noastre, spuse Claire bombănind.

Vanessa probabil ar fi fost confuză dacă Monty nu i-ar fi spus deja că Evelyn nu vorbea cu soțul ei, iar Claire voia să divorțeze de al său, deoarece credea că o înșelase, deși întreaga ei familie o asigurase că nu se întâmplase.

Apoi Evelyn îi spuse lui Claire:

– Vorbește în numele tău, draga mea. Eu vorbesc iar cu soțul meu.

Vanessa îi șopti lui Monty, care tocmai o cuprinsese de talie:

– Chiar ți-a zis copilul familiei?

– Toți au făcut-o, o vreme. Este groaznic să fii cel mai mic. Apoi, înainte ca discuția dintre surorile lui să escaladeze, el îi zâmbi lui Evelyn. Cred că sunt cam bătrân pentru această poreclă, Evy.

Claire, comentând încă remarca lui Evelyn, se întoarse către sora ei mai mare.

– Cel puțin el nu a folosit vechea lui poreclă pentru tine, Evil.

În acel moment, Brian Townsend spuse pe un ton amenințător:

– Amintiți-vă că astăzi este o zi minunată pentru familiile noastre!

– Desigur! spuseră toți la unison.

Dar apoi, chiar el îl înghionti puțin pe mire.

– Nu ai fost niciodată un crai, Montgomery, dar am știut mereu că va fi nevoie numai de femeia potrivită pentru a te ajuta să realizezi asta. La urma urmelor, nu a fost atât de complicat, nu?

Monty râse. Vanessa bănui la ce se referea tatălui lui, deși se îndoia că Monty ar fi spus familiei sale că a fost nevoie de intervenția casei regale pentru a o elibera, astfel încât să se poată mărita cu el. Era atât de mulțumită că părinții lui păreau să o placă atât de mult, dar acum voiau și mai mulți nepoți! Când subiectul fu deschis, Vanessa se retrase fără să se înroșească.

– Ar trebui să ajungă mâine, înainte de lăsarea serii. Proprietatea este aproape de Harwich, pe coasta Essexului. Tatăl tău a menționat că îți place să privești marea, așa că sunt foarte mulțumit de acest loc. Și mama m-a asigurat că personalul pe care l-a angajat a făcut curățenie și a aprovizionat conacul.

– Pe care tocmai l-a angajat?

– Casa a fost goală mulți ani. Și vei putea să alegi ce personal preferi. Voia numai ca locul să fie pregătit pentru noi.

– Va trebui să mă ocup de asta. Iar acum, tu ai o soție de care trebuie să te ocupi.

El se așeză peste ea în patul mare.

– Așa?

O avu de două ori în acea noapte.

– Exact așa, spuse ea înainte să geamă, reținându-se.

Aceasta fusese prima noapte a nunții lor, într-un han foarte frumos. Și-și aminti că putea să doarmă în trăsură mâine...

– Faci... asta... splendid.

El își lăsă capul pe spate și râse.

– Mă răsfeți.

– Obiectezi?

– Dumnezeule, nu!

Ea își înfipse unghiile în spatele lui, apoi în fese. El o surprinse atingând orgasmul cu un geamăt zgomotos, iar ea i se alătură. Ea zâmbi mulțumită că i-l oferise.

El se așeză pe o parte și o trase lângă el.

– Cum de sunt atât de norocos?

– Ai fost atacat de doi rebeli din Feldland. Ei au pornit totul.

– Ei bine, ca să fiu exact, George a pornit totul oferindu-mi prietenia lui, ceea ce a dus la evenimentele ulterioare și la cei doi rebeli din Feldland.

– Aș prefera să nu-i mulțumesc lui George.

– Aș prefera să nu mulțumesc rebelilor.

– Atunci ai putea să-i mulțumești lui Zăpadă că m-a dat jos de pe spatele lui chiar când treceai tu.

– Am sentimentul că Zăpadă îmi va mulțumi mie.

Ea era prea obosită pentru a-l întreba ce voia să spună, dar când ajunseră la proprietatea lui a doua zi, el nu o duse direct în casa foarte mare. O duse direct la grajd, iar ea avu nevoie de numai un moment pentru a observa spațiul larg plin cu cai de povară de diferite culori.

– Sunt toate iepe, îi spuse Monty. Cadoul meu de nuntă pentru tine.

Ea se întoarse și-l îmbrățișă strâns, apoi plânse.

– Deci vei fi fericită aici?

– Chiar te îndoiești?